

Mans
grämatplaukta
stästs

UDK 821.174-9(082)
Ma504

Redaktors *Valdis Rūmnieks*
Maketētājs *Raimonds Ramutis*
Projekta vadītāja *Velga Līcīte-Meldere*
Korektore *Anna Frīdenberga*
Iespiests *SIA „Dardedze hologrāfija”*

Pirmā vāka noformējumā izmantots Ances Ērikas Ezeriņas,
Bauskas Mūzikas un mākslas skolas 3. klases skolnieces zīmējums

Pēdējā vāka noformējumā izmantots Jeļizavetas Skorohodovas,
Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 10. klases skolnieces zīmējums

ISBN 978-9934-617-00-3

© Latviešu valodas aģentūra, 2021

Latviešu valodas aģentūra

Kādu grāmatu Tu lasi?

Cienājamo lasītāj, cik bieži mēs pajautājam viens otram: kādu grāmatu Tu tagad lasi? Ar ko pašlaik esi aizrāvis? Par ko Tu interesējies?

Vai skolēni mūsdienās lasa grāmatas? Izrādās – lasa gan. Skolēnu radošo darbu sērijā šī ir jau **piecpadsmītā grāmata**. Latviešu valodas aģentūras ikgadējā konkursa dalībnieku interesantākie darbi dzīvo tālāk gan grāmatās, gan radio iestudējumos.

Izvēloties tematu par grāmatām, mazliet bažījāmieš par atsaucību, jo tēma jau nav „Mana dzīve telefonā”. Tomēr atsaucība bija necerēti liela – tika iesūtīti 1090 darbi no Latvijas un latviešu skolām ārzemēs.

Labākais ir tas, ka bērni un jaunieši lasa. Ir tādi bērni, kas sākuši lasīt jau četrus gadus vecumā. Interesanti, ka daudz lasa tie, kam vecāki bērnībā lasījuši priekšā. Ir bērni, kuri raksta, ka katru vakaru esot lūguši vecākiem, lai lasa priekšā trīs pasakas, un no tā veidojusies vajadzība lasīt.

No mūsdienu realitātes jau neizbēgsim, tāpēc spēcīgs simbols ir zirnekļu tīkliem aizsauts grāmatplaukts un cilvēks, iegimis planšetē, datorā, telefonā...

Stāstu autori raksturojuši savu ceļu pie grāmatām. Viens no pieredzes stāstiem: vecāki atņēmuši visas viedierīces un uzstājuši, lai lasītu arī grāmatas, līdz tas ir iepaticies. Ir stāsti, ka nepatika lasīt pārgājusi brīdī, kad atrasta tieši tā grāmata, kas aizrāvusi pa istam.

Varbūt ikdienā, satiekoties ar draugiem, iznāk laiks arī pajautāt – kādu grāmatu Tu tagad lasi? Par ko vēl Tu interesējies? Kas Tevi uzrunā un iepriecina?

Lai prieks lasīt!

*Velga Līcīte-Meldere,
projekta vadītāja*

Burvigās grāmatas

Mans grāmatplaukta stāsts – tas rosināja atcerēties visus iespējamus rakstniekus un grāmatu nosaukumus. Bet rakstniekiem ir tādi niķi – viņi raksta grāmatas turpinājumos un pat seriālos ar kādu vienojošu nosaukumu. Tad nu bija jāpapūlas precīzi atcerēties. VĒL papildu sarežģītība – arī latviešu izdevējiem ir niķis mazliet mainīt populāru tulkotu grāmatu nosaukumus. Cits konkursants pat bija spītīgi nolēmis: nesaukšu nevienu autoru un grāmatas nosaukumu! Iztikšu pats ar savām domām!

Jūs bijāt azartiski. Kādus tik brīnumus neizspēlēja grāmatplaukti (grāmatu skapji, sekcijas utt.)! Galvenie piedzīvojumi notika naktī, un tad grāmatu varoņi uzsāka nebēdnīgas un bīstamas spēles, un it bieži jūs tajās piedalījāties. Reizēm pat pārāk bīstamās, un tad vienīgais glābiņš ir modinātāja zvans un atmošanās.

Bija interesanti lasīt, kā jūs ar tēvu vai vectēvu pagatavojāt grāmatplauktu – zāģējāt, slīpējāt, krāsojāt un lakojāt. Tāda manta ir augstākā godā nekā veikalā iegādātā.

Ļoti reti jūs stāstījāt par katram padzīvojušam cilvēkam pazīstamu parādību – dzīvokļi ir mazi, un pienāk brīdis, kad vairs nav, kur grāmatas likt. Ko iesākt? Bet tas ir pieaugušo jautājums.

Vēl viena sāpīga doma – daudzos darbos jūs aizrautīgi stāstāt, kā tēvs vai māte (māsa, brālis, vectētiņš vai vecmāmiņa) lasījuši priekšā grāmatas, pēc tam jūs paši, bet – tad sācies telefonu un datoru uzvaras gājiens.

Tomēr jūs esat optimisti – gandrīz visos sacerējumos paustas atziņas, ka elektroniskā pasaule ir aizraujoša, tomēr tā jālieto ar mēru, ka nekas nevar aizstāt burvīgu grāmatu, kura ir neatkarīga no elektrības, kurai ir lapu čaukstoņa un netveramais *kaut kas*.

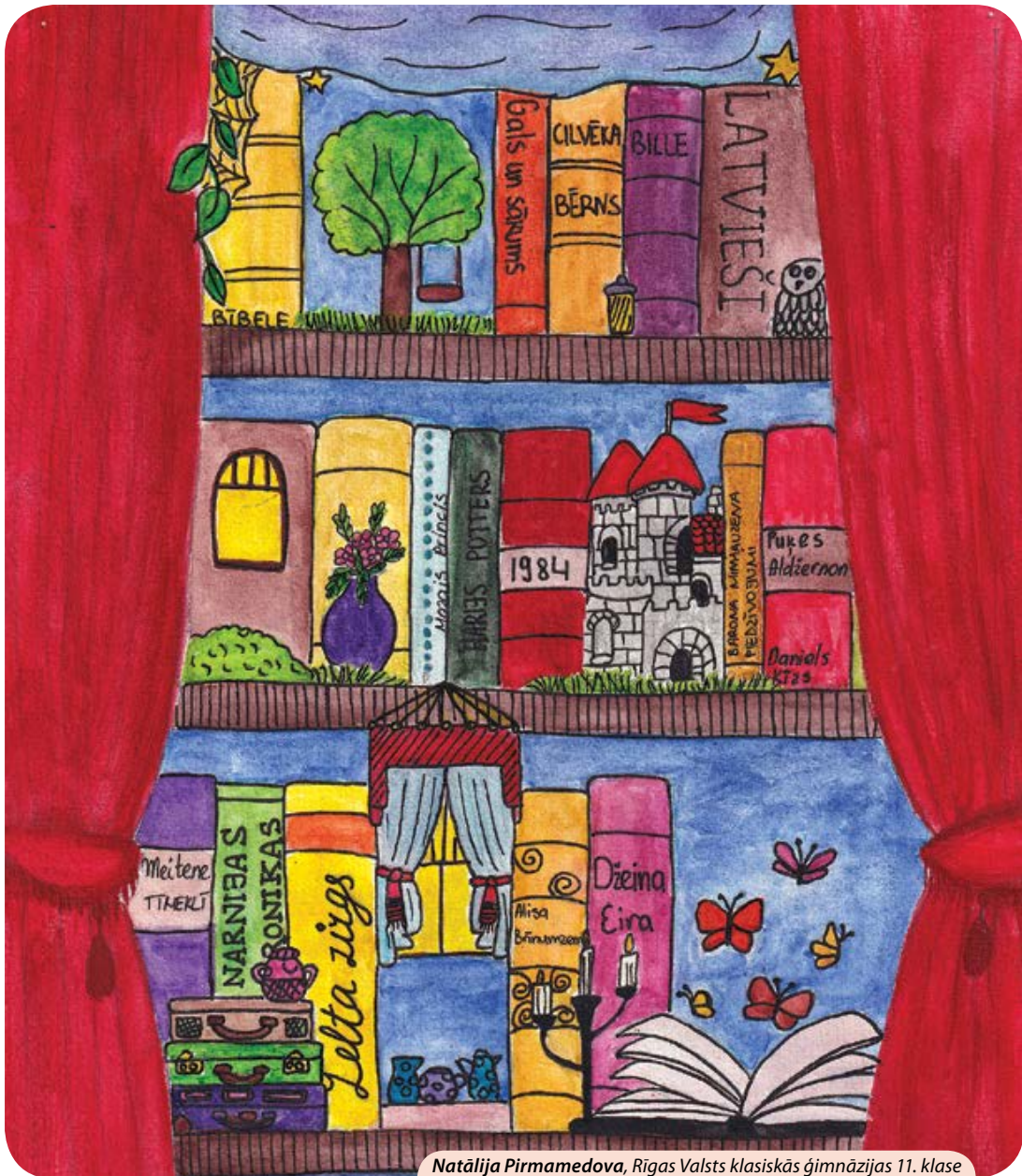
Dažreiz ironiski apgalvots, ka sacerējuma autors grāmatas nelasa, tikai pērk. Bet varbūt grāmatu bacilis tomēr pielips pie šāda noliedzēja rokām, un tad bacilis izdarīs savu svētīgo darbu.

Viens savdabīgs darbs (nesaukšu autoru vārdā) atsauc atmiņā kaut ko ļoti pazīstamu. Sacerējuma autors raksta, ka grāmatas nelasa un putekļi uz tām krājas aizvien vairāk un vairāk, līdz sasniedz kritisko masu, un tad grāmatplaukts izgāžas cauri apakšstāvā. Pagājušā gadsimta 80. gadu otrajā pusē, kad strādāju par „Jauno Grāmatu” galveno redaktoru, pasūtījām pazīstamiem rakstniekiem esejas par grāmatu lasīšanu. Un tad dramaturgs un režisors Pēteris Pētersons uzrakstīja pavisam ko oriģinālu. Viņa dzīvoklis atradās 6. stāvā, un grāmatu tajā bija kā biezs, it īpaši Pētera Pētersona kabinetā ar pavisam augstiem griestiem. Un Pēteris Pētersons fantazēja: kas būtu, ja viņš nopirktu mazītiņu dzejoļu krājumiņu, ieliktu plauktā, un tā būtu kritiskā masa – plaukts gāztos cauri visiem stāviem līdz pašai apakšai. Azartā Pēteris Pētersons pat bija iesācis kinoscenāriju ar tieši tādu sižetu, bet no filmas – nekā. (Arī, starp citu, no briesmīgās plaukta krišanas cauri visiem stāviem – tā nenotika.)

Jūs galvenokārt runājāt par tulkotajām grāmatām – visā pasaulē pazīstamām pasakām, piedzīvojumu stāstiem un detektīviem. Tad nu pašmāju rakstniekiem jāsasparojas, jo katrs rakstnieks grib, lai skolēni raksta piedzīvojumu stāstus par viņu – oriģinālrakstnieku – varoņiem.

Grāmatas ir burvīgas. Ne tikai jaunās, bet arī pavisam vecās, ar nodriskātiem vākiem un gotisko šriftu. Lasīsim!

Valdis Rūmnieks,
redaktors

Natālija Pirmamedova, Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 11. klase

No bērnības mana un brāļa dzīve saistīta ar grāmatām. Sākumā grāmatas mums lasīja mamma, tētis, vecmamma. Visbiežāk tās bija pasakas.

Es tagad esmu liela un varu izvēlēties grāmatas patstāvīgi. Mans grāmatplaukts ir liels, smags un balts. Tajā ir daudz dažādu grāmatu. Plauktā ir enciklopēdijas, pasakas, stāsti, Bībele un dzejoļi. Grāmatu ir daudz, tāpēc ka man ļoti patīk lasīt.

Man ļoti iepatīkās grāmata par Nevīžu Bērtiju. Šajā grāmatā ir daudz nodaļu, un visas ir ļoti smieklīgas. Bērtijs un Niķis ir galvenie varoņi.

Es sapratu, ka grāmatplaukts ir neparasta lieta, jo tur stāv tavas zināšanas.

Agnija Kokoreviča,
Salaspils 1. vidusskolas
3.d klase

Šodien ir sestdiena. Kārtējā istabas kārtošanas diena. Es nostājos sava grāmatu plaukta priekšā. Un es aizmirstu par putekļiem, istabas kārtošanu un savu nepadarīto darbu. Es ienirstu grāmatu pasaulē.

Te es esmu Pelnrušķīte, kura pazaudējusi savu kristāla korpīti un staidzas uz mājām. Te, vējam plivinot matus, drosmīgi lidoju pūķa mugurā. Te cīnos ar melno bruņinieku. Esmu tikpat nobijusies kā mazais Mauglis. Smejos līdz

Knipam, kurš, kamēr vecāku nav mājās, devies pastaigāties gar ozola saknēm un iemācījies dažādus trikus. Mācos kopā ar lietuslāšu fejām, kā jāmazgā spārni, lai tie kļūtu tikpat skaisti kā lietus lāšu valdnieces spārni. Izdzīvoju līdzī Nezinīša un viņa draugu piedzīvojumiem. Tiekos ar pašpārliecināto pūci, kareivīgo odu, apdomīgo, lauku sievai līdzīgo gliemezi un apķērīgo ezīti, kas ir gluži kā mazs, ģiprs puisēns.

Izdraiskojusies kopā ar mazajiem velnēniem, kuri izmukuši no savas mājvietas – elles, sāku ceļot pa plašo pasauli. Es varu pabūt jebkurā pasaules malā, tikties ar citu tautību bērniem, iepazīt tos. Viņi iemāca man dažādas spēles un rotaļas.

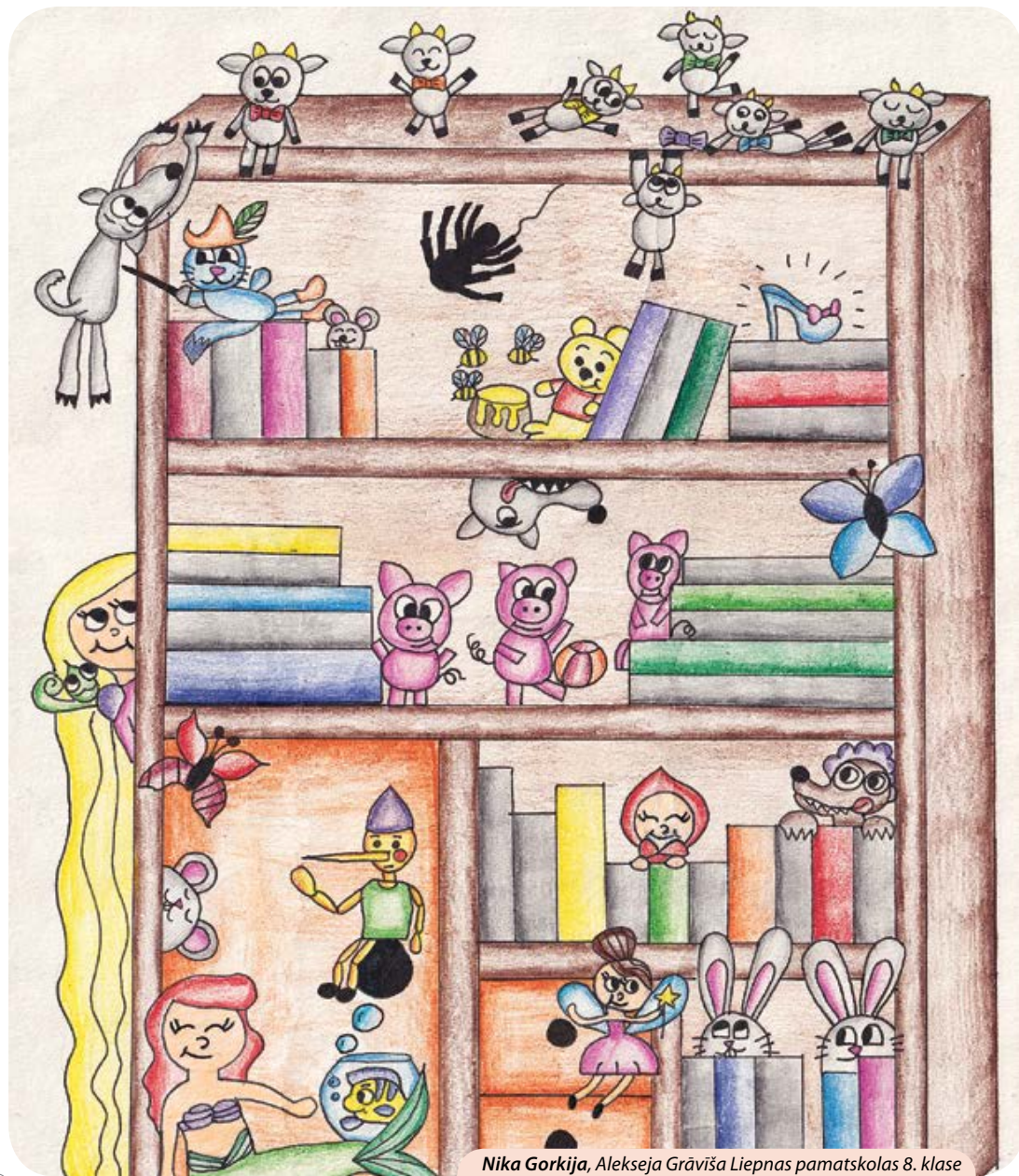
Te es varu būt gan arheoloģe, ārste, lidotāja...

Grāmatas lasīšana ir brīdis, ko veltu tikai sev. Te es varu izdzīvot to, kas reālajā dzīvē nekad nenotiks. Tas ir tik neapprakstāmi burvīgi!

Pēkšņi pamostos kā no sapņa. Ir kļuvis tumšs. Es atkal biju nokļuvusi grāmatu pasaules varā un nepadarīju savus darbiņus. Jāsasteidz...

Grāmatām ir brīnumaina vara. Ieslīgstot grāmatā, ikdienas rūpes pārvēršas par niekiem. Katrai grāmatai ir savs stāsts, kuru lasītājs var iztēloties un izdzīvot to. [...]

Elīna Kēniņa,
Rožupes pamatskolas
7. klase

Nika Gorkija, Alekseja Grāviša Liepnas pamatskolas 8. klase

Kad biju pavisam maziņš, sapnī pie manis atlidoja maza raganiņa un lasīja man grāmatas. Tā tas turpinājās līdz četru gadu vecumam. Tad pienāca brīdis, kad mazā raganiņa izlasīja pēdējo grāmatu no sava grāmatplaukta un uzdāvināja man grāmatu „Joka pēc alfabēts”. Viņa ieteica sākt mācīties burtus, lai varu lasīt grāmatas pats.

Man nebija grāmatplaukta, bet biju ticis pie pirmās grāmatas. Mazā raganiņa pie manis vairs nenāca un priekšā nelasīja. Sāku mācīties burtus no viņas uzdāvinātās grāmatas. Tas nebija viegli un man nepatika. Tomēr man izdevās apgūt lasītprasmi.

Kādu rītu mazā raganiņa man atkal bija sagādājusi pārsteigumu. Viņa bija atnesusi nākamo grāmatu „Divpadsmit skaistas pasakas”. Grāmatā bija ielikta vēstule, kurā bija rakstīts, ka tā ir pēdējā grāmata no mazās raganiņas un turpmāk man grāmatas nesīs rūķītis Rūdolfs.

Katru reizi, kad izlasīju grāmatu, rūķītis Rūdolfs man piegādāja jaunu. Grāmatu kļuva arvien vairāk un vairāk. Tās vairs nevarēja salikt vienā kaudzītē, un rūķītis Rūdolfs, pirms uzsāku skolas gaitas, uzdāvināja man grāmatplauktu. Tas ir liels – piecu plauktu skapis.

Paldies mazajai raganiņai par lasītiem stāstiem un pirmajām grāmatām! Rūķītim Rūdolfam paldies par grāmatām

un grāmatplauktu! Tagad tajā ir skaisti sakārtotas gan mazās raganiņas, gan rūķīša Rūdolfa atnestās grāmatas, un tās būs skaistas vēl ilgi, ilgi.

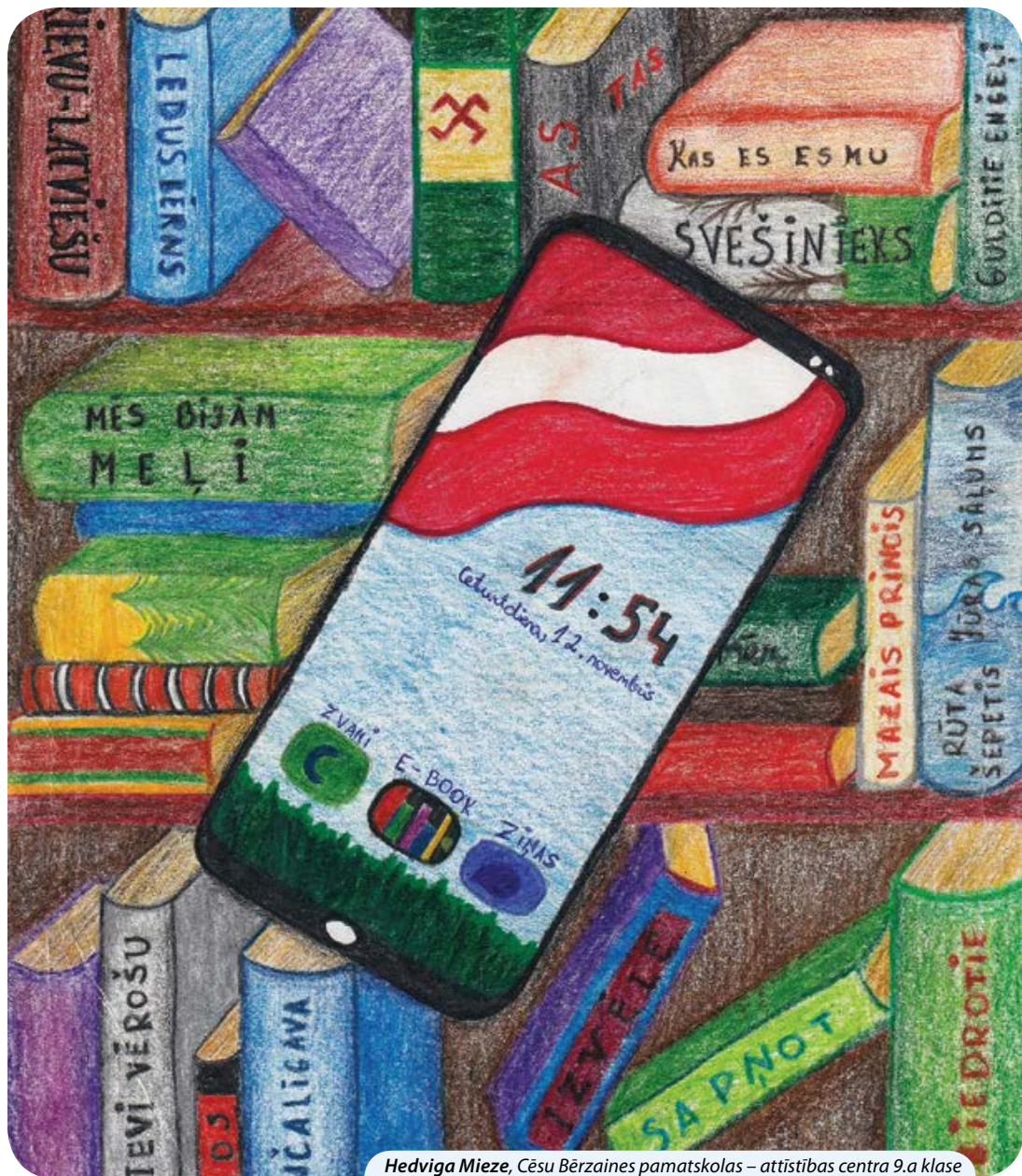
Eduards Lagušniks,
*Ogres sākumskolas
4.e klase*

Manas grāmatas plauktā ir košas. Man patīk spilgti grāmatu vāki, daudz krāsainu zīmējumu un teksti ar lieliem burtiem. Mans grāmatplaukts čum un mudž no dažādu puīšu piedzīvojumiem. Te ir paslēpies negantais Niks, ielavījies pārgalvīgais Gregs un lidinās jautrais Karlsons. Te ir arī Gulivers, kurš stāsta par savu jūras ceļojumu un notikumiem dažādās zemēs. Šie varoņi man māca iepazīt sevi un novērtēt savus klasesbiedrus, kuri ir draudzīgi.

Īpaši man patīk grāmatas par dzīvniekiem. Man pašam ir Tīringas sugas truši, par kuriem es rūpējos, taču nav sava suņa un kaķa. Tāpēc es tagad lasu Hollijas Vebas grāmatas. Esmu izlasījis grāmatu „Timija nedienas” un „Noskumušais kucēns”. Šīs grāmatas ir ļoti sirsnīgas, mīļas. Tās iemāca rūpēties par saviem dzīvniekiem un just tiem līdzī.

Es neesmu grāmatu tārps, tikai rūķēns, kas vēl meklē savu grāmatu.

Lūkass Straupenieks,
*Liepājas Raiņa 6. vidusskolas
4. klase*

Hedviga Mize, Cēsu Bērzaines pamatskolas – attīstības centra 9.a klase

Mans grāmatplaukts ir gatavots no īsta ozolkoka. Tam ir vairāk nekā 300 gadu. Kādu vakaru es lūkojos uz savu skaisto grāmatu brīnumu un nevarēju, nu nekādīgi nevarēju sagaidīt, kad atnāks mana māmiņa un izstāstīs ikvakara pasaciņu. Iedomājieties? Mans labākais draugs atdzīvojās. Viņš skaļi nožāvājās un teica: „Šovakar es Tev stāstīšu pasaku. Tas bija senos laikos, kad tavs vecvecvectētiņš dzīvoja dziļos laukos. Viņam bija tikai dažas grāmatas, bet nebija plauktu, kur tās nolikt. Vecvecvecmāmiņa ļoti lūdzās, lai viņai pagatavotu kaut vienu plauktiņu.

Liela tīruma vidū stāvēju es. Es jau biju nedaudz nosalis un domāju, ka mani sadedzinās vecvecvecmāmiņas krāsnī. Notika brīnums: vecvecvectētiņš izvēlējās tieši mani, lai pagatavotu lielu, masīvu ozolkoka plauktu.

Vecvecvecmāmiņa katru rītu un vakaru noglauda manus sānus... Tagad es kalpoju tev. Saudzē mani un vēlāk uzdāvēni saviem bērniem.”

Kaspars Jurkovskis,

Liepājas Centra sākumskolas 2.c klase

Pieeju pie sava grāmatu plaukta un sajūsmā brīnos. Te dzīvo vesela grāmatu karaļvalsts! Karalis ir pats plaukts. Vecākās grāmatas ir karalienes, bet jaunākās – princeses. Pie prinčiem pieskaitu plauktā saliktos suvenīrus. Grāmatu dažādie personāži ir karaļvalsts kalpi.

Vislabāk man patīk sarunāties ar Sarkangalvīti un vilku. Man liekas, ka es pati līdzinos Sarkangalvītei. Dodu padomus meitenei un nostrostēju vilku par ēdelību. Nav labi melot un darīt pāri otram. Kad tiem veltu vairāk laika, pie plaukta sāk klauvēt Vinnijs Pūks. Viņš grib, lai palīdz, jo vienmēr iekuļas nepatīkšanās. Stāstiņos par dzīvniekiem uzzināju par Jonasu, kuram uzdāvināja divas jūras cūciņas, bet viņš gribēja suni. Citā stāstiņā attēlota suņa Mura un kaķa saprašanās. Murim garšoja makaroni, un viņš bija pazudis. Atradās atkritumu mašīnā. Tā arī savu ikdienu pavada mājdzīvnieki. Viņi grāmatās darbojas kā cilvēki. Mums kopā jāmekā sadzīvot. Cilvēki var sazināties sarunājoties, bet dzīvnieku vēlēšanās jānosaka no viņu acu skatiena vai uzvedības.

Man patīk lasīt arī detektīvstāstus. Tā vienā vakarā lasīju, līdz aizmiglu ar grāmatu rokā. Naktī sapņos no grāmatas izkāpa veļas zaglis un paķēra manas skolas drēbes. Izsauca policistus. Tie zagli noķēra un apcietināja. Kad atvēru acis, mans apģērbs atradās uz krēsla. Labi, ka tas bija tikai sapnis! Esmu dzirdējusi, ka miegā varot redzēt to, par ko lasot. Tā ar mani gadījās.

Manu grāmatu karaļvalsts iedzīvotāju skaits palielinās, kad mamma vai tētis nopērk kādu jaunu grāmatu.

Adele Kuške,

*Rencēnu pamatskolas
2. klase*

Man ļoti patīk lasīt grāmatas. Kad pieeju pie sava grāmatplaukta, pētu, ko es šodien gribu izlasīt. Parasti izvēlos grāmatu pēc sajūtām.

Man no bērnības ir palikušas dažas grāmatas. Tur ir ļoti biezas lapas ar daudziem attēliem. Tajās ir rakstīts lieliem, spilgtiem burtiem. Un tagad tās grāmatas lasa mans mazais brālis. Man vēl ir no omes dažas grāmatas. Tās ir ļoti vecas un savādākas nekā tagad. Tur ir gandrīz simts gadus vecas grāmatas, kas rakstītas citā drukā. Es šajās grāmatās varu izlasīt tikai dažus vārdus. Lapas ir kļuvušas dzeltenas, kas pāršķirot liekas trauslas un vieglas. Dažas no šīm grāmatām ir vācu valodā, jo mans vectēvs bija ārsts. Viņš lasīja vācu valodā par dažādām slimībām un cilvēku ārstēšanu. Šajās grāmatās ir interesanti attēli par cilvēka uzbūvi. Dažas ir krievu valodā, jo manai vecvecmāmiņai patika lasīt krievu dzejnieku darbus. Mūsu mājā ir vēl daži citi veci grāmatplaukti. Viens no tiem ir mana vecvectēva. Vecvectēva grāmatu plaukts ir liels un smags. Tajā viņš glabāja savas mīļākās grāmatas. Tas ir no koka, nokrāsots sarkanā krāsā. Tas gan nav paglābis no kāda ķirmja apmešanās tajā. Laikam tas ir ļoti gudrs ķirmis! Jo, dzīvojot grāmatu plauktā tik daudzus gadus, viņš noteikti izlasījis visas grāmatas ne vienu reizi vien. Mans grāmatplaukts ir jauns. Tas ir baltā krāsā, un tam ir pieci plaukti. Lielākā daļa no grāmatām ir izlasītas vairākas reizes.

Dažas vēl neesmu izlasījis, bet plānoju to darīt. Man ļoti patīk mans grāmatplaukts, jo tajā ir tik daudz dažādu pasauļu, varoņu un notikumu. Esmu lepna, ka manai ģimenei ir tik daudz grāmatu, kas palīdz man augt gudrai. Man prieks, ka es skolā varu mācīties angļu un krievu valodu. Kad paaugšos, es varēšu lasīt grāmatas citās valodās no vecvectēva un vecāku grāmatu plaukta.

Manas ģimenes plauktos ir tik daudz grāmatu, ar kurām kopā varēšu pavadīt daudz dienu, nedēļu, mēnešu un gadu. Es augšu kopā ar savas ģimenes grāmatām.

Ieva Jansone,

*Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles
4. klase*

Manā grāmatplauktā ir gan jaunas, gan vecas grāmatas. Esmu izlasījis visas grāmatas, kas ir manā grāmatplauktā. Manas grāmatas ir atdzīvojušās, jo tās gribēja, lai es lasu un runājos ar tām. Enciklopēdijas stāsta par vulkāniem un par sēnēm. Daži stāsti ir interesanti, bet daži nav. Visvairāk man patīk, ka atdzīvojas Dogmens, jo viņš ir ļoti interesants. Es sarunājos ar interesantām grāmatām. [..]

Kārlis Sniķeris,

*Alūksnes pilsētas sākumskolas
2.a klase*

Mans grāmatplaukts mani aizved dažādās pasakās. Tur varētu būt Sniegbaltīte, kura mežā slēpjas no Jaunās pamātes mājiņā pie septiņiem rūķīšiem. Es varu ceļot uz tālām zemēm un kopā ar Aladinu lidot uz burvju paklāja. Ienirt pasakainā zemūdens pasaulē un rotaļāties kopā ar nāriņām, palīdzēt Riekstkodim un uzveikt Jauno Peļu ķēniņu. Atrast Ansītim un Grietiņai ceļu atpakaļ uz mājām un uzveikt Jauno raganu piparkūku namiņā. Doties pāri okeānam un iepazīt plašo lietus mežu, kur cauri vijas ūdeņiem bagātākā upe Amazone un džungļos slēpjas jaguāri. Kad nogurstu no ceļošanas, var atgriezties mājās un mammai pagatavot šokolādes kūku kopā ar Donaldu Daku.

Nikola Dinsberga,
Liepājas Centra sākumskolas
1.c klase

Līga mācījās ceturtajā klasē. Viņai patika pastaigāties ar draugiem, sportot, skatīties filmas. Bet grāmatas lasīt viņai nepatika, kaut gan Līgas istabā atradās skaists grāmatplaukts. Tajā bija daudz labu grāmatu.

Kādu nakti Līga redzēja divainu sapni. Sapnī parādījās burvīga grāmatu feja. Viņa teica, ka Līgai jānāk pie viņas ciemos, tad varēs uzzināt daudz noslēpumu. Taču meitene šo sapni neņēma vērā.

Nākamajā vakarā no grāmatplaukta atskanēja jauka dziesma. Līga nevarēja

noturēties, piegāja pie grāmatplaukta un meklēja dziedātāju. Te no grāmatas izlēca Buratino, Sprīdītis, Runcis zābakos, Sīpoliņš un Zīļuks. Istabā sākās jautra balle. Arī Līga nenoturējās un sāka dziedāt un dejot. Viņi visi ļoti sadraudzējās.

Lai iepazītu draugus tuvāk, Līga sāka lasīt grāmatas. Meitene saprata, ka, lasot grāmatas, var uzzināt daudz ko interesantu un aizceļot sapņu valstībā.

Estere Grūbe,
Ogres sākumskolas
4.c klase

Man ir skaists grāmatu plaukts. Tur dzīvo dažādi iemītnieki – Sarkangalvīte, Sprīdītis, Nāriņa, Kukulītis, velns un ganuzēns, ragana un daudzas princeses. Kad lasu grāmatu, es ar viņiem sarunājos. Viņi dzīvo manā grāmatu plauktā. Katram sava mājiņa – grāmata. Ja es gribu pie kāda paciemoties, paņemu grāmatu un lasu. Visbiežāk paciemojos pie Sarkangalvītes. Man arī ir vecmāmiņa, un es arī bieži pie viņas eju ciemos. Tikai es negribu satikt vilku! Grāmatas ir interesanti lasīt, jo tās ir aizraujošas. Parasti es lasu grāmatas pirms gulēšanas, lai man būtu vieglāk aizmigt. Un būtu labi sapniši.

Emīlija Pētersone,
Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles
1. klase

Reiz mums bija vecs un salūzis grāmatplaukts. Mēs to izmetām ārā. Aizbraucām uz veikalu un nopirkām jaunu plauktu, to ar piekabi atvedām mājās. Plauktu saskrūvējām un nolikām vietā.

Es kārtoju savas grāmatas jaunajā plauktā. Pēkšņi viena grāmata nokrita zemē. No tās izbira stāsti. No grāmatas izkāpa senie, izmirušie dinosauri. Es ar tiem brīdi paspēlējos. Tad es liku dinosauriem atgriezties atpakaļ grāmatā, tie mani paklausīja. Lasiet stāstus un pasakas, un jums būs interesanti rotaļu biedri!

Daneks Auzāns,
*Kokneses pamatskolas –
attīstības centra 1. klase*

Kādā tumšā naktī mans grāmatplaukts atdzīvojās ar visām grāmatām. Grāmatas no laimes sāka dejot pa manu gultu, pamodinot mani. Atverot miegainās acis, es biju pārsteigts. Grāmatas mani paņēma aiz rokas un veda piedzīvojumā. Tur redzēju Loti, Sarkangalvīti, Sniegbaltīti. Grāmatas stāstīja par savu nelaimi. Ļaunā ragana dzēšot burtus ārā. Es gribēju palīdzēt. Kopā mēs izdomājām, kā pārmācīt raganu. Aizgāju pie viņas un sāku lasīt pasaku. Tādā veidā viņa sapratīs, kāpēc vajadzīgi burti. Raganai patika mana pasaka, un viņa gribēja iemācīties lasīt. Es ar viņu sarunāju mācīt viņai lasīt. Raganu apsolīja nedzēst burtus. Par labu darbu

grāmatas pateica man paldies un aizveda mani mājās. Iegūlos gultā un aizmigu. No rīta pamodos, un tas viss likās kā sapnis.

Nils Pilskalns,
*Alūksnes sākumskolas
2.a klase*

Iepazīsimies! Esmu kādas meitenes Viktorijas grāmatplaukts. Viņas istabā nonācu tieši no mana brālēna veikalu plaukta. Beidzot varēju izstaipīties, jo veikalā mani pleci un kājas bija galīgi notirpušas. Istaba gan ir jauka, jo to nesen izremontējis Viktorijas mīļais tētis.

Bet nu pastāstīšu par sevi. Esmu ļoti centīgs un apzinīgs grāmatplaukts. Man patīk kārtība. Un šķiet, ka Viktorija to nojauš. Viņa bieži mani sakārto, jo saprot, ka tad vieglāk atrast vajadzīgo.

Ko tik es neglabāju sevi! Manos plauktos stāv gan vienkāršas grāmatas, gan pavisam neparastas. Tās prot muzicēt. Jā, jā, jūs nepārklusījāties: šīs grāmatas dzied! Te ir arī Viktorijai svarīgas mācību grāmatas.

Vēl manos plauktos var atrast daudz noderīgu lietu – zīmēšanas un aplikācijas papīru, gvašas krāsas un otas. Tepat ir dažādi auduma gabaliņi. Un vēl man ir gods glabāt Viktorijas darbiņus no bērnudārza laikiem.

Esmu ļoti lepns, ka man uzticēts tik svarīgs pienākums!

Viktorija Purkalīte,
*Palsmanes pamatskolas
4. klase*

Manā grāmatu plauktā ir daudz grāmatu no manas mammas un manas māsas bērniņas. Visinteresantākās grāmatas manā plauktā ir grāmatas par dārza darbiem. No mammas grāmatu plaukta uz savu esmu pārnesis visas dārzkopības grāmatas. Daudzas grāmatas par dārzkopību ir biezas, un es tās pāršķirstu un izlasu to, kas man šķiet interesants. Man mīļākā nodarbošanās ir stādīšana dārzā. Kā es atnāku no skolas, sestdien un svētdien es pieceļos un eju uz savu dārziņu un siltumnīcu. Man ir savs dārziņš, un kopā ar tēti pavasarī uzcēlām man mazo siltumnīcu. Esmu savedis siltumnīcā jaunu zemi un mēslojumu. Es siltumnīcā iestādīju mārtiņprozes, lai pa ziemu nenosaltu. Savā dārziņā esmu uzracis zemi. Tur jau ir iestādīti ziemas ķiploki un tulpes, pārējo es stādīšu pavasarī. Manā grāmatu plauktā ir sakrāti daudzi žurnāli par dārzkopību. Es parasti lasu žurnālus par dārza instrumentiem. Man ir savas dālijas un gladiolas. Tās tagad noraktas un saliktas kastēs, tur tās gaida pavasarī. Esmu izlasījis, kā tās audzē un saglabā. Ieejot veikalā, es vispirms eju pie sēklām un dārza darbarīkiem. Es tur vienmēr varu ilgi skatīties un pētīt. Jubilejās man radnieki dāvina dāvanu kartes dārzkopības veikalos. Savā dzimšanas dienā es visvairāk priecājos par puķu sīpoliem, sēklām vai dārzkopības grāmatām. Šogad mana mīļākā dāvana bija grāmata par tulpu audzēšanu un

tulpu sīpoli. Gaidīšu pavasari, kad tās uzziedēs.

Man patīk audzēt ķirbjus. Esmu sakrājis dažādus žurnālus par ķirbjiem. Zinu dažādas ķirbju šķirnes. Katru gadu es ieaudzēju dažādus ķirbjus. Mani ķirbji ir dažādās krāsās – gan milzu ķirbji, gan kailsēklu ķirbji. Man ķirbji pašam ļoti garšo. Es tos varu ēst katru dienu.

Kad izaugšu liels, es būšu dārznieks. Es būšu izlasījis daudz grāmatu. Audzēšu dažādas puķes un dārzeņus.

Matīss Millers,
*Taurupes pamatskolas
Mazozolu filiāles
2. klase*

Kādu dienu Enijas grāmatas ļoti gribēja, lai tās izlasa. Bet ieradās kaķis un sāka tās skrāpēt. Atnāca Enija un sāka dzīt kaķi prom. Enija teica: „Ej prom, kaķi!” Kaķis sabijās un aizskrēja. Grāmatas teica: „Liels paldies, Enija, tu mūs izglābi!” Enija atbildēja: „Nav par ko, nu tad sākšu jūs pa vienai lasīt.” Pēc kāda laika atkal uzradās kaķis. Tikai šoreiz viņš negribēja skrāpēt. Kaķis apgūlās pie Enijas un klausījās. Viņš aizmiga, klausoties skaistās pasakas, un sapņoja par tālām un skaistām zemēm.

Enija Podniece,
*Palsmanes pamatskolas
1. klase*

Tikšanās

Reiz kādā vēlā vakarā lasu grāmatu un pēkšņi izdzirdu skaņas no grāmatplaukta. Paskatos uz plaukta pusi un redzu, ka no tā atspīd gaisma. Ieinteresēta un satraukta pieeju pie plaukta un ieraugu gaismas avotu. Tas ir Buratino ar savu zelta atslēdziņu. Un ieraugu tur vēl daudz tēlu no grāmatām. Varbūt viņiem ir tikšanās?

Buratino, vicinādams zelta atslēdziņu, runā ar Pifu par to, kā norisināsies valsts svētku pasākums grāmatplauktā. Izskatās, ka Sīpoliņš cenšas gulēt, bet Makss un Morics viņu kutina. Tomēr reizi pa reizei Makss un Morics palūkojas uz Sprīdīti, kurš grāmatplaukta tālākajā stūrī kaut ko cenšas izrakt.

Es stāvu pie plaukta un brīnos. Liekas, ka tas ir tikai sapnis.

Tad pēkšņi man gar ausi aizlido Karlsons, meklēdams Brālīti. Viņi spēlē paslēpes.

Te piepeši izdzirdu Vinniju Pūku sakām: „Sivēn, Sivēn! Vai Ziemassvētki jau tuvojas?” Tad Sivēns atbild: „Nē, Pūk. Tagad mēs svinēsim valsts svētkus.” Kristofers Robins piebilst: „Tāpēc jau mums jādodas uz tikšanos.” Pūks: „Nu tad pasteigsimies!”

Citi tēli gan ir ieradusies laicīgi. Tikšanās laikā māsas Elza un Anna apsola darīt visu, lai valsts svētkos nebūtu tāda sala un sniega kā Arendelā. Kraukšķītis par to nedaudz saskumst, bet samierinājas.

Kad tikšanās beidzas, Knīpucis, Zīļuks un Kraukšķītis nolemj doties uz Pintiķu ciemu pavēstīt rūķēniem jaunākās ziņas, bet pārējie tēli norunā doties atpakaļ katrs savā grāmatā.

Kad Knīpucis, Zīļuks un Kraukšķītis ir devušies ceļā un visi pārējie tēli ir grāmatās, grāmatplaukts paliek tumšs un kluss.

Tad arī es dodos pie miera. Iemiegot nodomāju: „Cik jauki, ka manā grāmatplauktā satiekas dažādu laiku grāmatu tēli – gan no mammas bērnības grāmatām, gan manām grāmatām. Un cik satīcīgi viņi sadzīvo manā grāmatplauktā. Drīz atkal tiksīmies!”

Ance Enija Salcēviča,
Dundagas vidusskolas
4.a klase

Neiedegusi naktslampiņu, klusīgām pieeju pie loga. Tik gaiša nakts. Nenāk miegs. Mēness spīd tik spoži, ka varētu pat grāmatu lasīt. Domāts, darīts. Pieeju pie sava grāmatplaukta, tur cita pie citas stāv manas seno dienu grāmatiņas „Spēlmanis”, „Sniegbaltīte”, „Mana sirsniņa lēkā un smejas”, „Mana laimīgā dzīve”, „Dogmens”.

Pāršķirstu vairākkārt pārlasītās lappusītes. Pieeju pie grāmatplaukta, pacilāju arī kādu biezāku grāmatu. Tās parasti lasa mamma un vecmāmiņa. Vācietis, Blaumanis, Grīns... Tik daudz autoru, tik daudz man vēl ko lasīt. Atveru Rūdolfu Blaumaņa „Velniņus”, ātri tos

pārlasu. Ir jautri, aizraujoši uzzināt par mazo palaidņu blēņām. Tad pasniedzos pēc citas Blaumaņa grāmatas. Bieža gan! Lasu. Grūti atrauties. Notikumi šķiet tik patiesi. Lasu par kādu patiesu notikumu, kad uz ledus gabala dziļā jūrā ieskaloti cilvēki, to skaitā arī mazs zēns Kārlēns...

Nu jau pašai šķiet, ka blakus sūcas vaidi, kāds saknosās, brīžam klusi murmina, žēli lūdz un čukst. Mēģinu iemigt, bet neizdodas. Īsi, saraustīti, sapnīši. Pat tajos šķiet, ka pati tūlīt atmodīšos – un nekas no lasītā nekad nebūs bijis, nekas nebūs noticis un atgadījies.

Domāju par grāmatu autoriem, kuri prot tik rotaļīgi sacerēt darbus bērniem, bet arī tik smeldzīgi un patiesi rakstīt pieaugušajiem. Es uzraušos sēdus, ātri saģērbjos, ņemu ap pleciem segu, kailām pēdām sataustu čības un klusi izšļūcu pagalmā, šoreiz tukšā, tumšā un nebeidzamā...

Atgriežos istabā un piepeši es kādu pamanu. Mans grāmatplaukts! Kā multfilmās! Tam ir vīra seja, kas atgādina uz grāmatas vāka redzēto rakstnieku. Tas klusi ierunājas: „Zini, meitenīt, grāmatas ir kā spogulis, tajās redzēsi tikai to, kas jau ir tevī pašā.” Tā noteica lielais grāmatplaukts, norādīja uz grāmatām un skumji pasmaidīja. Viņš ieskāva mani savās smaržīgā papīra rokās, piespieda sev klāt un tad izgaisa. Tai brīdī jutu, kā kļūstu viegla, kā vēlos pacelties spārnos.

Šķiet, grāmatplaukts bija mani nobūris. Man šķita, ka esmu kā balts

putns no pasakām. Gulbis vai kaija. Es ātri uzlidoju un pēc tam ilgi planēju virs viļņu virsotnēm. Ap mani bija zils ūdens, plaši meži, svešas zemes, straujas upes, augsti kalni.

Pacēlos vēl augstāk debesīs un palūkojos atpakaļ. No tik liela augstuma varēja redzēt vēl tālāk un vēl dziļāk. Līdz pat jūras dibenam. Un cauri gadsimtiem...

Grāmatplaukts mani mācīja saprast, ka cilvēki arī var izgaist. Viņu balsis, viņu smieklis, viņu elpas siltums, bet šķiet, ka rakstnieki ir burvji. [..]

Grāmatas man palīdz saprast, ka svarīgs ir katrs mirklis ar cilvēkiem, kurus tu mīli. Mēs nekad nevaram zināt, kad viņu vairs blakus mums nebūs.

Mazvērtīgi sīkumi? Nē! Lielie skatās viens uz otru un vienkārši smaida. [..]

Varam bezgalīgi ilgi meklēt citus draugus, citas skolas, citus skolotājus, tomēr man šķiet, tie cilvēki, kuri man dzīvē doti, ir manējie. Tieši ar viņiem es veidojos par to, kas esmu. Jūtīsim līdzīgi viens otram, nedarīsim pāri sev un citiem ne ar nepārdomātiem vārdiem, ne darbiem!

Nejust sāpes, spēt ieelpot un izelpot, sasmaržot, izgaršot, cienīt un mīlēt vienam otru man māca mans grāmatplaukts. Atliek vien ar to sadraudzēties, saklausīt, ko tas stāsta, pievienoties, īpaši šogad, kad vīrusu migla moka zemi un cilvēkus, kad bērzi nosirmo, kad manai Latvijai – 102.

Kristiāna Čakše,
Gulbiša pamatskolas 4. klase

Zane Rizga, Preiļu 1. pamatskolas 9.a klase

Tāpat kā mammai mazai patika lasīt grāmatas. No viņas bērni-
[..] bas ir saglabājušās grāmatas no „Sprīdīša bibliotēkas”. Tas ir kā mantojums un vēsturiskas atmiņas. Visiem patika man dāvināt krāsojamās, lasāmās bilžu grāmatas, kuras man ir saglabājušās. Katru nedēļu es sakārtoju savu grāmatu plauktu. Man patīk grāmatas par mašīnām, traktoriem, jo esmu puišis, un man tas interesē. Man ir mērķis izlasīt Harija Potera grāmatas, jau esmu noskatījis visas viņa filmas. Mana šī brīža mīļākā grāmata ir „Grega dienasgrāmata”, to esmu izlasījis jau trīs reizes. Kad biju maziņš, man patika, ka man priekšā lasīja pasakas. Vislabāk man palika prātā pasaka par trim sivēntiņiem. Vēl tagad to atceros. Es vēlos, lai manā grāmatu plauktā ir daudz jaunu grāmatu.

Kristaps Gromovs,
Taurupes pamatskolas
4. klase

Manā grāmatu plauktā dzīvo daudz interesantu grāmatu. „Kika Mika” ir mana mīļākā grāmata. Grāmatā ir ļoti daudz atklājumu un notikumu. Tajā ir stāstiņš par to, kā Kika Mika izglāba savu mammu un tēti no laika apstāšanās. Tas bija tik aizraujoši!

Vēl manā plauktā dzīvo grāmata „Krāsu mošķītis”. Šajā grāmatā sarkanā

krāsa ir dūsmīgs mošķītis, bet zilā krāsa ir bēdīgs mošķītis. Man vislabāk patīk dzeltenais mošķītis, jo tas ir priecīgā krāsā. Un es esmu priecīga meitene.

Kaut manā grāmatplauktā sarastos vēl vairāk iemītnieku!

Estere Pauliņa,
Palsmanes pamatskolas
2. klase

Man ir sajūta, ka manas grāmatas naktī pieceļas. Viņas smejas, iepazīstas, strīdas. Es pat ar tām sarunājos. Manos sapņos ir grāmatu bibliotēka. Tajā atrodas visas grāmatas, kuras esmu izlasījis. Bibliotēkā īpaša vieta ir manām fantāziju grāmatām. Ar katru gadu mans fantāziju plaukts kļūst arvien plašāks, jo esmu īsta fantazētāja. Man patīk pašai izdomāt savus stāstus. Es pat sapņoju, ka uzrakstīšu savu grāmatu. Tad tā noteikti stāvēs manā grāmatu plauktā. Tā būs ļoti laba draudzene manām pārējām grāmatām. Kad lasu kādu jaunu grāmatu, es jau mēģinu iztēloties, kādas būs beigas. Es pat domāju, ka manas grāmatas naktī apmainās vietām. Tām noteikti patīk iepazīties ar citām grāmatām, tāpat kā man ar cilvēkiem. Es zinu, ka manas grāmatas ir ļoti priecīgas, atrodoties manā plauktā, jo es par tām rūpējos, un tās rūpējas par manu fantāziju bibliotēku.

Kristiāna Tīna Bērziņa,
Alūksnes pilsētas sākumskolas
2.a klase

Viss sākās tā – man bija četri gadi un es sapratu, ka māku lasīt. Dzimšanas dienā mans labākais draugs Rūdolfis uzdāvināja man grāmatu par mazo pūķīti Kokosriekstu. Man ļoti patika to lasīt. Kokosrieksts ir drosmīgs, neatlaidīgs, gudrs un zinātkārs pūķītis. Es arī tāds gribu būt. Piedzīvojumos viņš iet kopā ar saviem draugiem – aszobu pūķi Oskaru un dzeloņcūku Matildi. Es esmu izlasījis visas grāmatas par Kokosriekstu. Tas bija kā interesants ceļojums! Tā kā esmu liels fantazētājs, kādreiz pats uzrakstīšu savu stāstu par pūķīti.

Mamma saka, ka šodien grāmatnīcā redzējusi jaunu grāmatu par Kokosrieksta piedzīvojumiem. Urrā! Palūgšu to šogad Ziemassvētku vecītim!

Rodrigo Rudmiezis,
Mārupes pamatskolas
1.b klase

Man patīk lasīt grāmatas, kurās ir smieklīgi notikumi. Tādi ir [..] rūķēnu Niķa, Riķa, Ciķa un Nikniķa piedzīvojumi. Mani uzjautrināja tas, kā viņi stādīja jautājumus mammai dobē. Viņi gribēja, lai izaug atbildes un visu var zināt. Tad nevajadzētu iet skolā! Iesaku visiem izlasīt šīs grāmatas, lai uzzinātu daudz interesantu lietu par rūķu darbiem un nedarbiem.

Evelīna Rēķe,
Ilūkstes Raiņa vidusskolas
1.a klase

Kādā skaistā, bet ļoti lietainā dienā sāka sarunāties Emīlijas grāmatplaukta grāmatas.

„Sniegbaltīte un septiņi rūķīši” teica, ka bērni viņu mīlot. Visā pasaulē zinot viņas stāstu. Bet „Karalis Lauva” piebilda, ka esot taču karalis, viņu mīlot vairāk. Ierunājās „Mazuļi iepazīst pasauli” – beidziet strīdēties, jo katra grāmata ir mīlēta un īpaša! Blakus plauktam atradās kāmiša būris. Pēkšņi istabā ienāca kažis un uzlēca uz grāmatām. Tās nodrebēja, jo saprata, ka kažis gribēs notiesāt kāmi. Cik labi, ka atbrauca Emīlija un iztraucēja kaķa pārdrošo plānu! Viņa atkal sakārtoja savas mīļākās grāmatas un, paņēmusi savu vismīļāko grāmatu „Mazuļi iepazīst pasauli”, sāka lasīt.

Emīlija Kukaine,
Palsmanes pamatskolas
2. klase

Ir interesanti iztēloties, ko gan mans grāmatu plaukts man gribētu pastāstīt. Plauktam noteikti nav vienuļi un garlaicīgi, tajā sakāpuši visdažādākie grāmatu varoņi. Tas noteikti ir lepns, apmierināts un priecīgs, jo grāmatīņas bieži tiek lasītas, šķirstītas un šķīrotas.

Tā kā grāmatu man patiešām ir daudz, ik pa laikam atbrīvoju vietu jaunām grāmatām. Tās grāmatas, no kurām esmu izaugusi, uzdāvinu mazākiem bērniem. Un tad beidzot tas prieka brīdis, ka varu

doties uz grāmatnīcu iegādāties kādu jaunu grāmatplaukta iemītnieci.

Iepriekšējā gadā kļuva par vienu no bērnu grāmatu žūrijas ekspertēm. Dažas no grāmatām iepatikās tik ļoti, ka noteikti gribēju tās pievienot savu grāmatu kolekcijai. Dažreiz ir tik grūti atvadīties no iemīļotajiem grāmatu varoņiem uz visiem laikiem, tāpēc ir laba sajūta, ka savā grāmatu plauktā es ar tiem varu satikties, kad vien vēlos.

Vislabāk man patīk, ka vakaros mamma lasa priekšā. Tad abas ar māsu skrienam pie grāmatu plaukta izvēlēties kādu aizraujošu stāstu, kurš nedaudz piemirsts. Mamma to prot īpaši tēlaini un noslēpumaini ar savu lasījumu atdzīvināt mūsu iztēlē.

Esmu ļoti priecīga, ka man pieder arī daudz vecu grāmatu. Tās kādreiz ir lasījuši mamma vai tētis. Pret šīm grāmatām iztuos īpaši saudzīgi, jo vēlos tās saglabāt arī saviem bērniem.

Ceru, ka grāmatu plaukts man kādreiz pastāstīs, kā vienās mājās sadzīvo visu grāmatu varoņi. Vai lāciņš Rikiki un Rūcītis ir draugi? Vai Ronja un Nils Holgersons var atrast kopīgu valodu ar supervaroņiem Melni, Brūni un Zillu? Man gan ir nojauta, kas viss ir labi, jo īpaši un mīļi man viņi ir visi.

Beatrise Bulava,
Liepājas Centra pamatskolas
1. klase

Manā grāmatu plauktā dzīvo visvisādas grāmatas: burtu grāmatas, pasaku grāmatas, biezas grāmatas, plānas grāmatas, vidējas grāmatas, mazā pūka Kokosrieksta stāstu grāmatas, Koko un Riko stāstu grāmatas, pavāru grāmatas.

Mana mīļākā grāmata ir „Planēta Zeme”. Man tā patīk tāpēc, ka tur var izpētīt un uzzināt visādas lietas par mūsu planētu, par vulkāniem, par ledājiem, par tuksnešiem.

Daudz grāmatu man ir no māsas un brāļa, kad viņi bija maži. Manā grāmatplauktā ir arī krāsojamās grāmatas un darba burtnīcas. Arī eksperimentu grāmatas slēpjas manā grāmatplauktā.

Man patīk lasīt pasaku grāmatas, krāsot krāsojamās grāmatas un pildīt darba burtnīcas, un man arī patīk taisīt eksperimentus un taisīt ēst pēc pavārgrāmatas.

Manā grāmatplauktā ir arī daudzas grāmatas „Nu, pagaidi!”, ko man atdeva māsa, arī „Kā pīlēns Pēkšķis ēnu pazaudēja”. Kāpēc man patīk grāmatas? Mamma man daudz lasa pasakas vakaros, un es pati daudz lasu grāmatas. Man patika klausīties „Skapju stāstu” dažādus stāstus, jo tur var iepazīt skapi un to, kas atrodas bēniņos.

Visās grāmatās slēpjas brīnumi. Nāc un izlasi to, un atrodi brīnumu!

Roberta Eva Žigure,
Mārupes pamatskolas
1.b klase

Liva Goltiņa, Āgenskalna sākumskolas 5. klase

Manā istabā ir liels grāmatu plaukts. Tur ir grāmatas par dažādiem pasaku varoņiem, dzīvniekiem, planētām, valstīm.

Kādu vakaru es dzirdēju, kā sarunājas daži grāmatu varoņi. Tie bija Vinnijs Pūks un Runcis zābakos. Viņiem bija ļoti interesanti uzzināt, kas dzīvo manā istabā, jo iepriekš te bija klusums. Lācēns teica, ka tas ir

kaut kas skaļš. Runcis teica, ka tas ir kaut kas mazs. Abi prātoja, kas tas varētu būt. Lācēns teica, ka jāiet paskatīties. Runcis zābakos piekrita Vinnijam Pūkam.

Abi devās skatīties un par ieraudzīto bija pārsteigti. Tas bija mazs kucēns. Viņš bija balts ar brūniem plankumiņiem. Kucēns sabijās un sāka riet, kad ieraudzīja lācēnu un runci. Taču draugi nenobijās un sāka sarunu

ar kucēnu. Kucēns ieklausījās draugos un norīma. Draugi izstāstīja, ka šeit dzīvo jau labu laiku. Kucēns teica, ka šeit dzīvo tikai dažas dienas un viņam nav vēl īstu draugu. Lācēns ar runci sāka draudzēties ar mazo kucēnu.

Pa dienu, kad esmu skolā, kucēnam ar draugiem iet jautri. Viņi spēlē paslēpes, sunīšus, skraida un lēkā. Es to visu zinu, jo vakaros dzirdu draugu sarunu grāmatplauktā. Viņi stāsta citiem grāmatu varoņiem par dienā notikušo un piedzīvoto.

Kristiāns Dzalbs,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
4.a klase

Katru nakti, kad es skatos sapņus, manā grāmatplauktā [..] notiek kaut kādas dīvainības. Izskatās, ka grāmatas sāk strīdēties par to, kura no tām ir labāka. Kad es pamostos, bieži redzu tās citās vietās, nekā atstāju: uz galda, uz grīdas, pie gultas vai uz palodzes.

Sākumā domāju, ka tie ir sapņi un ka vakarā pati atstāju tur grāmatas. Bet – nē!

Vienu vakaru nofotografēju, kur grāmatas atrodas pirms miega, bet pamodos ar grāmatu zem spilvena. Citu reizi lasīto grāmatu atstāju uz galda, bet otrā rītā to atradu istabas kaktā.

Piektdien pie manis ciemos atnāca draudzene. Viņa palika nakšņot pie

mums. Sestdien no rīta grāmatas atradās uz grīdas. Tad es nodomāju, ka tā bija mana draudzene, kas izmētāja grāmatas. Es draudzenei teicu, ka tas nav smieklīgs joks – izmētāt grāmatas. Draudzene izbrīnījās un teica, ka nekādas grāmatas nav mētājusi. [..]

Tad sāka likties, ka tos brīnumus dara mans mīlulis mājdzīvnieks degu, jo viņa būrītis arī atrodas uz grāmatplaukta. Varbūt tas kaut kādā veidā izspruka ārā un lēkāja pa plauktiem? Es izdomāju pārbaudīt savu jauno versiju un pirms gulētiešanas ieslēdzu diktofonu, bet tonakt nekas nenotika.

Nākamajā vakarā es noliku videokameru, lai ierakstītu, kas notiek naktī ar grāmatām. No rīta paskatījos ierakstu un nespēju noticēt savām acīm! Tad sapratu, ka tā biju es, kas pārliiek, izmētā grāmatas! Jā, jā, es! Izrādās, ka naktī es pamostos un lasu grāmatas, bet, kad sadzirdu mammas soļus, uzreiz skrienu uz gultu un eju gulēt. Es parādīju video mammai. Pēc video noskatīšanās mamma pasmējās un teica, lai lasot grāmatas pa dienu, bet naktī guljot. Viņa mani pamācīja, kas vakarā jādara, lai varētu cieši aizmigt. Pēc tam es vairāk naktīs nemodos, grāmatas nelasīju un nemētāju. [..]

Maija Tihonoviča,
Daugavpils 3. vidusskolas
3.b klase

Mājas un bibliotēkas grāmatas

Viskas mājas grāmatas zināja katras stāstu, bet, tiklīdz [..] parādījās kāda jauniņa, tā tika apspriesta vakariem ilgi, līdz beidzot tika pieņemta mājas grāmatu saimē. Kā nu ne, katra jaunā grāmata smaržoja lieliski, pēc svaigas tipogrāfijas krāsas, tā bija skaistiem, spīdīgiem vākiem.

Kādu dienu mājas grāmatu plauktā ienāca jauns ciemiņš – bibliotēkas grāmata. Ak, kas tas bija par traci! Tā nesmaržoja pēc svaigas tipogrāfijas krāsas, arī vāki bija nobružāti un veci. Lapas bija nodilušiem stūriem, sasmērētas un saburzītas. Mājas grāmatas ļoti nejauki izturējās pret pienācēju, nevienai neinteresēja, kas tajā rakstīts, tās klusi sačukstējās un zobojās par veco māmuļu. Nākamajā vakarā grāmatu plauktā valdīja klusums, neciešams klusums, vecā grāmata ar rūgtumu noraudzījās savās kaimiņienēs. Tā skaļi nopūtās un teica: „Varbūt manas lapas ir vecas un saburzītas, un es vairs neesmu tik jauna, taču man ir tik daudz stāstu par mājām, kurās es esmu bijusi.” Tūdaļ visas neciešamās kaimiņienes sarosījās: „Vai tu esi bijusi vairākās mājās? Kā tad tā, vai tavas mājas nav bijušas tikai divas – veikals un šīs mājas?” „Tieši tā,” teica vecā grāmata, „manas mājas ir bibliotēka, tur mani izvēlas katru reizi cits cilvēks, pārnes mājās, izlasa un ar cieņu aiznes atpakaļ.

Tie ir tādi mazi ceļojumi no mājas uz māju.” Kaimiņienēm izbrīnā iepletās acis, un tajā brīdī tās kļuva greisirdīgas. Katra gribēja kaut ko pajautāt. Kā izskatās citās mājās? Kā tur smaržo? Kādi mēdz būt saimnieki? Vecā grāmata, klusi smaidot, stāstīja katru savu piedzīvojumu svešajās mājās, katru ceļojumu uz šīm mājām un katru šķiršanos no savām grāmatu plaukta kaimiņienēm.

Tā paskrēja mēnesis, vecajai grāmatai bija laiks doties atpakaļ uz bibliotēku. Tas bija skumjš vakars grāmatu plauktā. Iestājās klusums. Grāmatas atcerējās pirmo vakaru, kad viņas zobojās par jaunpienācēju, par tās vecajiem vākiem, par saburzītajām lapām. Viņām ļoti pietrūka aizraujošo vecās grāmatas stāstu. Tikai tagad iedomīgās kaimiņienes apjauta, ka šīs bija interesantākais mēnesis viņu dzīvē.

Luīze Ikauniece,
Varakļānu vidusskolas
3. klase

Visvairāk manos plauktos rindojas vēstures un fantāzijas [..] grāmatas. Dažreiz arī pa kādai pasaku grāmatai, tas vairāk, kad biju maziņa. Tad mamma man paretam lasīja tās priekšā, un man tas ļoti patika, jo varēju iejusties tik dažādās pasaku valstībās. Tagad man patīk lasīt biezas un sarežģītas grāmatas. Visvairāk es

apbrīnoju vēstures grāmatas, jo tās ir interesantas un stāsta par īstenību, kas notika sen, sen. Šīs grāmatas man ļauj ieskatīties tālā pagātnē un uzzināt senču dzīvi, pēc tam man patīk lasīto salīdzināt ar mūsdienām.

Fantāzijas grāmatas man palīdz iztēloties un attīstīt radošumu. Visvairāk es apbrīnoju Džoannas Roulingas grāmatas par Harija Potera piedzīvojumiem, jo mani pārsteidz, kā tik biezu un aizraujošu grāmatu var uzrakstīt viens cilvēks? Vienmēr, lasot šīs grāmatas, iztēlojos, ka es kādreiz kļūšu tikpat slavēta un radoša rakstniece kā. Dž. Roulinga. Šobrīd vēl esmu tikai maza meitene, bet tik un tā jau mēģinu pirmos soļus rakstniecībā un saprotu – man vēl tik daudz jātrenējas un jālasa grāmatas, lai radošums un vārdu krājums man vienmēr būtu bagāts un citiem būtu interesanti manas grāmatas lasīt.

Dažreiz, lasot kādu aizraujošu grāmatu, es jau aizdomājos par kādu sava stāsta sižetu. Tad mani fantāzijas tēli dodas ar citiem grāmatu varoņiem Liepājas ielās un iejūtas kādas grāmatas notikumos vai izstaigā pilsētas vēsturiskās vietas, satiekas ar vēsturiskām personām un mītiskiem varoņiem, kopā dodas neticamos piedzīvojumos pa pilsētu, kamēr pilsētas iedzīvotāji mierīgi sapņo savos mājokļos un nenojauš, ka tur ārā, pusnaktī mostas un valda cita pasaule – mana fantāzijas pasaule – tik neparasta un savāda sabiedrība.

Ceru, ka manā grāmatplauktā nekad nepietrūks labu un aizraujošu grāmatu, ar kurām var ik dienu iepazīt pasauli savādāku un neparastāku.

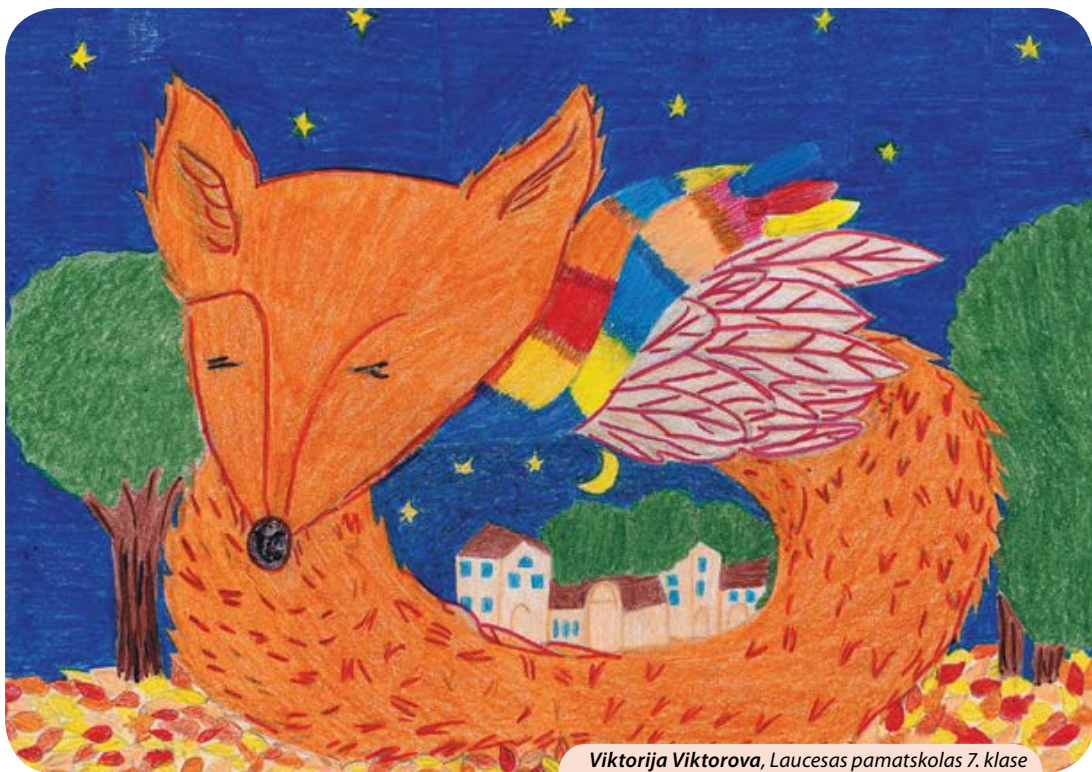
Megija Jansone,
Liepājas Centra sākumskolas
4. klase

▼
Cau! Esmu liels grāmatu plaukts. Manī ir daudz grāmatu, un es mītu lielā, skaistā rozā istabā.

Manī liek daudz dažādu grāmatu, un man ir dažas īpaši dārgas. Pirmā ir „Sprīdītis”. Tā ir mana mīļākā grāmata, jo Sprīdītis atgādina mani. Viņš palīdz citiem, es arī. Viņš ir stūrgalvīgs, es arī. Kad es lasu šo grāmatu, man ir priecīgi, gribas smieties un teikt visiem, ka es esmu tas Sprīdītis, kas pilda Vēja mātes un Meža mātes uzdotos uzdevumus. Dažreiz esmu līdzīgs tam milzim, kurš grib apēst visas pasakas un uzkost tās ar stāstiem. Vēlos visu zināt!

Otra mīļā grāmata ir „Negantais Niks”, jo katru vakaru viņš mani izklaidē un pārsteidz ar neparastiem un negaidītiem notikumiem un stāstiem, ar domu, lai citi tā nedara un mācās no Nika kļūdām. [..]

Valērija Karpenko,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
4.a klase

Viktorija Viktorova, Laucesas pamatskolas 7. klase

Siltā rudens naktī es redzēju interesantu un dīvainu sapni. Es pārvērtos par savu grāmatplauktu... Es biju kā liela māja, kurā bija daudz istabu. Istabās nedzīvoja lelles, bet gan grāmatas. Tur bija krāsainas, biezas un plānas grāmatas. Tajā sapnī vecāki nebija mājās. Viņi bija darbā. Tad pienāca vakars un visas grāmatas atdzīvojās. Sāka runāt. Es jautāju: „Par ko jūs runājat?” Biezākā grāmata atbildēja: „Mēs gribam izvēlēties visgudrāko grāmatu.” Es atbildēju: „Visgudrākā grāmata ir enciklopēdija.”

Viņas izbrīnījās, jo domāja, ka katra ir visgudrākā. Pasaku grāmata jautāja: „Kā tu zini, ka enciklopēdija ir visgudrākā?” Es atteicu: „Es jūs lasīju, tāpēc zinu.” Biezā grāmata iesaucās: „Āāāā! Tu nevari mūs lasīt, jo tu esi grāmatplaukts!” Es atbildēju: „Īstenībā esmu meitene Adriana.” Grāmatas par mani pasmējās un turpināja strīdēties. Es atkal uzdevu jautājumu: „Kādēļ jums strīdēties? Jūs – katra grāmata – esat īpaša! Viena māca pasakas, cita – zinātni, trešā – dziesmas un citas gudrības. Katra no

jums dod cilvēkiem gudrību." Grāmatas manī ieklausījās un beidza strīdēties. Viena maza grāmata pačukstēja: „Tu esi visdraudzīgākais grāmatplaukts!” Es pēkšņi pamodos ar savu mīļāko grāmatu rokās. Es vēlējos paskatīties uz savu grāmatplauktu. Grāmatplaukts bija savā vietā. Es sapratu, ka tas bija tikai sapnis. Es šo sapni neaizmirsīšu, jo tas veicināja vēl lielāku mīlestību pret grāmatām.

Adriana Morozova,
Daugavpils Saskaņas pamatskolas
2.a klase

Par mana grāmatplaukta saturu rūpējas mana māmiņa, bet arī es tajā ielieku savas lietiņas. Mans grāmatplaukts ir kā gara pupa, kura dīgst no bērnības. Kad es biju maziņš, tad manā plauktā bija rotaļlietas. Augot lielākam, rotaļlietas nomainījās ar citām mantiņām un gardumiem.

Kad pienāca laiks apgūt zināšanas un gatavoties skolai, rotaļlietas palika, bet pievienojās vēl grāmatas, darba burtnīcas un darba plakāti. Tagad, mācoties 1. klasē, manā grāmatplauktā pārsvarā ir skolas piederumi un pulkstenis, kurš māca mani plānot savu ikdienu.

Artūrs Nagļa,
Dagdas vidusskolas
1.a klase

Man ir jauks grāmatplaukts:
Ak, cik gudrs tas man!
Nesen tad, kad pamodos,
Sāka

Gudrais
Runāties,
Ārā bija saulains laiks,
Mušas dīca, priedējās,
Atlidoja Karlsons,
Turpat bija Brālītis,
Piecas peles spēlējās,
Laukā divas Lotiņas,
Atkal Pifs ar Tontonu,
Un vēl sivēntiņi trīs,
Kaktā klusi Īkstīte,
Turpat Buratino ar...
Ak, cik liksmi visi bija,

Saules rietu sagaidīja!
Tad vēl vecā ragana
Ārā spēlē zibeņus,
Skaistā Sniega baltīte
Tīrīja man putekļus –
Stāstiņš nu ir galā man.

Anete Čīma,
Liepājas Centra sākumskolas
2.c klase

Anete Šmagre, *Alūksnes pilsētas sākumskolas 5. klase*

Uz plaukta stāv puķe, pulkstenis un daudz grāmatu. Manā grāmatplauktā ir plauktiņš, kur stāv penālis un skolas mantas. Kad es piekūstu lasīt, tad paspēlējos ar mantām.

Manam kaķim Topsim patīk gulēt uz grāmatām. Viņam tur ir silti. Laikam viņš sapņo par pasakām. Manā grāmatplauktā ir grāmatas par sunīšiem, kaķīšiem, ziloņiem un briesmoņiem. Man patīk klausīties un lasīt stāstus par briesmoņiem.

Santa Mitrovskā,
*Kokneses pamatskolas –
attīstības centra
1. klase*

Parasti es pati izvēlos grāmatas, kuras likt manā grāmatu plauktā. [..] Reizēm tās izvēlas mana mamma, kad aizbrauc iepirkties bez manis. Jaunas grāmatas man diezgan bieži arī uzdāvina – opītis, krustmāte vai tantes. Reizēm kādos svētkos, reizēm tāpat vien. Es vienmēr priecājos, kad saņemu jaunu grāmatu.

Mans grāmatu plaukts ir maģisks. Katru reizi, kad paņemu no tā grāmatu, man šķiet, ka es pati esmu tajā pasakā. Lasot pati dodos piedzīvojumos, par kuriem rakstīts manās grāmatās. Pat tad, kad priekšā lasa mamma, es aizveru acis un sapņoju, ka esmu tā stāsta galvenā

varone. Man ļoti patīk klausīties, kad mamma lasa mums vakara pasakas.

Šobrīd no grāmatu plaukta esmu izvēlējusies lasīt grāmatu „Bārbija rozā korpēs”. Tas ir stāsts par meiteni Bārbiju, kura ir balerīna. Es to lasu jau otro dienu. Nevaru sagaidīt, kad varēšu izlasīt, kas būs uzrakstīts nākamajā grāmatas lappusē. It sevišķi man patīk, ka šī ir tik skaista un spilgta grāmata ar košām bildītēm. Arī manam brālītim vislabāk patīk tieši šādas grāmatas. Droši vien tāpēc, ka viņš vēl nemaz nemāk lasīt. Viņš tikai mācās burtot.

Man ļoti patīk mans grāmatplaukts. Zinu, ka tad, kad man ir garlaicīgi, es vienmēr varu tur ielūkoties un atrast kādu jaunu piedzīvojumu.

Gabriela Bružuka,
*Rožupes pamatskolas
2. klase*

Par ašus pirmos burtus man iemācīja māmiņa. Vakaros viņa man lasīja [..] pasakas. Tā es pamazām apguvu lasītprasmi un pēc tam pati izvēlējos grāmatu no grāmatplaukta. Manas mīļākās grāmatas ir enciklopēdijas, tāpēc ka no tām var uzzināt daudz ko jaunu.

Interesanti, ko varētu pastāstīt mans grāmatplaukts? Protams, par dažādām grāmatām. Manā grāmatplauktā ir viena veca grāmata ar kartēm. Kad es palieku viena mājās, paņemu rokās šo grāmatu un to pētu.

Skolā man patīk valodu stundas, it īpaši latviešu valodas stundas. Skolotāja stāstīja, ka bērnus piesaista noslēpumaini piedzīvojumi. Netālu no mājām ir veca liepu aleja. Interesanti mums tur pastaigāties, jo blakus ir bijuši vācu barona muiža. Agrāk tur bija mūsu skola – Tabores pamatskola, un es tur mācījos.

Es piedalījos skatuves runas konkursā „Zelta sietiņš” Berķenelē, Raiņa mājā. Tur ir arī jauks grāmatu plaukts – maiņas punkts. Man bija iespēja to aplūkot. Grāmatplauktā atrodas dažādas vecas grāmatas – gan biezas, gan plānas. Var nolikt savu grāmatu grāmatplauktā un paņemt vietā citu brīnišķīgu lasāmvielu. [..]

Violeta Žodžika,
Laucesas pamatskolas
4. klase

Manā istabā ir skaists grāmatplaukts. Tur atrodas daudz dažādu grāmatu. Plauktā ir biezas un plānas grāmatas. Vēl tur ir dzejoļi, stāsti un pasakas. Šajā plauktā atrodas dažādas interesantas grāmatas. Tajā vēl ir arī prieks un smieklī. Mana vismīļākā grāmata ir „Pasakas”, bet manai māsaī Dinai ļoti patīk dzejoļi. Viņa labprāt lasa dzejoļus.

Mūsdienās daudzi bērni spēlē datorspēles, tāpēc viņi maz lasa. Arī man patīk datorspēles, bet es bieži lasu grāmatas. Lai būtu bagāts vārdu krājums, jālasa vairāk grāmatu.

Nesen mēs skolā lasījām Līgas Rozentāles grāmatu „Dāvāna Latvijai”. Man ļoti patika teika par Lāčplēsi, kura stāsta par vēstures notikumiem. Manā grāmatplauktā ir arī stāsti bērniem, grāmata „Lāčplēsis” ar skaistām ilustrācijām.

Arī manam kaķim patīk grāmatplaukts. Kamēr manis nav mājās, viņš tur bieži atpūšas.

Konstantins Parfens,
Laucesas pamatskolas
3. klase

Man mājās ir grāmatu plaukts. Tajā ir daudz grāmatu. Plauktā naktīs notiek brīnumi. Visas pasakas atdzīvojas. Grinčs zog Ziemassvētkus. Prinči dejo ar princesēm. Lido krāsaini putni. Pa sienu skraida mazi rūķīši. Atlido Pīters Pens un vēro, kā es guļu.

Pelnrušķīte uzkopj manu istabu. Runcis zābakos dzenā ļaundarus. Visi domā, ka es guļu, bet es klusiņām viņus vēroju. Un tā tas notiek katru nakti. Kad no rīta pieceļos, šķiet, ka nekas manā istabā nav noticis.

Sabīne Bogdanova,
Rožupes pamatskolas
2. klase

Grāmatu strīds

Ar tēti uztaisījām skaistu oša koka grāmatu plauktu. Es palīdzēju. Viss bija brīnišķīgi! Kopā zāģējām, skrūvējām, noslīpējām un nolakojam. Tad no tēta darbnīcas nesām plauktiņu uz mājām. Tētis to piestiprināja pie sienas. Es saliku plauktā grāmatas un citas mazas, mīļas lietiņas.

Naktī pamostos no trokšņa. Kas tas? Kāds skaļi kašķējas! Caur tumsu skatos uz jauno grāmatu plauktu. Ko es redzu! Strīdas mācību grāmatas! Latviešu valoda ar angļu valodas grāmatu, matemātika strīdas ar mūzikas grāmatu. Tas ir pilnīgs ārprāts! Caur miegu cenšos izprast notikušo. Sajūtu gaisā virmojam lakas smaržu. Tad, lūk, kas ir strīda iemesls! Nu man viss kļūva skaidrs! Dažām grāmatām lakas smarža šķita burvīga, bet citām tā nemaz nepatika!

Bet skaistais oša plaukts klusībā rotāja un darīja mājīgu manu istabu.

Sanija Japiņa,

Krāslavas Valsts ģimnāzijas

4.a klase

Manā grāmatu plauktā dzīvo dažādi varoņi – Karlsons, princeses, Pīters Pens, Deizija, pūķis Kokosrieksts un citi. Plauktā mājā arī enciklopēdijas par putniem, zivīm, zidītājiem. Tās ir manas mīļākās grāmatas.

Ar lielu aizrautību es lasu grāmatas ar pārsteidzošiem piedzīvojumiem. Dažreiz

man gribas būt grāmatas varonim, piemēram, pasaules apceļotājam Fēlikssam vai nerātņajai Deizijai. Ar nepacietību es gaidu jaunus piedzīvojumus, kuri nekad nebeigsies.

Kristīne Dalke,

Liepājas Centra sākumskolas

1.c klase

Manā grāmatplauktā, kas atrodas virs manas gultas, ir dažādas grāmatas – viena resnāka, otra tievāka, trešā platāka, ceturtā lielāka, piektā jautrāka. Parasti es lasu pirms gulētiešanas. Vienu nakti es sapņoju, ka manas grāmatas sastrīdējās. Tas tik bija jandāliņš!

Grāmata „Kapteinis Apakšbiksis” dižojās – mans lielais vēders, manas biezas lapaspuses, pie tam trīs simti četras, es esmu pati labākā Ričarda grāmata! Tajā pašā laikā plānā grāmata „Tūju pasaka” ierāvās stūrītī. Kaut gan varēja palepoties, ka šo grāmatu skolotāja uzdāvināja man par izciliem rezultātiem skatuves runas konkursā. Latviešu tautas pasakas iejaucās strīdā – nu un, ka es esmu pavisam maziņa un man ir tikai sešdesmit četras lapaspuses. Es par to nemaz neuztraucos, jo gudrībā mani neviens nevar pārspēt. Bet grāmatas „Hugo superplāns” un „Hugo kļūst iedomīgs” par visu šo smējās, vēderu turēdamas. Strīdā iesaistījās gan „Raibā vasara”, gan „Grega dienasgrāmata 13”,

gan „Mazais Alans dzīvo antenā”. Ar ko lai mēs izceļamies? Ne mēs biezas, ne mēs gudras, bet tik un tā cita par citu īpašāka. Grāmata „Herbe ar lielo cepuri” spiedza, bet „Neredzamais bērns” neziņā tik bolīja acis. Tā grāmatas strīdējās visu nakti. No rīta visas ielīda atpakaļ grāmatu plauktā un sakārtojās rindiņā.

No rīta pamodies, palūkojos uz grāmatu plauktu un ar acīm noglāstīju visas savas mīlules. Kā gan tās nesaprata, ka katra ir īpaša, ka katrai ir savs lasāmais laiks un vieta manā sirdī.

Ričards Kanenbergs,
privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”
4. klase

Ir klusa rudens pēcpusdiena. Šogad atvasara ir iestājusies agri. Aiz loga ir brīnišķīgs laiks un spīd saule. Kaimiņu rudais kaķis laiski gozējas uz soliņa. Izņemu no skolas somas piecus kastaņus, kurus atradu mājupceļā no skolas. Nolieku tos uz sava grāmatu plaukta. Un pēkšņi es dzirdu savādu skaņu, tādus kā klusus smieklus. Pabīdu sāņus grāmatu „Mazais princis” un izbrīnā gandrīz palecos gaisā. Man priekšā smiedams no grāmatas lapaspusēm izskrien mans sens paziņa – Rudens vīriņš!

Neviens neesot redzējis Rudens vīriņu tuvumā, bet es nejauši sastapu viņu dažus gadus atpakaļ vienā Vecrīgas kafejnīcā. Rudens vīriņš ir gados vecs, bet ļoti stilīgi ģērbies onkulītis. Ap kaklu tam rūtaina šalle, galvā koši zaļa cepure un „Armani”

saulesbrilles. Rudens vīriņš nāk pie mums tikai reizi gadā. Viņš pacieņojas trīs mēnešus un ceļo tālāk. Dāvanā Rudens vīriņš mums atnes brīnišķīgas vasaras atmiņas, krāšņas kļavu lapas, brūnos kastanišus, siltu atvasaru un jaunu mācību semestri. Novembra beigās viņš dodas prom pa līkumaino gadalaiku labirintu, dodot ceļu Ziemas vīriņam.

Uz atvadām vīriņš pamāj man ar roku, viņa brūnās dzintara krāsas acis iemirdzas klusā priekā un pazūd Kārļa Skalbes grāmatā „Kaķīša dzirnavas”.

Kristers Gapševičs (Gapševičus),
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
4.a klase

Manu grāmatu māja ir skapis ar pieciem plauktiem. Tas ir piepildīts ar daudzām skaistām un interesantām pasaku grāmatām. Vismīļākās man ir Margaritas Stārastes grāmatas. Tās ir ļoti mīļas un jaukas. Īpaši man patīk to skaistās ilustrācijas. Mans grāmatu plaukts noteikti ir ļoti priecīgs, jo es to neaizmirstu nevienu dienu. Katru vakaru izvēlos grāmatu, ko mamma man lasīs priekšā, līdz es aizmigšu. Bieži iztēlojos, ko dara manu grāmatu varoņi, kamēr guļu. Vai viņi strīdas, vai dzīvo draudzīgi? Ceru tomēr, ka viņi satiek labi, jo visi man ir vienlīdz mīļi.

Sofija Bulava,
Liepājas Centra sākumskolas
2.c klase

Dairis Upenieks, Varakļānu vidusskolas 12. klase

Mans grāmatu plaukts nav diži liels, bet tajā ir grāmatas, kas man ir ļoti svarīgas. Daudzas grāmatas ir iegūtas ar manu darbu un centību. Šīs grāmatiņas ir iegūtas dažādos konkursos, olimpiādēs, pasākumos. Svarīgākās grāmatas ir trīs „Garās pupas” grāmatas, kurās ir iekļauti arī manis sacerētie dzejoļi. Manā grāmatu plauktā ir arī mīļas grāmatas, kuras man ir dāvinājuši draugi, vecāki un skolotāja. Starp mīļākajām es varu nosaukt grāmatiņas „Kas notiek Dižmežā”, „Mazulis Jenotiņš”, „Trīs vēja mezglī”.

Pajautāju mammai par viņas bērniņas grāmatu plauktu. Uzzināju, ka mammai bērniņā bija ļoti daudz dažādu grāmatu. Arī es dažreiz palasu kādu grāmatu no mammas plaukta. Agrāk, tāpat kā tagad, grāmatas pirka grāmatu veikalos, taču tās bija ļoti lētas, un mammas vecāki tās varēja sapirkt lielos daudzumos. Mamma saka, ka tagad grāmatas pirkt ir ļoti dārgi, tāpēc grāmatiņas ir jāsaudzē un jāmīl.

Patricija Ratniece,
*Krāslavas Valsts ģimnāzijas
4.a klase*

Mans mīļākais plaukts ir pilns ar grāmatām par zinātņi, jo es nākotnē vēlos kļūt par zinātnieku – astronomu. Zinātniekam ir jābūt gudram.

Gudrs var kļūt, ja daudz lasa grāmatas, it īpaši zinātnisko literatūru.

Šobrīd lasu Tima Pīka grāmatu „Pajautā astronautam”. Grāmatu es saņēmu dāvanā vārda dienā. Tā papildināja manu grāmatu kolekciju par kosmosu un astronomiju. Līdz šim esmu lasījis grāmatas „Mazā astronomijas enciklopēdija”, „Visuma uzbūve”, „Astronomijas vārdnīca”, „Praktiskā astronomija” un „Ceļvedis. Visums”.

Lasot grāmatu „Pajautā astronautam”, atcerējos savu pirmo tikšanās reizi ar grāmatas „Ceļvedis. Visums” autoru astronomu Ilgoni Vilku. Viņš atstāja novēlējumu uz grāmatas vāka: „Katram ir sava zvaigzne, novēlu Tev atrast savējo!”. Arī Tims Pīks lasītājam novēl atrast savu zvaigzni un būt tikpat zinātkāram un neatlaidīgam kā „Nezinītis uz Mēness”. Viss taču ir iespējams – pat „Kūkas kosmosā”. Kopā ar labāko draugu no grāmatas „Mārlija sapņu ceļojums. Mārlijs astronauts”, mācoties „100 lietas par kosmosu” no mācību grāmatas „Astronomija vidusskolai”, es apgūstu jaunas zināšanas.

Varbūt pēc vairākiem gadiem arī es kā Tims Pīks varēšu atbildēt uz visiem jautājumiem par kosmosu.

Roberts Rībenieks,
*privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”
4. klase*

Manā grāmatplauktā nav tik daudz grāmatu. Bet grāmatas, tās ir kā draugi! Cilvēki runā – saki man, kas ir tavi draugi, es pateikšu, kas esi tu. To pašu var pateikt par grāmatām. Zinot, kādas grāmatas lasa cilvēks, var daudz ko uzzināt par pašu cilvēku. Taču, es domāju, ka vienkārši nosaukt grāmatas no mana plaukta – tas būs skumji. Iedomāsimies, ka brīnumi notiek un kādu nakti manu grāmatu varoņi ir atdzīvojušies.

Nu, lūk, kādu nakti astoņas princeses no princešu stāstiem un no pasakām meitenēm, starp citu, tādu pasaku grāmatu man daudz, nodomāja apciemot meiteni, kura gribēja izglābt grāmatas. Bet meitenes Annas savā grāmatā nebija, tad princeses devās pie smieklīgajiem Poķiem no Poķu grāmatas, pēc tam pastaigājās pa sirsnīgajām Hollijas Vebas grāmatām par kaķēniem un kucēniem. Bet Annas nekur nebija! [...] Tad Sniegbaltīte iemeta aci grāmatā pie zinātkārā Zaķēna, kuram patīk lasīt. Un atkal nekā!

Pēc šādiem ilgiem meklējumiem princeses nolēma, ka meitene ir pazudusi vai nolaupīta. Tad viņām priekšā iznāca drosmīgais Dogmens no jaunās komiksu grāmatas. Princeses, pārtraucot cita citu, sāka stāstīt par notikumu. Beidzot Dogmens saprata, ka var palīdzēt tikai slavenais detektīvs Kaķis da Vinči ar peļu palīgiem. Viens telefona zvans, un Kaķis da Vinči ar pelēm ieradās notikumu vietā. Sākās pēdu un pierādījumu meklēšana. Tika atrastas virvju kāpnes, kas veda

uz plauktu zemāk, tur atradās mācību grāmatas un enciklopēdijas. Urā! Meitene Anna atradās vienā no enciklopēdijām, kur viņa aizrautīgi lasīja par kosmosu un zvaigznēm.

Nu, lūk, beidzās mans pasaku stāsts. Un patiesībā, lasot grāmatas, es fantazēju. Fantāzija mani aizved uz pasakainām vai fantastiskām pasaulēm, uzzīmē jaunus grāmatu varoņus pēc manām idejām, nevis tā, kā to zīmējis mākslinieks multfilmās. Un tikai lasot var iedomāties sevi par pasakas vai stāsta varoni. Un galvenais – manā grāmatplauktā vēl ir daudz brīvas vietas jaunām fantāzijām.

Anna Boiko,

Daugavpils Saskaņas pamatskolas

4.b klase

Jau kopš vecmāmiņas laikiem manā mājā, atstutējies pie sienas, dzīvoja vecs grāmatu plaukts. Kādā drēgnā un lietainā dienā grāmatu plaukts sērīgi kārtoja visas savas grāmatas alfabēta secībā, līdz viņš atrada putekļainas, saplēstas, vārdu sakot nekoptas, grāmatas, viņa koka sirds nobēdājās. Bet vairāk viņu uztrauca doma, ka viņš ir gluži nekārtīgs un neatbildīgs grāmatu saimnieks.

Par laimi, manai ģimenei ienāca prātā doma, ka vajadzētu grāmatu plauktu restaurēt. Restaurētājs teica, ka tas esot ļoti vērtīgs, jo agrāk piederējis kādam slavenam rakstniekam, un, mums par

brīnumu, šis slavenais rakstnieks bija mūsu radinieks. Nu mēs varējām lepoties ar savu slaveno plauktu un viņa pirmo saimnieku! No šī brīža mēs sākam vairāk uzmanības pievērst plauktam, regulāri to kopjam un uzspodrinām.

Mums ienāca prātā doma, ka pasaulē ir ļoti daudz svinamu dienu. Ir māmiņu diena, tētu diena, policistu diena, robežsargu diena, pat smaidiņu diena, bet grāmatu plauktu dienas nav. Mēs nolēmām, ka šo dienu mēs svinēsim manā dzimšanas dienā – 27. februārī!

Šai dienā mēs plauktu papildinām ar jaunām, krāsainām grāmatām.

Kas to zina, varbūt kādreiz mēs plauktu atdosim muzejam, lai par to priecātos arī citi grāmatu mīļotāji.

Valērija Karpenko,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
4.a klase

Mans vecaistēvs saka, ka lasīt grāmatas ir daudz labāk nekā sēdēt pie datora vai spēlēties telefonā. Neesmu liels lasītājs, bet manās mājās ir grāmatu dažādība. Tās mierīgi guļ grāmatplauktā, un tas plecoss tur vairākus kilogramus. Gandrīz kā svarcēlājs. Mana māsa lasa vairāk un iesaka, kāda grāmata varētu būt interesanta tieši man. Man patīk pasakas un stāstiņi par varoņdarbiem.

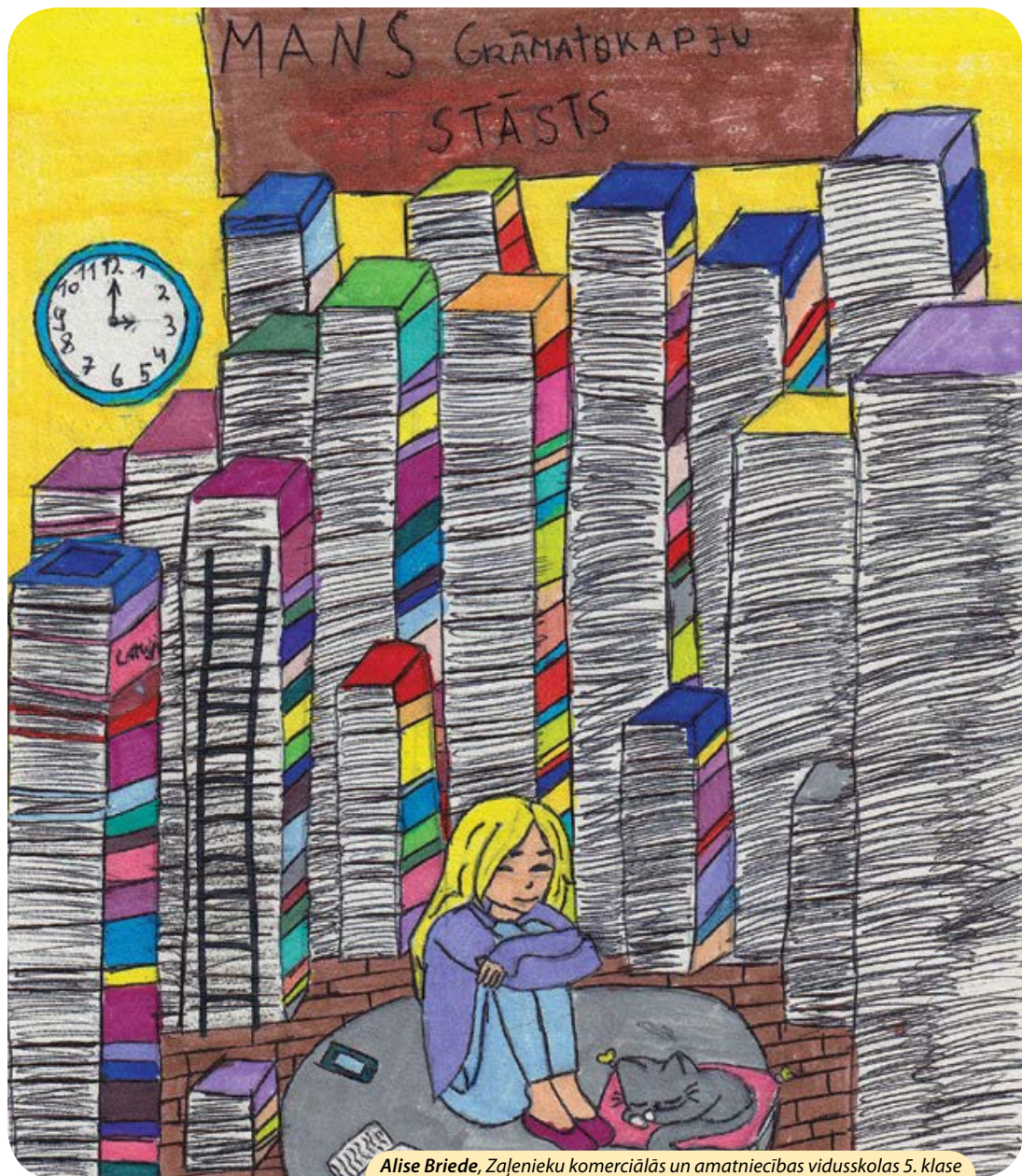
Grāmatplaukts varētu pastāstīt par manu interesi uz grāmatām, ja vien

prastu runāt cilvēka balsī. Tagad man pašam ar viņu jāsarunājas. Visādi brīnumi un notikumi atgadās izdotajās grāmatās, kur darbojas gan cilvēki, gan dzīvnieki, gan daba. Tāpat kā pasākās runā visi – dzīvās radības un nedzīvie priekšmeti, un lietas, tā es izstāstīšu, ko es uzticēju mājas grāmatplauktam. Tā ir mana pateicība viņam par grāmatu glabāšanu un izsniegšanu.

Pirmo reizi uzrakstīju nelielu stāstiņu Bērnu literatūras maģijas konkursā par Zobgrauzi, kas asina savus zobus un palīdz piesārņotajam mežam un ūdenim kļūt veselam. Iztēlojos, kā Zobgrauzis dodas pasaulē. Viņš pie priežu skujām asina zobus un izķer koku graužējus. Pie ūdens viņš skalo zobus, bet netīro ūdeni no piesārņotā ezera nes līdzi, domājot, ka pa ceļam aplaistīs kādu puķi. Taču ūdeni vajadzēja, kad dega vecā zāle. Ar uzasinātajiem zobiem viņš turpināja grauzt cilvēku izmestos atkritumus. Biju pārsteigts, ka manu stāstiņu kā pasaku novērtēja ar diplomu un Latvijas kontūras suveniņu stiklā.

Vēl jau tik labi neprotu rakstīt, tāpēc man palīdz skolotāja novadpētniecības pulciņā. Viņa iesaka vairāk lasīt, jo tad iemācīšoties arī labi rakstīt. Es ar tevi, plauktiņ, arī turpmāk būšu draugos!

Adrians Žavoronkovs,
Rencēnu pamatskolas
3. klase

Alise Briede, Zaļenieku komerciālās un amatniecības vidusskolas 5. klase

Mans stāsts tapa tā – es piegāju pie sava grāmatplaukta, izvēlējos grāmatas, kas man patīk, un sacerēju šo stāstu, iesaistot stāstā grāmatu nosaukumus un to galvenos varoņus. Sanāca interesanti!

„Trusītis Pēterītis”, ticis „Brīvībā” no mājas darbiem, piezvanīja „Maija ielas pelēm” un teica: “Ejam ārā!” Viņi aizgāja uz „Noslēpumu mežu”. Tur viņi gāja pa „Bīstamo taku”, līdz satika „Mūmammu un vārnu”.

Pieejot tuvāk, varēja redzēt, kā „Mūmamma lasa” grāmatu „Ceļvedis dabā. Augi, putni un kukaiņi”. Mūmamma tikko bija uzzinājusi, ka lapu kokiem var būt ļoti dažādas lapas: olveida, sirdsveida, ovālas, robainas. Vārna jautāja: „Saki, kāpēc tā?” Mūmamma tikai paraustīja plecus.

Vārnai bija līdzīgi bloknots, un viņa ierosināja tās visas uzzīmēt. „Zīmēsim kopā!” teica trusītis, un viņi visi uzzīmēja katrs pa skaistai lapai. Tad viņi spēlēja „Aktīvās spēles” līdz pat vēlam vakaram. Trusītis bija apguvis „Izdzīvošanas mākslu” un iekūra ugunsķuru. Viņi pie ugunsķura stāstīja šausmu stāstus par „Jātņieku bez galvas” un „Trīs nāvēm Mārtiņdienā”.

Beigās viņi bija tik ļoti pārbijušies, ka bija bail iet mājās. Mūmamma „Agrajos ganu rītos” bija apguvusi „Orientierista ABC” un mācēja visus izvest no meža.

Viņi norunāja satikties nākamajā dienā un katrs aizsteidzās uz savām mājām.

Eduards Kučs,
privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”
4. klase

Mans grāmatplaukts ir īpašs, jo uz tā dzīvo daudz pasaku un stāstu par to, kā trīs sivēntiņi izglābās no vilka, par Latvijas novadiem un vēsturi, par princesēm, kas tika izglābtas no burvestības, par Meža māti, Sprīdīti, rūķīšu mežu un citām aizraujošām lietām.

Mani mīļākie stāsti ir par Kāpējpeļuku, par labo un sliktu, sniega pasaciņām.

Grāmatā „Kāpējpeļuks un citi dzīvnieki Šurumburummežā” ir stāstīts par kādu pelēnu, kuram patika dziedāt un ēst. Viņu nevarēja noķert lapsa Kūmiņš. Par laimi, peļuks paspēja uzskriet kokā, tur viņš sāka spēlēt šūpuļdziesmu, un lapsa Kūmiņš aizmiga. Lapsa Kūmiņš bija nemiera cēlājs Šurumburummežā, jo bija izsalcis un nelika pelēnu mierā. Taču stāsta beigās visi zvēri saprata, ka jādzīvo draudzīgi. Ar nepacietību gaidīja, kad manam grāmatplauktam būs jauns iemītnieks, ar ko doties jaunā piedzīvojumā!

Agate Neimane,
Liepājas Centra sākumskolas
1.c klase

Mans grāmatu plaukts ir liels – tajā ir enciklopēdijas un dažādi stāsti. Mana mīļākā grāmata ir „Robinsons Krūzo”. Tajā ir stāstīts par vienu jūrnieku, kas nokļuva kuģa avārijā.

Bet grāmatu plaukts stāsta par notikumu ar manām grāmatām. Vienā naktī, kad es lasīju savu mīļāko grāmatu, es ieraudzīju, ka grāmatā viss bija stāstīts citādi, un visi attēli atdzīvojās. Es redzēju, kā Robinsons Krūzo peldēja ar savu mazo sunīti uz kuģa un apstājās pie kaut kādas lielas salas. Uz salas viņu gaidīja draugi ar saviem mājdzīvniekiem. Pēc tam viņi visi kopā vienu gadu cēla skolu. Tā bija ļoti līdzīga Harija Potera Cūkkārpas skolai. Pēc tam uz salas ieradās arī Harijs Poters. Viņš ar savu burvju nūjiņu izdarīja tā, lai skola būtu skaistāka. Pēc mēneša viņi kopā cēla lielu zoodārzu. Pēc vienas nedēļas viņi pieradināja daudz dzīvnieku. Pēc diviem mēnešiem uz šīs salas no dažādām vietām ieradās daudz bērnu, kuri gribēja mācīties skolā. Pēc tam uz salas ieradās bērnu vecāki ar celtniekiem. Jau pēc diviem gadiem no salas izveidojās liela pasaku pilsēta. Bet šajā pasaku pilsētā varoņi neaizmirsā par dabu: vienā pusē ir pilsēta, bet otrā ir liels mežs. Jau 30 gadus šajā pasaku salā viss ir brīnišķīgi.

Bet es šo nakti atcerēšos visu savu dzīvi.

Vitālijs Orlovs,
Daugavpils Saskaņas pamatskolas
4.b klase

Piedzīvojums grāmatplauktā

Reiz dzīvoja kāda meitene, vārdā Ella. Viņai ļoti patika lasīt. Viņa dzīvoja kādā ciematā, kas bija ļoti slavens ar savu milzīgo un seno bibliotēku. Ella tur gāja katru dienu. [..]

Kādā dienā pašā bibliotēkas nostūrī viņa atrada telpu, kura tika saukta par „vēstures nodaļu”. Viņa iegāja iekšā istabā, un viņai iepletās acis. Cik senas, noputējušas un lielas bija grāmatas šajā nodaļā! Vislielākā no grāmatām bija sarkana un ar zelta burtiem. Grāmata bija tik skaista, ka Ellai gribējās to apskatīt tuvāk, izšķirstīt un varbūt arī palasīt. Kad viņa pieskārās grāmatai, atvērās slepenas durvis aiz grāmatu plaukta. Ella pavērās, otrā pusē spīdēja spoža gaisma! Tik spoža, ka apzīlba acis! Viņa gāja iekšā. Pēkšņi viņa izdzirdēja arfas skaņas. Ella sāka redzēt, kur viņa atrodas. Tik daudz grāmatu! Visas viņas bija dzīvas! Viena grāmata lidoja, viena peldēja, vēl kāda staigāja, citas grupiņā sarunājās.

Tad visas pēkšņi sastinga un sāka sačukstēties!

„Vai tā ir Ievas meita?”

„Jā, tā ir!” grāmatas čukstēja cita citai.

Mežs šajā grāmatu pasaulē bija brīnišķīgs. Tik skaisti te viss zājoja! Ellai grāmatu pasaule likās kā skaists sapnis. Viņa gāja uz priekšu, neievērodama, ka grāmatas turpina sačukstēties. Viņa gāja vēl kādu brītiņu, līdz nonāca grāmatu

pilsētas centrā. Vismaz viņai tā šķita. Pie viņas pienāca smalki tērpusies grāmata.

Viņa teica: „Esiet sveicināta grāmatu zemē, Ievas meita! Ceru, ka Jums te patiks, kamēr portāls salabosies! Tikmēr varēsiet uzkavēties hotelī.”

Smalki tērpusies grāmata aizveda Ellu uz viesnīcas numuriņu, kurā viņa varēs apmesties. Ella iekārtojās, paņēma atslēgu un devās iepazīt apkārtni. Viņa apstaigāja kādu aplīti un devās uz viesnīcu. No rīta viņa pamodās ar 101 jautājumu un vēl vairāk! Ella nepaspēja tos noskaidrot, jo viņai gribējās ēst.

Paēdusi brokastis, Ella devās laukā. Gaiss virmoja ļoti silts un vilinošs. Ella aizgāja uz krāsu dārzu. Viss parks virmoja ziedos, un kā viss smaržoja! Šajā parka nostūrī viņa atrada kādu mazu noraudājušo grāmatiņu.

Ella jautāja: „Kāpēc tu izskaties tik bēdīga, maziņā?”

„Man nav neviena drauga,” sacīja mazā grāmatiņa, “katrai grāmatai ir kāds stāsts, bet man tāda nav!”

Ellai palika ļoti žēl mazās grāmatiņas. Viņa sāka viņu mierināt.

„Neraudi! Nebēdājies!”

Kamēr viņas runājās, notika kas īpašs. Grāmatiņas rakstiņš, kas bija zelta krāsā, iemirdzējās!

„Kas tas ir?” Ella jautāja.

Grāmatiņa nezināja. Ella redzēja, kā tas lēnām paceļas. Gluži kā planēta gaisā. Tieši tajā brīdī pie Ellas pienāca pilsētas mērs. Viņš sacīja, ka portāls ir salabots

un viņa var doties mājup. Grāmatiņa ļoti sabēdājās, ka Ella dosies prom un vārti drīz aizvērsies. Grāmatiņa nolēma, ka viņa dosies kopā ar Ellu uz cilvēku pasauli. Lai gan viņa tagad zaudēs savu valodu, viņa varēs palikt kopā ar Ellu. [..]

Viņas iegāja tunelī. Otrā pusē spīdēja spoža gaisma. Ella atkal atradās vēstures nodaļā. Ella paskatījās pulkstenī. Bija pagājusi tikai viena minūte, lai gan šķita, ka grāmatu pasaulē viņa bija pavadījusi ilgāku laiku.

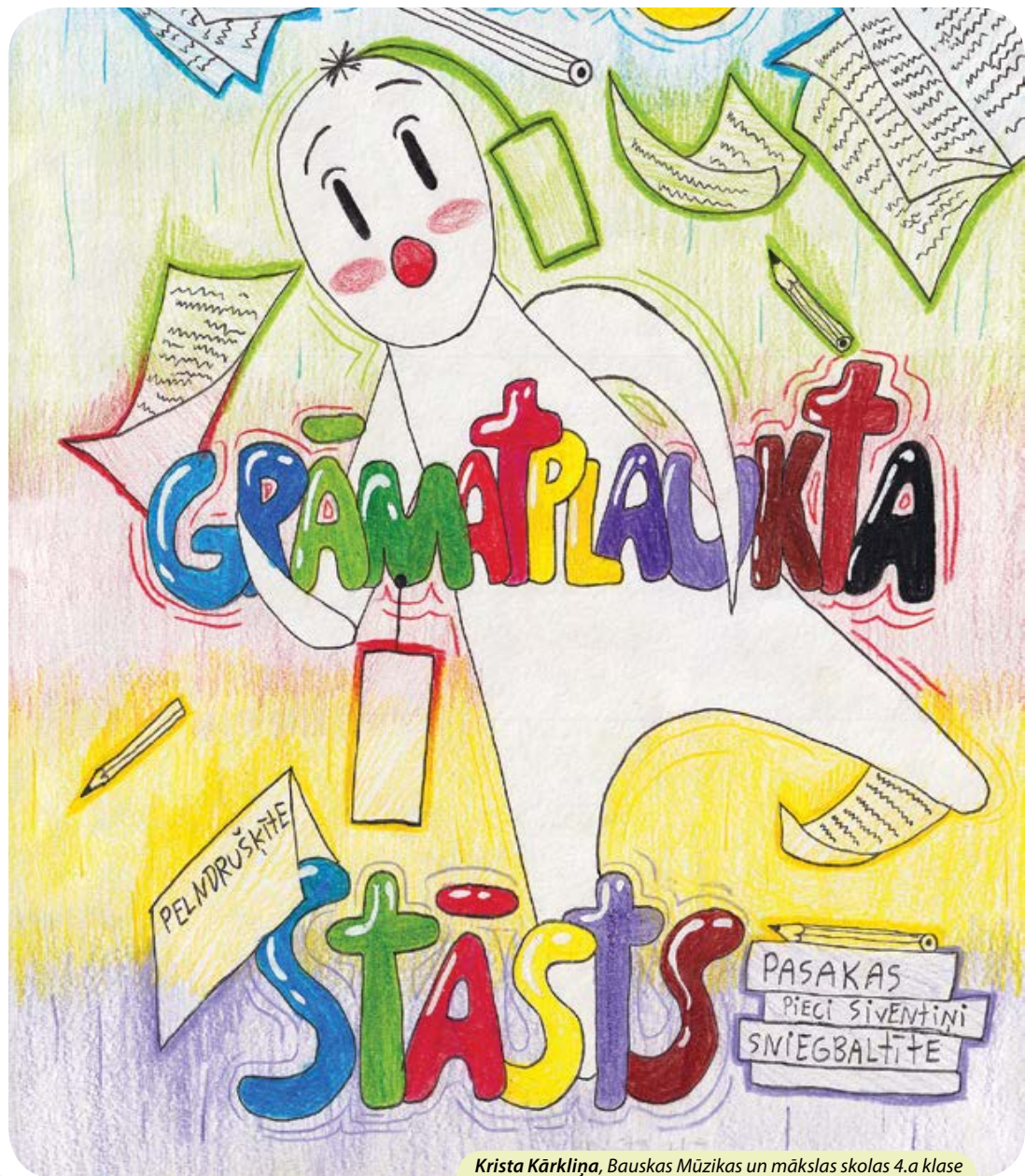
Nora Liparte

Ella skrēja uz mājām ar grāmatiņu rokās. Viņas tumši brūnie mati plandījās vējā. Ella ieskrēja mājās un sajuta pankūku smaržu gaisā. Mamma cepa pankūkas. Ella uzkāpa uz savu istabu un no kastēm uztaisīja grāmatiņai pagaidu mājvietu. Viņa pat nevarēja iedomāties – ja pankūkas tik labi smaržo, cik labi tās garšos?!

Nora Liparte,

Rīgas 64. vidusskolas

3.e klase

Krista Kārklīņa, Bauskas Mūzikas un mākslas skolas 4.a klase

Grāmatu plaukta brīnums

Ja tu māki glabāt noslēpumus, tad šis ir stāsts tev. Reiz es ieskatījos savā jaunajā grāmatu plauktā, kas bija pilns ar manām mīļākajām grāmatām. Nevaru vien sagaidīt, kad būs vakars, lai ātrāk sāktu lasīt. Kad sēžam pie pusdienu galda, es aši paēdu un skrienu pie grāmatu plaukta izvēlēties grāmatu.

Sodienai es izvēlējos grāmatu ar nosaukumu „Vienradži”. Es ielīdu gultā un lasīju līdz pusnaktij. Es vēl nebiju aizvērusi grāmatu, kad no tās izlidoja mazi, mazi spīgulīši. Es uz tiem skatījos ar izplestām acīm. Es domāju, ka tas ir sapnis, taču tā bija īstenība. Lēnām mazie spīgulīši izveidoja vienradža formu. Tā atgādināja vienradzīti no grāmatas. Vienradzīte aizlidoja pie grāmatu plaukta un uzbēra spīgulīšus tieši uz grāmatu plaukta paša augšējā dēlīša. Nekas nenotika. Pēc kāda laiciņa vienradzīte ielidoja savā grāmatā. Es aši aizskrēju pie grāmatu plauktiņa, noliku grāmatu par vienradžiem un gāju gulēt. Es nebiju aizvērusi acis, kad grāmatu plaukts iemirdzējās. Visas grāmatas atdzīvojās un lidinājās pa istabu. Es kādu laiciņu paskatījos uz viņām, un pēc tam grāmatas ielidoja atpakaļ vietās.

Kad es izkāpu no gultas un pieskrēju pie plaukta, es pamanīju, ka grāmatas bija sakārtojušās pa tēmām. Tēmas bija trīs – foršākie piedzīvojumi fantāzijā,

lielākie pasaules piedzīvojumi un baisākie pasaules piedzīvojumi. Es biju ļoti nogurusi un gāju atpakaļ uz gultu gulēt.

Nākamajā vakarā es paņēmu grāmatu ar nosaukumu „Lēcēji ar izpletņiem”. Es ielīdu gultā, iededzu lampiņu un sāku lasīt. Es lasīju līdz pusnaktij. Es nebiju aizvērusi grāmatu, kad no tās izlidoja mazi, mazi spīgulīši. Lēnām spīgulīši izveidoja mazu cilvēciņu ar izpletņiem. Mazais cilvēciņš ar izpletņiem nolēca no manas gultas. Viņš uzrāpās uz grāmatu plaukta pašas augšas un, no maisiņa izvilcis spīgulīšus, uzbēra tos uz augšējā dēlīša. Tad viņš ieskrēja atpakaļ savā grāmatā. Es devos grāmatu nolikt savā vietā. Pēc tam gāju gulēt. Es vēl acis neaizvēru, kad visas grāmatas sāka lēkt ar izpletņiem, kāpt uz sienām – gluži kā kalna kāpēji. Pēc kāda laiciņa visas grāmatas salīda atpakaļ plauktos.

Nākamajā vakarā es paņēmu grāmatu ar nosaukumu „Spoks”. Es lasīju līdz pusnaktij. Es nebiju aizvērusi grāmatu, kad no tās izlidoja mazi, mazi spīgulīši. Lēnām spīgulīši izveidoja mazu spociņu. Spociņš nemaz nebija tik baiss, viņš vispār bija tīri mīlīgs. Spociņš uzlidoja uz grāmatu plaukta pašas augšas. [..]

Zelma Isobella Makalistere,
*Dobeles sākumskolas
2.a klase*

Manā grāmatplauktā stāv arī tādās grāmatas, kuras man ir interesanti lasīt. Piemēram, tās ir manas mīļākās grāmatas „Lielais Neits”, „Riki-tiki-tavi” un citas. Man ir daudz dažādu enciklopēdiju. Tās ir pirkuši vecāki un dāvinājuši draugi un radi. Lasot enciklopēdijas, es esmu daudz ko uzzinājusi. Esmu lasījusi par zinātņu sasniegumiem. Tādā veidā es iepazīnos ar man nezināmiem dzīvniekiem un augiem no dažādām pasaules malām. Uzzināju par to, kā radās Visums, kā uz Zemes parādījās dzīve un daudz ko citu.

Visvairāk man patīk grāmata „Lielais Neits”, jo tajā ir stāstīts par skolas piedzīvojumiem un ir daudz smieklīgu zīmējumu. Es izlasīju septiņas šīs grāmatas daļas, un tās visas man patika.

Manā plauktā stāv arī krāsojamās grāmatas un visas manas piezīmju burtnīcas un klades. Tajās man patīk zīmēt, līmēt aplikācijas darbus, pierakstīt interesantus stāstus. Savas piezīmju burtnīcas es rādu tikai mammai un tētim, savai mātai un pašiem tuvākajiem draugiem.

Plauktā atrodas arī dažādas spēlītes, ar kurām man patīk spēlēties. Tur stāv arī mans robots Džoni, kurš prot dancot. [..]

Alina Poliščuka,
*Daugavpils 3. vidusskolas
3.b klase*

Manā grāmatu plauktā ir daudz mīļu un interesantu grāmatu, piemēram, „Pele un lauva”. Tā ir mana mīļākā grāmata. Vēl manā plauktā ir Brāļu Grimmu „Pasakas”, Astridas Lindgrēnes „Grāmata par Pepiju Garzeķi” un citas.

Šodien no grāmatu plaukta es paņēmu grāmatu „Lāčplēsis” un sāku to lasīt. Tā atšķiras no visām citām grāmatām, bet Lāčplēsis atšķiras no visiem citiem man zināmajiem pasaku un stāstu varoņiem. Vai tiešām viņa spēks slēpjas ausīs? Vai tā var būt? Es domāju, ka Lāčplēša spēks slēpjas viņa drosmē. Tikai drosmīgs cilvēks var paveikt daudz. Es arī tā gribētu.

Šogad skolā sāku mācīties krievu valodu. Esmu izlasījis pat vienu mazu grāmatīņu krievu valodā. Bija interesanti.

Manā plauktā vēl ir daudz interesantu grāmatu. Es tās lasu un lasīšu vēl un vēl. Tur ir grāmatas par dzīvniekiem un daudz komiksu.

Kopā ar omi man patīk lasīt arī baznīcas grāmatīņas.

Pavasārī bija attālinātās mācības. Tad gan varēju daudz laika pavadīt ar grāmatu rokās. Domāju, ka manam grāmatu plauktam tas patika.

Liliāna Dzalbe,
*Krāslavas Valsts ģimnāzijas
4.a klase*

Mans grāmatplaukts ir balts, tas ir ietilpīgs, jo tam ir trīs stāvi. Grāmatplaukts atrodas manas istabas vidū, pie gultas. Tas tur sēž kā balts, pūkains mākonis.

Manā istabā visas mēbeles ir gaišas, tāpēc grāmatplaukts tur labi iederas. Baltajā grāmatplauktā visas grāmatas ir labi pamanāmas. To raibās muguriņas rotaļīgi izkārtojušās visos trīs stāvos.

Katrā stāvā ir savi iemītnieki. Pirmajā stāvā mājō dzejoļi un pasakas. Kad eju gulēt, kāda pasaku grāmata nemanāmi ieslīd man blakus zem segas, un mēs kopā aizceļojam uz pasaku valstību.

Bet, pārnākot no skolas, redzu, ka dzejoļi spēlē paslēpes. Vai slēpjas no manis? Vai tikai ķircina mani?

Otro stāvu es apciemoju visbiežāk. Tur slēpjas piedzīvojumu grāmatas. Katru dienu jauns piedzīvojums mani pārsteidz. Ar nepacietību gaidu, kad atkal tikšu ierauta jaunā piedzīvojumā.

Trešajā stāvā dzīvo gudrās vēstures grāmatas. Tās glabā stāstus par senatni. Tās ir senas un trauslas, īpaši saudzējamas, nodotas man mantojumā no omes grāmatplaukta. Tās vēl gaida, kad paaugšos un varēšu izprast to lappusēs slēptās gudrības.

Grāmatām vajag daudz vietas, un tās ir pienācīgi jāšargā. Mans grāmatplaukts – baltais mākonis – tām ir uzticams sargs. [..]

Grāmatplaukts ir mans labākais draugs. Es cenšos viņam palīdzēt un

saudzēju grāmatas. Tās katru dienu dara mani priecīgu.

Danija Verne,
Jūrmalas Valsts ģimnāzijas
4.b klase

Alises piedzīvojumi grāmatu plauktā

Kādā skaistā dienā māmiņai un tētim piedzima meitene un uzreiz nokļuva māmiņas gādīgajās rokās. Viņa bija kā balts mākonis, bet varbūt kā balts eņģelis.

Alise ļoti mīlēja savu ģimeni, bet, kad paaugās, mīlēja arī lasīt grāmatas. Viņa dzīvoja mājā, ko sauca par grāmatu plauktu. Viņas mājā bija seši stāvi. Sestajā stāvā dzīvoja Bībeles. Piektajā dzīvoja pati Alise. Ceturtajā mitinājās domājamās grāmatas. Tas bija ļoti ērti, jo Alise varēja neiet skolā. Viņa tikai nokāpa stāvu zemāk un lasīja grāmatas, kuras lika viņai mazliet padomāt un uzzināt ko jaunu.

Trešais stāvs bija pats nopietnākais. Tur mitinājās enciklopēdijas par kosmosu un pasauli, par sauli un zvaigznēm.

Otrais stāvs bija atvēlēts dažādām latviešu valodas vārdnīcām. Tikai pirmais stāvs bija pats jautrākais. Tur smējās anekdotes un komiksi. Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Tāda, lūk, jauka mājiņa!

Sintija Pizāne,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas 4.a klase

Mans grāmatu plaukts ir melns kā velns. Grāmatas plauktā ir krāšņas kā pasaule. Plauktā ir 15 bērnu grāmatas. Tās ir košas, jautras un priecē visu pasauli. Baisās grāmatas ir četras. Tās stāv savā stūrī un mostas nakts vidū. Pieaugušās grāmatas ir 25. Tās ir nopietnas un stāsta par pasaules notikumiem un pieaugušo dzīvi. Romantiskās grāmatas ir septiņas. Tās dejo savā plauktā ar sarkaniem svārkjiem un dodas uz kino siltos vakaros un ziemotās ziemas pēcpusdienās.

Samanta Karlsona,
Jaunpils vidusskolas
4. klase

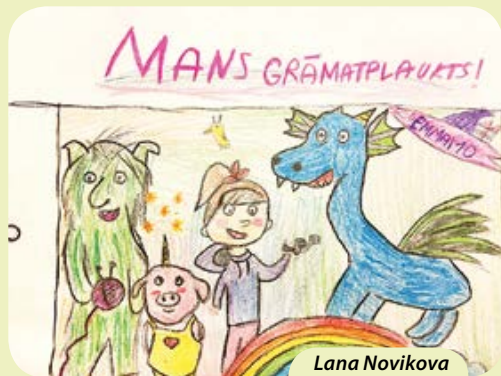
apstaro plauktu – vienradžrukši bur puķu dārzus. Bet kā ar briesmoņiem? Burvis Gargamels vai labāk trīsgalvains velns? Izvēlies pats! Tu vari lasīt par jebko! Vai tev nepatīk mans plaukts? Tā nevar būt! Tajā var ieraudzīt jebko! Kokus rozā vai kaķus zaļus, varbūt ziloņus garus? Vai bumbas trīsstūrainas, varbūt pat sarkanus lāčus. To visu var atrast manā grāmatplauktā. Es nezinu, kā tur vēl nav, tur ir viss, un, protams, manas fantāzijas, ko grāmatas raisa. Lasīsim, fantāzēsīm, baudīsim!

Lana Novikova,
Jēkabpils 3. vidusskolas
3.a klase

Manā grāmatplauktā – kas tik tur nedzīvo! Zaķi Jekato pa to, lāči brrrrriesmīgi rūc – rrrrr. Rūķi, tāpat kā pūķi brīnumlietas bur! Redīsi un bietes sarunājas, laukā čalojot iet tālāk pie kartupeļiem. Un varavīksnes krāsas

Māmiņas dāvana

- Meitiņ, labrīt! Cik labi, ka tev rokās ir grāmatiņa, nevis tālrunis!
- Labrīt, māmiņ! Skolotāja uzdeva pastāstīt par profesiju, kura patīk!
- Un kurā grāmatā tu atradi informāciju?
- Māmiņ, atceries, tu man uzdāvināji pagājušajā gadā Annas Rancānes grāmatu „Iezīmēti Daugavpilī”!
- Atceros, tikai tev tā likās garlaicīga!
- Tā ir! Tad es vēl biju maziņa!
- Un kuru stāstiņu tu izvēlējies?
- Es izvēlējos stāstiņu par Koko!
- Vai Koko ir profesija?
- Nē, tā sauca slavenu klaunu, bet viņa īstais vārds bija Nikolajs Poļakovs.

Lana Novikova

Viņš dzimis mūsu pilsētā 1894. gadā. Nikolajam agri mirst vecāki, un viņš pats pelna sev naudu. Koko dziedāja dziesmiņas leijerkastes pavadībā un tad atklāja sevī cirka mākslinieka talantu. Vēlāk viņš aizbrauca uz Lielbritāniju un nonāca slavenajā cirkā „Olimpija”, kur strādāja par klaunu. Viņš prata sasmidzināt gan bērnus, gan pieaugušos.

- Meitiņ, tas tiešām ir interesanti!

- Es domāju, ka maniem klasesbiedriem būs interesanti arī uzzināt par Koko milzīgajām tupelēm, kuras bija 58. izmēra!

- Un kas tev uz galda?

- Es uzzīmēju Koko.

- Skaisti! Celies augšā, brokastis jau gatavas!

- Labi, māmiņ! Paldies par grāmatu, no kuras es uzzināju par Koko!

- Tavā grāmatplauktā vēl ir daudz jauku grāmatu!

Margarita Perekotija,
*Daugavpils 11. pamatskolas
3. klase*

Kādu dienu es piegāju pie sava grāmatplaukta, lai izvēlētos grāmatu lasīšanai.

Es pajautāju: „Kuru grāmatu lai izvēlos?”

Grāmatplaukts man atbildēja: „Izvēlies „Rūķīša Ginesa raibu raibo dzīvi”! Tev tā noteikti patiks! Tieši ar šo

grāmatu nesen atgadījās kāds neparasts notikums. Vai gribi dzirdēt šo stāstu?”

„Protams, gribu!” es atbildēju.

Es ērti apsēdos uz tuvākā krēsla, kas stāvēja blakus grāmatplauktam, un uzmanīgi klausijos. Grāmatplaukts sāka stāstīt:

„Tas notika apmēram pirms mēneša. Šī grāmata „Rūķīša Ginesa raibu raibā dzīve” pazuda. Pēkšņi tās plauktā vairs nebija! Visas grāmatas satrauktas metās to meklēt. Izmeklējās pa visiem maniem plauktiņiem. Meklēja dienu un nakti, bet neatrada. Grāmatas nav! Te atskanēja runča Punča ļaudieni. Viņš mēģināja ar ķepu kaut ko sasniegt zem grāmatplaukta. Visas grāmatas, kas stāvēja glīti sarindotas manā plauktā, aiz lielas ziņkāres sasvērās uz plaukta malu, lai ieraudzītu, ko runcis tur okšķerē. Es sagrīļojos un gāzos! Par laimi, runcis Puncis paspēja aizmukt, bet visas grāmatas bija uz grīdas un es arī! Taču tur jau viņa bija – pazudusī grāmata „Rūķīša Ginesa raibu raibā dzīve”! Tā bija gulējusi plaukta apakšā. Laime nelaimē! Todien tu biji skolā. Tavi vecāki pacēla mani augšā un sakārtoja visas grāmatas.”

Kad biju noklausījiesies grāmatplaukta stāstu līdz beigām, steidzos ātrāk paņemt izvēlēto grāmatiņu. Zināju, ka tajā noteikti būs interesanti notikumi, tāpat kā tikko dzirdētajā grāmatplaukta stāstā.

Brigita Čamane,
*Līvānu 1. vidusskolas
4.b klase*

Laimīgā grāmata.

So bērnības es tikai atceros, ka ilgi stāvēju grāmatu plauktā. Mani neviens nedrīstēja pārkāpt kaut kāimīzi bērni mainījās, viņi bija ļoti laimīgi, ka viņus jūca un tie būs dzīvot pie saimniekiem.

Viņā, saulainā dienā, es, reizē ar atnāca, māmiņa ar meitu. Es nācēju savai laimei, tā meitene, panēma mani rokās. Tā bija maismīrstama sajūta. Un bēdrot mani nopirka. Mani atnesa, es, jaunajam mājam. Tāme laime, netvīnījās ilgi. Mani atkal nolika plauktā, un tikai dažreiz, nēnā, rokās, noslaucīt putekus. Man bija tik skumji!

Taga laiks, meitene sāka mani lasīt. Es jutos bēnīgā, jo es tomēr kādam bija vajadzīga, un no manis ir kādai mazai meitenei tāds prieks. Bet, ka cilvēki aizmirst, ka grāmatas radītas lai tās lasītu un gūtu tie daudz prieka.

Es esmu liels grāmatu plaukts, pilns grāmatām, vienā rozā istabā. Istabas saimnieci sauc Katrīna. Grāmatas manā plauktā nonāk dažādi – vienas grāmatas viņai dāvināja, citas viņa pirka pati. Dažas piederēja viņas mammai, kad viņa bija maziņa, bet ir tādas, kuras pie manis nonāca tikai pirms dažām dienām. Katrai grāmatai savs stāsts. Manā plauktā ir pasaku grāmatas. Tajā dzīvo princeses, runājoši dzīvnieki, notiek brīnumi. Citas ir par piedzīvojumiem – tādās grāmatās ir aprakstīti drosmīgi varoņi, ceļojumi ar kuģiem pa vētrainām jūrām. Grāmatas liek izdzīvot tajās aprakstītos notikumus, nosūta citā – brīnumu – pasaulē. Vēl tās palīdz mācīties, pastāsta par citām valstīm, interesantiem faktiem, vēsturi.

Mana mīļākā grāmata ir „Ronja – laupītāja meita”. Tās autore ir Astrida Lindgrēne. Grāmata stāsta par meiteni Ronju, par viņas piedzīvojumiem, ģimeni un uzticamiem draugiem, ar kuriem visu var uzvarēt un ne no kā nav bail. Ar grāmatām vajag draudzēties visu mūžu!

Katrīna Zelča,

*Daugavpils Saskaņas pamatskolas
4.b klase*

Man mājās ir grāmatu plaukts ar sešiem stāviem. Tas atrodas viesistabā, pie garākās sienas, tieši pretī logam. Plaukta pirmajā stāvā atrodas literatūra bērniem. Tur atrodamas

dažādas pasaku grāmatas. Mana mīļākā grāmata ir Imanta Ziedoņa „Visādas pasakas”.

Plaukta otrajā stāvā salikta mācību literatūra. Šeit ir mācību grāmatas – par fiziku, matemātiku, ķīmiju un citiem mācību priekšmetiem. Goda vietā atrodas grāmata par manu vecvectēvu Alfrēdu Ieviņu. Viņš bija ķīmijas akadēmiķis.

Plaukta trešajā stāvā var atrast dažādas enciklopēdijas. Šīs grāmatas ir vissmagākās! Tajās var atrast informāciju par jebko, kas atrodams uz mūsu planētas.

Plaukta ceturtajā stāvā ir daiļliteratūra. To asarainām acīm lasa mamma un vecmāmiņa. Daiļliteratūras plauktā atrodamas dažādu autoru grāmatas no daudzām pasaules valstīm. Sastopami gan vēsturiski romāni, gan mūsdienīgi stāsti.

Plaukta piektajā stāvā – kriminālromāni. To pārsvarā lasa tētis. Viņš lasa gan gultā, gan pie galda, kā arī citās vietās. Šī literatūra ir dažādās valodās, jo tētis zina vairākas. Mān šīs grāmatas nepatīk, jo es tajās neko nesaprotu.

Plaukta sestajā stāvā glabājas grāmatas par kulināriju un dārzkopību. Šīs grāmatas neviens nelasa, tāpēc tās atrodas visaugstāk, kur nevar aizsniegt.

Grāmatas mūsu mājās ir lielā cieņā, tādēļ tām iegādāts īpašs plaukts ar sešiem stāviem, un tas atrodas goda vietā.

Linda Ieviņa,

*Jūrmalas Valsts ģimnāzijas
4. klase*

Kādu dienu kādai vecai, vecai grāmatai galīgi apnika sēdēt skolas bibliotēkas grāmatplauktā. Viņa bija veca, un neviens to negribēja izvēlēties. Tikai skolas bibliotekāres, apžēlodamās par veco grāmatu, pacilāja to un notrauca putekļus. Beidzot grāmata nolēma doties apskatīt pasauli, nevis garlaikoties grāmatplauktā.

Kad bibliotēkā bērnu troksnis bija norimis un visi aizsteigušies uz stundu, bet bibliotekāres aizņēmtas savos darbos, grāmata izlēma, ka ir īstais brīdis. Tas nemaz nebija grūti. Tā kā grāmata bija atradusies pašā apakšējā plauktā, viņa klusi nokāpa no plaukta, un neviens to nedzirdēja. Grāmata uzmanīgi virzījās uz durvju pusi.

Jā, beidzot viņa bija ārā! Grāmata vērās uz kokiem, kuros plīvoja lapas, taču ne baltas kā grāmatām, bet zaļas! Pa ceļu steidzās daudz cilvēku, taču viņi veco grāmatu pat neievēroja. Grāmata skatījās un vēroja pasauli abām acīm. Grāmatai gribējās visu redzēt, visu apskatīt. Taču drīz sāka satumst, pienāca vakars. Tai kļuva auksti un neomulīgi. „Kur es esmu?” grāmata satraukta domāja. Viņa sāka nožēlot savu pārdrošību doties izzināt pasauli. Tā pienāca nakts. Atradusi gultasvietu mīkstajā zālienā, grāmata aizmiga.

No rīta grāmata izdzirdēja balsis. Viņu kāda meitene bija pacēlusī no zemes un jautāja: „Grāmatiņ, stāsti, kā tu te nokļuvi? Kāpēc tu esi šeit ārā viena pati?”

Tā nespēja atbildēt. Tad meitene atvēra grāmatas vāku un iesaucās: „Skat, tajā ir skolas bibliotēkas zīmogs! Tu esi no mūsu skolas bibliotēkas!”

Meitene žigli steidzās uz skolu un nodeva grāmatu bibliotekāres rokās. Grāmata klusēja. Tā nokautrējusies nevēlējās stāstīt par piedzīvoto. Bibliotekāre gādīgām rokām noglauda grāmatu un novietoja to atpakaļ grāmatplauktā. Grāmata nekad vairs nevēlējās doties pasaulē viena pati.

Elina Švirkste,

Līvānu 1. vidusskolas

4.a klase

Manā grāmatu plauktā Mazais princis tiek ar Kaķu klana barvedi Zvaigžņu zilgmi. H. K. Andersena Mazā Ida iestāda dobē tulpju sīpolus, pārklāj zemi ar egļu zariem un apsēžas verandā pie galda. Ida rakstīs vēstuli „Baltās grāmatas” Jancim, kur „mākoņi bij visbaltāki”. Omīte ābelē šūpo kājas, lasot haiku no tāltālās Sibīrijas, kur izsūtīta arī mana vecumvecumvecmāmiņa Made. Negantais Niks pagrūž mani un pats ielec mugursomā, lai nesu uz bibliotēku, viņam te esot garlaicīgi. Feju princesīte Lilija mani mierina, bet man jau ir desmit gadu un jālasa nopietnākas grāmatas. Jāuzzina – kā mākoņi iemānīt istabā, vai ainavu var ietīt. Kāpēc kokiem rudenī nobirst lapas? Kāpēc tika izgudrota rakstība? Mākslinieks Kandinskis manā

grāmatplauktā spēlē dzelteni krāsu kā trompeti, gaišzilo kā flautu, un tumšzilie akcenti ir čella skaņas. Melns. Melns ir dramatiska pauze. 21 jautājums par mākslu. Pastāsti, kāpēc! Atveru A. Sakses pasakas. Uz galda izslīd atmiņas par saulaino vasaru, mamma ieteica ielikt starp lapām kumelītes ziedus.

Terēze Marija Miltiņa,
J. Čakstes Liepājas pilsētas
10. vidusskolas
4.a klase

Nakts. Pasaku laiks manā grāmatplauktā. Varoņi cīnās ar pūķiem, princeses sarunājas.

A. Volkova pasakas „Smaragda pilsētas burvis” varoņiem kļuva garlaicīgi vecajā pasakā. Meitene Ella, suns Totiņš, Dzelzs Malkas Cirtējs, Biedēklis un Lauva dodas ceļojumā pa lielo grāmatplauktu. Viņus pavada pazīstami ceļojumu cienītāji – Brēmenes muzikanti. Paklausīsimies, par ko viņi runā!

– Sveiki! Dosimies ceļojumā kopā! – piedāvā jautrie muzikanti.

– Labdien! Ar prieku! – atteica Ella.

Draugi dodas ceļā!

– Tā ir Bībele – galvenā grāmata pasaulē! Tā stāsta par Dievu, – muzikanti sāka stāstu.

– Ļoti gudra grāmata ir „Lielā enciklopēdija”. Tā visu zina par Zemi, par citām planētām.

– Cik daudz skaistu pasaku es redzu plauktā! – iesaucas Biedēklis.

– Jā! Šeit ir A. Puškina un tautas pasakas, A. Sakses pasakas, N. Nosova „Neziniša piedzīvojumi”, A. Sent-Ekziperī „Mazais princis” un daudzi citi darbi!

– Bet par dzīvniekiem ir pasakas? – interesējas Lauva.

– Protams! Piemēram, V. Bianki un N. Sladkova stāsti un pasakas!

– Sakiet, lūdzu, par ko stāsta šīs lielās grāmatas? – uzdeva jautājumu Dzelzs Malkas Cirtējs.

– Tās ir vārdnīcas! Tās palīdz mācīties dažādas valodas!

VĒL daudz interesanta draugiem pastāstīja Brēmenes muzikanti. Aust rīts. Varoņiem jāatgriežas grāmatās.

– Paldies, mīļie muzikanti! Tagad mēs zinām, kāpēc mūsu plauktā ir tik daudz gudru grāmatu! – domīgi atteica Ella, un viņas draugi piebalsoja.

– Bijām priecīgi palīdzēt! Atnāciet vēl un lasiet grāmatas!

Dažreiz man jautā: „Kāda ir tava mīļākā grāmata?” Es nevaru atbildēt. Grāmatas ir dzīvas! Es nevaru nosaukt vienu, tad pārējās apvainosies! Vēlos, lai manā grāmatplauktā visas grāmatas dzīvo draudzīgi. Man tās visas ir mīļas un vajadzīgas. Iemīliet grāmatas arī jūs!

Miroslavs Baženovs,
Krāslavas Varavīksnes vidusskolas
3.b klase

Sveiki! Esmu lelle un dzīvoju grāmatu plauktā. [..]

Mēs esam labākās draudzenes, kopā smējāties, raudājām un augām visus šos astoņus gadus! Pa dienu spēlējāties, bet vakaros, kad man uzvilka pidžamu, zināju – būs! Būs pasaka! Būs dzejoļi! Kates mamma ik vakaru mums lasīja kaut ko aizraujošu. Atceros brīnumainās pasakas no lielās baltās pasaku grāmatas, Puškina „Zelta zivtiņu”, jautros dzejoļus no „Ķīķināšanas gadalaika” un daudz ko citu.

Reiz es nesapratu, kas notiek? Mani ielika somā ar drēbēm, un mēs braucām. Izrādās – ciemos pie Kates vecmāmiņas. Kas tur bija grāmatu! Pilni plaukti! Ne tikai pieaugušo grāmatas, bet arī bērnu. Kate gan nesaprata, kāpēc vecmammai vajag tik daudz vienādu grāmatu ar zeltītiem burtiem uz muguriņas – Rainis! Vakarā kopā ar Kati klausījāties pasaku par labo meža burvi no apbružātas grāmatiņas. Vecmamma lasīja ar prieku, un mums patika klausīties.

Kate ātri iemācījās lasīt. Laikam pati arī gribēja tos burtiņus saburtot, ne tikai klausīties. Pirmā grāmata, ko viņa izlasīja, bija „Desas piedzīvojumi”. Kate, pārlikusies pār grāmatu, klusi lasīja, un viņai vairs neatlika laika mūsu rotaļām. Kad Kate iepazinās ar Džeronīmo Stiltonu – peli no Pelēnijas, kura dzīvo Pelmeņu ielā, vada izdevniecību „Graudzēju balss”, prot 47 valodas –, sākās īsti lasīšanas trakumi. Draudzene lasa, lasa,

lasa, bet es – gaidu, gaidu, gaidu. Nu jau 13. daļa tiek lasīta. Grāmatu plauktā jau sarindojušās 18 grāmatas par to peli, un man vietas paliek aizvien mazāk. Bet es priecājos par Kati un samierināšos arī ar pavisam mazu stūrīti blakus grāmatām. Dažreiz grāmatplauktā ieceļo arī kāda grāmata no bibliotēkas. Es tur nekad neesmu bijusi, tāpēc ceru, ka viņa mani kādreiz paņems sev līdzi.

Kate Elīza Kandavniece,
Naukšēnu novada vidusskolas
3. klase

Kādā rudenīgā vakarā savā istabā paliku pavisam viens. [..] Bija tik kluss, ka varēju saklausīt pat, kā rudens vējš grabinās gar logu, kā taurenis ar trausliem spārniem cenšas izkļūt brīvībā. Siltums darīja savu. Saritinājos gultā un pievēru acis.

Pēkšņi no grāmatplaukta puses atskanēja aprauti, neskaidri čuksti, miegaini lūgumi un klusi smieklī. Tas čukstēja, dziedāja, spiedza, bārās ar grāmatu varoņu balsīm. Visapkārt no balsīm mudžēja – kā reizēs, kad visi manējie ir mājās.

Man bija bail ieskatīties dziļumā. Sabijos ne pa jokam.

No bailēm vairs neredzēju ne grāmatas, ne plauktu, vien pelēka migla izklīda pa istabu, bet, kad tā izgaisa, parādījās mēnesnīca. Bija grūti ko saredzēt, jo gaisma bija blāva, vien vējš

atvēla un aizvēla dīvainas skaņas un smaržas, grāmatu lapu šalkoņu.

Blāvajā gaismā saskatīju divas meitenes. Viena no viņām atgādināja grāmatās redzēto vasarraibumaino Pepiju, otra Billi. Viņas bija tik atšķirīgas, bet abas aizrautīgi sarunājās, stāstīja viena otrai savus sapņus.

Bille stāstīja par sapņu mājām no šokolādes, par gardām zupām, kuras vāra katru dienu, par tētiem, kas kaujas dzērumā, kā ir, kad jātaupa pat papīrs, kurā ietīt sviestmaizi, par vecomāti, kura ir kā mēness debesīs, parādās un pazūd. Meitene mācīja, kā var sadzīvot pat ar to, ka ikdienas rotaļlietas ir tukšas sērkokciņu kastītes, ko nozīmē ilgoties pēc tā, ko tu nekad nedabūsi, kādas ir sajūtas, kad tavu draugu sit, bet tu nespēj viņam palīdzēt...

Arī Pepija pastāstīja par savu dzīvi bez vecākiem, par skolu, draugiem un patstāvību, par īstu draudzību, par spēju priecāties, neskatoties ne uz ko, par drosmi.

Bija mirklī, kad man gribējās iekosties spilvenā, reizēm aiz žēluma, reizēm – lai skaļi neiesmiotos, tā gribējās parunāties, taču neiztraucēju dīvaino dialogu.

No redzētā un dzirdētā karstums svilināja manus vaigus. Dīvaina sajūta manī virmoja, strāvoja, skrēja, aizmigloja redzi. Sāpes spiedās manī aizvien dziļāk, un uz augšu kāpa nelabums.

Meitenes izgaisa. Viņu balsis, viņu smiekli, viņu elpas siltums.

Grāmatplaukts prata būt burvis. Tas mācīja mani sarunāties – atdzīvināt grāmatu varoņus un notikumus, atgriezt dzīvē patiesus draugus. Pēc šīm sarunām domāju par sevi, apkārtējiem un vecākiem.

Jā, zinu, reizēm mūsu vecāki spēj mūs sadusmot, bet viņi taču prot arī iepriecināt, mierināt un izskaidrot, parādīt, kā vajag dzīvot, kā vajag sevi un citus sargāt. Viņi spēj mūs mainīt.

Palīdzot otram, mēs atdodam labāko, kas mums ir, mēdz sacīt gan mana audzinātāja, gan mamma, gan vecmāmiņa. Es zinu, viņas to saka no sirds. Par to stāsta arī mans grāmatplaukts. [..]

Arvis Ormanis,

Gulbiša pamatskolas 4. klase

Sākumā mans grāmatplaukts stāvēja gluži bēdīgs, jo nebiju nekāds lielais grāmatu lasītājs. Kad sāku lasīt bērnu žūrijas grāmatas, sapratu, ka, lasot grāmatas, var daudz ko uzzināt jaunu un interesantu.

Sāku aplūkot arī savu grāmatplauktu un ieraudzīju tur daudz interesantu grāmatu, kuras ilgu laiku bija stāvējušas plauktā. Tagad es grāmatas savā plauktā bieži apčubinu un esmu jau daudzas izlasījis.

Mans grāmatplaukt, piedod, ka biju par tevi aizmirsis!

Matiss Mārtiņš Slūka,

*A. Kronvalda Durbes pamatskolas
2. klase*

Man tiešām patīk lasīt. Es lasu katru dienu, cik daudz vien varu! Dažas no manām vismīļākajām grāmatām latviešu valodā ir „Uzrodas Flata kungs”, „Leo laukos”, „Nindzja Timijs un ledus pilsēta”, „Labākās draudzenes”, „Dogmens”, „Panama” un vēl citas.

Taču visvairāk man patīk lasīt par Nindzju Timiju, jo šo grāmatu var lasīt kopā ar ģimeni, un tā ir mistērija! Vēl viena lieta, kas man patīk, ir, ka šo grāmatu var lasīt atkal un atkal. Pastāstīšu nedaudz, par ko ir šī grāmata. Timijs grib tikt uz Frīzburgu, kas ir ledus pilsēta. Viņš grib pierādīt, ka tas nav tikai mīts un tā ir īsta pilsēta. Ceļojums uz turieni ir tāls, un Nindzja Timijs redz visādas pasaules vietas un skaistus skatus. Man dikti patīk grāmatas krāsainās bildes, tās ir fantastiskas.

Zanda Atkinsona (Atkinson),
*Nujorkas latviešu ev. lut. draudzes
Nūdžersijas latviešu pamatskolas
4. klase*

Fantastiskais grāmatu plaukts

Es dzīvoju parastā mājā, parastā dzīvoklī. Man ir kopēja istaba ar mazo brāli. Mūsu istaba ir kosmiska, un tajā ir neparasts grāmatu plaukts. Šis plaukts nav liels, drīzāk mazs. Tajā ietilpst septiņpadsmit aizraujošas grāmatas. Bet šis plaukts mēdz izspēlēt jokus. Tas pazaudē grāmatas. Ja es tajā

ielieku grāmatu, kuru esmu sācis lasīt, tad grāmata pazūd no plaukta. Lai to atrastu, man jāpārmeklē viss dzīvoklis. Jālien četrpārus un jāmeklē zem dīvāna, jāpārbauda palodzes, skapiši un katra telpa.

Pats jocīgākais, ka grāmatu vienmēr atrodu savā gultā zem spilvena. Kāpēc gan es aizmirstu, ka tur ir jāskatās vispirms?

Ruslans Lihmanovs,
*Rīgas 85. vidusskolas
3.b klase*

Kad es biju maza un nemācēju vēl lasīt, grāmatas man priekšā lasīja mana lielā māsa Justīne. Viņa lasīja grāmatas vakaros, lai es ātrāk aizeju gulēt. Arī pirms pusdienlaika miedziņa es lūdzos, lai māsa palasa par Vinniju Pūku – tā bija ļoti interesanta pasaka! Gadījās, ka es kā mazs kaķēns ieritinājos klēpī un klausoties arī aizmigu.

Lasīt es iemācījos jau bērnudārzā. Dārziņā bija daudz jaunu, skaistu un krāsainu grāmatu. Mūsu mājās grāmatu plaukts nav liels, tajā ir vismaz 20 grāmatas. Tās ir saglabājušās no mammas bērnības, bet dažas viņa ir pirkusi pastā. Plauktā stāv 4 Annas Brigaderes grāmatas, „Ronja – laupītāja meita” un dažādas pasaku grāmatas – „Ganuzēns un velns”, „Pelnušķīte”, „Runcis zābakos”, „Sarkangalvīte un vilks” un daudzas

citās. Vislabāk man patīk lasīt brīnumu pasakas. Tajās notiek dažādi brīnumaini atgadījumi, un viss beidzas ļoti labi, un visi ir laimīgi. Mana mīļākā grāmata ir „Pasakas meitenēm”, kuru man mamma nopirka Rūjienā, kad es vēl negāju skolā. Tajā ir daudz pasaku, kuras es neesmu dzirdējusi, un tās ir piemērotas jebkuram vecumam. Otra mana lasītākā grāmata ir „Īsās pasakas”. Lasot to, es uzzinu daudz jauna, piemēram, kāpēc zaķim ir garas ausis, īsa ļīpa un pārplīsusi lūpa, un daudz ko citu. Es ļoti lepojos ar grāmatu par Īkstīti, jo to es ieguvu par 1. vietu izteiksmīgās runas konkursā 1. klasē.

Kad vakaros kļūst tumšs un ārā nevar iet, es bieži pāršķirstu grāmatu, kurā rakstīts, kā var apmācīt suni, kā var iemācīt tam spēlēt paslēpes, lēkt, atrast priekšmetus. Mūsu ģimenei nav suņa, bet es to ļoti, ļoti vēlētos. Lielās māsas dzīvo citur, un man vienai ir garlaicīgi. Ja man būtu kucēns, es to mācītu, kā rakstīts grāmatā, un man būtu pašas audzināts draugs.

Ilze Zirne,

Nauksēnu novada vidusskolas

3. klase

Reiz dzīvoja kāda maza meitenīte, un bija viņai brīnišķīgs, neparasts grāmatu plaukts. Tas prata runāt un katru vakaru stāstīja meitenei pasakas. Šovakar pienāca laiks stāstīt kārtējo

pasaku. Protams, meitene ar nepacietību to gaidīja. Un drīz pasaka sākās...

Tur tālumos, kur zils debesjums un jūra dziesmiņu dzied, ir Laimes un Labestības zeme. Tur, kur briesmīgais pūķis nemaz nav briesmīgs un vecā ragana nemaz nav ļauna, dzīvoja kāds dienas gaismas ķēniņš.

Kādu dienu debesu jums aizvērās un kļuva melns. Mākonis aizēnoja labuma ceļu un iebāza to savā milzīgajā, cietajā dūrē, sakļāva cieši jo cieši, tā ka nabaga ķēniņam sirds sažņaudzās sāpēs tik stipri, it kā simts bultas to caurdurtu. Acumirkli ķēniņš kļuva dusmīgs un cietsirdīgs.

Reiz ķēniņam ienāca prātā doma nozagt princesi un sagūstīt to uz laiku laikiem. Tā arī notika, pēc laiciņa princese atradās jau valdnieka varā.

Princesei patika ķēniņš. Dienu pēc dienas princese dziedēja nabaga sirdi, jo viņa taču uzauga Labestības zemē! Drīz valdnieka sirds atkal piepildījās pilna laimes.

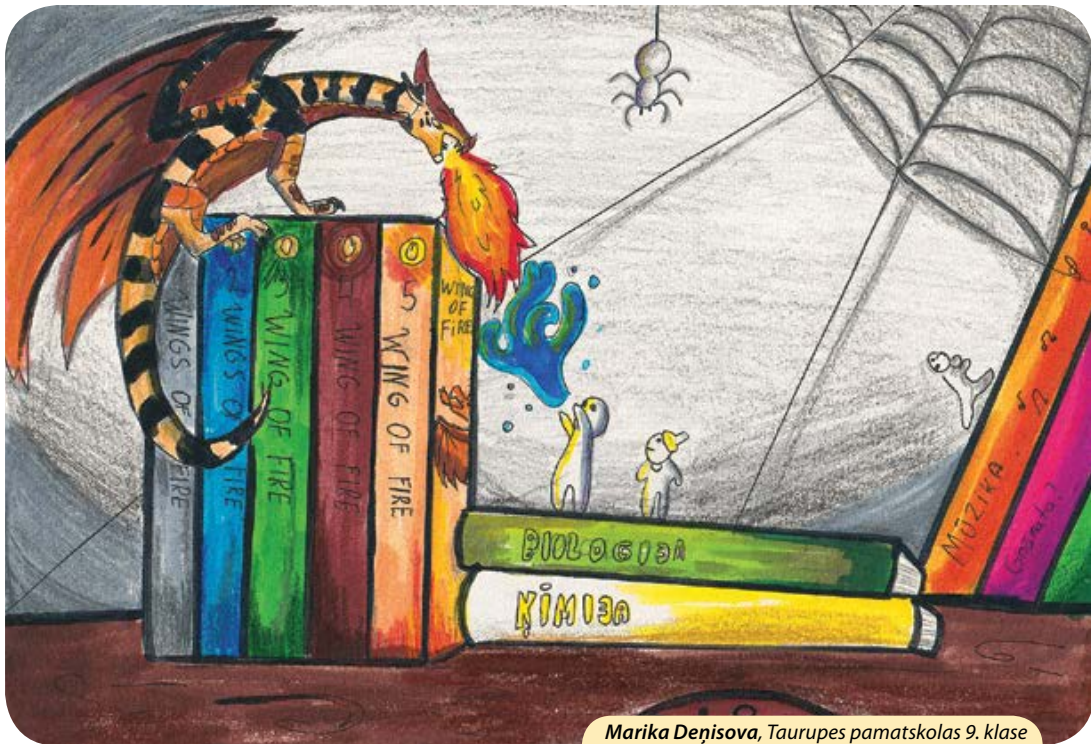
No tiem laikiem abi roku rokā staigāja pa debesjumu. Ķēniņš valdīja dienā, bet princese – nakts tumsā, sargāja mīļotā sirdsmieru.

Un dzīvoja viņi laimīgi, saticīgi līdz mūža galam! – teica plaukts un aizmiga. Bet meitene nodomāja, cik labi, ka viņai ir tāds burvīgs grāmatplaukts!

Darja Petuhova,

Krāslavas Varavīksnes vidusskolas

3.b klase

Marika Deņisova, Taurupes pamatskolas 9. klase

Mans grāmatu plaukts ir mājvieta manām draudzenēm – grāmatām. Un manas draudzenes ir tik ļoti dažādas. Tās ir jaukas pasaku grāmatas, jautras dzejoļu grāmatas, izziņošas dabas grāmatas un gudras enciklopēdijas.

Visciešākā draudzība man ir ar trīs grāmatām – „Pasakas par ziediem”, „Vai dzirdi, kā koki runā?” un „Vai tu zini, kā tas rodas?”

Pasaku grāmatā „Pasakas par ziediem” dzīvo manas skaistās varones – puķes. Tās katrā pasakā atdzīvojas un dod man kādu

gudru atziņu, ko varu izmantot arī ikdienā. Dabas grāmatā „Vai dzirdi, kā koki runā?” atrodas mani dabas draugi: koki, kukaiņi, sēnes un citi meža iemītnieki. Tieši šeit glabājas stāsts par meža internetu, ko nodrošina sēnes.

Visbiežākajā un izziņošākajā grāmatā „Vai tu zini, kā tas rodas?” sapulcējušies visdažādākie stāsti par ļoti daudzām sadzīves lietām, ko izmantojam ikdienā. Šeit stāstu varoņi mani iepazīstināja, kā rodas apģērbs, no kurienes nāk garšīgais kakao un kā pagatavo futbolbumbu.

Jaukākais – visi šo grāmatu varoņi ir palīdzējuši man kļūt zinošākai par lietām, ko agrāk pat nebiju iedomājusies.

Tā kā man patīk grāmatas arī pārlasīt, tad daudzas reizes šie varoņi mani atkal un atkal iepriecinājuši. Viņi mani gan audzina, gan izglīto, gan iepriecina.

Tagad grāmatas sakārtojušās uz plaukta un pieklusušas – viņas gaida brīnišķīgos Ziemassvētkus, jo tieši šie svētki maniem grāmatu varoņiem un arī man ir brīnumu, jauku notikumu, mīlestības un dāvanu laiks.

Esmu novērojusi, ka ir tāds īpašs Ziemassvētku grāmatu rūķītis. Tas katru gadu klusi noliek jaunu grāmatu manā grāmatplauktā. Un tad tur notiek īpaša grāmatu rosība, jo grāmatplaukta iemītnieki visi steidz iepazīties ar jauno grāmatu varoņiem un to stāstiem.

Diez, kādas jaunas, jaukas draudzenes rūķītis ir šogad ielānojis sarūpēt manam grāmatplauktam?

Elizabete Gāliņa,

*Liepājas Centra sākumskolas
4. klase*

Burvestības, kas dara labu

Kādu dienu piedzima trīs meitenes – Anna, Mērija un Ziedīte. Viņas no agras bērnības vēlējās būt burves. Kad meitenēm bija septiņi gadi, viņas lasīja grāmatas par burvēm.

Meitenes izauga lielas, un visām parādījās burvestības. Meitenes bija ļoti priecīgas.

Pienāca diena, kad meitenes gāja uz skolu. Nevis parastu, bet Burvestības skolu. Tur meitenes iepazinās ar Viktoriju.

Viktorija izlikās par jauku, bet īstenībā tāda nebija. Meitenes jau nodomāja, ka Viktorija tā dīvaini uzvedas. Viktorija bija viena no sliktajām meitenēm. Viņai patika sliktās burvestības, sliktās domas un sliktie darbi.

Reiz Anna, Mērija un Ziedīte neaizgāja uz skolu, jo bija saslimušas ar Covid. Meitenes nezināja, ka Viktorija bija nobūrusi viņas, uzsūtot sliktu vīrusu.

Anna, Mērija un Ziedīte pūlējās, lai kļūtu veselas. Pēc nedēļas meitenes uzbūra sevi par veselām. Meitenes atnāca uz skolu un domāja, kā Viktoriju pārmācīt.

Mazās, labās burves sačukstējās un izdomāja, ka nedarīs sliktas lietas, jo to jau pasaulē ir tik daudz. Viņas vēlējās uzburt Viktoriju par jauku meiteni. Tā arī notika. Meitenes pārvērtā Viktoriju, un visas četras kopā pēc stundām Burvestības skolā spēlējās.

Kad gribējās jautrību, tad viņas teica buramvārdus – uci, duci, mucu, puci – un uzbūra lelles, maskas un saldumus.

Meitenes kļuva par labākajām draudzenēm. Viņas izauga lielas un staigāja pa pasauli, darīdamas labas lietas.

Ja tu satiec Annu, Mēriju, Ziedīti un Viktoriju, tad pasveicini no manis!

Megija Vītola,

*Lībagu sākumskolas
3. klase*

Man ir savs grāmatu plaukts. Grāmatu plauktā ir brāja grāmatas. Šobrīd mans mīļākais žanrs ir fantastika un stāsti, jo patīk, ka tur var, piemēram, cilvēki lidot, suņi runāt, dārzeni pārvērsties par priekšmetiem. Piemēram, nesen izlasīju grāmatu „Mamma un tētis kūrtā”, kuras autore ir Māra Zālīte. Tajā mamma pārvērtās par tīgeri. Tas bija neparasts stāsts, sākumā domāju, ka rakstīs, kā vecāki atpūtās, bet viss bija citādi.

Patiesībā man nepatika lasīt grāmatas. Es to darīju tikai tāpēc, ka skolā lika. Bet, jo vairāk es lasīju, jo vairāk man iepatikās grāmatas. Es domāju, ka grāmatas ir tikpat veselīgas kā sports. Es ieteiktu lasīt vairāk, tas attīsta zināšanas, māca labāk lasīt un runāt. Lasot dažādas grāmatas, šķiet, ka es esmu stāstā un piedzīvoju tos notikumus.

Šķirstot grāmatu lapaspuses, tik ātri nonāk pie beigām, ka pēc tam pietrūkst un gribas vēl interesantus notikumus.

Tāpēc esmu izdomājusi, ka es gribētu uztaisīt pati savu stāstu, bet beigām jābūt labām.

Es gribu sasniegt mērķi iemācīties runāt angļu valodā, tāpēc manā grāmatu plauktā ir arī dažas grāmatas angļu valodā, jo man interesē arī citas valodas.

Lasiet daudz grāmatu, pat tad, ja tagad nepatīk un negribas, bet noteikti

būs tāda diena, kad jums iepatiksies grāmatas kā man!

Keita Tože,
Rīgas 85. vidusskolas
3.b klase

Reiz manā grāmatu plauktā notika liels notikums, kas lika visiem plaukta varoņiem sadarboties kopā. Kādā naktī Hermione no „Harija Potera” plaukta noķēra zombiju, kurš bija aizbēdzis no „Zombiju medniekiem”. Hermione to nobūra un aizveda atpakaļ uz „Zombiju medniekiem”. Taču neviens pat nenojauta, ka šis zombijs, dodoties pa grāmatu plauktu, bija apgāzis „Krāsainās pasakas” un izlaidis brīvībā zirgu no „Zilās pasakas”. Zirgs bija aizskrējis no „Krāsaino pasaku” plaukta. Pēdējo reizi esot manīts plauktā pie mis Edisonas, kura savā laboratorijā taisa neredzamo dziru. Kamēr mis Edisona bija aizgājusi uz veikalu nopirkt pārtiku, zilais zirgs iedrāzās laboratorijā, un viņu tur savaldīja. Viņš bija pamanījis izdzert neredzamo dziru. Kad mis Edisona atgriezās no veikala, iezvanījās telefons. Viņa pacēla klausuli, bet tur zvanīja Imants Ziedonis. Viņš sūdzējās, ka ir pazudis zilais zirgs. Ziedonis esot redzējis, ka zilais zirgs aizskrējis uz mis Edisonas plauktu. Viņš piedraudēja – ja neatvedīsot atpakaļ zirgu, tad viņš uzsūtīs mazos velniņus no „Melnās pasakas”. Mis Edisona šausmās

zvanīja Harijam Poteram un zombiju medniekiem, lai tie palīdz. Visi kopā steidzās meklēt zilo zirgu. Viņi pārmeklēja visus plauktus, bet neko neatrada. Drīz Harijs Poters sajuta zirga elpu pie sava pleca. Harijs ātri reaģēja uz to pusi, no kuras sajuta zirga dvašu, izlēja gaisā redzamības dziru, un tur parādījās zirgs. Problēma bija atrisināta, mis Edisonu neapņēma mazie velniņi, un Imants Ziedonis ieguva atpakaļ savu zirgu. Viss beidzās laimīgi, tieši tad, kad pienāca rīts un man bija jāceļas uz skolu.

Tomass Bērziņš,
Eiropas Briseles 1. skolas
4. klase

Manā grāmatu plauktā ir visdažādākās grāmatas. Tur ir grāmatas ar krāšņām bildītēm, lielās pasaku grāmatas un vēl daudzas citas. Bija viena īpaša grāmata. Es to lasīju katru dienu. Par izlasīto ilgi domāju. Tā bija mana mīļākā grāmata.

Vienu dienu es biju paņēmusi citu grāmatu. Es to nedaudz palasīju un noliku vietā. Izrādās, ka grāmata bija nedaudz atvērusies. Kad es apgūlos gultā, redzēju, ka no grīdas aug tāda kā garā pupa. Lapas bija kā pupu pākstis. Pa divaino pupu šļūca meitenes. Es redzēju uzrakstu „Meiteņu paradīze”. Es biju tik laimīga, ka te ir tikai meitenes!

Citas lēca pa batutu, citas šļūca pa varavīksni, citām izauga spārni un viņas lidoja, bet es izkāpu no gultas.

Es brīnījos – mana gulta izskatījās pēc mākoņiem.

Pavērās durvis, un ienāca mamma. Viss it kā nodzisa. Kad viņa aizgāja, es piegāju pie grāmatplaukta. Tur auga tā pati pupa, tur bija tās pašas meitenes. Es kļuva maza, iekāpu grāmatplauktā un redzēju, kā aug grāmatas. Es kāpu no grāmatas grāmatā, bet, tikko kā iekāpu matemātikas grāmatā, vairs nevarēju tikt ārā. Es ļoti bēdājos. Es skrēju pa lapaspusēm, bet ārā netiku.

Kad es aizskrēju uz pēdējo lapaspusi, ieraudzīju grāmatas atslēgas. Lai atslēgas dabūtu, bija jāizrēķina desmit piemēri. Es tos izrēķināju, un man pasniedza atslēgas.

Es biju tik laimīga, ka pat nevar izteikt vārdos!

Es atslēdzu grāmatu, un man atņēma atslēgas.

Tad es ar citām meitenēm lēkāju un dauzījos.

Bet tad... Kas tad tas?! Izklusījās pēc modinātāja. Es aizskrēju pie grāmatplaukta malas, kļuva tik liela, cik agrāk, un pamodos! Tas, izrādās, bija tikai sapnis! Es aizgāju pie grāmatplaukta, viss kā parasti...

Estere Iljina,
Rīgas 85. vidusskolas
3.b klase

Agate Neimane, Liepājas Centra sākumskolas 2.c klase

Ja tev jautātu – kas ir brūns? Ko tu atbildētu? Hmm, – brūns kā kakao, čiekurs, lācis, naža spals. Jā, un arī grāmatplaukts. Vai tad grāmatplaukti mēdz būt kādā citā krāsā? Es domāju, ka diez vai. Saki, ko gribi, tie visi ir brūni!

Visvecākais brūnais grāmatplaukts – no stāstiem par manas mammas bērnību. Mana mamma bija maza tad, kad veikalā maksāja ar rubļiem un kapeikām, lielās meitenes pie zili baltās skolas formas nēsāja sarkanus kaklautus un Ziemassvētkus svinēt bija aizliegts, jā, un mobilie telefoni pat nebija izdomāti. Manas mammas mamma, mana vecmāmiņa Terēzija, bez tā, ka bija angļu valodas un zīmēšanas skolotāja Liepnas

vidusskolā, strādāja arī skolas bibliotēkā. Mamma ļoti labi atceras jaukās bērnības dienas, kuras varēja pavadīt skolā un it īpaši bibliotēkā starp brūnajiem grāmatplauktiem. Kāda īpaši mīļa vasaras diena aizved bērnības atmiņās. Omīte kārtoja skolēnu pirms došanās vasaras brīvlaikā nodotās grāmatas. Mana mamma saņēma uzdevumu aiziet uz veikalu ciemata centrā un nopirkt kukulīti baltmaizes. Par līdzi iedotajām kapeikām drīkstēja nopirkt arī kādu našķi. Mamma izvēlējās sojas šokolādes tāfelīti „Pionieris” un limonādi „Mežaoga”. Diena bija saulaina un silta, viegls vējiņš jauca kopā kravas auto izplūdes gāzu mākonīšus un grants ceļa putekļus. Mamma saka, ka šo

smaržu viņa nekad nesajauktu ne ar vienu citu. Mazā lepnā meitene nesa smago tīkliņu, bet vecmamma bija priecīga pusdienas pārtraukumā starp brūnajiem grāmatplauktiem notiesāt savu gabalu mīkstās baltmaizes un padzerties rozā limonādi. Mamma saka, ka viņas darba kabinetā tagad smaržo tāpat kā reiz viņas mammas bibliotēkā.

Vismīļākais brūnais grāmatplaukts – no manas vasaras laukos. Visas manas vasaras līdz šim nosmietas, noskrietas un nosvinētas laukos Latgalē. Pirms dažiem gadiem mamma ieminējās, ka vēlas parādīt, kā lielā saimes istaba esot izskatījusies viņas bērnībā. Mamma atvēra verandas durvis un vēdlodziņus un ļāva smaržu pilnajai vasaras dienai – kopā ar siena, bišu spietu un pujeņu smaržu, un priecīgu vīstīņu karacēšanu – ieplūst istabā. Mēs izvēlējāmies visiskaistākos pujeņu ziedus un ielikām tos kristāla vāzē, kurā priecīgus burbulišu kūleņus meta ledusauksts akas ūdens. Pusdienas vēja plūsmiņa liegi aicināja piesēst uz manas vecmammā austā lupatu grīdceliņa un izpētīt, kas slēpjas brūnajā grāmatplauktā. Vispirms uzzināju, ka šo skaisto mēbeli savām rokām bija darinājis manas mammas krusttēvs Bonifācijs. Tas notika tad, kad viņa māsa – mana vecmāmiņa – sāka strādāt skolā un bibliotēkā, tieši tad viņa grāmatplauktu saņēma kā dāvanu. Un grāmatu manai vecmāmiņai ir tiešām ļoti daudz! Redz, kāpēc mamma man dāvina grāmatas –

gan vārda, gan dzimšanas dienās, gan skolas gadu sākot, gan pabeidzot, jo mammai viņas mamma arī dāvināja grāmatas! Ļoti mīļas un skaistas tās ir – par skudriņu Ferdu, par spārēm Libellulu un Kvadrimakulatu, dziesmiņas ar notīm par vasariņu. Un vēl un vēl, un vēl – tik daudz to te ir, ka būs ko lasīt vēl daudzas vasaras.

Mans brūnais sapņu grāmatplaukts – mana sapņu māja. Es zinu, ka tas reiz piepildīsies – man būs pašai sava māja. Kādu dienu vairs nebūs jāpārvācas no viena maza īres dzīvokļa uz citu un grāmatas nebūs jāglabā kastēs, turklāt lielākā daļa no tām – mammas darbā, jo tā pārvācoties ir vieglāk. Man būs māja, kur naktī būs tumšs un kluss, jo gar logu nebrauks mašīnu simti un iekšā nelauzīsies laternu gaismas, toties zvaigžņotās augusta naktīs varēs aiz astes ķert krītošās sapņu piepildītājas. Un būs mans sapņu grāmatplaukts – tāds pats brūns kā manai vecmāmiņai. Tam būs vairāki plaukti: viens bērnībā mammas dāvinātajām grāmatām, otrs manām mīļākajām – grāmatām par putniem, un trešais – pieaugušo ļoti nopietnajām grāmatām. Kad ciemos atbrauks mani mazbērni, mēs sēdēsim uz vecmāmiņas austā lupatu deķa, un es stāstīšu par to, kāpēc mans grāmatplaukts ir brūns. Jo citādi taču nemēdz būt!

Marta Luguza,
*Jelgavas Centra pamatskolas
5.c klase*

Reiz manā grāmatu plauktā satikās divi varoņi, tas bija mazais rozā Vilbers un drosmīgā, fantāziju pilnā Pepija Garzeķe.

Kādu dienu Vilbers bija izbēdzis no sava aploka un aizskrēja meklēt brīnumus, jo viņam likās, ka fermā ir ļoti garlaicīgi. Mazais ruksītis pat nesaprata, ka viņš skrien dienām un naktīm. Vilberam bija apnicis ēst to, ko viņš lasīja no zemes. Kādā mirklī viņš apstājās un saprata, cik jūtas vientuļi, un Vilbera asaras skaloja netīro šņukuru. Netīrais ruksēns satika kādu meiteni. Viņa bija savāda, nēsāja ļoti lielas kurpes, meitenei bija sapītas divas rudas bizes.

Šī meitene paņēma Vilberu un teica, ka viņu sauc Pepilota Viktuālija Rulgardina Krisminta Efraima meita Garzeķe. No sākuma cūciņa baidījās no Pepijas, taču kautrīgi atbildēja – Vilbers. Pepija aicināja Vilberu pie sevis uz mājām. Abi jaunie draugi visu ceļu stāstīja par sevi. Meitene teica, ka viņu varot saukt par Pepiju, viņai esot divi draugi – Annika un Tomijs. Ar viņiem spēlējot spēles, agrāk gājuši kopā skolā, bet tagad Pepija neiet uz skolu. Ar Tomiju un Anniku braukuši uz Kurekuredutas salu, gājuši uz cirku un daudz vēl citas lietas darījuši kopā.

Vilbers stāstīja, ka viņam bijusi draudzene Šarlote, bet viņas vairs nav. „Es viņu atceros, jo eņģeļi man no debesīm stāsta, ka ar Šarloti viss kārtībā. Es tagad pieskatu Šarlotes trīs bērnus. Tagad viņi mitinās aizgaldā pie citiem

dzīvniekiem.” Kad Šarlote bija dzīva, viņa taisījusi brīnumainas lietas. Audusi savos zirnekļu tīklos vēstījumus par Vilberu, lai viņu pasargātu no Ziemassvētku galda. Fermā redzējusi daudz interesanta – kā jauni cāliši rodas, kā zosis perē savus mazuļus.

Kad Vilbers sadzirdēja Fērnas saucienus, mazais ruksītis kā lode aizskrēja uz fermu. Kad viņš bija atskrējis, Fērna bija aizmigusi uz siena, bet Vilbers saprata, cik labi būt mājās. Rozā ruksītis ieraudzīja krītošo zvaigzni, kas lēni nolaidās aiz mākoņiem, un mazais sivēns mierīgi aizmiga blakus žurkai Templtonam.

Sivēns sapņoja vēlreiz satikties ar Pepiju, jo kopā ar viņu mācījās saprast, kā ir palīdzēt, izprast zirnekļu tīklu vēstījumu un brīnumainas lietas, ka svarīgas ir atmiņas par tuvajiem. Saprast, cik labi būt mājās, jo tur ir drošība un atbalsts.

Varbūt reiz Vilbers un Pepija satiksies!

Liene Mozule,

*Preiļu 1. pamatskolas
5.c klase*

Gaismas stars atdūries pret manu grāmatu plauktu. Tas ieslīdējis [..] tieši tur, kur stāv manas omītes receptšu grāmata. Lēnām tuvojos plauktam un atveru šo īpašo grāmatu. Šķirstu un domāju: „Nu, īsta pavāre un izdomātāja – tā mana omīte!” Ēit ir viņas pašas receptes dažādiem ēdieniem. Visas viņa ir izmēģinājusi.

Man atveras tieši gardākā lappuse. Tur rakstīts: „Aveņu pankūkas, apceptas ābolmaizes”. Man siekalas mutē. Nolemju, ka rīt pēc šīs receptes uzcepšu ābolmaizes. Rudens! Āboli zem ābelēm guļ kā krāsainas bumbas. Skaistums, ko varu izmantot savas ģimenes palutināšanai. Šķirstu tālāk. Iznāk, ka mana omīte ir īsta eksperimentu piekritēja. Tik daudz recepšu, kurās mijas viena sastāvdaļa ar citu. Atrodu vēl vienu gardumu cienītāja recepti. Pie šīs receptes piesprausta zīmīte: „Atcerēties! Pankūkām piebērt klāt sarīvētus ābolus!” Es pasmaidu. Cik mīļi! Tās garšo manam vectēvam.

Plaukta kreisajā pusē stāv ģimenes albums. Šeit ir visa manas ģimenes vēsture. Tā ir labākā grāmata, kur ieskatīties, lai atcerētos piedzīvojumus un brīnišķīgos notikumus.

Es lūkojos un apbrīnoju vectēva stalto stāju armijas laikā. Vecmāmiņas saskrullētos matu. Es brīnos par lauku sētu, kur kādreiz dzīvoja mani vecvecāki. Puķu dobes celiņi kā stripaina auduma raksti.

Manas mīļākās grāmatas ir novietotas plaukta augšpusē. Tās ir ar piedzīvojumu un fantastikas saturu. Manā īpašumā ir apsimts grāmatām. Mans grāmatu plaukts zina, ka pirmās grāmatīgas esmu atdevusi māsīcai, jo viņai tagad interesē stāsti par princesēm un dzīvniekiem. Mēness man piemiedz ar aci, jo esmu paņēmusi grāmatu „Mākoņaitiņa Alba”. Viņš zina, ka es lasīšu ilgi, jo gribu uzzināt, kā beigsies

šis piedzīvojums ar Mākoņaitiņu. Varbūt tā ir pilnmēness radniece?

Pilnmēness man iesviež logā sārtu rudens lapu ar vārdiem: „Pabeidzot lasīt labu grāmatu, liekas, ka esi šķīries no drauga.” (Voltērs)

Marta Spruntule,
*Bauskas pilsētas pamatskolas
5.b klase*

Mans grāmatplaukts atrodas bēniņos. Grāmatplauktā ir ļoti senas grāmatas. Katru gadu kāda no grāmatām atdzīvojas un aizved Tomu uz maģisko vietu, kur notiek daudz piedzīvojumu.

Tomam ļoti patīk lasīt grāmatas un mācīties seno literatūru. Zēns visu laiku sapņoja uzrakstīt pats savu grāmatu. Toma mīļākā rakstniece bija Aspazija. Toms lasīja katru Aspazijas grāmatu. Viņam ļoti patika Aspazijas grāmatas.

Reiz grāmatplauktam palika 100 gadu. Šajā dienā atdzīvojās kāda no grāmatām un aizveda Tomu uz piedzīvojumu muzeju. Piedzīvojumu muzejā atrodas maģiskas grāmatas, kuras lido pa gaisu. Toms lasīja maģiskās grāmatas un nokļuva atpakaļ uz grāmatplaukta. Zēns bija ļoti priecīgs par tādiem piedzīvojumiem. Pagāja gads, un Toms uzrakstīja savu grāmatu, kuru jau sen gribēja uzrakstīt.

Valērija Savčenko,
*Zaļenieku komerciālās un
amatnieku vidusskolas 6. klase*

Justine Jurkoite, Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas 1. kurss

Mans grāmatplaukts ir mājas daudzām grāmatām. Pa dienu viss ir skaidrs – tās klusi un paklausīgi stāv plauktā, cita pie citas piespiedušās. Bet kas notiek naktī? Vai arī tām ir sava dzīve kā rotaļlietām plauktā? Es nolēmu to noskaidrot, apņēmoties kādu nakti palikt nomodā.

Pirmajā reizē mans nodoms cieta sakāvi – es uzreiz iemigu un pamodos no rīta, tā arī neko neuzzinot. Otrā reize vainagojās panākumiem. Lai gan iemigu, pēc apmēram piecpadsmit minūtēm mani pamodināja klusa skrapstināšana. Pavēru acis, pagriezu galvu grāmatplaukta virzienā un uzmanīgi sāku pētīt grāmatu rindas. Pēkšņi manas acis no brīnumiem iepletās! No manas mīļākās grāmatas „Ronja – laupītāja meita” kopā ar Birku izlēca grāmatas galvenā varone Ronja. Abi bija mazi kā rūķīši – ne garāki par sprīdi. Viņi izskatījās ļoti pārsteigti, pamanot manas izbrīnā plaši izplestās acis. Es, daudz nedomājot, stādījos priekšā un iepazīstināju ar sevi. Bet Ronja, klausoties manī, sirsnīgi smējās, sakot, ka viņi jau sen mani labi pazīst, jo ne reizi vien ar grāmatu „Ronja – laupītāja meita” rokās esmu dzīvojuši līdzīvi piedzīvojumiem Matisa mežā. Tad bija mana kārta brīnīties, jo pēc Birka klusā svilpiena, čaukstot grāmatu lapām, cits pēc cita, draudzīgi smaidot un mājot man sveicienus, no grāmatām kāpa ārā dažnedažādi tēli. Katrs man gribēja ko pateikt un atgādināt par jaukajiem

brīžiem, ko pavadījām kopā, esot grāmatu pasaulē. Mazais Alans, Ada, Stīvija Daimonda, Aija, Mauglis, Klibais Jurks, Emīls no Lennebergas, pelīte Pīkstule, brašie bērni no slavenā piecnieka un daudzi, daudzi citi, kurus droši varu saukt arī par saviem draugiem. Un Emīls, būdams rātnāks par rātņu, aicināja visus sasēsties aplī un ļaut Ronjai man dažos vārdos pastāstīt par dzīvi Trejplauktijā. Tā sauc viņu ciematu, kas bija prasmīgi noslēpts aiz cieši saliktajām grāmatām, kur grāmatu varoņu dzīve ritēja plecu pie pleca visiem kopā, strādājot par sapņaudējiem – darinot un sargājot bērnu sapņus. Interesanti, ka naktīs viņi cītīgi darbojās, bet dienās saldi dusēja starp grāmatu lapām un ir pamodināmi tikai tad, kad mazas rociņas satver grāmatu un zinātkārās acis, slīdot pa burtiem, mazo lasītāju ievēd neaizmirstamā piedzīvojumā, ko dāvā mums grāmatu pasaule.

Nezinu, kā tas gadījās, bet, iespējams, sapņaudēju stāstījuma ieaijāta, aizmigu. Kad pamodos, bija saulains rīts. Daudz nedomājot, piegāju pie grāmatplaukta, izņēmu no tā vairākas grāmatas, palūkojos aiz tām, pārcilājot citu pēc citas visas, cerībā atrast nakts piedzīvojumu atklāto Trejplauktiju. No tās nebija ne ziņas, ne miņas. Iespējams, tas bija tikai sapnis, tiesa, neaizmirstami jauks sapnis.

Nora Keserevska,
Ogres sākumskolas
5.d klase

Man mājās ir pašai savs grāmatu plaukts. Tur ir ļoti daudz grāmatu, un tās ir tik interesantas. Tur ir pavārgrāmatas, putnu grāmatas un puķu grāmatas, bērnu grāmatas, enciklopēdijas, pasaku grāmatas un vēl un vēl...

Tagad es teikšu kaut ko klusi, klusi. Man arī ir burvju grāmata, un tas ir noslēpums. Čšššš.

Burvju grāmata iedarbojas tikai tad, kad no tās kaut ko uztaisa. Ja vēlos skolā labu atzīmi, tad cepu brūnos mandeļu cepumus. Ja vēlos iepriecināt draugus, tad vāru dzērveņu ķīseli. Ja gribu palīdzēt vecākiem, tad sautēju ķirbīti.

Par manu brīnumu pavārgrāmatu uzzināja kāds slikts cilvēks. Viņš vēlējās grāmatu nozagt un paturēt sev savā restorānā un taisīt visādus ēdienus un dzērienus, par to saņemt lielu naudu un kļūt vēl bagātāks. Viņš bija nodomājis izplēst no grāmatas lapu. Šajā lapā glabājās visi burvestības vārdi. Varēja notikt kas slikts!

Labi, ka grāmata vēl bija pie manis. Un tas bija tikai sapnis.

Paula Slesare,
Lībaga sākumskolas
3. klase

Sodien es jums pastāstīšu vienu no daudzajiem mana grāmatplaukta stāstiem. Tas būs par to, ka mana jaunā grāmata sadraudzējās ar jau ilgāku laiku grāmatplauktā esošajām grāmatām.

Mana mamma, tētis un brālis ceļoja uz Lielbritāniju. Tajā laikā es biju pavisam maziņa un tāpēc paliku pie vecmāmiņas. Kad mana ģimene apmeklēja tik populāru tūrisma objektu – Vindzoras pils kompleksu –, mazā grāmatu un suvenīru veikalā māmiņa ieraudzīja grāmatu „Kā kļūt par princesi”. Mana ģimene zināja, ka ļoti pēc viņiem ilgojos, ka esmu „mazais grāmatu tārpiņš”, tāpēc nolēma šo grāmatu nopirkt man dāvanā. Es ļoti priecājos par atvestajām dāvanām, un arī par grāmatu, jo, lai to izlasītu, vajadzēja pieņemt izaicinājumu – spēt izlasīt to angļu valodā. Un es to izdarīju. Aizverot grāmatas pēdējo lappusi, noliku to grāmatplauktā. Kad nodzēsu savu naktslampiņu, dzirdēju klusu sarunu.

„Sveiki, tu esi mūsu saimnieces jaunā grāmata?” vaicāja „Lielā pasaku grāmata”.

„Tavas lapaspuses ilgi šķirstīja mazā Irina. Pastāsti mums par sevi!” uzstājīga bija vācu-latviešu vārdnīca.

Bet mana jaunā grāmata neko neatbildēja, tikai skatījās lielām acīm uz kaimiņienēm.

„Tu neproti runāt?” nobrīnījās dzejoļu grāmata.

„Es atvainojos, es jūs nesaprotu,” angļu valodā noteica grāmata.

„Es, es zinu...” klusu nopīkstēja angļu-latviešu vārdnīca. Visas grāmatas pagriezās pret vārdnīcu.

„Šī grāmata runā angļu valodā,” bikli nostiepa vārdnīca.

„Jā, un tu to zini?” iedvesmoti jautāja grāmatas.

„Protams, ka zinu, un būšu ne tikai palīgs jums savā starpā sarunāties, bet es vienmēr palīdzēšu mūsu saimniecei, mazajai Irinai, jo, kad viņa kopā ar ģimeni pavisam nesenā pagātnē pārcēlās no Maskavas uz dzīvi Latvijā, es biju viņas glābējzvaniņš. Tik daudz nezināmu vārdu, tik daudz neveiklu situāciju.”

Tā nu ir sanācis, ka vārdnīcas manā grāmatplauktā ir uzticamākās sarunu biedrenes, jo man ir mērķis – es gribu ļoti labi runāt latviski, es gribu būt viena no gudrākajām meitenēm skolā. Un man tas pamazām sanāk.

Irina Zorina,
*Rīgas 34. vidusskolas
5.a klase*

Manā grāmatu plauktā dzīvo dažādi varoņi, kuri grib spēlēties un sauc mani savā pasaku pasaulē. Dažkārt tiem apnik tupēt putekļu un lappušu ielenkumā, tādēļ cenšos pievērst uzmanību arī ārpus grāmatu vākiem.

Te uz galda sāk lēkāt Pinokio, kurš azartiski vilina iedziljināties viņa liktenī. Tajā pašā mirklī uz manas mugursomas pielido Harijs Poters, kurš aizbēdzis no Cūkkārpas mācību stundām, un

nepacietīgi aicina: „Nāc, pārlasi mani!” Tad manā akvārijā nāriņa Ariela sāk vieglu ūdens deju. Viņa sarunājas ar zivīm, taču atliek manām acīm pārslidēt pār grīdu, un es pamanu Pepiju Garzeķi un viņas draugus Tomiju un Anniku, rotājot Ziemassvētku eglīti, bet Gangsteromīte skatās no stūra. Bērnu smieklī skan tik ļoti dzidri, ka pat atlido Karlsons ar savu trokšņaino propelleru. Nu gan! Brīnumi! Nespēju noticēt! Kā tas viss ir iespējams? Es arī pievēršos

jautrībai un arī vēlos dejojot un smieties!

Bet acis lēni taisās vaļā, modinātājs skan, un es sāku apjēgt, ka grāmatas stāv turpat vietā – grāmatu plauktā – tikpat nekustīgas. Neviens nelidinās apkārt, nespēlējas uz grīdas un nav aizbēdzis no skolas. Cik žēl! Vai tas neliecina, ka šie daudzie citi varoņi, kas mitinās pie manis grāmatu plauktā, ir tik ļoti tuvi un iemīļoti, ka ir pārņēmuši ne tikai manu grāmatu plauktu, bet arī manas domas? Jā, tik tiešām tā ir! Tas bija sapnis, pēc kura es ilgošos.

Varoņus es nesastapu savā istabā, tomēr ar tiem tikšos atkal un atkal, bet tas jau ir cits stāsts, kuram ir cits sākums.

Nata Tuvi,
*Alūksnes pilsētas sākumskolas
6.a klase*

Godīgi sakot, grāmatu plaukta man nemaz nav. Ir gan pāris plaukti ar bērnu grāmatām, kas saglabājušās gan no vecāku, gan manas bērniības, taču tas tāds nieks vien ir. Patiesībā mums ir vesels grāmatu namiņš. Bērniībā tētis to uzcēla mums ar brāli kā rotaļu vietu, bet tagad tas pārvērstas par lasīšanas namiņu. Kad vien kādam no mums rodas vēlēšanās pabūt vienatnē un ienirt grāmatu pasaulē, ceļš ved pāri pagalmam uz šo īpašo vietu.

Namiņš ir piepildīts ar visdažādākajām grāmatām, sākot ar mazliet apputējušu un laika zoba sagrauztu „Mērnieku laiku” izdevumu, kas ir pārdzīvojis ilgu gadu desmitus, līdz pat mammas iecienītajiem detektīvromāniem. Šķiet, ka šajā namiņā iespējams atrast it visu, ko sirds kāro. Grēdās uz sena rakstāmgalda tur salikti simtgadīgi žurnāli, kuros var lasīt dzeju, romānus turpinājumos un burlaku stāstus. Plauktos virs logiem rindojas vēsturiski romāni un dzīvesstāsti. Mazajos plauktiņos novietoti citzemju rakstnieku darbi, bet lielās kastēs atrodamas pat grāmatas vācu valodā. Atsevišķā vietā iekārtojušās sēņu, rokdarbu un citu derīgu padomu grāmatas, sava vieta atvēlēta arī vecvecmammašas pavārgrāmatām, kāda pat no viņas Kaucmindes skolas gadiem.

Atzišos, lasīt man ne visai patīk, bet nav jau arī tā, ka nelasu nemaz! Patiesībā esmu izlasījusi ļoti daudz aizraujošu grāmatu. Dažreiz es uzmeklēju arī kādu senu vecmāmiņas pavārgrāmatu, kurā

smeļos idejas nākamajiem brīnumiem, ko pēc tam radu virtuvē.

Zvaigžņotā naktī, kad pilnmēness šūpojas pār koku galotnēm, namiņš, kas piepildīts ar grāmatām, izskatās diezgan baisi, taču reizē arī vilinoši. Aiz mazajām namiņa durtiņām slēpjas vesela brīnumu pasaule. Kādreiz, guļot tur starp tik daudzām grāmatām un noslēpumiem, ko tās glabā, kļūst mazliet neomulīgi. Un, ja tālumā vēl kāds vilks iekliedzas, tad tā vien šķiet, ka esmu nokļuvusi Harija Potera pasaulē. Baisi ir, bet dažreiz gribas piedzīvot ko tādu, kas pārsniedz manas komforta zonas robežas. Tas iekrāso dzīvi par pāris otas triepieniem spilgtāku un neatkārtojamāku.

Kas gan notiek namiņā, kad manis tur nav? Varbūt Harijs Poters sarokojas ar Sprīdīti un abi metas pārmācīt Lutausi, kamēr brāji Kaudzītes spēlē kārtis ar brāļiem Lauvassirdīm? Viņi pat nepievērš uzmanību Billei, kura bīstami tuvojas kraujai rudzu laukā! Taču uztraukties arī nevajag, jo turpat ir Jancis un Marčs, kuri neļaus meitenei nonākt nelaimē. No otrā stāva skan dzeja, tur uz grīdas sasēdušies Kārlis Skalbe, Ojārs Vācietis un vēl vesela rinda dzejnieku, Veidenbaumu un Raini ieskaitot. Tie sacenšas, kurš vairāk savus dzejoļus prot no galvas noskandēt. Jumta stāvā Gregs izurbinājis lubiņās caurumu un kopā ar Ronju, Šerloku Holmsu un Anneli mēģina ieraudzīt Lielos Greizos Ratus. Bail pat iedomāties, ko tādā gaišā pilnmēness naktī namiņā dara sengrieķu

varoņi un pats Lāčplēsis! Iespējams, meklē dārgumus, lai gan līdz Nīlai no šejienes ļoti tālu, bet varbūt viņi sagatavo dokumentus iesniegšanai Cūkkārpas skolā?

Pilnmēness naktī, kad no vecā ozola uz namiņa jumtiem paušķēdamas krīt zīles, es raujos augšā no vecā dīvāna un dodos projām. Aiz mazajām durtiņām paliek un elpo simtiem pasaulu. Atslēdzu uz šīm pasaulēm katrs izkalis pats. Tad, kad izdevās izlasīt pirmo teikumu bērnu grāmatiņā, atslēga bija rokā arī man. Būtu lieliski, ja tā neapaugtu ar zaļu sūnu! [..]

Lizete Rudzīte,
*Vecpiebalgas vidusskolas
7. klase*

Kādreiz es biju dižs ozols un augu rudzu lauka vidū. Katru mīļu brīdi es vēroju cilvēkus. Viņi smagi strādāja, raudāja, strīdējās un mīlēja, ilgojās, kā kaili koki rudenī smeldzīgi skumst pēc zaļā lapu samta. Bet tad manās saknēs migu savīkstīja nāve. Un es nomiru.

Prasmīga meistara rokās es pārtapu par grāmatplauktu. Veikalā, savas slaikās muguras kopā saspieduši, gaidījām. Mani nopirka. Mani iegādājās kāda jautra meitene, nebēdnīgs skuķēns dzirkstošām acīm. Tiku nogādāts mājās un savas platās koka plauksta pletu gar istabas sienu.

Esmeralda, tā sauca meiteni, lasīja daudz grāmatu, tās visas kā kārtīgi zaldāti

rindojās manos plauktos. Naktīs, kad klusums ieaijāja māju, es labprāt ielūkojos tajās, ko mazā sprigace aizgūtnēm lasīja. Un tā manā dzīvē ienāca siltas jūras, tālas zemes un neparasti piedzīvojumi.

Es raudāju kopā ar Melvina Bērdžesa darbu „Deva” un „Kaifs” galveno varoni Deividu, centos kopā ar viņu izrauties no narkotiku viltīgajām cilpām un jutu līdzīgu viņa vecākiem, kad tika zaudēti abi dēli.

Bet tad es iemīlējos. Neprātīgi. Tesa ir meitene no Annas Todas grāmatām „After”. Mani sajūsmināja romantiskās attiecības, jūtu dziļums. Manī dzirksteļoja kaislības. Atcerējos, ka mulsu, kad pa manu raupjo ozola mizu rāpoja maza, sarkana mārīte.

Es iedvesmojos no Džoannas Ketlīnas Roulingas grāmatām par Hariju Poteru. Arī man gribējās kopā ar Hariju un viņa uzticamajiem draugiem stāties pretī ļaunumam.

Šodien Esmeralda atnesa un nolika uz mana kreisā pleca (tā ir puse, kur pukst, tāpat kā cilvēkam, mana koka sirds) jaunu grāmatu – Džona Grīna „Mūsu zvaigžņu vaina”. Man atkal būs, ko naktīs darīt. Nojaušu, ka došos tālā ceļojumā uz Londonu. Un zvaigznes mirdzēs ne tikai aiz istabas loga, bet arī manā vecā ozola sirdī.

Dārgā Esmeralda, gaidu no Tevis jaunas un aizraujošas grāmatas!

Esmeralda Zikunova,
*Jelgavas Centra pamatskolas
7. klase*

Dziļajos grāmatu džungļos un lielajos pasaku mežos dzīvo dažādi un interesanti stāsti. Re, tur „Krāsainās pasakas” tup! Bet te – „Tango un Tūtiņa” skatās uz mani. Rau, arī „Mūmamma un vārna” sēž plaukta stūrī! Tas gaida un gaida, kad paņēmsu to laimīgo.

Te pēkšņi dziļajā, tumšajā stūrī apzinīgā literatūras grāmata, kurai piebalso gudrā vēstures grāmata un dabaszinību pamācošie stāsti, iesaucas:

– Mēs prasām karu!

– Labi! – izklaidējošo grāmatu pulks piekrīt, – Kāpēc gan ne?

– Tā grāmata, kuru izvēlēšies, tā arī uzvarēs!

Mācību grāmatas iesaka: – Literatūras grāmatas, jo tās iemāca un pastāsta.

– Daiļliteratūras grāmatas! – saka cālēns no „Krāsainajām pasakām”, – jo tās iepriecina un izklaidē.

Kuru tad galu galā man ņemt? Kuru labāk? Pēc dažām domu pilnām minūtēm pavēstu, ka uzvarētājas ir daiļliteratūras grāmatas.

Drīz vien milzīgie iztēles džungļi un brīnumainais pasaku mežs bija apaudzis ar priekiem, nebēdnībām un krāsainiem piedzīvojumiem. Mācību grāmatas uz to varēja tikai drūmi un sakāves pilni noskatīties. Bet, pienākot zināšanām pilnajam septembrim, virsroku noteikti gūs jaunām zināšanām piepildītās mācību grāmatas. [..]

Lasot tēlaini un aizraujoši uzrakstītu grāmatu, tu netišām aizķeries aiz kāda

interesanti atklāta piedzīvojuma. Tu ienirsti grāmatas dzīlēs un aizmiedz līdz stāsta beigām, pat to nepamani, jo interesantā grāmata tevi apbur.

Grāmatu lasīšana mani iedvesmo, jo no tām var daudz ko iemācīties un uzzināt. Visas grāmatas, ko esmu lasījusi, ir ļoti interesantas un aizraujošas. Iegrimšana grāmatu pasaulē bagātina fantāziju un paplašina iztēli. Grāmatu lasīšana man ļauj pabūt citā pasaulē, kur realitātē es nevarētu būt.

Kate Vilcāne,

Jelgavas Centra pamatskolas

5.a klase

Mans grāmatplaukts nav augsts, taču tas ir diezgan plats. Tajā ir četras mazāku plauktu rindas, kurās arī katrā ir četri plaukti. Tikai viena rinda ir aizpildīta ar grāmatām. Grāmatplaukts ir apmēram astoņus gadus vecs, jo tas netika mantots. Dažas grāmatas par mūziku tika mantotas no mana onkuļa un dažas no mammas, kas ir lielākoties dzejoļu grāmatas. Lielākā daļa grāmatu man bija no vecākiem, taču dažas tika dāvinātas.

Vērtīgākās grāmatas ir tās, kuras man tika dāvinātas, – „Zudušo dvēseļu pilsēta” un „Pelnu pilsēta”. Vēl viena man vērtīga grāmata ir „Nosaukumu stāsti”. Tā man ir svarīga, jo dažus gadus atpakaļ es to pati iztaisīju un izrotāju jauno vāku tādēļ, ka biju saplēnsusi veco. Interesantākās

grāmatas plauktā ir „Sapinušies” un „Desas piedzīvojumi”, jo grāmata par desas piedzīvojumiem ir interesanta un smieklīga, toties grāmata „Sapinušies” ir veidota pēc vienas no manām mīļākajām multfilmām ar tādu pašu nosaukumu. Tuvākās grāmatas man ir „Burvju mežs”, tām ir kopā četras daļas. Jūtu, ka šīs grāmatas man ir tuvas, jo piederējušas man, kopš sevi atceros, kā arī grāmatu pirmo daļu atstāstīju trešās klases diagnosticējošajā darbā.

Visas grāmatas manos plauktos ir svarīgas, jo daudz ko uzzinu, pārdzīvoju, un ir tāda sajūta, ka pati eju cauri stāstam kopā ar tēliem. Mācos no tām izjust daudzas un dažādas emocijas, piemēram, prieku, uztraukumu vai pat bēdīgus pārdzīvojumus. Pati arī eju cauri visiem zaudējumiem un uzvarām, kas patiesībā var iemācīt daudz par dzīvi un tās situācijām. [..]

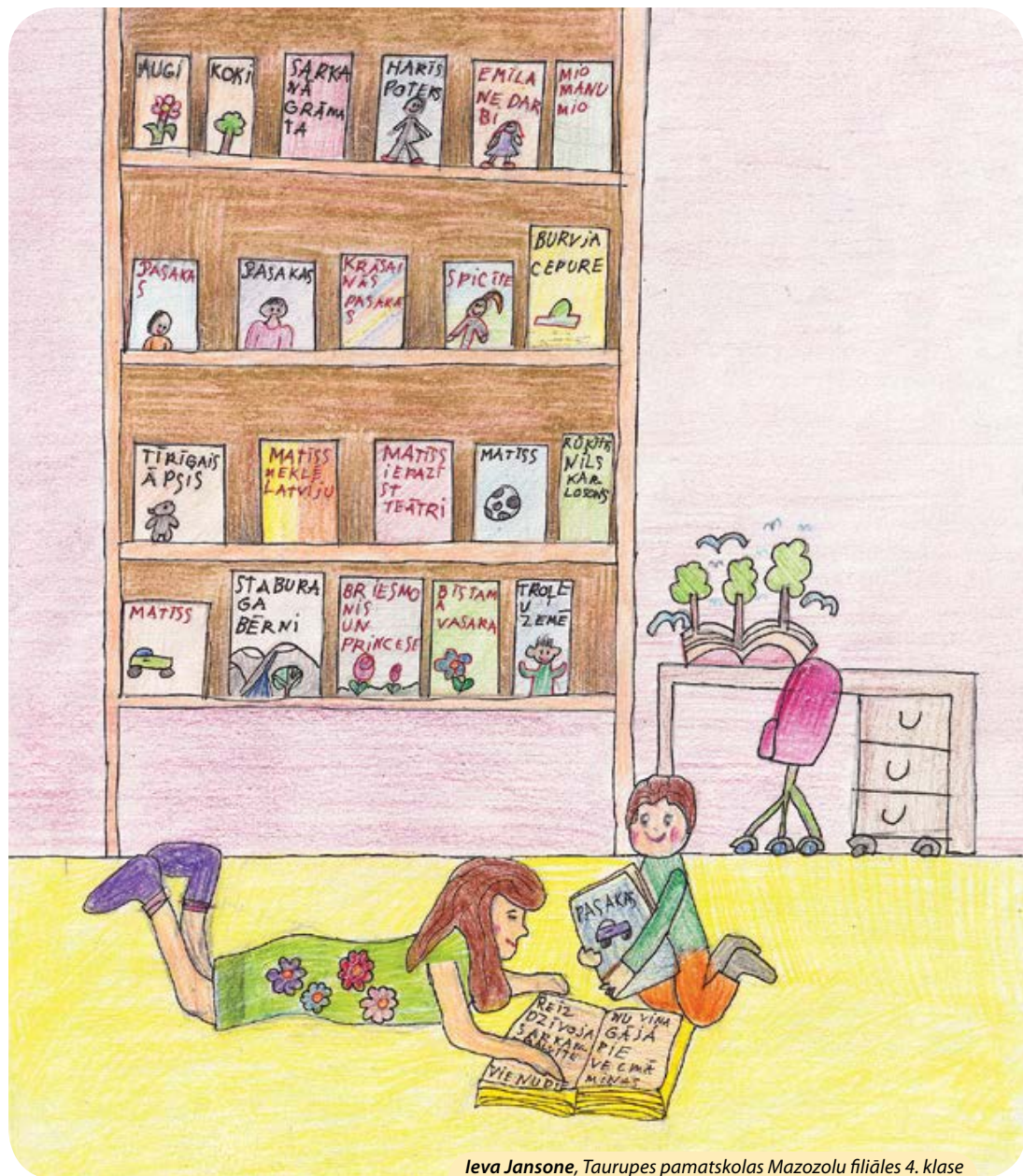
Elīna Segedenko,
Mazsalacas vidusskolas
6. klase

Mums katram mājās ir grāmatplaukts. Daži pie tā pavada piecas minūtes, daži stundu, daži visu dienu, bet citi tikai noiet tam garām. Es piederu pie tās grupas, kas pie tā var pavadīt visu dienu. Mans grāmatplaukts ir liels un glabā daudz grāmatu. Tas citiem izskatās pēc parasta grāmatplaukta, bet man tas ir ļoti īpašs. Tas noglabā grāmatas un to noslēpumus, bet nevienam tos

nerāda. Tas ir kā burvis, kam ir noslēpumi, bet tos nevienam neizstāsta. Tas ir kā sapņu ceļš, kas aizved uz citu pasauli, citu laikmetu un citu zemi. Tas ir kā milzīga dzelzceļa stacija, kas caur grāmatām aizved uz pilnīgi citu pasauli. Lai gan gadi iet uz priekšu, tas paliks nemainīgs. Nevienam nekas to nevarēs sagraut. [..]

Kāpēc tas ir tik īpašs? Tāpēc, ka varu tur katru dienu ieiet un aizbraukt ceļojumā. Pēc mājasdarbu izpildīšanas es tur varu ieiet uz kādu stundiņu. Tāpat kā Pelnrušķītei, man ir jāatgriežas laicīgi, lai neviens neko nenojaustu. Iekšā viss tik tiešām izskatās pēc lidostas vai vilciena stacijas, kur katra grāmata ir jauns galapunkts, jauns ceļojums. Es varu ar to aizbraukt pie Sprīdīša un kopā meklēt laimi, bet man īsti nevajag gulbīti, lai aizceļotu uz laimīgo zemi, jo man ir grāmatplaukts, kas mani aizved uz manu laimīgo zemi, mājām. Tas var aizvest pie Dullā Daukas, lai ar viņu atrastu horizontu. Vai pie Antīga, lai uzkāptu stikla kalnā un izglābtu Saulcerīti. Vai Lāčplēsim palīdzēt uzvarēt Melno bruņinieku.

Es vakar aizceļoju pie Lāčplēša, lai viņam palīdzētu uzvarēt Melno bruņinieku. Mēs ilgi cīnījāmies, līdz uzvarējām. Tie tik bija svētki! Visa tauta jūsmoja, un Lāčplēsi iecēla par vietējo varoni. Viņš kādu laiku priecājās, bet saprata, ka tas nav tikai viņa nopelns. Viņš gribēja mani iecelt par varoni, bet pats viņš aizbrauktu. Es to negribēju pieļaut. Tāpēc es izdomāju atgriezties atpakaļ un izdzēst šo stāstu.

Leva Jansone, Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles 4. klase

Ļoti līdzīgi bija pirms dažām dienām, kad es ar Dullo Dauku braucu horizontu meklēt. Mēs atgriezāties, bet visi to redzēja kā mūsu abu nopelnu, ne tikai viņa. Dauka visu izdarīja, bet viņu neviens neuztvēra nopietni. Es arī aizbraucu pie Sprīdīša ar viņu laimi meklēt. Es labi zinu, ka viņš uzvarēja velnu, bet tāpat visi teica, ka tas esot mūsu nopelns. Mēs atgriezāties pie Sprīdīša mājās, bet pamāte tāpat gribēja viņu sodīt un aizdzīt prom. Un es sāku saprast, ka tā ir mana vaina.

Šie trīs piedzīvojumi lika man saprast, ka, ja stāstu maina, tad mainās arī stāsta varoņi. Rakstnieki stāstu ir uzrakstījuši ar mērķi. Nav svarīgi, vai stāsti ir drūmi, vai slikti beidzas, šie stāsti ir mūsu tautas leņņums. Ja tos mainīs, tad arī stāsta nozīme un doma mainīsies. Eposa „Lāčplēsis” pēdējās rindas ir cerību pilnas. Kas zina, varbūt, ja šīs rindas mainītu, tad Andrejs Pumpurs nebūtu tik pazīstams un maz cilvēku zinātu šo eposu. Ja Dullā Daukas stāstu mainītu, tad arī šis stāsts nebūtu tik zināms. Tāpat ir ar Sprīdīti: ja beigās maina, tad šis stāsts nebūs tik svarīgs mūsu tautai. Mūsu tauta varbūt nav liela, bet tā ir stipra un vienota. Atmosfēra un kari mūs padarīja stiprākus un vienotākus. [..]

Rebeka Rode,
Briseles II Eiropas skolas
9. klase

Mūsu dzīvoklī ir liels grāmatplaukts. Tur atrodas interesantas grāmatas. [..] Visvairāk man patīk lasīt grāmatas par dažādiem dzīvniekiem. Ļoti priecājos, kad man uzdāvina jaunu grāmatu par dzīvniekiem. Tā tiek pakāpeniski papildināts mans grāmatplaukts.

Bērnībā man priekšā lasīja māmiņa. Visvairāk māmiņa lasīja pasakas „Kukulītis” un „Rācenis”, jo šīs pasakas ir vismīļākās. Šajās grāmatās ir krāsainas ilustrācijas, kuras man patika skatīties. Man arī tagad patīk lasīt grāmatas, bet visvairāk stāstus – par dažādiem piedzīvojumiem. Iemācījos lasīt, kad biju vēl maziņa. Ģimenē es neesmu vienīgais bērns, es paņēmu grāmatu no sava grāmatplaukta un lasīju skaļi savai jaunākajai mātai.

Mans grāmatplaukts varētu pastāstīt par vienu interesantu grāmatu, kuru man uzdāvināja, ar digitālo noslēpumu. Grāmatas atvērumā ir iespēja vairākas reizes noklausīties kādu jaunu dziesmiņu, un tad mēs dziedam dziesmiņas kopā ar vecāko māsu. Dziedāt mums ļoti patīk, mēs uzstājamies arī skolas pasākumos.

Vēl man patīk lasīt latviešu tautasdziesmas, kuras atrodas uz grāmatplaukta redzamā vietā. Manā grāmatplauktā ir vairākas vārdnīcas. Es sapņoju runāt vairākās valodās.

Kristīne Lapacka,
Laucesas pamatskolas
5. klase

Apmēram pirms trim gadiem mani atveda uz šo bibliotēku. Es vienmēr jutos šeit labi, jo bibliotēka kādu laiku nestrādāja, un es nezināju savas spējas šajā pasaulē.

Vakar bibliotēku beidzot sāka apmeklēt cilvēki. [...] Es nevarēju saprast, kas te notiek, tāpēc jautāju vecajam grāmatu plauktam, kas man blakus stāvēja jau ļoti sen. Viņš deva ziņu, ka bibliotēka beidzot ir atklāta publikai. „Ko viņš tur runā?” es nodomāju. „Nevar būt!”

No rīta atkal man garām gāja dažnedažādi cilvēki. Kāds jauniešs paņēma grāmatu no mana trešā plaukta. Es biju sašutis. Kā viņš uzdrošinājās tā paņemt, man pat nepajautājis? Jauniešs grāmatu pagriezta otrādi un izlasīja aizmuguri. Tad viņš izņēma grāmatzīmi no kabatas un ielika to pirmajā lapā. Es tikai tad ievēroju apli uz grīdas, uz kura viņš bija apstājies. Priekšā aplim no grīdas izauga podests, uz kura viņš nolika grāmatu. Kad grāmata bija nolikta, jauniešs pazuda un viņa vietā parādījās hologramma, kura rādīja vārdu „aizņemts”. „Kas tas bija, vecais?” es pačukstēju vecajam grāmatu plauktam. „Es nezinu,” viņš atbildēja. Mēs bijām pārsteigti un apjukuši.

Tā sākās mana jaunā dzīve. Jaunieši, seniori, pavisam mazie nāca un darīja to pašu katru dienu. Vienreiz gids palīdzēja un izstāstīja kādam mazajam, kas jādara

un kas notiks, un tā mēs uzzinājām, ka viņi ieiet stāstos un var kļūt par galveno varoni vai skatīties stāsta norisi kā kino. Citos grāmatu plauktos, kur bija zinātniskā literatūra, viņiem prezentēja informāciju jautros veidos.

Tomēr es biju jauniešu stāstu nodalījumā un biju diezgan iemīļots grāmatu plaukts. Nekad nebiju iedomājies, ka dzīvē man tā veiksies, bet tas laikam bija mans liktenis, ka es nokļuvu šajā brīnišķīgajā, brīnumainajā bibliotēkā.

Lauma Liliāna Lešinska,
Jelgavas Centra pamatskolas
5.c klase

Grāmatas, grāmatiņas – lielākas, mazākas, ar spilgtām ilustrācijām, bez tām. Tās lielā daudzumā atrodas nu jau manā un māsas, no mammas mantotajā, grāmatu plauktā. Daudzas grāmatas ir no mammas bērnības laikiem, daudzas pirktas tieši man vai mātai.

Kad es biju mazāks, man ļoti patika lasīt, tāpēc es esmu izlasījis daudz dažādu grāmatu.

Lasot grāmatas, es sevi salīdzinu ar to varoņiem. Ir tik interesanti ar grāmatu varoņiem izdzīvot viņu piedzīvojumus.

Dažreiz man gribas uzlikt galvā burvju cepuri, kuru uzliktot tu kļūsti neredzams.

To uzlikt galvā man gribas tad, kad esmu izdarījis kaut ko tādu, par ko pašam ir kauns. Žēl, ka īstajā dzīvē tāda cepure neeksistē.

Man gribas būt kā bruņiniekam, kurš uzvar visu ļauno. Būtu ļoti jauki, ja uz pasaules nebūtu ļaunuma, melu, ķildu un nenovīdības. Es uzvarētu ļaunumu visā pasaulē, un tad visi mani cienītu.

Es dažreiz paskatos uz sevi it kā no malas un salīdzinu sevi ar grāmatu varoņiem. Man gribētos būt prātīgam, drosmīgam un darīt visu pareizi. [..]

Esmu mēģinājis līdzināties daudziem grāmatu varoņiem, kurus citi mīl un ciena. Dažreiz man izdodas, bet tas ir reti. Gribētos nokļūt pasakā, jo pasakas vienmēr beidzas labi.

Dzīvē viss ir citādāk. Bieži vien, negribot, neesmu labs cilvēks. Kāpēc tas tā notiek? Laikam jau biežāk par to jāaizdomājas un jāizvērtē sava rīcība. [..]

Lasot grāmatas, es daudz arī mācos. Mācos no grāmatām un to varoņiem. Mācos, kā rīkoties kādās negaidītās situācijās. Mācos būt kārtīgāks un pacietīgāks. [..]

Lasīsim grāmatas un varbūt klūsīm kaut mazliet labāki!

Matīss Kēniņš,
Rožupes pamatskolas
9. klase

Gaisma

Aiz loga viss kļuva tumšāks.
Drīz vien pie loga rūts
Savu vaigu pieglauđa nakts.
Es ietinos vecmamma austajā segā
Un klusi gaidīju, kad viņa nāks –
Pasaku kamolu ritināt sāks.

Klusi solji, aizdegta svece –
Aiz tās mīļās vecmamma stāvs.
„Reiz sen senos laikos cilvēki dzīvoja alās,”
Iesāka rāmi vecmamma balss.

Aiz loga viss kļuva vēl tumšāks,
Drīz vaigu otru
Loga rūtij pieglauđa nakts.
Bet domās es skraidīju krāsainā pļavā,
Traucot tauriņiem kā saviem sapņiem līdz.
Pa ausu galam klausoties par laikiem seniem,
Kad zeme tumsā slīgst.

Pieklusā vecmamma, nopūta sveci.
Mīļš skūpstis nolaidās uz pieres man.
„Vecmamm! Joprojām mēs dzīvojam alās,”
Tai promejot klusi nočukstēju es.
„Mīļā, gaisma ir visur,
Ja māki to radīt un citos ieraudzīt!”

Aiz loga viss kļuva mazliet gaišāks
Ābeļzaros mēness bij iepinies.
Nu arī nakts tumšajos matos
Mirdzam zvaigznes pamanīju es.

Estere Kīnovska,
Mārupes pamatskolas
5.b klase

Pārlaižot acis savam grāmatplauktam, saprotu, ka ir pagājis [...] kāds laika sprīdis, kopš esmu tajā ielūkojies. Augot lielākam, paliek arvien mazāk laika, lai mierīgi piesēstos pie labas grāmatas un to izlasītu. Katru grāmatu redzot, atceros, cik interesants piedzīvojums mums kādu laiku ir kopā bijis. Grāmatas manā dzīvē ir bijušas svarīgas, kopš vien sevi atceros.

Astridas Lindgrēnes „Brālītis un Karlsons, kas dzīvo uz jumta” ir atgādinājums par laimīgi un bezrūpīgi pavadīto bērnību. Tā ir pati mīļākā un sirsnīgākā no man zināmajām grāmatām, lasīta vismaz desmitiem reižu. Pat tagad, atceroties Karlsona nedarbus, sanāk smieklī.

Nē, izcelt tikai vienu grāmatu es tomēr nevaru, katra no tām man ir kā mīļš draugs. Vai tad draugus šķiro? Katrs no tiem ir svarīgs un nozīmīgs. Ielūkojoties grāmatplauktā, redzu, ka reti kuru grāmatu esmu pircis pats. Lielākoties tās ir dāvinātas, iedotas vai vinnētas dažādos konkursos. Saņemot dāvanā grāmatu, tagad saprotu, ka tieši tā ir bijusi īstā, kārotā.

Sākot iet skolā, mani aizrāva vēsture un ģeogrāfija. Varēju stundām par šīm jomām skatīties raidījumus, pētīt kartes un lasīt dažādus rakstus, bet tad grāmatplauktā nonāca Žila Verna „Kapteiņa Granta bērni” – izcils romāns, ko sarakstījis rakstnieks, kas nekad dzīvē nebija daudz ceļojis, bet tik smalki aprakstījis dažādas pasaules vietas, it

kā pats tās būtu redzējis savām acīm. Grāmatu izlasot, mana interese par ģeogrāfiju palielinājās. Tā arī radās mans dzīves sapnis – apceļot un redzēt pēc iespējas vairāk plašās pasaules skaistāko un neparastāko vietu un valstu. Jā, par to tiešām varu pateikties sava grāmatplaukta draugiem – grāmatām. Bez tām es nebūtu tas, kas esmu tagad. Tās radījušas man bagātu iztēli, ļāvušas izsapņot skaistus sapņus vaļējām acīm, mācījušas tēlaini un bagāti izteikt savas domas vārdos, saprast, kas ir draudzība, kas ir īstās dzīves vērtības, prieki un bēdas, radīt un bagātīnāt manu vēl nelielo, bet dziļo iekšējo pasauli. Paldies, draugi, kas bijāt ar mani līdz šim brīdim! Visas cerības lieku uz jums, jaunie, vēl nesastaptie, bet gaidītie un kārotie! [...]

Markuss Bērziņš,
Vecpiebalgas vidusskolas
8. klase

Ir vēls vakars – visapkārt ir tumšs, un vējā līgojas vecie koki. Es apguļos gultā un redzu – kaut kas nezināms manā grāmatplauktā sāk spīguļot un apžilbināt manas acis. Kas gan tas ir?

Es eju tuvāk un pamanu, ka tā ir mana mīļākā Rutas Vēras grāmata „Tumšā, tumšā mežā”. Tā vizuālo un sāk palēnām kustēties, tad pēkšņi ielido man rokās un atver pirmo lappusi. Pati vēl to neaptveru,

bet grāmata mani ir ievilkusi savā stāstā un ieceļ galvenās varones Leonoras vietā. Tas tik būs īsts piedzīvojums! [..]

Izdzirdu skaļus smieklus, kas nāk no 2. stāva. Lejā nāk Klēra kopā ar Ninu, Tomu un Flo. Žēl, ka nesatikšu Melāniju, jo pēc satura esmu parādījusies vietā, kad Melānija jau ir devusies mājās, lai aprūpētu savu zīdaiņi. „Sveika, Leonora!” sacīja Klēra. „Mēs jau sākām uztraukties par tavu ilgo prombūtni!” teica Toms. Pēkšņi man it kā vārdi zūd un neko nespēju dabūt pār lūpām. Varbūt tas bija uztraukums, jo pirms mirkļa es atrados savā gultā, bet tagad runāju ar vienu no savas mīļākās grāmatas galvenajām varonēm.

„Sveiki,” bailīgi sacīju, „es izgāju paelpot svaigu gaisu, jo iekštelpā bija sasmacis gaiss.” Tas bija pirmais, kas man iešāvās prātā. „Ir laiks ieturēt vakariņas,” teica Flo. Viss notika tā, kā tam bija jābūt, – mēs paēdām, un bija laiks doties gulēt. Kad visi bija aizmiguši, es tomēr nespēju nedomāt par to, ka kuru katru brīdi vajadzētu būt šaušalīgākajam notikumam – līgava „netišām” nošauj savu līgavaini. Dzirdu – kāds atver durvis un ienāk mājā. Es izeju ārā pa durvīm un redzu – visi tur jau stāv, un Klēra savās rokās tur ieroci, kas pirms mirkļa vēl karājās virs kamīna. Viņa pagriež stobru, un es cenšos ātri mainīt tā virzienu,

bet man priekšā nostājas siena un es nespēju paspert ne mazāko soli. Tagad redzu, ka grāmatas saturu mainīt nevaru, taču viss sagriežas kājām gaisā, un nu jau skrienu cauri mežam, lai bēgtu no slepkavas Klēras. Daži notikumi ir palaisti garām, un tas mani ļoti uztrauc. Ja nu pēkšņi grāmata mani sāks mētāt no viena notikuma uz otru, ja nu es vairs nesapratīšu, kur esmu un ko daru, ja nu šis īstenībā ir manas dzīves beigas?

Jā, tā arī notiek. Piepeši es atrodos slimnīcas palātā un detektīve man vaicā: „Varbūt Tu esi slepkava?” Nē, nē, nē! Kaut varētu viņai pateikt, ka tā neesmu es, bet notikumi griežas, un viss ir neskaidri. Tad es atrodos uz ceļa pēc autoavārijas, kas notika tieši pēc tam, kad Klēra veda Džeimsu uz slimnīcu, lai dziedētu sašautās brūces, bet viņa speciāli izraisīja avāriju, lai līgavainis noasiņotu un ietu bojā. Esmu uz ceļa un cenšos nedomāt, jo manas asinis ir visapkārt. Es raudu, jo vēlos atkal nokļūt mājās un izklūt no šī stāsta.

Piepeši atkal atrodos savā siltajā istabā, un ārā vēl joprojām ir tumšs un vējā ligojas koki. Ir vēss rudens vakars. Es aizveru grāmatu ciet un nolieku to savā grāmatplauktā.

Annija Dāvidsone,
*Berģu Mūzikas un
mākslas pamatskolas
8. klase*

Sofja Medvedeva, Jūrmalas pilsētas Kauguru vidusskolas 6. klase

Bija tumšs un lietains rudens vakars. Piegāju pie grāmatplaukta, lai palasītu kādu no savām mīļākajām pasaku grāmatām. Man likās, ka manā grāmatu plauktā notiek kaut kas dīvains, plauktā kāds sarunājas un smejas. Atvēru grāmatu un sāku to lasīt. Tas, ko es lasīju, mani pārsteidza. Šī pasaka nelīdzinājās nevienai citai, ko biju lasījusi līdz šim.

Sniegbaltīte bija ļoti draudzīga, labsirdīga un jautra. Viņai ļoti patika rīkot lielas viesības un aicināt tuvus un

tālus draugus un kaimiņus. Netālu no viņas dzīvoja vientuļā, pašpārliecinātā un egoistiskā Ledus karaliene. Viņa mīlēja tikai sevi un necieta skaļas viesības, jo tajās visi priecājas un smejas.

Kādu dienu Sniegbaltīte rīkoja dārza svētkus un ciemos uzaicināja Īkstīti, Pelnrušķīti, Rausīti, Runci zābakos, Princi, Skaistuli, Briesmoni un Trīs sivēntiņus. Sniegbaltīte uzklāja galdu, Rūķīši spēlēja dažādus mūzikas instrumentus, Skaistule ar Briesmoni dejoja, Pelnrušķīte smējās

par Rausīša jokiem, tikai Princis, Runcis zābakos un Trīs sivēntiņi vēl nebija ieradušies, jo bija aizgājuši medībās.

Karaliene sēdēja viena savā pilī un lasīja melnās maģijas grāmatu. Tad viņa izdzirdēja skaļu mūziku un sadusmojās par to, ka viesiem ir jautri un ir draugi, bet viņa sēž savā pilī viena un nevienam nevajadzīga. Viņa devās pie Sniegbaltītes, bet neviens viņas priekšā neklanījās un reveransus netaisīja. Katrs bija aizņemts ar svētkiem. Karaliene ļoti sadusmojās un ar burvja mājienu sasaldēja visus viesus, pēc tam viņa atgriezās pilī.

Kad atgriezās Princis ar draugiem no medībām un ieraudzīja visus sasaldētus ledū, viņš nolēma iet pie Karalienes. Karaliene teica: „Ja kāds no jums varēs mani sasmīdināt vai vismaz izdarīt tā, lai es pasmaidītu, tad es uzreiz visus atsaldēšu.” Princis piekrita un pasauca Runci zābakos ar Trim sivēntiņiem. Princis stāstīja joku, bet Karaliene pat nepasmaidīja, Runcis zābakos rādīja dažādus trikus, bet Karalienei tie likās neinteresanti. Tad Trīs sivēntiņi sāka dziedāt joku dziesmas un ierāva Karalieni dejā. Viņi tik ātri dejoja, ka Karaliene sāka no laimes smieties, viņu nekad neviens tā nebija izdancinājis. Viņa smējās, smējās, un viņas sirdī kaut kas ietrīsējās. No viņas skaļajiem un jautrajiem smiekliem visi Sniegbaltītes viesi atkusa, un svētki turpinājās kopā ar Karalieni viņas pilī. Karaliene vairs nekad neskuma un nebija viena. Tagad viņai bija daudz draugu un iepatikās viesības.

Tā beidzās šī dīvainā, bet interesantā pasaka. Es noliku grāmatu plauktā, skatījos ārā pa logu un domāja par Karalieni. Cik labi, ka pasaulē ir draugi, kuri palīdz, kad tu esi viens un noskumis. No rīta es vēlreiz piegāju pie grāmatu plaukta, atvēru grāmatu, bet tur bija vecās, labi zināmās pasakas. Visi varoņi bija savās vietās. Vakar tas laikam bija sapnis.

Tad es sapratu, ka, lasot grāmatas, mēs iegrimstam tajās, izjūtam un pārdzīvojam to varoņu dzīvi, jūtamies kā daļa no tiem. Es ieteiktu visiem: „Lasiet grāmatas, it sevišķi pasakas! Tās padara mūs labestīgākus un mīļākus. Tajās ir tik daudz labā un skaistā, kā mūsdienu pasaulē daudziem pietrūkst!”

Sofja Medvedeva,
Kauguru vidusskolas
6. klase

No kurienes es esmu? Mani nopirka vecs vīriņš Londonā. Tajā laikā es biju ļoti prestižs un lepns plaukts no ozola un sarkankoka. Daudzi mani tīkoja! Mans saimnieks – sirms vectēvs 70 gadu vecumā. Mēs kopā aizbraucām uz Spāniju. Mēs ilgi braucām un vienā brīdī apstājāmies. Mans draugs kaut kur aizgāja, un es ilgi gaidīju viens. Jau māca šaubas, ka kaut kas ir noticis...

Pēc pusstundas mani ienesa lielā un greznā mājā. Man ierādīja vietu plašā

istabā blakus galdam. Vakarā es redzēju vienu vīru, bet es nevarēju atrast savu saimnieku. Un tad es sapratu, ka vairs nekad neredzēšu savu draugu.

Sākās mana jaunā dzīve. Manu jauno saimnieku sauca Kristiano. Viņam bija divi bērni. Manas rokas pilnas ar grāmatām, knapi varēju tās noturēt, elsdams un pūzdams. Bet tas bija mans darbs.

Pagāja desmit gadi. Es joprojām dzīvoju un strādāju lielajā istabā blakus garlaicīgajam galdam. Galds jau simt sesto reizi stāstīja man par to, kā viņš nokļuva šajā mājā, kur viņš auga, kur viņu gatavoja, kā ar limuzīnu atveda šurp, tikai katru reizi mainījās limuzīna krāsa,

Bet notika kas svarīgs manā dzīvē. Tas notika 12. oktobrī. Tā bija parasta diena. Es dievinu parastas dienas, jo tad visa ģimene lasa grāmatas. No rīta saimnieks aizbrauca uz darbu. Viņš gatavoja kūkas. Saimniekam pieder slavenākā un iecienītākā konditoreja pilsētā. Un katru piektdienu viņš atnesa vienu smaržīgo kūciņu uz mājām.

Pirmie šodien atnāca vecmāmiņa ar mazo Karlosu. Viņi paēda pusdienas un pēc tam lasīja alfabētu. Tas bija forši, bet pēc stundas atbrauca Kristiano – mans mīļākais lasītājs. Viņa grāmatas bija visinteresantākās, visšausmīgākās un visintriģējošākās. Kūku meistars lasīja detektīvus. Viņš ienāca paņemt veco pavārgrāmatu. Meita pieskrēja paņemt enciklopēdiju, lai papildinātu ģeogrāfijas mājasdarbu.

Bet pats svarīgākais notika pašā vakarā, kad visi sapulcējās. Viegli sprakšķēja kamīns, vecais galds uz savas muguras turēja siltu tēju un augļus. Man bija nojauta, ka notiks kas labs, nozīmīgs, svarīgs.

Visa ģimene sēdēja mīkstajā dīvānā, tikai mazais Karloss tupēja uz paklāja. Katram rokā bija kāda grāmata, kad ģimenes tēvs teica: „Cik labi, ka mums ir grāmatu plaukts, ka visi varam kopā sapulcēties, sarunāties! Paldies tev, draugs!”

Es viegli notricēju, sviedri pārlija pār maniem plecēm. Es jutos tā, ka man tikko būtu pasniegts augstākais apbalvojums. Biju laimīgs!

Ruslans Lepins-Žagars,
Jelgavas 6. vidusskolas
6. klase

Es esmu ģimenes grāmatplaukts. Man ir apmēram 11 gadi. Mana galvenā draudzene un apjūsmotāja ir Ieva. Mēs abi sadraudzējamies jau kopš Ievas piedzimšanas. Ģimenes grāmatu krājumu tagad sāk papildināt Ievas grāmatas. Sākumā viņas grāmatu bija diezgan maz, tās bija ar biežām lapām. Visas no vākiem izjukušās un saplīsušās grāmatas pamazām pazuda, un to vietā stājās citas, biežākas, nopietnākas grāmatas ar plānām lapām un dažādām interesantām pasakām. Es arī ievēroju, ka mazajai Ievai ļoti patika krāsojamās grāmatas. Tās nekad nebija vienkrāsainas

un garlaicīgas. Meitenei vienmēr likās apnicīgi krāsot visu vienādu, tāpēc viņa katru sīko detaļiņu bija izkrāsojusi vairākās krāsās, un man tas ļoti patika. Vēl es bez grāmatām sargāju žurnālu kaudzi, kas katru mēnesi kļuva arvien lielāka. Žurnāli bija ļoti interesanti, jo tajos bija apvienots viss: komiksi, krāsošana, uzdevumi, plakāti un kāds izgriezams darbiņš no papīra. Kad Ieva auga lielāka, es arī „augu”, jo mani plaukti kļuva arvien pilnāki. Jaunas grāmatas bija vēl biežākas un ar smalkākiem burtiem. Varbūt tās nebija tik krāsainas un jaukas kā agrāk, bet viņai tās vienalga neapnika lasīt. Dažreiz tām arī īslaicīgi pievienojās draudzenes no bibliotēkas, un man kļuva vēl jautrāk, jo man bija vēl interesantākas sarunas ar grāmatām.

Man nekad nebija garlaicīgi, man vienmēr bija apkārt jaukās un interesantās grāmatas. Es un Ieva varējām vienmēr iepriecināt viens otru, un tas bija ļoti mīļi.

Ieva Jaunsauska,
Jelgavas Centra pamatskolas
5.c klase

Kādu dienu manā grāmatu plauktā notika kas neparasts. [...] Satikās Sprīdītis un Lote no Izgudrotājciema. Viņi vienmēr runāja par saviem piedzīvojumiem, par ceļojuma mērķiem un par to, kā paiet laiks un diena.

Vienu rītu, kamēr ritēja ikdienas saruna starp Sprīdīti un Loti, atskanēja bliķšķis, kas abus sāka uztraukt. Abi

domāja, kas tas bija? Izrādījās – neparasti biežā latviešu tautas pasaku grāmatu, kura pa laikam pievērs sev uzmanību.

Pēkšņais troksnis pārtrauca abu draugu interesanto sarunu par to, kur mīt laime. Lote uz šo jautājumu atbildēja, ka laime mīt interesantos piedzīvojumos un nesaprotamos izgudrojumos, bet Sprīdītis domāja citādāk. Viņš teica, ka laime mīt mājās un ģimenes tuvumā, jo nekādi ceļojumi vai piedzīvojumi nevar aizstāt ģimeni, mīlestību un tuvības sajūtu. Sprīdītis teica, ka kādreiz viņš esot izturējies slikti pret saviem tuvākajiem ģimenē, bet, ceļojot pasaulē, satiekoties ar milzi, Vēja māti, Veco vīriņu, sapratis, ka tie bija viņa lielie, tajā brīdī nesaprotamie pārbaudījumi.

Lotei tagad arī šķiet, ka nevar dzīvot tikai ar izgudrojumiem un piedzīvojumiem. Tā var atstāt tukšumu un vientulību ģimenē, mājās. Kur paliek mīlestība, cilvēki apkārt?

Grāmatplaukts dzirdēja, ka Sprīdītis un Lote vēl runāja par dzīvošanu mierā, gudrībā, darbā, izpalīdzībā, patiesībā un līdzjūtībā, arī savā ģimenē, kopā ar vecmāmiņu un vectētiņu, un Lienīti, strādājot dažādus darbus.

Saruna grāmatplauktā tika pārtraukta, jo mazais Jancis piebīdīja soliņu pie grāmatplaukta un paņēma grāmatu „Lote no Izgudrotājciema”.

Renāte Anspaka,
Preiļu 1. pamatskolas
5.c klase

Runā, ka cilvēka liktenis esot ierakstīts rokas līnijās, zvaigznēs, liktenī vai, kā varētu domāt mūsdienu datorizētie jaunieši, speciālā datorprogrammā vai matricā. Savukārt man gribētos domāt, ka cilvēka dzīve ir tāds Grāmatplaukts, kur katrā grāmatā ir izstāstīts kāds manas dzīves notikums, kur blakus grāmatai, kas smaržo pēc tipogrāfijas krāsas, glabājas seni folianti, manas dzimtas notikumu liecības. Galvenais, ka šīs grāmatas nenomāc cita citu, neizceļot savu svarīgumu un nozīmīgumu, nē, tieši tāpat kā zem viena jumta sadzīvo dažādu paaudžu cilvēki, tāpat manā Grāmatplauktā cieši līdzās, vāciņš pie vāciņa ir manas dzimtas cilvēku dzīvesstāsti. [..]

Un es atveru grāmatu, diezgan senu, nedaudz nodzeltējušām lapām, kas šķiet kā veca cilvēka pieskāriens, kurā ierakstīti prieki un bēdas, un uz grāmatas vāka ir rakstīts „Olga”.

Es šķiru pirmo lappusi. Te rakstīts, ka Olga ir jauna meitene, kurai ir visbagātākais tēvs pasaulē. Viņa bagātība ir milzīga ģimenes bibliotēka. Un vēl viņa bagātība ir ģimenē no paaudzes paaudzē mantots tituls. Un Olgai šis tituls jānes tālāk, apprecoties ar savas kārtas jaunekli!

Un ko gan dara meitene, kuras grāmatplauktā slēpjas dažs labs mīlestības romāns? Protams, viņa rīkojas kā romantiskā romāna varone – arī viņa bēgs prom no mājām.

Veiksmīgi izlavījusies pa namdurvīm, Olga nokļūst netālu augošajā mežā, kurā gan ir stingri aizliegts iet. Bet kurš gan var stāties ceļā dumpinieces sirdij? Ceļš ved uz tuvējo pilsētu, kur Olgas skatienu piesaista grāmatas veikala plaukts. Nopirkusi vienu no tām, Olga ieiet tuvējā kafejnīcā iedzert tasi tējas un iegremdēties jauniegūtās grāmatas brīnišķīgajā pasaulē. Un tad patiešām notiek tā, kā romānos raksta! Olgai atļauju piesēst pie viņas galdiņa lūdz stalts puisis. Un, izrādās, abiem ir daudz tēmu sarunām, arī par grāmatām.

Un tā – bēgšanas plāns vairs nav aktuāls, jo Olgas Mīlestības grāmatā ir atvērta pirmā lappuse. Paiet daudz gadu, arī Olgas vecākais dēls atrod savu laimi un kļūst par meitas Darinas tēti, bet Olga par vecmāmiņu, par vecmāmiņu Oļu.

Un es aizveru grāmatu, diezgan senu, nedaudz nodzeltējušām lapām, kas šķiet kā manas vecāsmātes pieskāriens, kas liek Manas Dzīves Grāmatplauktā lasīt grāmatu pēc grāmatas.

Darina Dubovska,
Līvānu 2. vidusskolas
7. klase

Kas ir grāmatu plaukts? Grāmatu plaukts ir tas, no kā mēs mācāmies, iegūstam informāciju un vienkārši kopā labi pavadām laiku. Grāmatu plaukts aug mums līdzī, jo, kad esam mazi, mums patīk, ka kāds mums palasa kādu pasaku. Kad esam paaugušies, tad jau varam

mācīties lasīt. Pēc tam paši varam lasīt visu, ko vēlamies.

Man patīk sacerēt kādu dzejoli, pasaku par dažādiem brīnumiem, kā arī stāstus. Lasu tautasdziesmas, jo tās mani uzmundrina un palīdz iegūt zināšanas.

Grāmatu plauktā sakārtotās grāmatas aug mums līdzi, jo manai mazajai māšai patīk, ka kāds viņai izlasa pasaku. Viņas mīļākās pasakas ir „Īkstīte”, „Sniegbaltīte un septiņi rūķiņi” un „Trīs sivēniņi”. Mana lielā māsa lasa romānus. Viņai ļoti patīk lasīt, tāpēc viņas grāmatu plaukts strauji papildinās. Savukārt maniem vecākiem patīk lasīt žurnālus un pamācošas grāmatas. Toties manai vecmāmiņai un vectētiņam patīk minēt mīklas, lasīt tautasdziesmas un anekdotes. Maniem mammas vecākiem, omai ar papu, patīk lasīt no bērnības saglabājušās grāmatas. Tas arī tiešām nozīmē, ka grāmatu plauktā sakārtotās grāmatas „aug” ar mums.

Tomēr cilvēki ir dažādi, viņu gaumes ir atšķirīgas. Citiem varbūt nepatīk, ko es lasu, bet patīk pavisam kas cits. Es arī vēlos, lai mūsu visu grāmatu plaukti papildinātos ar grāmatām, bet mēs paši – ar daudzpusīgām zināšanām.

Estere Keita Licīte,
Taurupes pamatskolas
5. klase

Man ir 11 gadu. Pa šiem gadiem manā grāmatplauktā mainījies daudz kas. Šajā stāstā es gribēju izstāstīt, kā mainījās manas grāmatas,

žanri un jaunu grāmatu atklāšana, kādas grāmatas es lasu un lasīju. Manā grāmatplauktā vienmēr bija kāda grāmatiņa, ko palasīt.

4–6 gadi. Manā grāmatplauktā stāvēja īsi stāstiņi vai grāmatas, jo es sāku mācīties lasīt. Man bija grūti, bet es centos. Parasti grāmatas, ko lasīju, bija I. Ziedoņa, A. Lindgrēnes grāmatas vai latviešu tautas pasakas.

6–8 gadi. Man uzdāvināja lielu enciklopēdiju par dzīvniekiem, vēlāk par pirātiem un zemūdens iemītniekiem. Pēc manas dzimšanas dienas enciklopēdijas sačupojās manā grāmatplauktā, un tajā vietā parādījās komiksu grāmata „Kapteinis Apakšbiksis”. Tā bija mana mīļākā grāmata.

8–10 gadi. Tētis mani iepazīstināja ar elektronisko grāmatu, kura īsa brīža laikā bija mana vienīgā grāmata plauktā. Es lasīju romānus, stāstus, kas notika patiesajā dzīvē, un manas mīļākās fantāziju pasakas vai grāmatas.

11 gados es nolēmu atdot visas grāmatas, kas stāvēja ilgu laiku neaiztiktas, māšai. Bet, lai neaizmirstu, kādi notikumi tur bija, es gribētu visu pārlasīt, ko esmu jau sākusi darīt!

Tikai tagad es sapratu, ka grāmatās ir daudz interesanta un pamācoša. Vienmēr jābūt grāmatplauktam, lai paplašinātu zināšanas.

Liāna Laizāne,
Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
6.b klase

Reiz Rucavas novada Dunikas pagasta „Stiebiņos” vienā no istabām stāvēja cēls un stiprs grāmatplaukts. Tajā bija daudz pasaku, bērnišķīgu un gudru grāmatu, kuras māca un stāsta.

Katru manu dzimšanas dienu un uz Ziemassvētkiem, kā arī uz dažādiem citiem svētkiem, mans grāmatplaukts kļūst pilnāks un manu dzīvi bagātinošs, mēs ar mammu novērtējam katru grāmatu šajā plauktā.

Reti kas tā ietekmē lasītāju, kā pirmā grāmata, kas patiesi atrod ceļu uz bērna sirdi. Pirmie tēli un vārdu atbalsis lasītāju pavada visu mūžu un iegravē atmiņā pili, kurā – lai cik grāmatu mēs izlasītu, lai cik pasauli atklātu, lai cik iemācītos un aizmirstu – mēs agri vai vēlu atgriezīsimies.

Man tas ir līkums un mierinošs process. Vismīļākās grāmatas ir – „Dzīvnieku enciklopēdijas”, „Pasaka par trim sivēntiņiem” un „Latviešu tautas pasakas”. Es vienmēr daudz domāju un citreiz klusi paskatos aiz durvīm, ko dara mans grāmatplaukts. Ko tas dara bez manis, kamēr esmu skolā vai citur prom no mājas? [..]

Vienu dienu es, pārnākot no skolas, klusi piegāju pie savas istabas durvīm. Tad sadzirdēju, ka kaut kas krīt. Tās, protams, bija grāmatas, kuras nejauši izgrūdušas no pasakas „Pinokio” nabaga kokpaurīti kopā ar saviem burtiem un citiem tēliem.

Es nezinu, kā mans cēlais grāmatplaukts to var izturēt, bet es pēc brīža netišām pagrūdu durvis uz priekšu, un grāmatas ar tēliem ātri ieskrēja atpakaļ plauktā.

Nākamajā dienā es gāju uz skolu. Nezinu, ko grāmatas ar grāmatplauktu bija sarunājušas, bet, pārnākot no skolas, visas grāmatas bija savā vietā, nenograbēja ne čiku, ne grabu...

Laikam jau grāmatas beidzot iemācījās visus pienākumus, kā jāstāv mierīgi bez strīdiem ar citām grāmatām savā cēlajā un gudrajā grāmatplauktā. Grāmatplaukts ir gudrākais un katram padomu pilnākais, kurš mums var palīdzēt ar kādu pasaku vai stāstu, vai dzejoli. [..]

Kellija Līga Kezēna,
Sikšņu pamatskolas
6. klase

Mans grāmatu skapis bija pusatvērts. Kad es skatījos uz to, man likās, ka katrs plauktiņš ir kā maza mājiņa, kurā ir dažādi iedzīvotāji. Uz plaukta stāvēja daudz krāsainu grāmatu ar interesantiem stāstiem. Blakus sēdēja manas mīļās lellītes. Tur arī bija zīmējumi un ģimenes fotogrāfijas, kuras es aplūkoju un atcerējos bērnību.

Kādu dienu es ieraudzīju uz plaukta pasaku varoņus no manām grāmatām. Es sapratu, ka visas grāmatas atdzīvojušās.

Plauktos dzīvoja rūķīši, princeses un raganas. Mans grāmatplaukts izrādījās apveltīts ar burvju spēku. Es ilgi vēroju dzīvi plauktā. Visi varoņi sarunājās, smējās un daudzījās. Ātri kā vējš blakus plauktam lidoja liels pūķis, un uz tā sēdēja trīs sivēntiņi, bet Vinnijs Pūks gāja ciemos pie princeses, Sprīdītis dzēra tēju ar velniem – visas pasakas dzīvoja savu dzīvi, savā karaļvalstī, kuras nosaukums bija Grāmatplaukts.

Grāmatplaukti manā istabā ir neparasti. Tie ir kā mazas pasaulītes, pilnas ar manām fantāzijām. Tā es uzzināju grāmatu plaukta noslēpumu. Kādus vēl pārsteigumus es atradīšu savā istabā?

Uljana Aleksejeva,
Jelgavas 6. vidusskolas
6. klase

Katram cilvēkam mājās ir grāmatplaukts, kurā viņš glabā savas grāmatas. Arī manā istabā ir tāds. Tajā katru gadu parādās jaunas grāmatas. Dažas es izvēlos pats, bet dažas man uzdāvina.

Manā grāmatplauktā ir ļoti dažādas grāmatas. Tās ir par fantāziju, piedzīvojumiem un ceļojumiem, bet visaizraujošākās ir tās, kurās ir šausmu stāsti. Man ir arī pasaku un dzejoļu grāmatas. Mani mīļākie stāsti ir par fantāziju un piedzīvojumiem, bet maniem

draugiem visvairāk patīk šausmu stāsti. Ik pa laikam mēs iesakām viens otram kādu izlasīt.

Nesen es grāmatplauktā ieliku jaunu grāmatu, kuru ieguvu, piedaloties konkursā. Tā ir dzejas gadagrāmata bērniem „Garā pupa”. Tā man ir svarīga un mīļa, jo tajā ir mans sacerētais dzejolis „Meža noslēpums”. Arī pagājušajā gadā manu grāmatplauktu papildināja jaunums, kuru ieguvu citā konkursā. Tā bija Kārļa Skalbes pasaku grāmata „Garā pupa”.

Nākotnē es gribētu uzrakstīt pats savu grāmatu. Tajā es rakstītu par savu dzīvi vai arī izdomātu kādu fantāziju vai piedzīvojumu stāstu, ko es gribētu publicēt. Ja tas izdosies, tad šai grāmatai manā grāmatplauktā būs īpaša vieta.

Kaut arī neesmu liels grāmatu lasītājs, man tās ir nozīmīgas. Esmu novērojis, ka vislabāk man patīk lasīt tad, kad ir iedvesma, kad pats izvēlos grāmatu. Visgrūtāk ir lasīt tās grāmatas, kuras uzdod lasīt vasarā, jo tajā laikā gribas būt pie jūras.

Iespējams, nākotnē man būs nevis viens grāmatplaukts, bet divi vai pat trīs. Ar laiku būs nepieciešamas arī tādas grāmatas, kas man noderēs manai nākotnes profesijai un maniem vaļaspriekiem. Ļoti ceru, ka mūsdienu tehnoloģijas neiznīcinās grāmatu un cilvēki tās neaizmirsīs.

Eduards Kašs,
Rīgas Juglas vidusskolas
7.a klase

Šodien vēlējos piedzīvot ko jaunu – doties ceļojumā pa savu grāmatplauktu. Vispirms man vajadzēja saņemt atļauju no varoņiem manā grāmatā, lai varētu izklūt no tās. Paķēris pasi, devos pie grāmatas sargiem, un, kad izgāju drošības pārbaudi, man beidzot jāva izklūt no savas grāmatas.

Ceļojuma sākumā vēlējos apciemot kaimiņus, kuri dzīvo tajā pašā stāvā, kurā es, – daiļliteratūras stāvā. Pēc neliela gabaliņa nonācu pie biezas grāmatas, kurā dzīvoja vairākas Andersena pasakas. Tālāk, šķērsojīs Simtjūdžu mežu, nonācu pie A. A. Milna radītajiem plīša zvēriņiem.

Stāvu zemāk ir kaimiņi – nopietnāki, gudrāki un zinošāki nekā citi grāmatplaukta iedzīvotāji. Es biju nonācis zinātniskās literatūras stāvā. Pie pašiem vārtiem mani sagaidīja cilvēki baltos apmetņos, kuri aicināja ķīmijas eksperimentu grāmatā. Pēc šī apciemojuma nokļuvu ļoti biežā grāmatā, kurā bija viss, sākot no baktērijām un beidzot ar dinosauriem. Tā bija lielā, iespaidīgā enciklopēdija! Ar šo grandiozo noslēgumu beidzu savu ceļojumu.

Andersena grāmatā iepazīnos ar Sniegbaltītes pamāti, kura nav nemaz tik ļauna, kā visi domā. No šīs grāmatas uzzināju, ka visās pasakās var iemācīties ko vērtīgu. Pie Vinnija Pūka, Ēzeliša un citiem man bija tik omulīgi un sirsnīgi, ka nemaz negribējās iet prom. Ķīmijas grāmatā bija jautri, jo varēja apgūt jaunas, nopietnas zināšanas, veicot

jautrus eksperimentus. Ceļojuma beigās apciemotā enciklopēdija bija tik bieza, ka nepietika laika izlasīt visu, ko vēlējos, taču uzzināju to, ka šī grāmata patiešām ir ļoti izziņoša.

Ejot uz savu grāmatu, domāju – lai arī cik šīs grāmatas nebūtu atšķirīgas, katrā var iemācīties kaut ko jaunu, tās ir lielisks laika kavēklis. Kad esmu atpakaļ savā grāmatā, plānoju jau nākamo ceļojumu pa citiem grāmatplauktiem.

Rasa Martinova,
Rīgas Juglas vidusskolas
7.b klase

Manā grāmatplauktā var atrast tikai grāmatas, kas man patīk. Grāmatas, kuras man nepatīk, savā grāmatplauktā nelieku, jo tās bojā tā izskatu un dažreiz – pat manu garstāvokli. Man ir svarīgi, lai citi, paskatoties uz manu grāmatplauktu, saprastu, ka tas ir tieši mans grāmatplaukts, nevis kāda cita, un spētu nolasīt, kādas ir manas intreses un īpašības.

Manā grāmatplauktā var atrast daudzas piedzīvojumu žanra grāmatas, piemēram, „Slavenais piecnieks” vai „Piedzīvojumu pils”. Piedzīvojumu grāmatas man vienmēr ir patikušas, jo tās ir interesantas, emocijām bagātas, spriedzes un notikumu pilnas. Tās gribas lasīt un lasīt, līdz nonāc līdz pašām grāmatas beigām, jo stāsts ir tik aizraujošs un piedzīvojumu pilns, ka visu laiku gribas zināt, kas notiks tālāk. Dažas no šīm

grāmatām ir angļu valodā, līdz ar to, tās lasot, es papildus mācos angļu valodu.

Vēl manā grāmatplauktā ir daudzas mākslas valodas un pamācību grāmatas. Māksla man vienmēr ir bijis tuvs un labs draugs. Tā man palīdz atpūsties un izpausties. No šīm grāmatām es mācos gan mākslas vēsturi un tās valodu, gan zīmēšanu un gleznošanu.

Vēl man ir ornitoloģijas grāmatas. Viens no maniem sapņu vaļaspriekiem ir būt par ornitologu un piedalīties dažādās ornitoloģijas nometnēs, un pētīt putnus.

Mana mīļākā grāmata ir „Pasakas par ziediem”, kuru sarakstījusi Anna Sakse. Man šī grāmata ļoti patīk, jo tajā var iejusties daudzās dažādu cilvēku lomās un notikumos.

Kopumā mans grāmatplaukts daudz pastāsta par manām interesēm. Katru grāmatu manā grāmatplauktā esmu izlasījis un pārdomājis, tāpēc, ja gribi mani uzzināt labāk, nāc pie manis ciemos, paņem kādu grāmatu no mana grāmatplaukta un, izlasot vai pārskatot to, iepazīsi kādu no interesēm, kas slēpjas manī.

Helmutš Āboliņš,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
8. klase*

Reiz dzīvoja slinks zēns, kurš spēlēja tikai datorspēles – no pirmā saules stariņa, līdz mēness sūtīja sveicienus pa logu. Viņu sauca Andrejs. Viņu nekas neinteresēja, zēnam nebija

draugu. Andrejam bija daudz grāmatu, kuras viņš nekad nelasīja. Grāmatas stāvēja plauktā, klājās ar biezu un drūmu putekļu kārtu un skatījās uz Andreju, kā viņš bezjēdzīgi tērēja savu laiku.

Kādu dienu zēns bija mājās un gulēja. Te pēkšņi notika dīvainas lietas. Grāmatas sapņos ieradās pie puisēna un teica: „Mēs tev palīdzēsim kļūt par labu cilvēku!” Un apbēra zēnu ar brīnumainiem zvaigžņu putekļiem. Vienā mirklī zēns pārvērtās par mazu rūķīti. Viņš ienāca grāmatu pasaulē.

Andrejs nokļuva uz neapdzīvotas salas, par kuru bija rakstīts grāmatā „Robinsons Krūzo”. Tur bija ļoti skaisti, dzīvoja dažādi dzīvnieki un putni. Staigājot pa salu, Robinsonu viņš nesatika, bet ieraudzīja lielu, zilu upi. Vienā upes krastā stāvēja daudz dzīvnieku. Viņš nesaprata, kas šeit notiek. Un zvēri viņam sacīja: „Mēs gribam pāriet uz otru krastu, tur ir daudz sulīgu un saldu augļu. Šajā krastā mēs jau apēdām visus augļus un varam nomirt no bada.” Zēnam gribējās palīdzēt dzīvniekiem. Andrejs atcerējās, ka tētis viņam uzdāvināja lielu, skaistu grāmatu par visu, kas jāzina katram zēnam. Tagad viņš iegāja grāmatā, kuras nosaukums bija „Ņem un dari”. Viņš izlasīja to un atrada daudz vajadzīgas informācijas un pat instrumentus. Andrejs izdomāja uzbūvēt kuģi, lai dzīvnieki varētu aizbraukt uz otru upes pusi. Zēns ar lielu iedvesmu sāka darbu. Viņš čakli strādāja, un pēc 10 stundām kuģis bija gatavs. Zēns

Aleksandra Zubova, Jelgavas 6. vidusskolas 12. klase

pārveda visus dzīvniekus uz otru krastu un bija laimīgs, ka palīdzēja citiem. Andrejam iepatikās palīdzēt. Un iepatikās arī kuģot.

Viņš sāka lasīt nākamo grāmatu – par jūrām un okeāniem, un citām zemēm. Tagad Andrejs lasīja vairāk un vairāk. Zēns jau zināja visas Eiropas un pasaules kartes. Kad zēns pamodās, viņš saprata, kas bija noticis. Izrādās, ka viņš nogulēja 10 stundas. Viņam ļoti sāpēja galva. Bet Andrejs atcerējās, ka grāmatas viņam palīdzēja uzzināt daudz

jauna, iepazīt jaunus draugus, palīdzēt citiem.

Pēc šī sapņa zēns kļuva čakls lasītājs. Pēc gadiem Andrejs izauga, labi pabeidza skolu un iestājās Jūras akadēmijā. Zēns kļuva par kapteini un apcejoja visu pasauli. Un gan mājas, gan kuģa bibliotēkas grāmatplaukts kļuva viņam par uzticamu sabiedroto un aizraujošu draugu.

Anastasija Ščolupa,
*Jelgavas 6. pamatskolas
6. klase*

Mani sauc Anna, man ir četrpadsmit gadi. Man ir labākais draugs, viņam arī ir četrpadsmit. Viņš ir vispusīgs, interesants, gudrs, saprātīgs. Vārdu sakot, ideāls draugs. Mans grāmatplaukts.

Pirmās atmiņas saistās ar spēl-mantiņām, šūpuļdziesmām un mamma pirktajām grāmatām. Es gaidīju brīžus, kad mamma ņēma rokā grāmatu un klusā, samtainā balsī man lasīja priekšā. Sākumā tie bija dzejoļi, pēc tam pasakas, un vēlāk, kad es iemācījos pati lasīt, sāku lasīt dažādu žanru grāmatas. Man ir daudz interesantu grāmatu, bet ir viena, kura uz mani atstāja graujošu iespaidu, – Frānsisas Bērnetas „Noslēpumainais dārzs”.

Šī grāmata vēsta par meiteni Mēriju. Viņa dzīvoja Indijā, bagātā ģimenē, bet bija nemīlams bērns. Viņu nekas neinteresēja. Meitene bija dusmīga uz visu pasauli. Pēc abu vecāku nāves Mērija pārcēlās uz Angliju, kur dzīvoja viņas tēvocis. Bet arī tur Mērija bija vientuļa, kamēr iepazinās ar Dikonu, kalpones brāli. Reiz, pastaigājoties pa milzīgo māju, meitene sadzirdēja raudāšanu. Izrādījās, ka vienā no istabām dzīvo zēns – saimnieka dēls un Mērijas brālēns – Kolins. Zēns, gultā gulēdams, nodzīvoja deviņus gadus. Viņš nekad neizgāja no mājām, domāja, ka viņš ir slims un drīz nomirs. Kolins, tāpat kā Mērija, bija drūms. Tēvs viņu nemīlēja un pat nerunāja ar dēlu. Mērija sāka apciemot Kolinu un stāstīt viņam

par to, kas notiek apkārt. Tad putniņš parādīja viņai ieeju nolaistā dārzā. No tā brīža viņas dzīve mainījās. Mērija ar Dikonu sāka strādāt dārzā. Rūpējoties par augiem, meitene iemācījās mīlēt un draudzēties. Viņai izdevās pierunāt Kolinu nebaidīties dzīvot. Mērija palīdzēja viņam iemācīties staigāt. Tēvs beidzot atzina savu dēlu, un viņi sāka dzīvot kā īsta ģimene.

Es domāju, ka bērni ir līdzīgi ziediem – ja nemīl un nerūpējas par viņiem, tie novīst. Katra cilvēka dvēsele ir dārzs, tikai jāatrod atslēga.

Šī ir brīnišķa, nedaudz skumja, bet ļoti gudra grāmata.

Brīvā laika trūkuma dēļ ne vienmēr sanāk lasīt tik daudz, kā gribētos. Man patīk apsēsties dīvanā, apsegties ar pledu, ņemot rokās grāmatu, un atklāt kādu noziegumu kopā ar Šerloku Holmsu vai nokļūt Senajā Grieķijā, vai pat pastrādāt nedarbus kopā ar Emīlu vai Pepiju.

Pēc manām domām, literatūra ir ne tikai brīvā laika kavēklis, bet arī pašizpaušmes veids. Mēs lasām grāmatas un domājam, analizējot varoņus, mācāmies kopā ar viņiem. Grāmatas attīsta analītiskās spējas, turklāt lasīšana papildina vārdu krājumu. Zināšanas ir vērtība, ko man neviens nekad nevarēs atņemt.

Anna Radkeviča,
*Rīgas 34. vidusskolas
8.e klase*

Mans grāmatplaukta stāsts sākas ar to brīdi, kad tas vispār piedzima, sen, pirms kāda laba laiciņa. Es uzskatu, ka manā mājā varbūt nav tas lielākais un varenākais grāmatplaukts, bet kaut kāds gudrības svars tam tomēr ir. Citreiz plaukts uzsmaida ar Raiņa skatienu, citreiz ar Ziedoņa un arī ar Plūdoņa skatienu.

Kādu dienu es sēžu mājā, atpūšos, un grāmatplaukts man parāda tādu kā mēli, bet es nodomāju, ka man tikai izlikās, un īsti nepievēršu uzmanību. Es nolaižu acis uz sava telefona ekrānu, bet, kad uzmetu acis grāmatu mājai otrreiz, es atkal redzu, ka mans grāmatplaukts ir izbāzis vienu savu grāmatu kā garu mēli. Es sapratu – tā ir zīme, ka ir jāizlasa kāda grāmata.

Tā nu grāmatplaukts bija izspiedis Imanta Ziedoņa „Krāsainās pasakas”, grāmatu, kura bija nedaudz noputējusi un jau nedaudz noskumusi, ka kādu laiku tikusi pamesta viena lielā un dziļā grāmatu plaukta stūrī. Tur nu tā bija sēdējusi divus vai pat trīs gadus, bet nu pienācis laiks, lai kāds uzņemtu Ziedoņa gudrību un apburošo tekstu. Kad grāmatas gudrība jau bija manī, tā tika nolikta atpakaļ pie saimnieka – grāmatplaukta.

Vienu dienu es cītīgi tīru māju, un pēkšņi pa visu māju atskan liels blīkšķis. Protams, es sabijos un gāju skatīties. Sākumā devos uz virtuvi un domāju, ka kaķis dara blēņas, bet tā nebija. Tajā brīdī es nedaudz apmulsu, jo nebija ne jausmas, kas tad tur notika. Kad devos

atpakaļ pabeigt savu darbu, skatos – mans palaidnīgais grāmatu plaukts atkal izmetis kādu grāmatu no sevis ārā. Šoreiz tā bija Aspazijas un Raiņa grāmata „Dzejoļi bērniem”. Protams, es, padomādams, ka esmu liels zēns, noliku to vietā, bet nekā. Pēc kāda laika atkal atskan blīkšķis, un atkal ārā ir izmesta tā pati grāmata. Es, nedaudz sadusmojies, noliku grāmatu uz nakts skapīša un aizgāju strādāt tālāk.

Pēc kādām pāris dienām pie manis atbrauca mans mazais brālēns. Kad brālēns devās gulēt, viņš man mīļi pajautāja, vai es viņam varot pastāstīt kādu pasaku vai dzejoļi. Tajā brīdī es atcerējos, ka uz skapīša stāv grāmata. Tā nu es paņēmu un sāku lasīt pāris Raiņa dzejoļu. Kad brālēns bija aizmidzis, ievietoju grāmatu atpakaļ plauktā, un tā nu tur atkal rātņi stāv.

Es domāju, ka mums katram grāmatplauktā dzīvo tāds mazais grāmatu gariņš, kurš negrib atstāt vērtīgās grāmatas pamestas. Viņš vēlas, lai arī grāmatu gudrība nonāk kāda cilvēka galvā, tāpēc es domāju, ka dažreiz ir jāuzklausa šis gariņš, jo grāmatu gudrība vai kāds labs dzejolītis nenāks par sliktu.

Kristers Pajčevskis,

*Kokneses novada Bebru pamatskolas
9. klase*

Manā istabā stāv grāmatu skapis – liels, balts un skaists. Pats skapis vienmēr ir klusumā, toties tas, kas ir iekšā, runā skaļi.

Grāmatas no pirmā, otrā un trešā stāva skaļi runājas un dara savu darāmo. Pirmajā stāvā lielās mācību un vēstures grāmatas rīko sapulci grāmatām. Lielā enciklopēdija pieprasa mazāk vēstures stundu, mājturības grāmata – palīgu adīšanā un tamborēšanā, bet Smiltenes grāmata – vairāk tūristu.

Otrajā plauktā mute gandrīz var izkalst. Te notiek valodu stundas. Vācu valodas vārdnīca māca vāciski sasveicināties Latvijai, pasakot „Guten Tag”. Vai! Grāmatas sagāzās viena uz otras. [..]

Trešais plaukts varētu būt mans mīļākais, jo te ir piedzīvojumu, pasaku un dzejoļu grāmatas. Katra grāmata uzstājas uz skatuves un rāda, ko māc. Klanu kaķi izpilda aizsardzības trikus no kodēm, dzejoļu grāmatas runā dzejoļus, kas atstāj iespaidu uz pasakām. Sprīdītis un Zīļuks stāsta savus piedzīvojumus.

Skaists man ir šis skapis. Es apbrīnoju manas grāmatas. Mēs visas kopā mācāmies un skatāmies. Paldies, grāmatas, es jūs dievinu!

Paula Čudare,

Rīgas Juglas vidusskolas 7.a klase

Mūsu grāmatplauktā krājas visas ģimenes grāmatas. Katra grāmata ir īpaša un vērtīga ja ne man, tad kādam citam no manas ģimenes. Citreiz grāmatu no plaukta izņem nezināmas saistības vai sajūtas dēļ, tāpēc saka: „Grāmata izvēlas cilvēku.” Tad katrai

grāmatai mūsu ģimenes grāmatplauktā ir astoņas izvēles. Pēc kādiem kritērijiem viņas mūs izvēlas? Pēc gudrības vai pēc garastāvokļa, vai pēc iepriekšējās grāmatas, ko izcēlu no plaukta? Bet gadās taču izlasīt arī grāmatu, kas nepatīk, tā tad viņas ar mums spēlējas, lai nekļūst garlaicīgi tikai no grāmatām, kas patīk.

Grāmatām ir sava personība. Tās grib savā plauktā justies labi, tām patīk, ka tās pacilā. Vecais plaukts jau kļuvis pavisam neērts un nosēdējies. Tētis atvedis jauno plauktu, un nu grāmatas varēs izkustēties un iekārtoties jaunajos plauktos. Nogurumu no tik daudz grāmatu glabāšanas nevar nepamanīt. Varbūt tagad grāmatas tiks pie jaunas kompānijas un sabiedrības. Galu galā apnicis būt plauktā ar vienu un to pašu „Smirduļa kungu”, „Latviešu-vācu vārdnīcu” un „Līgo dziesmām”. Katru nakti tikai: „Līgo, līgo”. Un vācu valoda nu ar jau būs pietiekami apgūta. Varbūt tagad grāmata varēs pasēdēt blakus kādai recepšu grāmatai vai paklausīties kādu romānu. Tām patīk būt dažādām. Vienā bibliotēkā ir tik daudz domu, mācību un viedokļu. Grāmatām patīk būt kopā un glabāt tik daudz vērtību un atmiņu. Dažas grāmatas jau kļūst par relikviju, piemēram, kad no plaukta izņem vectēva bērnības grāmatu, tā staro spēku, jo ir veca un īpaša. Arī smarža tai pavisam savādāka nekā jaunajai veikala grāmatai.

Ance Vēze,

Rīgas 64. vidusskolas 8. klase

Es savā grāmatplauktā grāmatas esmu sakārtojis pēc žanriem. [..] Pirmajā plauktā man atrodas zinātniskās grāmatas un žurnāli, otrajā plauktiņā atrodas sporta grāmatas un žurnāli, bet savukārt trešajā ir piedzīvojumu grāmatas, taču visbagātīgākajā plauktā no visiem, ceturtajā plauktā, atrodas fantāzijas un zinātniskās fantastikas grāmatas.

Mans mīļākais grāmatplauktā ir piedzīvojumu plauktiņš, jo tajā atrodas manas mīļākās grāmatas, piemēram, „Ledus jūras pirāti“, „14-14“, grāmatu sērija „Ceļojums uz nezināmo zemi“ un citas grāmatas.

Grāmatu mājai ir dažādi interesanti un aizraujoši stāsti azotē. Par baismīgiem pirātiem, mana vecuma zēniem un viņu dzīvi, par seniem cilvēkiem, maziem monstriņiem, bet vislabāk man patīk stāsti par sportu un visu, kas ar to saistīts. Man ļoti patīk basketbols, un to arī spēlēju. Pagājušajā gadā manu grāmatplauktu papildināja grāmata par slaveno basketbolistu Maiklu Džordanu. Lai gan tā ir angļu valodā, izlasīju to diezgan ātri. Bija aizraujoši uzzināt daudz jaunu faktu par slavenā basketbolista dzīvi.

Mani ļoti piesaista interesantas lietas, tāpēc vectēvs abonē žurnālus „Ilustrētā Junioriem“ un „Ilustrētā Zinātne“. Ko tik no šiem žurnāliem neesmu uzzinājis! Pēc žurnālā publicētās receptes esmu arī gatavojis našķus visai ģimenei.

Grāmatplaukts ir ļoti iedvesmojošs, aizraujošs, piedzīvojumiem pārbagāts un izzinošs. Ir vēl arī citas grāmatas un žurnāli, kurus es vēlētos redzēt manā grāmatplauktā, piemēram, sporta žurnālus, grāmatu sēriju „Nārnijas hronikas“ un citas. Ceru, ka ar laiku man arī arvien vairāk iepatiksies lasīt, jo grāmatas atklāj daudz jauna un interesanta.

Mārcis Eduards Vernušs,
Rīgas Juglas vidusskolas
7.a klase

Vārds grāmatplaukts ikkatram atgādina kaut ko atšķirīgu. Domājot par savu grāmatplauktu, godīgi sakot, es spilgtāk varu redzēt tēva piepildīto plauktu. Taču tas nenozīmē, ka man pašai nebūtu sava zelta plaukta, kas satur gan visus dzejoļus, gan vēstījumus, kam esmu uzmetusi aci.

Grāmatplaukts ir tāda vērtība, kas ar katru dienu kļūst lielāka un paplašina mūsu fantāziju, bet no kā tas sastāv? No tā, ko esmu lasījusi; ir daudz dažādu žanru, un, protams, katrai grāmatai ir savs stāsts, sava nozīme, savs nobeigums, bet katrs tiek attēlots atšķirīgi. Man pārsvarā grāmatas bija komēdijas žanrā, taču plauktu sastāvs ir arī pilns ar fantastiku un romantiska rakstura tekstiem. Pa brīdim varēja dažreiz arī kaut ko nopietnāku palasīt, piemēram, Andras

Neiburgas „Stāstu par Tilli un Suņu vīru”. Kaut gan bija jaunāka, kad to izlasīju, grāmata ir emocionāla neatkarīgi no tā, kurai gadu kategorijai piederat. Stāsts ir par mazo meiteni Tilli, kurai diemžēl nav neviena uzticama ģimenes locekļa, un Suņu vīru, kas, spēlējot citiem dziesmas, pelna naudu un cenšas izdzīvot. Tillei un Suņu vīram gadījās satikties nejauši, un tagad jāskatās, kā tad viņi sadzīvos kopā. Šai grāmatai obligāti jābūt izlasītai.

Stīvena Kinga romāni ir diezgan pazīstami visā pasaulē, tādēļ izdomāju, ka varbūt jāiegādājas kāds no viņa darbiem. Autors pārsvarā raksta šausmu/trillera romānus, bet, kas man ļoti interesēja, – no kurienes šādas domas vispār rodas? Ļoti talantīgs rakstnieks viņš ir. Es iegādājos Stīvena Kinga romānu „Tas”, un līdz šai dienai tas ir ļoti tuvs sirdij. Romāns ir par septiņiem bērniem, kuri tiek uzskatīti kā tādi, kas neiederas. Taču viņi visi laika gaitā satiekas un kļūst ļoti tuvi. Katram bērnam bija jācieš kaut kas nejauks, tā ka tas lika man kļūt pateicīgai par to, kas man ir. Viss sākās no tā, ka galvenā varoņa brālis vienu dienu aizgāja pa lietu paspēlēties. Un tik ātri jau brālīša vairs nav. Nevienš vecāks un radnieks beigās neko neizdarīja, viņi samierinājās ar bērnu nāvēm. Bet galvenais varonis Bills (pilnā vārdā Viljams) ar šo sliktu

pašsajūtu nevarēja samierināties. Tādēļ viņš ar savu „Lūzeru klubu” devās noteikt, kas ir vainīgs pie jaunākā brāļa nāves.

Man šis romāns bija tik tuvs tādēļ, ka visiem varoņiem tiek pievērsta uzmanība, un ar to ļauj saprast un dziļāk iepazīt katru, it kā tie būtu mūsu draugi. Ar katru varoni mums tiek pastāstīts kaut kas jauns, kas ļauj saprast, kā viņi domā. Romāns ir pilns ar jokiem un prieku, bet kas tas būtu par trilleri bez negaidītām un gandrīz vai neizbēgamām situācijām? Es pat varētu teikt, ka jūtu stāsta atmosfēru, izlasot vien teikumu. Romāna doma ir, ka dažiem draudzība nekad nebeigsies, un mums vajag to saglabāt, cik cieši vien varam. Uzticēties citiem nav sods, tāpēc kāda ir problēma mums

visiem sadraudzēties? Ilgāks laiks tiek pavadīts, domājot, kas varētu būt, nevis tiešām to izdarot. Mēs tikai dzīvojam vienreiz, vai ne?

Es iesaku katram izskatīt un padomāt par savu grāmatu plauktu. Arī, protams, iegādāties jaunas grāmatas, lai eksperimentētu. Grāmatas ir vajadzīgas, lai atklātu sevi vairāk kā personu un paplašinātu savas zināšanas.

Beate Bogdanova,
Iecavas vidusskolas
8.c klase

Emīlija Dimiņa, Palsmanes pamatskolas 1. klase

Mana grāmatplaukta stāsts sākās jau tad, kad pats vēl nelasīju, bet klausījos, kā man priekšā lasa mana mamma. Man ļoti patīk lasīt grāmatas, un es nemītīgi papildīnu savu grāmatu plauktu ar dažādām grāmatām. Mani aizrauj gan piedzīvojumu grāmatas, gan fantāziju grāmatas, gan komiksi, gan mūsdienīgas, gan tādas, kuras lasīja mani vecāki. Es ieteiktu ar lasītajām grāmatām padalīties, varbūt uzdāvināt to kādam. Pagājušajos Ziemassvētkos es tā izdarīju, uzdāvināju grāmatu kādam zēnam.

Nesen iegādājos grāmatu „Grega dienasgrāmata”. Es izlasīju pirmo daļu, grāmata bija tik aizraujoša, ka ar interesi izlasīju visas divpadsmit daļas. Pirms septiņiem mēnešiem iegādājos grāmatu angļu valodā, bet astoņsimt lappušu biezā grāmata mani nenobiedēja. Sāku lasīt, sākumā bija grūti, bet lasīšana kļuva aizvien raitāka un raitāka. Lasot grāmatu, iemācījos vairāk nekā simts vārdus angļu valodā. Tā bija mana labākā pieredze – lasīt grāmatas. Manā grāmatplauktā guļ vairākas reti izmantojamas grāmatas, lielākoties

enciklopēdijas. Bet dažkārt tās ļoti noder, īpaši gatavojot skolā prezentācijas. No enciklopēdijām var ļoti daudz iemācīties. Mans grāmatplaukts noteikti jūtas slikti, jo neatliek laika pārlasīt visas grāmatas.

[..] Paņem kādu no sava grāmatplaukta grāmatām, noej malā no datora un palasi! Lasi to, kas patīk pašam, nevis citiem!

Gustavs Jānis Gailītis,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
5.a klase*

Esot pie vecmāmiņas, dzerot liepziedu tēju ar tikko ceptām ķimeļmaizītēm, manu skatu piesaistīja vecmamma grāmatu plaukts. Brūns ar pagarām kājām, greznām un dažāda satura grāmatām, kurām plauktā iedalīta sava īpašā vieta.

Tuvojos grāmatu plauktam un sevī domāju: „Interesanti, ko plaukts man varētu pastāstīt?” Pārsteidza, ka vienu plaukta daļu aizņēma grāmatas – kalendāri, pat no senākiem laikiem. Šis kalendāru grāmatas rindoja plauktā pa gadiem. Šķirstot kādu no kalendāriem, mani pārsteidza gadadienu uzskaitījuma tabula, kā arī meža koku materiālu mērīšanas padomi, saimnieciski ieteikumi, ko cilvēki tajā laikā izmantoja un ievēroja.

Rokdarbu un mājturības grāmatas pārsteidza ar interesantām, radošām idejām un šodien piemirstām lietām. [..] Nekad nebiju aizdomājusies, ka agrāk skalu gaismā varēja darināt pasakaini

skaistus rokdarbus, izšūt liela izmēra galdautus, kuri saglabāti līdz šodienai.

Lielu interesi izraisīja bērniības atmiņu plaukta stāsti, šeit es uzkavējos ilgāk. Varbūt tāpēc, ka bērniības mīļākā grāmata gandrīz ikvienam ir ļoti īpaša un atmiņā paliekoša. Kādam grāmatas saturu priekšā lasīja mamma vai tētis, kādam vecāka māsa vai brālis, bet kāds lasīja pats, paslēpies zem segas ar lukturīti rokā.

Varbūt izcelšu A. Sakses „Pasakas par ziediem”. Šis stāsts ievie ziedu valstībā, un dīvaini liekas, ka ziedi spēj būt dzīvi, prot sarunāties, skumt un arī mīlēt. Pēkšņi manu skatu piesaista ābece ar sarkano gaili, tā ir nedaudz apputējusi, jo kādu laiku nav izmantota, bet, to atverot, tik daudz uzzinu. Ābece pastāsta, ka bija laiks, kad to katru dienu ņēma no plaukta, un vajadzēja mācīties burtus.

Man liekas, ka jebkura grāmata, kas atrodas plauktā, rosina iztēli, paplašina vārdu krājumu. Augšējā plauktā piemirsts lūkojās Viļa Lāča romānu klāsts, kurā var iepazīt zvejnieku dzīvi. Blakus ieraugu enciklopēdiju krājumus. Un kur nu iztikt bez „Sprīdīša” bibliotēkas! Šodien mēs arvien retāk izmantojam vai iegādājamos grāmatas, jo ir citas iespējas, tās var izlasīt virtuāli. Man šķiet, ka lielāka vērtība ir grāmatai, kad tā tiek turēta rokās.

Renāte Grinšpone,

*Kokneses novada Bebru pamatskolas
9. klase*

Mans grāmatu plaukts ir vecs. Vecāks par mani, taču grāmatas viņā ir arī jaunas. Grāmatas grāmatu plauktā ir kā zināšanas, dažas ir jau sen iegūtas, dažas ir aizmirstas, bet dažas ir tik jaunas, ka, tās apostot, var sajst grāmatnīcas smaržu. Grāmatas gluži kā zināšanas ir iegūtas dažādos ceļos, vismaz manā plauktā. Lielākā daļa no šīm grāmatām ir iegādātas, taču daļa no tām ir dāvinātas. Man patīk tas, ka tad, kad tu lasi grāmatu, kas tev uzdāvināta, tu atceries dāvinātāju.

Mans grāmatu plaukts ir ļoti līdzīgs manam prātam. Lai gan lielākā daļa no grāmatām manā plauktā ir izlasītas, tās pārlasot, es vienmēr uzzinu kaut ko jaunu. Tas pats notiek manā prātā, kad es mācos no jauna kādu tēmu, piemēram, matemātikā. Pat ja es to jau iepriekš biju mācījies, man tas šķitīs kaut kas jauns un nedaudz citādāks.

Mans grāmatu plaukts ik pa laikam iegūst jaunu informāciju, kādu žurnālu vai grāmatu, varbūt enciklopēdiju vai vārdnīcu. Tad ir jāatbrīvo vieta, jāatrod vecajām grāmatām, kas nav tik mīļas kā citas, jauna vieta. Iekārtot vēl vienu plauktu vai sadalīt jau esošo plauktu divos stāvos es negribu, jo jaunais plaukts nebūs tāds pats kā iepriekšējais, bet vienā brīdī izvēles vairs nebūs, jo vecajam plauktam, vecajam vecītim, kas manā istabā sēž, kļūs grūti, un viņam vajadzēs jaunatnes palīdzību. Ar katru dienu tuvodamies savam pensijas vecumam, viņš tik un tā

mācās ko jaunu, turpina turēt grāmatas, nepadodas un iegūst jaunas rētas.

Bērnībā es šo plauktu aplīmēju ar uzlīmēm, vēlāk, pēc mēneša vai diviem, tās noplēsu. Palika pleķi, gluži kā rētas pēc tam, kad kreveli noplēš par ātru. Varbūt, ja es to nebūtu darījis, šis plaukts izskatītos jaunāks, bet tas nekas, izskatam nav nozīmes, galvenais, lai viņš turpina darīt savu darbu tik labi kā tagad. [..]

Reinis Patriks Kaģis,
Rīgas 64. vidusskolas
8. klase

Tāpat kā ar daudzām citām lietām dzīvē, arī mans grāmatplaukts [..] vēl nav pilnīgs. Visbiežāk lasu Upesciema Tautas bibliotēkā ņemtās grāmatas, taču ir grāmatas, ko vēlos nopirkt un ielikt plauktā, piemēram, visas Kīras Kesas „Prinča līgavas” grāmatas un Lūsindas Railijas „Septiņas māsas”. Man ļoti patīk grāmatas, kurām ir skaists vāka noformējums, kas padara tās interesantākas.

Mazās bibliotēkas plauktos ir arī ne tikai manu senču grāmatas, bet grāmatas ar savu pagātņi. Viena no manām mīļākajām šajā plauktā ir „Pasakas par mīlestību”. Atceros dienu, kad opis to nopirka un rūpīgi nolika uz statīva. Kopš tās dienas šī ir viena no retajām grāmatām, kura stāv uz statīva. Grāmatā ir apkopotas dažādu latviešu un citu tautu

autoru pasakas. Viena no skaistākajām ir eskimosu tautas pasaka „Zilā krellīte”.

Grāmatplaukts ir svarīga mājas sastāvdaļa. Man ļoti patīk doties aplūkot apputējušās vecās grāmatas, kuru lappušu šķirstīšana ir īsta bauda! Katrai grāmatai ir sava smarža, kā arī katrai no tām ir piemeklēta īstā vieta plauktā. Lai gan biežāk izvēlos lasīt moderno literatūru, dažkārt man patīk pārlasīt vecākas grāmatas, kurām lappuses jau ir viegli iedzeltējušas.

Es ļoti ceru, ka mazā bibliotēka nekad nesamazināsies līdz planšetdatora izmēram, jo grāmatai ar reālām lappusēm ir daudz lielāka vērtība nekā virtuālām lappusēm. [..]

Paula Lea Luce,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
9.a klase*

Šis grāmatplaukts bija vecs un noputējies. Liekas, cilvēki jau ļoti sen bija aizmirsuši par to. Grāmatplaukts bija jau aizmirsis, kā tas ir, kad cilvēks pieskaras tā sienām, grāmatām, kā tas ir, kad lasītājs paņem kādu grāmatu un ar patiesu interesi sāk šķirstīt lappuses, lasīt teikumu pēc teikuma. Grāmatas cieši stāvēja cita pie citas, tās skatījās, kā cilvēki tām paiet garām. Pagāja dienas un mēneši. Grāmatas vairs neatcerējās, kad cilvēks vismaz nejauši būtu tām pieskāries.

Noputējušās grāmatas tikai kļuva sačukstējās. Tās izteica savu vēlēšanos pusbalsī: „Lūdzu, paņemiet mūs, palasiet. Mēs jūs apbalvosim.” Grāmatas bija dažādas – raibas un vienkrāsainas, spilgtas un bālas, tās bija kolosālas grāmatas, kas mācēja iepriecināt, sarūgtināt, apbalvot.

Un tad plauktam garām gāja zēns, viņš apstājās, pievērsa savu acu skatienu grāmatām, puisēnu pārņēma vēlme paņemt kādu no šiem dārgumiem, izlasīt, noslīkt šajā piedzīvojumu pasaulē, kas gluži kā purvs ievēl sevī visu dzīvo. Un zēna rokas tvēra pēc grāmatas, kas bija vecāka par visām, –

„Cilvēka dvēsele”. Viņš ieklausījās grāmatas vārdos. Tā sāka skaidrot: „Cilvēks baidās no tā, kas var izmainīt viņa dzīvi, no tā, kas var aizvilkt sev līdzī kā maldugunis meža malā.” Tā turpināja: „Ja cilvēks pie kaut kā ir pieradis, tad viņš, pat ļoti, ļoti vēloties, iekšēji pretosies, jo baidās no pārmaiņām.”

Ļoti ceru, ka ir daudz cilvēku kā šis zēns, kas iekšēji tiecas pēc izmaiņām, nodomāja vecais plaukts un noteica ar cerību: „Laiki ir mainījušies, cilvēki tiem līdzī.”

Paula Sandra Lippe (Lippe),

*Beverīnas novada J. Endzelīna
Kauguru pamatskolas
8. klase*

Sveiks, mans mīļais grāmatu draugs! Jau daudzus gadus Tu man sagādā gan jautrus, gan arī skumjus brīžus. Tik daudz grāmatu guļ Tavā azotē! Katra slēpj savu gudrību vai noslēpumu. Varu iegrimt Tavu grāmatu dzīlēs ikreiz, kad sagribas paslēpties no ikdienas darbiem.

Ak, šī Jāņa Širmaņa grāmata „Kriksis” laikam ir mana mīļākā grāmata. Tajā bija suns, vārdā Kriksis, un zaķis Kūkums, bija arī saimnieks, lapsa, vārdā Okšķere, un vilks Vāvulis. Kriksis bija govju gans. Grāmata man tuva, jo tajā ir visādi dzīvnieki, arī meža zvēri. Tajā ļoti labi raksturotas zvēru īpašības.

Nē, tomēr Deivida Valjama „Gangsteromīte” arī man ļoti mīļa. Tā bija patiešām aizraujošu notikumu pilna. Izlasīju to milzīgā tempā. Varēju izsmieties no sirds.

Ak vai! Astridas Lindgrēnes „Madikena” man tikpat labi patīk. Tā meitene atgādina manu jaunāko māsu. Pat vārds viņām līdzīgs! Ne jau velti mamma manu māšeli Margaretu sauc par Madikenu, kad viņa dara blēņas. Vienmēr atceros par grāmatu, kad dzirdu šo vārdu.

Un te tās pašas autore grāmata „Lennebergas Emīla nedarbi”. Tur nu gan var smelties daudz blēņu un kārtīgi izsmieties. Kad Emīlam bija nedarbu dēļ jāšēž skabūzī, viņš darināja koka vīriņus. Viņam jau bija piecdesmit četri vīriņi. Tas parāda, cik negants puisis Emīls bija. Viņam mīļa bija naģene un koka bise, ko uztaisīja Alfrēds, viens no kalpiem. Man

patika, ka viņš mīlēja savu ģimeni, bet nepatika, ka viņš visu laiku vārīja ziepes, tomēr tas bija jautri.

Nē, nē, tikai ne šo! Džefa Kinnija „Grega dienasgrāmatu” gan es vairs otrreiz nelasišu. Ciest to nevaru!

Tagad esmu iegrimusi Astridas Lindgrēnes grāmatā „Brāji Lauvassirdis”. Tā ir reizē jauka un skumju pilna. Esmu tikusi līdz vietai, kur brāji jāja uz ciemu. Esmu sākusi lasīt arī Kristīnas Olsones grāmatu „Zombiju drudzis”, kas tik ļoti patīk manai vecākajai mātai, un nu ir nonākusi pie Tevis, mans brūnais, stiklotais draugs. Tā sola daudz piedzīvojumu.

Ko gan lai es lasu pēc tam? Varbūt Sergeja Morozova grāmatu „Johans Sebastians Bahs”, jo viņa mūzika man patīk. Tētis man to nesen lika paglabāt pie Tevis.

Paldies Tev, mans uzticamais grāmatu glabātāj! Sveiks, līdz nākamajai reizei!

Helēna Ģertrūde Kļava,
Krimuldas vidusskolas
5.a klase

Grāmatplauktā ir dažādas lieliskas grāmatas angļu valodā, bet [...] lielākoties man pieder grāmatas latviešu valodā, tomēr visas man mīļas. Es savu grāmatplauktu regulāri papildīnu ar kādu jaunu grāmatu, kas man liekas īpaša, saistoša. [...]

Manā grāmatplauktā atrodas daudz dažādu enciklopēdiju, no kurām iecienītākā ir „Dabaszinātnes”. Tajā un citās

enciklopēdijās ir interesanti fakti, par kuriem lasīt, uzzināt. Man patīk autoru darbs. Ja es ko nezinu, tad gandrīz noteikti ieskatīšos kādā enciklopēdijā. Man arī patīk grāmatu sērija „Klanu kaķi”, kur stāsta par drosmīgiem kaķiem, kas izdzīvo mežā un sargā, cīnās par savu klanu. Grāmatās ir daudz spriedzes, darbības, kas man patīk. Arī angļu valodas grāmatās ir izlasāmi pārsteidzoši stāsti. Man jau ir padomā grāmata, par kuru varētu rakstīt angļu valodas ārpusklases lasīšanā.

Mans grāmatplaukts ik pa laikam papildinās ar grāmatām, kuras es nopērku, kuras man uzdāvina. Es vienmēr lasīšanai meklēju ko aizraujošu. [..]

Lauma Kancāne,

Rīgas Juglas vidusskolas 7.a klase

Grāmatplaukti var stāstīt dažādus stāstus. Lielākā daļa no tiem ir vienkārši un garlaicīgi, taču mans grāmatplaukts ir īpašs un ļoti aizraujošs. Dažām grāmatām mans plaukts ir kā viesnīca, citām tās ir mājas, bet vēl citām – jau kapi. Ir nu gan paveicies grāmatām, kas stāv plaukta viesnīcas daļā! Tās ir, piemēram, Dž. K. Roulingas „Harija Potera” sērijas grāmatas, kas nāk no bibliotēkas, un tās apceļo vairākus grāmatplauktus un iepazīstas ar vairākām citām grāmatām. Šo grāmatu dzīve ir jautra, un jautra dzīve

ir arī mājas grāmatām, kā, piemēram, R. Reģera grāmatai „Emīlija Dīvaine” un Ē. Hanteres „Klanu kaķu” sērijai. Lai arī tās neceļo, tomēr tām nekad nav jāšķiras no saviem uzticamajiem grāmatdraugiem un ģimenes. Manā grāmatplauktā daļa grāmatu sevi uzskata par mirušām, jo tās neviens nav lasījis gadiem – V. Kalniņa „Sarežģītais zvirbulēns”, O. Preislera „Mazā raganiņa” un E. Blaitonas „Pauks un Šmauks”. Šī daļa ir spokaina un veclaicīga, grāmatas tajā ir ar dzeltenām lapām un apputējušiem vākiem.

Trīsdaiļīgajā grāmatplauktā grāmatas ne vienmēr var sadzīvot. Kamēr vienas strīdas, kuras labākas, tikmēr citas jau perina ļaunus atriebes plānus. Dažreiz, atnākot mājās, redzu – grāmatas zemē, daža saņurcīta, izplēsta lapa. Tad es klusi nosmejos: „Atkal bijis grāmatkariņš!”

Nesen iedomājos: „Kāpēc gan visas grāmatas nevar mierīgi dzīvot kopā un beigt visus strīdus? Tās ir atšķirīgas, bet katra grāmatu kopa izsaka savu: spokainās un vecās grāmatas simbolizē vecos laikus un to vērtīgumu, mājas grāmatas – kopā būšanu un mīlestību, bet ceļojumu grāmatas – dzīves prieku.” Tad es piegāju pie grāmatplaukta un grāmatām to mīļi, sirsnīgi izstāstīju. Domāju, ka tās saprata, ka kopā veido labāko grāmatplauktu pasaulē, un es sapratu, ka tikai pati veidoju savu grāmatplauktu.

Emīlija Salaka,

Rīgas 64. vidusskolas 8. klase

Edvards Bruzguls, Madonas pilsētas vidusskolas 3.d klase

Manā plašajā istabā ir vieta arī grāmatplauktam. Šis lieliskais plaukts ir gatavots no koka. Tas ir divus metrus garš, brūns un ļoti vecs. Mēbelei, kas domāta grāmatu glabāšanai, ir četras skaistas, stiklotas durvis un divpadsmit mazi plauktiņi. Tas tomēr neaizņem daudz vietas.

Grāmatplaukts pie manis atceļoja no vectētiņa mājas. Tas ļoti ilgu laiku kalpoja vecvecākiem. Vectēvs ir zinātkārs, čakls un gudrs cilvēks. Viņš katru dienu lūkojās uz šo brīnišķo plauktu, kas glabāja daudz gudrību. Grāmatas visbiežāk bija biezās, bez zīmējumiem un stāstīja par nopietniem tematiem – zinātni, vēsturi, ceļojumiem. Tagad grāmatplaukts ir atceļojis uz jaunu dzīvesvietu, kur ir novietots manā mājīgajā istabā – otrajā stāvā.

Savā plauktā es novietoju katru izlasīto grāmatu. Tās mēdz būt dažādas – plānas un biezās, jaunas un vecas, ar krāsainiem un mākslinieciskiem zīmējumiem. Ar katru gadu grāmatas kļūst biežākas un nopietnākas, kurās ir atrodami stāsti par dzīvnieku pasauli, par dažādiem notikumiem un cilvēku dzīvi. Ietilpīgajā mēbelē grāmatas ir novietotas kārtīgi. Es domāju, ka grāmatplaukts priecājas par jauno mājvietu un gaida ciemos interesantas grāmatas.

Grāmatplauktam patīk, ka es, lasot grāmatas, izmantoju skaistas grāmatzīmes. Es ierakstu izlasītās grāmatas kladē un dažreiz papildinu ar

zīmējumiem, kuri ir atbilstoši saturam. Šis lieliskais plaukts vēl ilgi vēlēšies palikt pie manis, jo, šķiet, būs vēl daudz interesantu notikumu.

Sāra Violeta Paeglīte,
Rīgas Juglas vidusskolas
7.a klase

Kādu nakti, kad likās, ka pamodos no slikta sapņa, šķita, ka dzirdu istabā kādu sarunājamies. Klusi piecēlos un piegāju pie loga. Atspulgā loga rūtī redzēju savas istabas grāmatu plauktu, to apspīdēja gaisma no laternas aiz loga, un ap to bija redzami dīvaini, bet kaut kur redzēti tēli. Un tad es to dzirdēju.

– Es esmu grāmatplaukts. Prieks iepazīties, esmu brūnā krāsā ar trim plauktiem un piestrādāju par grāmatu turētāju. Es rūpējos, lai Patriks izvēlētos un lasītu tieši no maniem plauktiem. Ko mēs varam viņam piedāvāt rīt un nākamajās dienās?

Likās, ka dzirdu tādu kā rosišanos, kā strīdu, un tad atskanēja kāda balss.

– Mīļās grāmatas, sākam konkursu! Uzvarētāju Patriks ieteiks izlasīt klasesbiedriem. Šoreiz piedalās 3 grāmatas. Nu tad sākam! Bet uzvedieties klusāk, jo ir nakts un visa ģimene guļ.

– Es esmu atbraukusi no Maskavas jau 2013. gadā. Man ir 192 lapas un ļoti daudz ilustrāciju. Mani sauc enciklopēdija „Dinozauri”. Ja Patriks ieskatīsies manās lapās, viņam pavērsies brīnišķīga

senatnes valstība. Mani ir viegli lasīt. Tā kā Patrikam interesē viss, kas kustas, tad es esmu īstā grāmata, kuru vajag izvēlēties. Es zinu visu par dinosauriem: kādi viņi izskatījās, ko ēda, kur dzīvoja, kā rūpējās par pēcnācējam. Tiklīdz zēns atvērs grāmatu, tā kļūs par viņa mīļāko lasāmvielu.

– Nelielies un nestāsti pasakas! Tagad bērniem interesē piedzīvojumi. Es nāku no Zviedrijas – piedzīvojumu zemes! Mans tētis ir Henriks Tamms. Es esmu galvu reibinoša, jauka grāmata. Mans vārds ir „Nindzja Timijs”. Varu piedāvāt neaizmirstamu piedzīvojumu stāstus, brīnišķīgus notikumus, kas patiks katram puikam Patrika vecumā. Mani izvēlēties tāpēc, ka es, dzenoties pakaļ baltajam pērtiķim, nonāku džungļos un mūžseno zemūdeņu bāzē Neksorā. Un tur ...

– Nu jau pietiek plāpāt! Patriks izvēlēties mani, jo esmu visbagātākā grāmata, kur var iepazīties ar latviešu literatūru 7. klasei. Man ir 2 mammas – Aija Kalve un Ilza Stikāne. Esmu 11 gadus jauna „Literatūras mācību grāmata 7. klasei”. Mani Patriks mīl un bieži nes līdzī uz skolu. Es vienmēr esmu viņam acu priekšā, es protu uzdot pareizos jautājumus un lieku Patrikam domāt, vērtēt un analizēt.

– Kuš, kuš, nestrīdieties! Uzmanību, uzmanību! Tūlīt viņš celsies un izvēlēties kādu no jums.

– Cienītais grāmatplaukt! Bet ir taču sestdiena! Šādās dienās mazie zēni spēlē datorspēles, nevis lasa grāmatas.

Es atvēru acis. Atrados savā gultā, bija saulains sestdienas rīts, atcerējos visu, kas bija noticis manā sapnī, bet acu priekšā bija mans grāmatplaukts ar mīļajām grāmatām. Piecēlos, piegāju tam klāt un paņēmu grāmatu. Ieskatījos tajā, un manā priekšā pavērās brīnišķīga pasaule.

Patriks Baharevs,
Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas
7.c klase

J aunajā mājā tika uzsākts remonts. Cita pēc citas uzradās mēbeles. Pēc neilga laika tika uzstādīts arī vecs, antīks grāmatplaukts. Tajā mājaja grāmatas: dažas vecas, citas vakar pirktas. Grāmatas nebija apmierinātas ar dzīvi, arī plaukts nebija mierā, jo gudrības devējas bija atstātas novārtā, it kā gaidītu kādu, kas tās izpestītu no ciešajām važām. Modernās medicīnas grāmata atradās blakus grāmatai „1000 joki”, un tās vienmēr strīdējās par katras svarīgumu un noderību. Bībele un ēdienu recepšu grāmata bija ļoti labas draudzenes, nekad nepārtrauca viena otru, mēdza dot padomus, kā arī abas mīlēja vīnu. Visskaļākā no visām bija „Dziesmu svētku” grāmata. Tā mēdza nakts laikā pamodināt ne tikai mazās vārdnīcas, bet arī biezo enciklopēdiju par elektroniku. Visbīstamākajā vietā, uz grāmatplaukta pašas maliņas, mitinājās mazie, krāsainie ceļojumu bukletiņi.

Tiem bija paveicies, tie nekad nelidoja un nenasita savus stūrīšus. Bet pašā, pašā plaukta apakšā gulēja Tomiņš, ģimenes jaunais mīlulis, kucēns, kurš par savu mīļvietu bija atzinis tieši grāmatplauktu.

Tuvojās Ziemassvētku laiks. Gaisā virmoja piparkūku un ceptu pīrādziņu smarža. Ģimenes bērni skandināja svētku dziesmiņas, kas uzlaboja garastāvokli ne tikai iemītniekiem, bet arī grāmatām. Viņas zināja, šis gads nebūs izņēmums, jo katru Ziemassvētku vakaru grāmatu skaits palielinājās par vienu. Kāda tā būs? Vai tā būs jauna pavārgrāmata? Vai tas būs kārtējais romāns vai vēl viena blāvējgrāmata? Ne tikai grāmatām ir jūtas un sapņi, arī plaukts vēlējās satikt jauno draugu, cerībā, ka tā būs klusa, mierīga un viegla. „Galu galā es jau vairs neesmu jauns, mugura arī mēdz iesāpēties no grāmatu smaguma,” nodomāja plauktiņš.

Nākamajā dienā pēc Ziemassvētku vakara plaukta stūrī bija parādījusies grāmata „Šahs un mats”. Šis bija vēsturisks brīdis, ne tikai grāmatīņu vidū, bet arī plaukta un ģimenes vidū. „Šahs un mats” kļuva par populārāko grāmatu, kuru lietoja ne tikai bērni, bet arī abi vecāki, un pāršķirstīt to bija paņēmis pat vecais Pēteronkulis. Un plaukts, šķelmīgi smaidot, priecājās par jaunu pavērsienu.

Emīlija Kitija Branta,

Beverīnas novada J. Endzelīna

Kauguru pamatskolas

8. klase

Manā grāmatplauktā ir seši stāvi. Katrā no tiem ir dažādu žanru, [..] vecumu, krāsu un pat valodu grāmatas. Es atrodos trešajā stāvā, kur ir mīļīgi romāni un stāsti, kas liek raudāt. Tajos ir aprakstīti neparasti dzīvesstāsti un nebeidzama mīlestība. Plaukts, kas atrodas zem manis, – no tā man ir nedaudz bail, jo tajā ir pilns ar slepkavām, spokiem un burvjiem. Tur nevienu nesaudzē, lai gan uzvīd arī mīlestība, tomēr tā nav ar laimīgām beigām.

Pašā augšā ir literārās leģendas, stāsti un pasakas, ko zina vairākas paaudzes, – „Pūt, vējiņi!”, „Lāčplēsis”, „Mērnieku laiki” un citas latviešiem zināmas grāmatas. Ir arī vecas grāmatas. Vecākā ir latviešu tautas mīklu grāmata, kas izdota 1964. gadā. Lapas ir iedzeltējušas, smaržo nedaudz pēc puvuma un mitruma, taču apsveikuma ieraksti tajā ir nozīmīgi.

Zem vecajām leģendām ir manas saimnieces mīļākās bērniņas grāmatas, slavenais stāsts par lācīti Vinniju Pūku, Pepiju Garzeķi un nepaklausīgo Lennebergas Emīlu. Tās ir grāmatas, kuras visbiežāk pārlasa un pāršķirsta, jo tās atraisa bērniņas sajūtas gan lieliem, gan maziem. Patiesībā šis plaukts ir ļoti īpašs, jo tajā mājā arī divas grāmatas, kurās ir publicētas īpašnieces un viņas draugu domraksti, kas reiz piedalījušies valsts konkursos.

Piektajā stāvā mājā dzejoļu grāmatas, tās pārcilā un pāršķirstīta katru septembri gadu no gada. Plauktā ir arī

skaista fotoattēlu grāmata ar smaidīgiem dejotājiem, ieskaitot saimnieci dejas virpulī.

Pēdējais plaukts, vizemākais, ir pilns ar pasakām par princesēm, prinčiem, laumiņām un neparasti parastiem dzīvnieciņiem. Pēdējos gadus šajā plauktā ir klusums, jo neienāk jaunas grāmatas, taču vecās arī nedodas prom. Ja ciemos ierodas mazi bērni, vienmēr ir jauki paskatīties uz mazajām rociņām, kas šķirsta lapaspusītes un aizrautīgi aplūko skaistos attēlus.

Jaunas grāmatas plauktos ienāk bieži, ir mirkļi, ka pat vairākas reizē. Tās vienmēr ir glīti saliktas kaudzītē uz gultas malas un tad pa vienai tiek ieliktas atbilstošos plauktos.

Grāmatplauktā nemājo tikai grāmatas, vieta ir arī albumiem ar fantastiskām atmiņām, fotoaparātiem, lai tās uzņemtu, un blociņiem, lai pierakstītu darāmos darbus vai jaunas atziņas. [..]

Rēzija Ābeļkalne,

*Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas
9.a klase*

Kādu dienu es vakarā sadzirdēju pārkonu un lietu. Nodomāju: „Žēl, ka līst. Nevarēšu iet ārā pagalmā ar draugiem.” Tad es izdomāju pieiet pie sava lielā grāmatu plaukta. Tas vizuāli patiesībā nebija liels, bet, ja saskaita visas grāmatas tajā un to satura daudzumu,

un cik tie ir interesanti, tad šis grāmatu plaukts ir ļoti liels.

Es stāvēju blakus grāmatplauktam, domājot, kuru grāmatu man paņemt šodien. Biju pārsteigts, ka grāmatplaukts man tiešām atbildēja: „Tā ir tava izvēle. Šeit tev ir visi grāmatu žanri, kurus tu vari iedomāties: sākot no tautasdziesmām, tautas pasakām, teikām, mīklām līdz fantastiskiem piedzīvojumiem, ceļojumiem.” Es izvēlējos vienu grāmatu un sāku to lasīt. Tikai tad sapratu, cik interesantas var būt grāmatas, ko izvēlamies.

Ar grāmatām var ceļot līdzītiem, kas tajās dzīvo. Grāmatas ir izgudrojums, lai jebkurš tās varētu lasīt un saskatīt to saturu, piemēram, par bezgalīgiem tematiem vai cilvēku dzīves pieredzi. Es izlasīju šo grāmatu un paņēmu jaunu. Tad es izlasīju vēl vienu un vēl vienu. Bet pēc brīža izslēdzās elektrība, un es nesapratu, kāpēc. Es aizgāju pie mammas un paprasīju: „Kas noticis? Kāpēc pazuda elektrība?” Mamma man atbildēja, ka lielās vētras dēļ kaut kas ir noticis ar elektrības vadiem. Nesapratu, kā varēšu turpināt lasīt. Par laimi, mamma iededzināja svecītes.

Kad lasīju, sapratu – lasot liekas, ka ir pagājušas vien dažas minūtes, bet patiesībā pēc pulksteņa laiks iet ātrāk. Pēkšņi man sāka vērties acis ciet. Jā, esmu noguris, un, nolīcis paņemtās grāmatas vietā, aizgāju uz savu istabu, apsedzos ar segu un lēnām iemigu.

Nākamajā rītā, par brīnumu, uzspīdēja saule. Izejot ārā, es satiku draugus un tiem izstāstīju savus piedzīvojumus ar grāmatām. Teicu, ka viņi arī var iekļūt tādos, iekārtojoties ērti, paņemot grāmatu un sākot lasīt.

Gustavs Fricis Kīgelis,
*Krimuldas vidusskolas
5.a klase*

Ikvienam mājās ir savs grāmatplaukts. Ikdienas steidzīgajā laikā mēs bieži mēdzam to aizmirst, bet atceroties mēs saprotam, kas ir piedzīvots kopā. Nekas neapstājas kādā vecuma posmā, un stāsts kā puķuzirnis vijas cauri dzīvei.

Grāmatplaukts mūsu dzīvē ienāk kā mēbele, un mēs nezinām, ko tas dos. Man tas ir liels ozolkoka skapis, kura plauktu izmēri atšķiras. Es domāju, ka vecāki ir izvēlējušies pareizo dizainu, kas mani aizrauj un vilina. Grāmatu secību un kārtību man patīk bieži mainīt. Šķiet, ar katru reizi es ieraugu jaunu stūrīti vai plauktu, kurā var ielikt mīļākās grāmatas.

Piecpadsmit gadu laikā daiļdarbi ir mainījušies, bet daži darbi, ko vecāki, māsas vai brāļi ir lasījuši man zīdaiņa vecumā, ir saglabājušies augstākajos plauktos. Būdamā maza, vienmēr domāju, cik liels ir grāmatplaukts, pielīdzināju to

apburtajam lokam, kas varētu aizvest uz citu pasauli – pie Hansa Kristiana Andersena „Īkstītes”.

Šobrīd tas vairs neliekas tik masīvs, tagad es apbrīnoju un priecājos par to, cik tālos un neparastos ceļojumos mēs esam bijuši kopā. Ja bērna acīm grāmatplaukts šķita prieka, jautrības un izzināšanas pilns, tagad, skatoties kā jaunieci, tas ir arī valodas, atklāsmju apburts un piepildīts ar padomiem turpmākai dzīvei.

Pirmsskolas vecumā, kad lasīt tikai mācījos, mamma iegādājās jaunas grāmatas. Šodien sēžot un domājot, atceros, cik svarīgi bija zināt katru burtiņu un pareizi likt tos kopā. Dažreiz vēlētos, lai man tagad būtu tā aizrautība, kāda man bija septiņu astoņu gadu vecumā, kad paliku nomodā vēl vakarā, jo nespēju atstāt grāmatu pa pusei izlasītu.

Latviešu rakstnieku grāmatas mani šobrīd aizrauj visvairāk. Nesen izlasīju romānu „Pieci pirksti”, kuru ne tikai spēju iztēloties kā filmu, bet tas arī lika just līdzīgi galvenajiem varoņiem viņu pārdzīvojumos un priekos. Es zinu, ka tagad moderni grāmatas lasīt internetā, bet domāju, ka pašai savas grāmatas, kuras var paturēt rokās, ir kā mazi dimantiņi, kurus mantotu bērni. [..]

Daniela Liēna Ješkina,
*Cēsu 1. pamatskolas
9. klase*

Karina Komlačova, Riebiņu vidusskolas 12. klase

Plauktā starp grāmatām dzīvo rūķītis. Viņa vārds ir Grāmatiņš. Grāmatiņš nav redzams, tikai sajūtams tiem, kuri grāmatas lasa. Viņš neatbilst mūsu pasakās tēlotajiem rūķīšiem, jo viņa uzdevums ir ievilkāt gan bērnus, gan pieaugušos valodu pasaulē. Mans tētis ir lietuvietis, mamma krieviete, vecmāmiņa latviete, bet es – visu valodu sajaukums, tāpēc lasīšana un saziņa mūsu ģimenē notiek vairākās valodās.

Kad esmu paslinkojusi un kādu laiku pie grāmatplaukta neesmu piegājusi, tad sajūtu Grāmatiņa ilgās pēc manis. Negribu viņu apbēdināt un aši vien pārskatu grāmatas. Tādās reizēs viņš uzsēžas uz manas labās auss jipiņas un maigi kutina. Kad esmu ilgāk meklējusi lasāmvielu, viņš iekniebj austiņā, un tad saprotu, ka jāņem tā grāmata, ko Grāmatiņš iesaka. Grāmatas ir mana saruna ar tām – dialogs klusumā.

Tās ir milzīga bagātība, bet laiks, ašais dienu zaglis, neļauj tās visas izlasīt. Gribas, lai saules zeltītais aplis ripotu lēnāk un es varētu iziet no savas lauku mājas lapenītē un iegrimt grāmatu tēlu aktivitātēs, domās palīdzēt tiem, kuri jūtas slikti, vai prieku dalīt ar tiem, kuriem veicas.

No grāmatām zied zeme visos gadalaikos: ziemā balta, vasarā smaržīga, pavasarī plaukstoša, bet rudenī raiba, un tad ir sajūtams silts tuvums no viņu elpām. Esmu jau sapratusi, ka grāmatas nav rotaļlieta un ka lasīšana paņem arī

gribasspēku. Secinu, ka rakstītais ved lasītāju izziņas pasaulē. Man, iegrimstot lasīšanas procesā, atveras pozitīvas emocijas. Rakstītais un drukātais vārds rada cieņu pret valodu un padara cilvēku sirdsgudrāku.

Adriana Sinkevičiute,
*Rencēnu pamatskolas
6. klase*

Man ir ļoti liels grāmatu plaukts. Grāmatas jau lasu no sešiem gadiem. Viena no manām mīļākajām grāmatām ir „Mazais miljardieris”. Grāmata ir par Džo, kam ir 12 gadu, un viņš ir bagātākais zēns pasaulē. Džo ir viss, ko vien varētu vēlēties. Savs F1 sacīkšu auto un trase, 100 000 mārciņas kabatas naudas nedēļā, atrakciju parks dārzā un pat īsta haizivs akvārijā. Ļoti patīk arī „Grega dienasgrāmatas”. Man ir visas daļas. Bieži tās pārlasu, jo tās ir ļoti smieklīgas.

Vienmēr, kad braucam ar tēti uz veikalu, es sev izvēlos kādu jaunu grāmatu. Man drīz vajadzēs jaunu grāmatu plauktu, jo šis jau drīz būs pilns. Ļoti bieži pie manis brauc ciemiņi, viņiem arī patīk lasīt manas grāmatas. Man arī dzimšanas un vārda dienās bieži dāvina grāmatas, tad esmu ļoti priecīgs.

Tagad skatos, ka manā grāmatu plauktā nav vairs īsti vietas. Es jau tētīm teicu, ka man vajadzēs jaunu. Mēs izdomājām, ka paši varētu uztaisīt tādu

plauktu. Mēs jau ar tēti zīmējam, kāds tas varētu izskatīties. Grāmatu plaukts būs no koka un lakots brūnā krāsā. Taisīsim plauktu līdz pašiem griestiem, lai varētu salikt daudz grāmatu. Es jau veikalā arī esmu noskatījis, kuras jaunās grāmatas varētu iegādāties. Uz savām svinībām ciemiņiem saku, kādas grāmatas man lai nopērk. Kad izaugšu liels, man būs sava bibliotēka.

Dāvis Jēkabsons,
*Krimuldas vidusskolas
5.a klase*

Un šeit arī tas stāvēja. Mans vecais, bet mīļais grāmatplauktiņš. Tas bija tīrs, balts. Izskatījās, ka tas burtiski lūdz, lai tajā ieliek kādu jaunu grāmatu vai izņem kādu ārā, lai dotos piedzīvojumos kopā ar jautro Pīteru Penu, skaisto Pelnrušķīti, neveiklo Nikiju Maksvelu, drosmīgo Hariju Poteru, veiklajiem klanu kaķiem vai ar gudro Matildi. Vislabākais bija tas, ka varēja izvēlēties, ar kuru pavadīt kopā savus piedzīvojumus, kaut vai ar visiem reizē! [..]

Es atceros, kā pirms pieciem vai sešiem gadiem mēs ar māsīcu, kad bijām vēl maziņas meitenītes, izvilkām no mana grāmatplauktiņa lelles un sākām ar tām spēlēties. Ilgi domājām, kā tās apgērbt. Vai uzvilkt zilas vai violetas kleitas? Uzvilkt sarkanās kurpītes vai melnus, siltus zābaciņus? Vai lelles būs māsas vai tikai tuvas draudzenes? Un tā katru reizi mēs

to centāmies izlemt, dažreiz pat sākām strīdēties. Vai slikti, ka strīdējāmies? Nē, jo no šiem mazajiem strīdiem man veidojās atmiņas. Mans grāmatplauktiņš to visu redzēja un dzirdēja. Visdrīzāk viņš atceras, kā mēs ar māsīcu skrējām pa istabu ar spilveniem rokās un spiedzām. Gan jau tas dzirdēja dažus mūsu noslēpumus, kurus stāstījām viena otrai naktī, kad vecāki bija aizmiguši.

Grāmatplauktiņ, es vēlos pateikties, ka veidoji manas atmiņas. Paldies, ka glabāji manas grāmatas un žurnālus. Paldies, ka glabāji manas vieglās krājkasītes, jo vienmēr no tām izņemu naudu, lai nopirktu un sevi iepriecinātu ar kādu jaunu grāmatu. Pateicos, ka atradi vietu manām mīļmantiņām. Paldies, ka glabāji manus noslēpumus. [..]

Sofiko Gulua,
*Berģu Mūzikas un mākslas
pamatskolas
6.b klase*

Man ļoti patīk lasīt grāmatas par dzīvniekiem un spoku stāstiem. Grāmatas, kuras ņemu no plaukta, es nelasu bieži, jo savu laiku vairāk veltu mācībām. Man arī patīk lasīt grāmatas angļu valodā, jo tas attīsta manas zināšanas, un varu uzzināt piedzīvojumus, kurus autori izklāsta savos stāstos. Viena no mīļākajām grāmatām, kuru esmu izlasījusi, ir Eimijas Vilsones grāmata „Meitene, kuras vārds ir

Pūce". Lasot šo grāmatu, man ļoti patika klausīties Pūces dzīves stāstu par viņas pazudušo tēvu, kā skolā viņu apsmēja vārda dēļ. Izlasot šo stāstu, es gribēju izlasīt vēl citas Eimijas Vilsones grāmatas, jo tas mani iespaidoja un iemācīja, ka būt atšķirīgam no citiem ir labāk nekā būt visiem vienādiem.

Plauktā vēl atrodas divas enciklopēdijas par dabu un dzīvniekiem. Dažkārt, tikai paskatoties uz savu atslēgas piekariņu, uz kura ir attēlots kruīza kuģis „Isabelle”, es sāku atkal atcerēties lielisko ceļojumu uz Zviedrijas pilsētu Stokholmu, kur es devos ar savu mammu un brāli. Joprojām atceros jautros piedzīvojumus, izklaides uz prāmja. Labākais dienas laiks bija pusdienlaiks, kad ar ģimeni mēs izmēģinājām zviedru galdu. Man ar brāli visinteresantāk bija apskatīt prāmja mazās istabiņas, kurās mēs pavadījām divas nakts. Ceļojumā ļoti daudz piedzīvojām, un ceru, ka drīz atkal varēšu apceļot pasauli kopā ar ģimeni. Vēl plauktā atrodas mani mākslas pieredumi un vārdnīcas, kuras es izmantoju, apgūstot svešvalodas, ja nepieciešams.

Grāmatplaukts man ir ļoti nozīmīgs, jo tas parāda manas vēlmes, intereses, lietas, kuras man patīk darīt, glabā un sargā manas visdārgākās atmiņas.

Mikella Villere,
*Rīgas Juglas vidusskolas
7.a klase*

Mans grāmatplaukts ir bagāts, bet skumjš. Tam sāp sirds un reizēm pat asaras birst. Vispār jau mēs abi esam vienaudži. No pirmās dienas viņš ir bijis man uzticīgs, sargājis visus mūsu ģimenes iemītņiekus. Bērnībā grāmatas kārtīgi izlasīju un noglabāju plauktā, bet tagad reti kāds no mums pie tā pieiet. Kaķis ir kļuvis par tā labāko draugu, bet tas jau neaizdzen vientulību.

Jā, kaut kas ir noticis tajā laikā, kamēr izaugu. Kad biju maza, apciemoju to katru vakaru. Man ļoti patika klausīties mammas lasītās pasakas un reizēm arī stāstus. Kad paaugos tik tālu, lai varētu aizsniegt augstākās grāmatas, es sāku lasīt pati. Atceros, tā bija mana mīļākā izklaide.

Klausos grāmatplaukta stāstos par tām jaukajām dienām, kad maza, sprogaina meitenīte te nāca ciemos ik dienu. Viņš pat esot zinājis precīzu laiku, kad meitēns ieradīsies. Ai, kā grāmatplaukts gaidījis, kad mazās roķeles tam pieskarsies glāstā! Jā, esot bijuši arī skarbāki brīži, kad meitene plauktus izmantojusi kā trepes, bet viņš neko neesot teicis, kā pateicīgs vecītis klusām noraudzījies, domādams – gan jau izaugs...

Nu esmu izaugusi. Ieskatos grāmatplaukta acīs, mēs abi saprotamies. Piedod, ka tik reti tevi apciemoju, es labošos.

Arta Korobova,
*Ojāra Vācieša Gaujienas pamatskolas
8. klase*

Kaspars Jurkovskis, Liepājas Centra sākumskolas 2. klase

Esmu pavisam parasts grāmatplaukts. Dzīvoju Piņķos divstāvu privātmājā. Mani atveda no veikala, izpakoja un samontēja. Vēlāk mani ienesa maza zēna istabā un nolika pie sienas. Tad notika brīnums. Manos plauktos salika lielas, mazas, krāsainas un melnbaltas grāmatas. Tās tika glīti sarindotas pēc augumiem. Es stāvēju liels, varens un lepns.

Pa maniem plauktiem mazas rociņas cītīgi meklēja grāmatas: dzejoļus, pasakas un stāstus. Zēns mazajai māsiņai lasīja un

mācīja no galvas dzejolīšus. Pasakas visiem lasīja vecmāmiņa. Bieži manā plauktā ielika jaunas grāmatas. Es biju priecīgs un lepns, ka esmu vajadzīgs. Bieži strīdējos ar rakstāmgaldu, mēģinot pierādīt, ka bez manis nevar dzīvot. Citas mēbeles par manu lepnumu un vareņību. Mazais zēns auga un augs, līdz sāka iet skolā.

Tad kādu dienu zēna istabā uz rakstāmgalda tika nolikta melna kaste. To izpakoja, pievienoja vadus, un kaste kļuva

spoža. Zēns sajūsmināts apsēdās pie rakstāmgalda. Tētis viņam ilgi stāstīja un rādīja, kā spiest pogas. Tad kaste atdzīvojās un ekrānā mainījās bildes, cita pēc citas. Es arī priecājos, jo vēl nesapratu, ka šī kaste var mani darīt nelaimīgu. Caurām dienām zēns tikai sēdēja un spaidīja pogas. Mani plaukti vairs nesajuta patīkamos pieskārienus, tie sāka pārklāties ar putekļiem. Par mani un manām grāmatām pavisam aizmirs.

Mani mierina cerība, ka kādreiz pazudīs elektrība un kaste vairs nedarbosies. Tad atkal rokas stiepsies uz manu pusi. Es esmu pacietīgs un gaidu.

Sergejs Orlovs,
Rīgas Zolitūdes ģimnāzijas
8. klase

[..] **M**ans grāmatplaukts droši vien atceras manus mazos steidzīgos soliņus, lai ātri izvēlētos bilžu grāmatu, kuru kopā ar māmiņu izlasītu. Tajā nebija nekas daudz uzrakstīts, bet, skatoties grāmatas ilustrācijā, varēja iztēloties dažādus notikumus. Es paaugos, un grāmatās parādījās arvien vairāk rakstītu vārdu rindu un mazāk bilžu.

Šodien mans grāmatplaukts ir kļuvis neredzams. Mainās laiks, mainās

tehnoloģijas, un mani grāmatu varoņi dzīvo elektroniskajā grāmatā. Tā ir ļoti ērta un neaizņem daudz vietas, varu lasīt, kur vien ienāk prātā. Viena grāmata nomaina otru, mans grāmatplaukts kļuvis virtuāls. Tas nenozīmē, ka grāmatplaukts ir izzudis. Nē, tas pastāv, tikai apkārtējie cilvēki vairs nevar redzēt manas intereses. Tagad man un grāmatplauktam ir kopīgi noslēpumi, kurus brīvajos brīžos varu vēlreiz pārdomāt.

Dažreiz ilgojos īstas un reālas papīra grāmatas. Tas ir īpašs prieks turēt rokās jaunu, tikko nopirkto grāmatu. Tu atver vāku, tā vēl īsti skaidri nezina, kādi notikumi tevi tajā sagaida. Tāpēc reti, tomēr ik pa laikam manam grāmatplauktam pievienojas kāds jauns stāsts, jauna grāmata, kuru visbiežāk ir uzdāvinājis kāds no maniem draugiem vai vecāki.

Nevaru teikt, ka katru dienu lasu grāmatas, bet ir dienas, kad gribas sēdēt mīkstā krēslā un klusumā lasīt par kāda cita dzīvi, sapņiem un piedzīvoto. Mans grāmatplaukts noteikti apgalvotu, ka īpaša vieta manā sirdī ir piedzīvojumu romāniem. Tas palīdz ceļot, neizejot no mājām, kas īpaši vērtīgi tagad, kad vairs paši nevaram doties uz citām zemēm.

Darja Rudņicka,
Rīgas Zolitūdes ģimnāzijas
9. klase

Es jums vēlētos pastāstīt par grāmatplauktiem, no kuriem es parasti izvēlos grāmatu, kuru lasīt brīvajā laikā.

Pirmais grāmatplaukts atrodas manā istabā. Tas ir diezgan mazs, bet piepildīts ar skaistām un košām bērniības grāmatām, bet dažreiz aiz tām var atrast arī kādus saldumus. Šajā grāmatplauktā ir atrodama arī grāmata no mana bērnudārza izlaiduma.

Manu brāļu istabā arī ir grāmatplaukts. Tas ir brūns un arī piepildīts ar daudzām grāmatām. Savu brāļu grāmatplauktā es parasti varu atrast enciklopēdijas un „Grega dienasgrāmatu”.

Manās mājās atrodas vēl viens grāmatplaukts, kas ir balts, un tajā ir grāmatas, kuras ir lasījuši mani vecāki. Tā kā mana mamma ir konditore, šajā plauktā var atrast ļoti daudz recepšu grāmatu. Dažreiz gadās tā, ka grāmata, kuru es vēlos izlasīt, nav nemaz mājās atrodama. Tad es neēju uz veikalu, bet gan zvanu vecmāmiņai, jo viņas lauku mājā ir ļoti daudz grāmatu. Manas vecmāmiņas grāmatplaukts ir vecs un tumši brūns. Šajā grāmatplauktā ir atrodamas pat visneparastākās grāmatas. Dažreiz šķiet, ka šīs grāmatas ir vecākas pat par manu vecmāmiņu, jo tās izskatās ļoti senas. Dažas no tām ir rakstītas vecajā drukā, kuru es neprotu izlasīt. Lauku mājas otrajā stāvā ir vēl viens grāmatplaukts, tikai ne tik liels un skaists. Šis grāmatplaukts ir ļoti vienkāršs, to uztaisīja mans vectēvs

no parastiem dēļiem. Tajā arī glabājas visdažādākās grāmatas.

Man ļoti patīk, ka ir tik daudz grāmatplauktu, no kuriem es varu izvēlēties visinteresantākās grāmatas.

Marta Lindberga,
Rīgas Juglas vidusskolas
7.a klase

Manā necilajā grāmatu plauktā var satikt mazu, pūkainu un [..] ģipru puteklīti, kurš prot ienirt dažādos grāmatu sižetos, no kuriem ne vienmēr izkļūst sveikā. Puteklītim šie notikumi ir kā jaunas pieredzes uzkrāšana, kā mums ikvienam, sastopoties ar jauniem cilvēkiem un neierastām situācijām.

Puteklītim un manai mammai ir līdzīga gaumes, viņi abi ieslīgst mīlestības, laimes un romantikas pinekļos. Viņiem vakaros patīk sevi palutināt ar Ineses Prīsjolkovas grāmatu „Ieelpo laimi un mīlestību”, kura rada īpašu noskaņojumu. [..]

Mazais puteklītis pirms miedziņa ir iecienījis Vivitas Šķēles un Ineses Prīsjolkovas grāmatiņu „Laimes likumiņi”. Šī grāmata ir izpelnījies īpašu vietu arī mūsu ģimenē, radu un draugu lokā. Klausās visi, kas grib gremdēties bērniības siltajās sajūtās.

Trakāk iet tad, kad puteklīša ceļi krustojas ar žurnāla „Copes Lietas” galvenajiem varoņiem, kurus ļoti mīl mans tētis. Abiem ir jautri, līdz pludīņš pazūd zem ūdens. tad sākas īstā cīņa par

„būs vai nebūs?”. Tas līdzinās spraigajai situācijai, kad puteklītis iesoļo manā grāmatā, kur viņš uzturas vismazāk, jo paniski baidās sadzirdēt ložu raidītos trokšņus – piv, piv –, un tur viņa sirds sāk pukstēt straujāk. Kad nedaudz aprod ar situāciju, bailes nomaina ziņkāre – kas nu būs?! Un ceļu kopā ar kriminālromāna autoru Metjū Dž. Ārlidžu sākam „Nāves sladzā”.

Es un puteklītis esam sapratuši, ka, lasot sev interesējošas grāmatas, vari tās iemīlēt, ja arī kādreiz esi teicis, ka tev nepatīk lasīt. Man grāmatas ir devušas daudzas un dažādas, labas un sliktas, jautras un bailīgas emocijas, kuras es izdzīvoju, lasot grāmatas. [..]

Klinta Lavrova,

*Kokneses novada Bebru pamatskolas
9. klase*

Drūmā vasaras brīvlaika dienā kāds zēns bija noskumis. Zēns bija sastrīdējies ar mammu, jo pārāk daudz spēlēja datorspēles. Mamma zēnam atņēma datoru, telefonu un neatļāva skatīties televizoru. Mamma ierosināja, lai zēns palasa kādu grāmatu, ko viņš ļoti sen nebija darījis. Zēns, protams, pretojās un negribēja lasīt grāmatas. Pēc stundas zēnam kļuva garlaicīgi, un viņš aizgāja pie grāmatu plaukta, paņēma grāmatu un sāka to lasīt. Grāmatas pamodās no ilgā miega, jo tās neviens ilgu laiku nebija aizticis. Zēns katru dienu ņēma un lasīja

citu grāmatu. Grāmatas bija ļoti priecīgas, ka tās vairs nav pamestas, un sāka aktīvi dzīvot un priecāties. Grāmatas centās saprast, cik ilgu laiku tās ir gulējušas.

Piedzīvojumu grāmatas stāstīja cita citai savus interesantos stāstus, vārdnīcas mācīja gramatiku citām grāmatām. Citas grāmatas mācīja par biznesu, citas par dzeju. Grāmatas savā starpā salīdzināja lapušu skaitu un lielījās ar savām skaistajām ilustrācijām. Galvenās bija biežākā grāmata „Harijs Poters un Filozofu akmens” un vecākā – „Lielā pasaku grāmata”, tās valdīja pār pārējām grāmatām. Katra grāmata gaidīja dienu, kad zēns atnāks un sāks lasīt tieši to. Grāmatas gribēja iepriecināt zēnu un sarindojās cita citai blakus gan pēc žanra, gan pēc alfabēta. Zēns to pamanīja un sāka domāt, ka šis ir maģiskas grāmatas, un viņš izlēma tās notīrīt. Grāmatas sāka justies pavisam citādi, no to virsmas bija pazudis puskilograms putekļu. Tām kļuva daudz vieglāk elpot, un grāmatas kļuva vēl aktīvākas. Ar laiku, kad visas vecās grāmatas bija izlasītas, zēns sāka pirkt jaunas. Vecās grāmatas sākumā nebija priecīgas, ka tās tiek aizstātas ar jaunākām, bet ar laiku tās sadraudzējās ar jaunajām grāmatām. Un tā zēns saprata, cik grāmatas ir vērtīgas, interesantas, un bija ieguvis bagātīgu grāmatplauktu.

Roberts Umbraško,
*Rīgas 64. vidusskolas
8. klase*

Kādu dienu, atnācis mājās, es ieraudzīju, ka manā istabā atrodas savāds grāmatplaukts. Tas tur nekad nebija bijis. Grāmatplaukts izskatījās kā trijstūris, to apviya spoža, gaiši zila ēna, un tajā atradās tikai viena grāmata.

Piegāju pie plaukta un paņēmu šo grāmatu rokās. Uz grāmatas vāka bija rakstīts „Automehāniķis Harijs un Azkabanas Einšteins”. „Cik dīvains nosaukums,” iedomājos. Vēru grāmatas pirmo lappusi, pēkšņi man blakus nostājās kāds zēns automehāniķa tērpā un teica: „Sveiks! Mēs tevi jau gaidījām!” Pavēros apkārt un nesapratu, kur atrodos. Biju ierauts kādā drūmā valstībā, debesīs nebija redzami mākoņi, visapkārt pelēks. Man sākās panika, un es pilnā kaklā blāvu: „Ei! Kur esmu?” Zēns automehāniķa tērpā mani ignorēja un gāja tikai tālāk. Man nebija izvēles, es viņam gāju līdzi. Izrādījās, šī drūmi pelēkā pasaule ir ceļš uz viņa mājām.

Un tā mēs aizgājām līdz Grūvlendai. Tā bija brīnišķīga pilsētiņa, ne tāda kā pelēkais koridors, caur kuru gājām. „Mani sauc Harijs,” teica zēns un sniedza man roku. Es atcerējos, ka grāmatas, kuru turēju rokā, nosaukumā bija minēts automehāniķis Harijs. Zēns pastāstīja, kāpēc viņš mani šurp atveda. Izrādās, ka viņam piederot garāža, bet neesot neviena klienta, kas popularizētu viņa uzņēmumu. Kādreiz viss zēla un plauka, bet tad kaut kas notika, un viss apstājās.

Es biju ar mieru palīdzēt, bet tikai ar norunu, ka varēšu atgriezties mājās. Harijs man izstāstīja savu plānu, un mēs devāmies ceļā.

Vispirms devāmies uz Kamsu. Apjautājāmies vairākiem, taču neviens nevēlējās Harijam palīdzēt. Mēs gājām no vienas pilsētas uz otru, līdz nonācām Azkabanā. Azkabana bija skaista un bagāta pilsēta. Ejot pa pilsētas galveno ielu, redzējām, kā kāds vīrs uzbrūk mazam zēnam. Nolēmām palīdzēt. Pēkšņi no lielas mājas iznāca bagātīgi ģērbts vīrietis un nikni mums uzsauca: „Hei! Rokas nost no mana dēla! Es pasaukšu apsardzi!” Izrādījās, bagātais kungs bija miljonārs Einšteins, un mazais zēns ir viņa dēls. Izstāstījām, kā izglābām zēnu no negantā uzbrucēja, miljonārs pateicās mums un teicās par dēla izglābšanu izpildīt vienu mūsu vēlēšanos. Mēs izstāstījām bagātņiekam par problēmām ar garāžu, un viņš apsolīja palīdzēt.

Pēc dažām dienām garāža bija atguvusi seno slavu. Visi no tuvas un tālas apkārtnes brauca pie automehāniķa Harija labot savus auto. Harijs turēja doto solījumu un caur pelēkā portāla koridoru pavadīja mani mājās.

Ieradies mājās, secināju, ka manā istabā vairs nav ne dīvainā grāmatplaukta, ne grāmatas. Pēc šī piedzīvojuma man ļoti sagribējās ēst, un es devos uz veikalu. Ejot garām grāmatu veikalam, skatlogā ieraudzīju grāmatu – „Automehāniķis Harijs un Azkabanas Einšteins”. Ēstgriba

pazuda, iegāju grāmatnīcā un nopirku šo grāmatu.

Pārņācis mājās, uzvārīju tēju, uzsmērēju desmaizi un, atlaieties dīvēnā, sāku lasīt grāmatu. Pēkšņi sapratu, ka viens no grāmatas varoņiem esmu es. Biju pamatīgi apjucis, bet lepns.

Edvards Rauls Laganovskis,

Ikšķiles vidusskolas

6.b klase

Kāds man teiks, ka plaukts kā plaukts, pelēks, brūns, varbūt pat melns, kaut kāds liels ar atvilknēm, durtiņām, pilnīgi nekas īpašs pirmajā acu skatienā. Atverot skapīti, redzam, ka tajā slēpjas grāmatas. Noteikti aizveram to ciet, jo grāmatas mums nevajag, nav interesanti, nav forši. Tā kādreiz es arī teicu un noteikti vēru to skapīti ciet, nesapratu, kas tajās grāmatās ir, kā var vispār patikt tērēt tām laiku. Tikai teikšu tā – tagad man ir radies apgriezts jautājums, kā var nepatikt? Kā var nebūt interesanti? Nesaprotu...

[..] Pabeidzot lasīt labu grāmatu, rodas jautājums – un ko nu tagad iesākt? Tas noteikti liek saprast, ka grāmata ir bijusi ļoti laba. Uzskatu, ka grāmatu plaukts ir kā apģērbs, tas pasaka priekšā, kāds esi, un ļauj radīt pirmo iespaidu par sevi. Uzzinot, ko cilvēks lasa, var salikt mazu puzzles daļiņu, noprast, kāds viņš ir un kas viņam patīk. Arī man grāmatu plaukts ir kā atslēga tuvāk sev pašai.

Varu atzīt arī to, ka viss slēpjas manī pašā. Ja nepatīk savs plauktiņš ar grāmatām, tur vainīga esmu vienīgi es pati, bet, līdzko sāc domāt citādāk un nebīsties no vārdiem – man patīk, man īstenībā interesē –, grāmatplaukts sāk likties pievilcīgāks, īpašāks. Grāmatas ir jālasa, un tur neko nevar padarīt, bet, ja izvēlas savu stilu un tēmu, nemaz nepamanām, cik daudz grāmatu tiek izlasīts.

Annija Kokoreviča,

Krimuldas vidusskolas

9.a klase

Katrs jaunais gads manam grāmatplauktam dzīvi vērs skaistāku. Tā krājumi kļūst aizvien aizraujošāki, un līdz ar to reizēm mums visiem tā ir liela jautrība. Katra izlasītā grāmata man kļūst mīļa un tuva, un visas šīs mazās draudzenes savā starpā sacenšas, kura iekaros manas simpātijas. Grāmatas ik pa laiciņam sanāk kopā uz sapulci, lai lemtu, kura tad nu vēlēšies, lai es to izlasu. Pirms divām nedēļām tā bija „Grāmata par Pepiju Garzeķi”, bet šonedēļ tā būs „Vilka brālis”. Dažas grāmatas jau man pačukstēja, ka izvēlētajai jābūt sirsnīgai, bet arī nedaudz skarbai.

Eju uz grāmatu sapulci. Vasarā tā notiek dārzā aiz lielā, skaistā rožu krūma, bet rudenī un ziemā pie iededzinātas svecītes manā istabā. Svecēs liesmiņa tās silda un lutina ar smaržu, kas atgādina

vasarā tvanīgās upenes. Katrs taurenītis, kas vasarā lidoja pāri rudzupuķu plāvaj, varēja klausīties šo sapulci.

Ir pagājušas divas nedēļas, rīt būs sapulce grāmatām. Šoreiz uz to esmu uzaicināta arī es, jo tiks lemts par gada labāko grāmatu. Ak, cik skaisti saposta telpa! Griestus izgaismo spuldzītes, kas mirdz kā zvaigznes, smaržo pēc piparkūkām. Sapulci vadīja grāmatplaukta vecākā iemītniece – „Ozola grāmata”. Pat zvirbulēni satupuši ārā uz palodzes, lai paklausītos grāmatu stāstu. Kad vārds tika dots man, es balsoju par grāmatu „Vilka brālis”, jo tā man parādīja īstu draudzību. Kā drosmīgais Torens un vilks draudzējās 6000 gadu tālā pagātnē. Šī grāmata man iemācīja, ka vajag cienīt un novērtēt to, kas tev ir šeit un tagad.

Kā labāko gada grāmatu nominēja „Vilka brāli”, bet neviena sapulces dalībniece nejutās apvainota un atstumta, jo visas grāmatas mani iepriecina ik dienu un māca ko jaunu.

Agnete Esmeralda Lauce,

*Ojāra Vācieša Gaujienas pamatskolas
5. klase*

Kad Annai bija 2 gadi, vecāki viņai iekārtoja atsevišķu istabu ar grāmatplauktu. Plaukts bija liels, balts un ļoti iederējās Annas mazajā istabiņā. Anna bija ļoti satraukta un ar nepacietību gaidīja pirmās grāmatas. Kad vecāki atveda krāšņās pasaku grāmatas, Anna bija priecīga un spiedza

no sajūsmas. Plaukts pildījās ar dažādām bērnu grāmatām, ar dažādiem pasaku varoņiem. Miļākā Annai bija K. Šēnes un N. Gunetsraineres grāmata „Reksi, kas tu esi?”. Anna katru vakaru gaidīja pasaciņas laiku, kad māmiņa vai tētis apsēdās uz Annas gultas un aizveda viņu uz pasaku valstību.

Anna auga, un arī grāmatplaukts pieauga, kļuva pilnāks. Plauktā parādījās nopietnāka daiļliteratūra, enciklopēdijas, mācību grāmatas. Mazo dienu bilžu grāmatiņas lēnām iebīdījās dziļāk plauktā.

Kādu vakaru, kad visi mīkstajās un siltajās gultās gulēja saldā miegā, plaukta dziļākajā stūrī ierunājās mazas, smalkas balstiņas. Tās piederēja bērnu grāmatām. Viņas sprieda, ka jūtas atstumtas un neiederīgas. Vienai grāmatiņai radās ideja: „Varbūt nokļūstam uz grīdas, un, kad Anna piecelsies, viņa redzēs mūs un atcerēsies par mums!” Visas piekrita šai domai. Domāts – darīts!

Ausa rīts. Anna pamodās un ieraudzīja mazo dienu grāmatiņas uz grīdas. Viņa iegremdējās patīkamās atmiņās, atcerējās kopā ar pasaku draugiem pavadītos mirkļus. Meitene gribēja, lai arī citiem ir šādi piedzīvojumi. Tāpēc Anna mammai lūdza atļauju uzdāvināt bērnu grāmatas māsiņai Robertai. Kad māmiņa atļāva to darīt, Anna sāka kārtot savas bērniņas draudzenes kastē.

Grāmatas bija satrauktas un ļoti gribēja satikt jauno saimnieci. Kad Roberta atvēra kasti un ieraudzīja grāmatas, viņa

bija sajūsmā. Viņa rūpīgi cēla tās laukā un šķirstīja to lapas. Anna zināja, ka grāmatas ir nokļuvušas labās rokās un tās piepildīs nu jau citu grāmatplauktu.

Patricija Anna Puķāne,
Rīgas Natālijas Draudziņas vidusskolas
5. klase

Bērnībā man bija grāmatas no sērijas „Brīnumpasakas”, kur [..] lasāmi dažādu tautu stāsti gan par dzīvniekiem, gan par cilvēku savstarpējām attiecībām. Vismīļākā man ir Kārļa Skalbes „Kaķīša dzirnavas”. Kad es vēl pats nemācēju lasīt, man to priekšā lasīja mamma. Kaķītis melderis bija ļoti čakls un strādīgs. Dzirnavās darba ritms neapstājās. Kaķītis gādāja savām meitām pūru, tomēr vēlāk melnais runcis viņu padzina no dzirnavām. Kaķītis bija ļoti bēdīgs. Zēni viņu apmētāja ar dubļiem. Baltā melderā kažoks kļuva netīrs. Man bija žēl kaķīša, tomēr pasakas izskaņā kaķītis piedod pāri nodarīto un saka: „Kādēļ vairot sāpes, lai vairojas prieks!” Tie ir svētīgi vārdi.

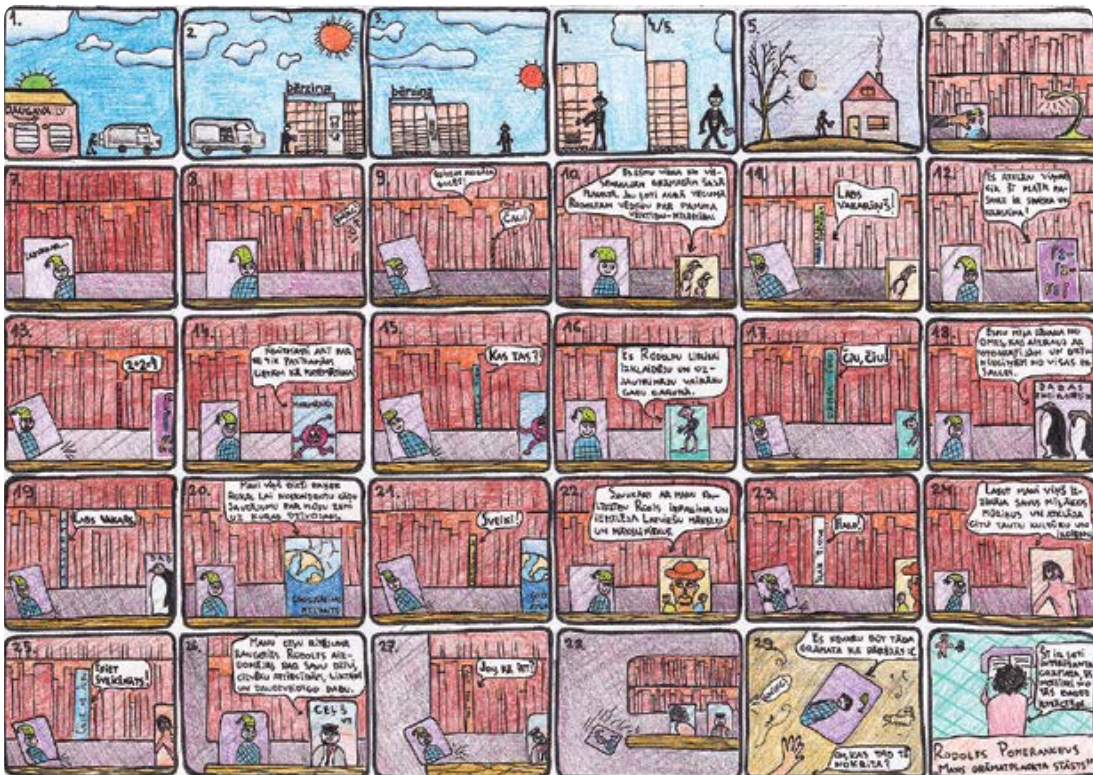
Manā grāmatplauktā ir arī dažādi atlanti, tie man sniedz daudz zināšanu par dažādām zemēm. Pagājušajā gadā mans tētis tiesāja basketbolu Senegālā, tur bija vairāki tūkstoši skatītāju. Tas bija atbildīgs mačs, tētis bija galvenais tiesnesis. Grāmata – atlants man sniedza ieskatu par šo zemi.

Ikdienā mēs sastopamies ar dažādām tehniskām parādībām. Un atkal milzum daudz atbilžu sniedz grāmatas. „Vai tu zini, kā darbojas pasaule?” stāsta par to, ka tehnika ir aizraujoša, dažreiz pavisam vienkārša, līdzīgi tas notiek arī dabā – mēness maina savu formu, ezis ziemā guļ, un ūdens plūst pa koku līdz pat lapām. Grāmatā var atrast atbildes uz daudziem jautājumiem.

Manā grāmatplauktā ir arī žurnālista Māra Rīmeņa grāmata „Veiksmei līdzās”. Skolas laikā Māris pats spēlējis tenisu, tādēļ daudz zina par šo sporta veidu. Žurnālists ir strādājis daudzās vasaras un ziemas olimpiskajās spēlēs. Viņš interesanti stāsta par vietām, kur tās norisinājušās. [..]

Valters Lucis,
Rīgas Juglas vidusskolas
7.b klase

Savu dzīvi mans grāmatplaukts [..] uzsāka ar pavisam vienkāršu mērķi – sadalīt uz pusēm istabu, kurā dzīvojam mēs ar māsu. Māsai piederošā plaukta puse uzreiz tika piepildīta ar „meiteņu grāmatām” un foto albumiem, bet es tikmēr savus plauktus piebļīvēju ar rotaļu mašīnām un ieročiem, „beibleidiem” un „bīdemeniem”, kaučuka bumbiņām un hokeja ripām, futbolistu un hokejistu portretu uzlīmēm un kalendāriem. Kamēr māsa iepazīna Margaritas Stārastes varoņu pasauli un mācījās priecāšanās spēli no Polliannas,

Rūdolfs Pomerancevs, profesionālās izglītības kompetences centra „Rīgas Dizaina un mākslas vidusskola” 2. kurss

es prātoju, kurš „Nerf” ierocis ir labāks, izlīmēju plaukta sienas ar Rīgas dinamiešu uzlīmēm, jo pēc nūjas satvēriena vien atpazīnu katru „Dinamo” spēlētāju. Plauktam nebija iebildumu.

Es paaugos un sāku iet skolā. Plauktā bija jāatrod vieta mācību grāmatām un burtnīcām. Ar nelielu nožēlu pamazām šķiros no savām rotaļlietām, kuras gan tāpat bija zaudējušas savu lomu manā dzīvē. Grāmatplaukta manā pusē beidzot

arī bija grāmatas. Skolas grāmatām reizēm piedroņojās „Bērnu žūrijas” grāmatas, kuras skolotāja lika lasīt. Lielākoties jēdziens „grāmata” man nešķita savienojams ar vārdu „interesanta”, tomēr gadījās nejauši izņēmumi, un tie iekārtojās uz palikšanu manā grāmatplauktā. Jutu, ka plaukts ar katru šādu reizi it kā izslejas, it kā sajūtas cienīgāks, lepojoties par mani.

Pirmā grāmata, kuru es atzinu par interesantu un sava plaukta cienīgu, bija

viena no „Bērnu žūrijas” grāmatām – E. Uspenska „Tēvocis Fjodors, suns un kaķis”. Laikam tāpēc, ka arī mana mamma neparko nevēlējās dalīt māju ar suni vai kaķi. (Pateicoties tētim, mums tomēr tagad ir gan suns, gan kaķis.) Pāris gadus šī bija vienīgā mana plaukta pastāvīgā iemītniece. Viņš nežēlojās, nepārmeta, nesteidzināja. Tagad „Tēvocim Fjodoram” blakus stāv M. Peiveres „Vilka brālis”, kas jāva izdzīvot bailes un saprast, ka bez drosmes pasaulē grūti. Vēl tur dzīvo J. Telleres „Nekas” – grāmata, kuru izlasīju pēc Valmieras teātra izrādes noskatīšanās. Izrāde šokēja, bet grāmata patiešām lika aizdomāties, vai un kāda ir dzīves jēga. Dažreiz liekas, ka ir, citreiz jāpiekrīt Pjēram Antonam, kas apgalvo, ka nav. Līdz šim vienīgā grāmata, kuru neesmu spējis nolikt malā, izlasījis dienā apsolīto lappušu skaitu, ir D. Boina „Puisēns svītrainā pidžamā”. Bruno un Šmuels vēlējās dzīvot parastu bērnu parastu dzīvi, tomēr pasaule nebija tik parasta.

Mans grāmatplaukts pārliecinoši darījis savu darbu pēc vislabākās sirdsapziņas visu šo daudzo gadu garumā. Reizēm gan var just, ka plaukts par kaut ko ir sabēdājies vai apvainojies, jo tad tas labprāt dara visu, lai kāds (visbiežāk – es) tajā ieskrietu un atsistu, piemēram, kāju vai plecu. Tad es padusmojos, tomēr pēc laiciņa saprotu, ka sāp ne tikai man, bet arī plauktam. Varbūt sāp, ka neesmu pats kārākais lasītājs ģimenē, varbūt sāp

Bruno vai Pjēra Antona liktenis. Tomēr mēs ātri izlīgstam un turpinām katrs savu vienkāršo dzīvi, palaikam pieredzot interesantus brīžus.

Rūdolfs Briedis,
Bērzaunes pamatskolas
9. klase

Rakstu Jums tāpēc, ka sen neesam tikušies. Redzu, ka manas draudzenes grāmatas un es pats, vecais grāmatplaukts, visi esam pārklāti ar putekļiem. Bet kas var būt bēdīgāks par putekļainu un aizmirstu grāmatplauktu!

Atceros vēl vecos, labos laikus, kad mani noslaucīja tīru, bet manas draudzenes bieži gāja uz jaukām ballēm un atklāja cilvēkiem savus noslēpumus, kas tikai viņām zināmi. Tagad arvien biežāk no viesistabas dzirdu televizora skaņas, bet no bērnu istabas klaviatūras klikšķus. Taču es nevēlos sūdzēties. Skumt man neļauj arī manas draudzenes.

Gribu pastāstīt par savu vienkāršo, bet ļoti interesanto grāmatplaukta dzīvi. Tā ir bagāta neparastiem notikumiem un piedzīvojumiem. Nepametot savu vietu, es ceļoju pa dažādām valstīm un pārvietojos laikā. To darīt man palīdz nevis maģija vai gudrās modernās tehnoloģijas, bet grāmatas. [..]

Naktī, kad visi mājās gul, grāmatas klusi čabina savas lapas, stāstot cita citai savus noslēpumus, kurus dzirdu arī es. Jūs droši vien jautāsi, vai man

neapnīk viņu rosišanās. Nē, tā nevar apnīkt! Manas draudzenes grāmatas taču ir ļoti dažādas: slaidas un korpulentas, gara un īsa auguma, ļoti gudras un ļoti jautras, nopietnas un vieglprātīgas, piedzīvojumu meklētājas, izmeklētājas, grāmatas – ārstes, grāmatas – filozofes, grāmatas – romantiķes. Un, kā jau visas daiļā dzimuma pārstāves, ļoti runīgas.

Mums, grāmatām un grāmatplauktiem, ir ļoti svarīgs pienākums – glabāt pasaulslavenu un mazāk slavenu rakstnieku, zinātnieku un ceļotāju domas un atklājumus, pasaules valstu un tautu bagāto kultūras mantojumu. Tikai jānāk pie kāda no mums, tuvākā grāmatplaukta, jāatver viena no grāmatām, un tā atklās Jums sevī glabāto pasauli.

Cerot uz drīzu tikšanos,
vecais, aizmirstais grāmatplaukts.

Alise Šneidere,
Rīgas Zolitūdes ģimnāzijas
9. klase

[..] **E**smu izlasījusi daudzas lielas, smagas, plānas, skaistas, vecas grāmatas. It īpaši mani aizrauj vēstures grāmatas, kurās stāsta par kaut ko tādu, kam nav atbildes vēl šodien. Piemēram, kā Ēģiptē uzcēla lielās piramīdas. Mēs visi mēģinām rast atbildes uz dažādiem jautājumiem. Ne vienmēr tas izdodas gludi. Grāmatās ir neaptverams spēks, kas dzen mūs uz priekšu, liek sasniegt kaut ko brīnumainu. [..]

Arī ikviens cilvēks ir kā grāmata. No ārpuses sevi redzu kā tukšu un nevienam nevajadzīgu cilvēku, bet dvēselē mēs nespējam ielūkoties. Varbūt esmu mīļa, laipna... Vai drīzāk kā dēmons, kurš neprot saskatīt labo un ir bezjūtīgs. Varbūt esmu kā Dievs – mīl... uzklausa... soda?! Mēs paši reizēm nezinām, kas un kādi esam. Mums jāļauj sevī daudz kam nomirt – nevis tāpēc, ka tas būtu kas slikts, bet tāpēc, ka šīs lietas mūs neaizvedīs turp, kur vēlamies nokļūt. Vienīgais, ko mēs pašiem varam iedot otram, ir mūsu dzīves pieredze. Redzēt sevi ir kā sods, jo mēs varam būt labāki par to, ko redzam. Mēs spējam veidot pārmaiņas, taču tas ir liels izaicinājums. [..]

Ja tu dzīves grāmatā sevi idealizēsi kā vislabāko cilvēku, rūgti maldīsies, jo neviens nekad nebūs perfekts. Bet neviens nav arī briesmīgs. Katrā cilvēkā ir kāds cukura graudiņš, dažiem dziļi apslēpts, citiem ātri atrodams. Redzot sevi, saskatu arī citus līdzcilvēkus, kuri būs blakus, jebkurā mirklī atbalstīs un cienīs. Esmu varbūt nedaudz dīvainā – par sevi nemēdzu daudz stāstīt. Spēju citu cilvēku pavērtajās grāmatās atrast ko tādu, kas iemāca labāko.

Mums katram prātā, domās ir sava veida grāmatu plaukts. Pieaugot un palielinot savu zināšanu krājumu, mēs kļūstam gudrāki. Gudrība ir dzīves pamats visam, to mums palīdz apgūt vecāki un skolotāji, kuri savulaik arī izlasījuši dažādas gudrību grāmatas. Bez

dzīvošanas nav mācības: „Mūžu dzīvo, mūžu mācies!”

Gita Jarocka,

*Taurupes pamatskolas Meņģeles filiāles
8. klase*

Reiz bija grāmatplaukts, kurā bija grāmatas – bēdīgas, jautras, aizraujošas. Bet kurš gan tās lasīja? Nevieni?! Grāmatplaukts atdzīvojās un teica: „Nu gan! Manas grāmatas neviens nelasa?” Grāmatplaukts diezgan ilgi domāja tumšajā mājas istabā. Bet kas tur? Grāmatplaukts sastinga. Tā bija mazā Jolanta, kura atnāca apskatīties tumšo istabu. Viņa ieslēdza gaismu un ieraudzīja grāmatas. Jolanta piegāja pie grāmatplaukta un apskatījās grāmatas, un uzreiz kā apburta sāka lasīt „Pifa piedzīvojumus”. Grāmatplaukts kļuva tik priecīgs, ka pat sāka dejot. Jolanta bija tik izbrīnīta un vienlaikus arī nobijusies, kad ieraudzīja, ka grāmatplaukts dejo! Taču viņa saņēma visu savu drosmi rokās un jautāja: „Uūū, vai te kāds ir?” Grāmatplaukts priecīgs atbildēja: „Jā, te es – grāmatplaukts.” Jolanta jautāja: „Bet kā tu vari runāt?” Grāmatplaukts atteica: „Neviens nelasīja manas grāmatas, un es jutos vientuļš, tad sajutu, ka varu staigāt un runāt, tāpat kā jūs, cilvēki, to darāt.” Jolanta sacīja: „Ak tā! Mēs varētu tevi ievietot bibliotēkā, lai cilvēki lasa tavas grāmatas un aprīno!” Grāmatplaukts

bailīgi atbildēja: „Nē, labāk ne.” Taču Jolanta neatlaidīgi turpināja: „Tad mēs varētu izveidot lasītāju klubu, kur pieaugušie un bērni nāktu un lasītu tavas grāmatas!” Grāmatplaukts no prieka iekliedzās: „Jā, brīnišķīga ideja!” Jolanta nedaudz norāja grāmatplauktu par skaļo uzvedību, taču abi vienojās, ka Jolanta informēs par grāmatu klubu iespējām savus radus un draugus, arī paziņas, bet grāmatplaukts veidos reklāmas plakātu grāmatu klubam.

Vispirms Jolanta piezvanīja savai vecmāmiņai un izstāstīja par lielisko iespēju iestāties grāmatu klubā. Vecmāmiņa bija sajūsmā par jauko ideju, tāpēc apsolīja, ka arī vectētiņu aicinās sev līdzi un dažas savas draudzenes. Tikmēr grāmatplaukts bija pabeidzis rakstīt plakāta tekstu, kas skanēja šādi: „Laiņi lūgti grāmatu klubā! Atvērts katru dienu! Jaunas grāmatas katru nedēļu, bet silta tēja katru dienu!” [..]

Kad plakāti bija izlīmēti pa visu mazo pilsētiņu, cilvēki uz grāmatu klubu zvanīja un nāca bez apstājas. Visi gribēja iesaistīties. Starp pirmajiem apmeklētājiem bija Jolantas vecmāmiņa un vectētiņš, kā arī viņas draudzenes. Cilvēki lasīja un lasīja grāmatas un pateicās Jolantai un grāmatplauktam par to, ka izveidojuši lasītāju klubu. [..]

Una Zariņa,

*Dāvja Ozoliņa Apes vidusskolas
5. klase*

Grāmatas ir mana lielā mīlestība, kurai es piešķiru nozīmīgu daļu no savas dzīves, tāpēc ar lepnumu varu pastāstīt par savu grāmatplauktu.

Tas ir no grāmatu smaguma nedaudz ieliecies un saturā ļoti daudzveidīgs. Man patīk lasīt jau no agras bērnības, tāpēc, pat neskatoties uz nelielo vecumu, es esmu izlasīju daudz grāmatu – gan ar vienkāršu un viegli uztveramu sižetu, gan emocionāli pārbagātas grāmatas, par kurām es vēl ilgi neaizmirsīšu. Ko gan grāmatplaukts varētu pastāstīt par maniem paradumiem grāmatu izvēlē?

Sākšu ar to, ka visvairāk grāmatu lasu krievu valodā, jo tā ir mana dzimtā valoda, man to ir viegli saprast un pēc tam pārdomāt izlasīto. Skolā nākas lasīt grāmatas arī latviešu un angļu valodā, tāpēc diezgan daudz vietas manā grāmatplauktā ir arī šīm grāmatām. Tās palīdz labāk saprast šo tautu uzskatus, pārlicību un mentalitāti.

Mans grāmatplaukts varētu likties mulsinoši haotisks. Dažādos dzīves periodos esmu lasījusi sižetiski ļoti atšķirīgas grāmatas. Bērnībā tie bija fantastiski romāni par burvjiem un maģiskiem dzīvniekiem, vēlāk manu interesi piesaistīja grāmatas ar vēsturiskiem notikumiem. Šobrīd manā grāmatplauktā vairāk grāmatu ir par cilvēku savstarpējām attiecībām, viņu karjeru un sapņu piepildījumu, kas aicina tiem līdzināties.

Manā grāmatplauktā ir dažādu autoru darbi, nevaru izcelt vienu vismīļāko autoru. Tomēr šobrīd sāk rindoties aizvien vairāk japāņu autora Haruki Murakami romānu. Man patīk viņa stils, neticami notikumi, kas liekas ļoti ticami, un es varu sapņot ikkatrā romāna lappusē.

Mans grāmatplaukts palīdz veidot manu dzīvi. Tas dod mierinājumu grūtos brīžos un rosina uzdrīkstēties pašai veidot savu dzīvi tādu, kādu to pati vēlos.

Ļubova Vaitkeviča,
Rīgas Zolitūdes ģimnāzijas
9. klase

Reiz dzīvoja kāds grāmatplaukts. Tam bija vismaz 50 gadu. Grāmatplaukta darbs bija savos 4 plauktos aiz stikla durtiņām turēt grāmatas un pasargāt tās no putekļiem un mitruma. Grāmatplaukts dzīvoja lielās istabas pašā stūrī. Viņam bija skumji un vientuļīgi, jo reti kāds pienāca, lai paņemtu grāmatu lasīšanai. Viņa draugs kaķis arī nezin kur bija pazudis. Labi, ka tuvumā plauktam bija logs. Pa to reizēm iespīdēja saule un uzlaboja noskumušā grāmatplaukta garastāvokli.

Kādu dienu istabā ienāca vecs vīrs. Viņš bija nopircis jaunu, skaistu grāmatu, to izlasījis un tagad to ielika plauktā pie citām grāmatām. Tad vecais vīrs atvēra logu, lai pavēdinātu istabu, pats apsēdās šūpuļkrēslā un... iemiga.

Sauli aizklāja mākoņi, un sāka līt. Pa atvērto logu lietus lāses tika arī istabā, bet

vecais vīrs tikai snauda. Grāmatplaukts sāka uztraukties, ka neviens neaizver logu. Viņa grāmatas taču varēja kļūt mitras!

Grāmatplaukts centās izdomāt, kā paglābt savas grāmatas, un izdomāja. Viņš saņēma visus savus spēkus un centās sapurināties. Nekas nenotika. Tad viņš mēģināja vēlreiz. Atkal nekā. Grāmatplaukts nepadevās, un beidzot viņam izdevās sadrebināties. No plaukta ar skaļu būkšķi nokrita jaunā grāmata.

Vecais vīrs no trokšņa pamodās, pacēla grāmatu, ielika atpakaļ plauktā un aizvēra logu. Nu grāmatas bija paglābtas no mitruma, un grāmatplaukts bija laimīgs, ka viņam tas izdevās.

Markuss Agarelovs,
Cieceres pamatskolas
7.b klase

Mans grāmatplaukta stāsts aizsākās, kad iepazinās 2 žanri – romantiskais ar komēdiju. Lai arī cik neticami tas liktos, tiem bija daudz kā kopīga, taču izēmējās arī kādas atšķirības. Romantiskais žanrs bija īsts romantiķis – viņam patika sapņot, fantazēt un daudz un ilgi domāt. Viņš tik tiešām domāja daudz un par daudz ko. Par zilajām debesīm, zem kuru uzaustajām zvaigznēm kāds pāritis sapņaini guļ. Par zaļo zāli, pa kuru ar basām kājām divi mazi bērni, smieklu apvīti, skrien. Un kurš lai zina, kas viņus saistīs vai nesaistīs tālajā nākotnē? Par mājām, kurās mīlestība valda katru

rītu, dienu, vakaru un nakti. Par jūru un tās smilšaino krastu, gar kuru staigā cilvēki – gan veci, gan jauni. Par sauli, kura izgaismo un silda katru laimīgajās vasaras dienās pastaigas laikā ar draugu. Taču ne vienmēr rodas labas domas vien. Kā jau dzīvē lemts, reizēm romantikai arī nepieciešama pauze. Tad rodas domas par drūmiem mākoņiem, kas dienām ilgi turas kopā ar dažiem cilvēkiem, kuriem nav veicies. Par lietu, kas šļācas pāri vaigiem kā asaras. Par vientulību, kas uzmācas kā migla.

Šādos brīžos noderētu kāds labs joks, kas uzlabos dienu. Tieši šo triku mācēja komēdiju žanrs. Viņš bija apveltīts ar smieklīgu, pozitīvu, optimismu un bēdas gandrīz vai nepazīna. Varbūt tieši tādēļ tiem diviem tik labi saskan? Komēdiju žanrs spēj sasmēdināt. Ar jokiem, smieklīgiem gadījumiem, jautriem stāstiem. Būt laimīgam taču ir tik labi! Tieši tā domāja komēdiju žanrs. Viņam likās, ka laimīgāks vairs nevar kļūt.

Tādēļ pie viņa nāca romantiskais žanrs, kurš jutās laimīgs kopā ar komēdiju žanru, jo tikai viņš spēja šim romantiķim uzzīmēt tādu smaidu uz sejas, viegli bēdu asaras pārvērst smieklos. Toties romantiskais žanrs iemācīja komēdiju žanram mīlēt gan pašam sevi, gan citus. Viņš iemācīja atrast un just mīlestību, kā arī nezaudēt to, jo reizēm padoties ir visvieglāk.

Katrina Šrama,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
9. klase

Manā plauktā grāmatas ir sakārtotas pa krāsām, tādā veidā caurvijas varavīksne. Tā ieskauj ikvienu grāmatu un tās stāstu. Tieši varavīksne manas grāmatas padara tik raibas un dažādas.

Sarkanā varavīksnes krāsa ieskauj romānus un mīlas stāstus. Kāpēc tieši sarkanā? Jo šī krāsa mūs ievēd mīlošajā un maigajā stāstu pasaulē.

Oranžā krāsa mūs ierauj piedzīvojumu zemē, kur jāatklāj dažādi noslēpumi, jāglābj pasaule no ļaunajiem, kur draugi ir lielākais atbalsts un partneri šajos lielajos notikumos. Piedzīvojumu grāmatas ir vilinošas ar neatrisinātām mīklām un mistērijām.

Dzeltenā krāsa mums stāsta pasakas. Tās, kuras ir stāstītas jau no bērnības un kuras ir rakstījuši dažādi autori. Dzeltenā krāsa ļauj izpētīt un iepazīt dažādu valstu tradicionālās pasakas.

Tostarp zaļā krāsa ir izziņu krāsa. Zaļā ieskauj grāmatas, kas māca par zemi, pasauli, Visumu. Par vismazāko dzīvībiņu uz zemes virsmas. Šādas grāmatas ir enciklopēdijas un dažnedažādākās kartes. Šīs grāmatas mums dod iespēju kļūt gudrākiem un zinošākiem.

Zilā varavīksnes krāsa ieskauj plauktu, kurā atrodas Dieva grāmata Bībele. Zilā krāsa ataino Bībeles plašo gudrību un mācību, ko tā dod. Zilā ir dievišķā krāsa.

Šī varavīksne man ir ļoti nozīmīga, jo tā padara manu dzīvi košāku, interesantāku un dažādāku. Grāmatas

mani pilnveido. Bet pats labākais ir tas, ka varavīksne nekad nebeidz mirdzēt, jo grāmatas turpina sarakstīt.

Evelīna Veinberga,
*Krimuldas vidusskolas
9.a klase*

Grāmatas, ak, jūs, – visdažādākajās krāsās, formās, piepildītas ar atšķirīgu saturu, savu stāstu un emociju gammu. Katrai savs autors, sava dvaša. Tās palīdz mani nest tālāk nezināmajā pasaulē, iztēloties nākotni un dzīvot savu mūžu tēlainībā. Turot rokā iemīļotu sējumu, tā vien šķiet, ka to var lasīt un lasīt, un vēlreiz pārlasīt. Tā ir dvēseles maize. Pāršķirot lapas, reizēm var sajūst autora elpu, bet, aizverot vākus, pirksti nepārprotami uztver paātrinātu pulsu.

Grāmatas rindojas manā plauktā un sapņo, kad kāds veltīs tām laiku un dosies kārtējā ceļojumā. Man vislabāk patīk zinātniskās grāmatas, to lasīšanai laiku atradīšu vienmēr. Ja pārējās grāmatas starp lapām ir sakrājušas putekļu slāni, tad zinātniskās grāmatas esmu pārlasījis vairākas reizes, nepacietīgi gaidot nākamo daļu iemīļotajai sērijai. Atliek vien ielūkoties grāmatā, pazūd laiks un telpa – tu esi ierauts zinātniskās fantāzijas pasaulē. Tas ir tik burvīgi – kādu laiku atrasties ārpus realitātes, izjust vārdu un klusumu. Vārdiem piemīt milzīgs spēks.

Tie var dziedināt vai arī ievainot. Ar vārdu var izcelt no dzelmes un arī nogremdēt. Kad nezini, ko iesākt, meklē padomu uzrakstītājā. Kad zini, tomēr neesi drošs, meklē apstiprinājumu grāmatās. Kad esi izmisis, gribi izkratīt sirdi, grāmatas spēj nomierināt, ietīt siltā segā. Ja vārdam nebūtu tāda spēka, cilvēks nebūtu sācis runāt.

Mazs būdams, nevarēju aizmigt bez grāmatas. Atceros, kā mamma man lasīja priekšā par dabu un dzīvniekiem, tas toreiz man šķita ļoti aizraujoši. Šī lasīšanas kāre un interese par dabu jau no mazotnes ir saglabājusies līdz pat šim brīdim. Grāmatas ir manas mājas un patvērums. Top jaunas tehnoloģijas, attīstās arī paši cilvēki. Tiek mazāk lasītas un novērtētas grāmatas. Nevēlos, lai grāmatas tiek aizmirstas. Gribētu vienmēr klausīties mātes balsī, kā viņa lasa man grāmatu.

Grāmata – mākslas darbs, kurš pārdzīvo savu radītāju. Paskaties uz grāmatu plauktu! Pakavējies tur uz brīdi, novērtē to, tajā slēpjas brīnums, ko tu vari izbaudīt. [..]

Silvestrs Dzalbs,
Taurupes pamatskolas
9. klase

Kādas savrupmājas greznajā viesistabā dzīvoja krāšņs grāmatplaukts. Tas bija melns, ar baltiem plauktiņiem un LED gaismiņām. Šis

grāmatplaukts glabāja gan grāmatas, gan daudz citu lietu, bet viņam bija apnicis katru dienu darīt vienu un to pašu. Grāmatplaukts sadumpojās un izdomāja, ka vismaz vienu dienu viņš grib iziet laukā izstaigāties, izkustēties, paelpot svaigu gaisu un paskatīties, kā izskatās pilsēta, kurā pats dzīvo.

Tā kādu dienu grāmatplaukts devās pastaigāties pa pilsētu. Vispirms grāmatplaukts ieraudzīja lielu, skaistu ēku, virs kuras durvīm bija uzraksts „Bibliotēka”. Liela ziņkārība viņu mudināja atvērt bibliotēkas durvis. Un ko grāmatplaukts tur ieraudzīja? Simtiem plauktu un tūkstošiem grāmatu! „Elpu aizraujošs, neticams atradums,” grāmatplauktam aiz pārsteiguma pat likās, ka tas, ko viņš redz, nav īstenība, ka viņš sapņo.

Tad grāmatplaukts devās uz pilsētas parku izstaigāt labirintu. Viņš ilgi klīda pa labirintu, bet nevarēja atrast izeju. Grāmatplaukts maldījās ilgi un apmaldījās tā, ka vairs nesaprata, uz kuru pusi iet. Nu viņš bija nobijies ne pa jokam, līdz grāmata, kurā bija karte, viņu izveda no labirinta ārā.

Pēc labirintā pārdzīvotā grāmatplaukts saprata, ka vienam staigāt pa pilsētu nemaz nav droši. Viņš gribēja dzīvot mierīgi un turēt savos plauktos grāmatas. Viņš gāja atpakaļ uz bibliotēku un gribēja tur pieteikties darbā, bet iegāja nevis bibliotēkā, bet citā lielā ēkā – veikalā. Grāmatplaukts nesaprata, kur nokļuvis,

tāpēc uz brīdi sastinga. Pārdevēja nodomāja, ka plaukts paredzēts pārdošanai, un uzlīmēja viņam uz pašas pieres cenu. Kad pārdevēja aizgāja, grāmatplaukts noņēma no pieres cenu un skrēja uz mājām ko kājas nes.

Kopš tā laika grāmatplaukts saprata, ka pilsētas apceļotājs no viņa nesanāks, un vairs nekustējās ne no vietas. Savas savrupmājas greznajā viesistabā darīja to, ko prata vislabāk, – glabāja gan grāmatas, gan daudz citu lietu. Par to, kā izskatās pilsēta, uzzināja no grāmatām, kuras turēja savos plauktos.

Ešlija Šulce,
Cieceres pamatskolas
7.b klase

Grāmatas ir dzīvas!

Vienu dienu meitene Bella atnāca mājās no skolas un ieraudzīja, ka grāmatplauktā bija pazudušas trīs grāmatas. Viņa nodomāja, ka vecmamma paņēmusi tās palasīt, Bella aizgāja uz savu istabu. Patiesībā visas pazudušās grāmatas bija neparastas. Tās bija dzīvas!

Kādu dienu, kad meitenes nebija mājās, grāmatas sāka strīdēties par to, kura ir gudrākā un skaistākā grāmata. Sarkanā grāmata teica: „Es esmu visskaistākā, jo esmu koši sarkanā krāsā, un manī ir tik daudz stāstu, pasaku un teiku. Esmu noslēpumu glabātāja!” Zilā grāmata iesaucās: „Nē, es esmu

visskaistākā, jo esmu zila kā debess un skanīga kā cīrulis zilajās debesīs, jo manī ir latvju dainas un dzeja bērniem!” Savukārt Rozā grāmata cēlā pārliecībā pauda: „Bet es esmu visgudrākā, jo esmu latviešu tautas mīklu grāmata. Manas mīklas min tik daudzi bērni. Citiem izdodas mīklu kamolu šķetināt, bet citi paliek ar garu degunu!” Kad šie vārdi bija izskanējuši, grāmatas izdzirdēja noklaudzam durvis; neviens nedrīkstēja zināt lielo grāmatu noslēpumu, citādi lielā pasaules kārtība tiktu izjaukta, un to nu pat iedomīgākā grāmata nevēlējās. Mājās bija pārnākusi Bella. No bailēm Rozā grāmata nokrita uz grīdas. Bella iegāja istabā, pacēla Rozā grāmatu un nolika to plauktā pie pārējām grāmatām.

Reiz, kad Bella gulēja, grāmatas izdomāja aizmukt – viņas bija pārņēmusi vēlme iepazīt īsto pasauli. Zilā grāmata nolēca no plaukta ar lielu skaņu. Šī skaņa Bellu pamodināja, un viņa gāja skatīties, no kurienes šī skaņa nāk. Bet Zilā grāmata paspēja paslēpties zem skapja. Bella neko aizdomīgu nesaskatīja un gāja gulēt tālāk, bet Zilā grāmata izlīda no slēptuves un gaidīja pārējās sabiedrotās. Tad no plaukta nolēca Rozā un Sarkanā grāmata. Tās sāka staigāt pa istabām, kurās vēl nebija bijušas. Tas bija ļoti interesanti! Tad grāmatas pamanīja, ka āra durvis ir pusatvērtas. Un visas trīs neparastās grāmatas izskrēja no mājas. Grāmatas pamanīja kokus, krūmus, puķes, putnus, sauli, debesis, mākoņus – visu, ko viņu

lappuses mēdza stāstīt. Dzirdēt ir viens, bet redzēt pašām ar savām grāmatu acīm ir kas cits. Visas reizē iesaucās: „Ak, cik viss ir burvīgs un skaists, un košs, tik dzīvs!” Tad tās izdomāja iet tālāk, jo dārza vārtni bija vajā.

Grāmatas gāja, gāja līdz ieraudzīja ezeru. Rozā grāmata piegāja pārāk tuvu ezera malai, paslīdēja un iegāzās ūdenī. Sarkanā un Zilā grāmata steidzās glābt draudzeni un izglāba. Kad Rozā grāmata saulē nožuva, visas trīs turpināja savu ceļojumu – pasaules iepazīšanu.

Taču kas notika pa to laiku mājās? Bella, pamodusies no diendusas, vēlējās palasīt kādu no grāmatām. Meitene pamanīja, ka no plaukta ir nozudušas viņas trīs mīļākās un skaistākās grāmatas. Diemžēl Bella tā arī šīs grāmatas neatrada.

Visas trīs grāmatas tā arī ceļo vēl līdz šai dienai, jo pasaule ir ļoti neparasta un brīnumaina. Bet Bella vēl joprojām cer, ka kādu dienu viņas mīļākās grāmatas tomēr atradīsies.

Alīna Estere Orlova,

*Dāvja Ozoliņa Apes vidusskolas
5. klase*

Noķeriet mani*, ja varat, lai varam būt laimīgi trīs dienas un vienu dzīvi! Lai mūsu spožās dienas aizvien apliecina – tu neesi viens. Un vienalga, ja kāds no mums melo... Tā ar mani runā mans grāmatplaukts – mans (ne) drošais patvērums un (ne)stabilais balsts

laikā, kad man pašai jāatrod sava vieta pasaules (ne)kārtībā.

Grāmatas – tās vienmēr ir bijušas apkārt, bet pagāja diezgan ilgs laiks, līdz kļuvām par draugiem. Pagāja diezgan ilgs laiks, līdz sapratu, ka katra no tām dāvā man iespēju izdzīvot kāda cita dzīvi un iegūt vēl nebijušu pieredzi, it kā tikai izlasītu, bet tik ļoti reāli savu.

Mana pirmā pašizlasītā grāmata bija Maikla Bonda „Lācēns Padingtons”. Draudzība ar lācēnu neveidojās viegli. Burti negribēja klausīt, to bija daudz par daudz, vārdi slēpās, stāsts bēga. Caur puņķiem un asarām spītīgi turējos pie domas, ka ar šo grāmatīņu tomēr tikšu pati galā. Tad, kad beidzot sapratu, kā lācēns mani ved no burta līdz vārdam, no vārda līdz teikumam, no teikuma līdz stāstam, no stāsta līdz mūžīgi laimīgām beigām, es sajutos kā uzvarētāja. Lācēns man ne tikai bija atklājis piedzīvojumu pasauli, kur vienmēr viss beidzas labi, bet arī nostiprināja vienu būtisku mana raksturiņa šķautni: manu spītīgo garu neatkāpties un nepadoties, bet agrāk vai vēlāk pašsasniegt mērķi. [..]

Katra grāmata ir kā jauna, patstāvīga pasaule. Lasīšana – man tā ir iespēja bez biļetes ceļot laikā un telpā. Tā ir iespēja izdzīvot citu dzīves, pašizolējoties no savas šķietami vienmuļās, mierīgās, pelēcīgās pasaules. Piemēram, romāna „Kāds no mums melo” varoņi man uzticēja noslēpumus, ko baidījās atklāt pat savai ģimenei un draugiem. Es vēljos

būt iederīga Bronvina, Kūpera, Adijas, Naida un Saimona pasaulē, jo šķita, ka viņi ir krietni interesantāki par maniem draugiem un paziņām. Tomēr, pāršķirot pēdējo lappusi, man bija jāatgriežas no viņu pasaules savējā, jāieskatās dziļi sevī un jāatzīst, ka arī man ir savi noslēpumi, kuros neesmu dalījies ar saviem mīļajiem.

Kad pašas dzīvē kas saiet šķērsām, atbalstu meklēju grāmatās, ticot, ka tās palīdzēs saprast, kas ir pareizs un kas aplams. Lasot, cik neatlaidīgi par kaķēna tiesībām un dzīvi cīnās vetārste un Gvena, un arī pats Homērs, gribas noticēt, ka pasaulē ir tikai labi un sirsnīgi ļaudis, tikai mīļi un pateicīgi dzīvnieki. Bet reizēm gadās vilties un nākas pieņemt, ka tāda pasaule nekad nav bijusi un nekad arī nebūs.

Katra grāmata manā plauktā ir mans draugs. Mēs nesteidzīgi veidojam attiecības. Man patīk, kā lēnām paveras grāmatas pasaules priekšgars, pamazām iezīmējas vide, varoņi, sižets, ideja. Es jūtos īpaša, it kā izredzēta glabāt kāda noslēpumu. Man šo noslēpumu ir ļoti daudz, un tie man palīdz ceļot no grāmatas uz grāmatu, no garlaicības uz mulsinošām pārdomām, no savām sāpēm uz labvēlīgu sirsnību, no citu panākumiem uz savu mērķu izvirzīšanu.

* Ar slīprakstu izcelti grāmatu nosaukumi.

Arta Pinka,
Bērzaunes pamatskolas
9. klase

Mans grāmatu plaukts ir garš un sadalīts sešos mazākos plauktiņos. Katrā plauktā ir citādākas grāmatas.

Pirmajā plauktā ir grāmatas par folkloru, tur var atrast tautasdziesmas un teikas par senajiem latviešiem. Mana mīļākā grāmata no folkloras plaukta ir „Latviešu tautas anekdotes”, tāpēc ka man patīk lasīt smieklīgas stāstus.

Otrajā plauktā atrodas ļoti plānas grāmatas, kuras es lasīju, kad biju mazāka.

Trešajā plauktā ir visas enciklopēdijas, no kurām man visinteresantākā liekas „Ilustrētā dabas enciklopēdija”, jo tajā ir daudz rakstīts par dzīvniekiem.

Ceturtais plaukts ir radošo grāmatu plaukts, tur atrodas visas grāmatas, no kurām var mācīties radošus darbiņus.

Piektais plaukts sastāv no grāmatām, ko esmu izlasījusi un kuras man patīk. Tas ir jau pilns, jo es esmu izlasījusi ļoti daudz grāmatu.

Sestajā plauktā arī ir visas tās grāmatas, kas man ļoti patīk. Manas mīļākās grāmatas ir – „Divas Lotiņas”, „Harijs Poters un Azkabanas gūsteknis”, „Stikla bērni” un „Pūķīša Ginesa raibu raibā dzīve”.

Man visas šīs grāmatas ir svarīgas, jo bez tām būtu garlaicīgi un nevarētu iegūt zināšanas.

Adrija Veinberga,
Krimuldas vidusskolas
5.a klase

Tikko esmu izgājis no grāmatnīcas. Somā jaunākā sērijas „Klanu kaķi” grāmata. Steidzos, cik jaudas, uz mājām. Gribu tikt ātrāk pie lasīšanas.

Eju pa rudens krāšņajām lapu takām. Tās jautri čaukst zem manām kājām. Atceros sevi maziņu. Mazs būdams, es vienmēr iemetos iekšā kādā čaukstošu, krāsainu lapu kaudzē. Ierakos tur līdz ausīm un skatījos mākoņos. Domās aizpeldēju bērniības pasaulē un ceļoju kopā ar saviem mīļākajiem grāmatu varoņiem.

Piemēram, ar Vinniju Pūku un Sivēntiņu, kurš staigāja līdzī manam mīļajam lācim Vinnijam Pūkam un iekļuva dažādos piedzīvojumos.

Interesanti bija satikt arī Pinokio, kurš nokļuva lielā vaļa vēderā.

Savā domu ceļojumā līdzī ņēmu arī trīs sivēntiņus, kuri pameta vecāku māju, lai sāktu savu patstāvīgo dzīvi.

Domāju par bērniību un nemanīju, cik ātri nonācu mājās. Iekritu dīvanā un... kārotās lasīšanas vietā mani pievarēja miegs. Es aizmiglu.

Es stāvēju uz ceļa, un pēkšņi manā acu priekšā parādījās viņi visi – Vinnijs Pūks, Sivēntiņš, Pinokio, Nif-Nifs, Naf-Nafs un Nuf-Nufs...

Mēs devāmies pasaku pasaulē, kur bija tik interesanti. Pa ceļam satikām Tīģeri, Trusi, Pūci, Kengu un Rū. Uz Septiņjūdžu mežu devāmies visi kopā, kur pavadījām ilgu laiku un ieturējām garšīgas pusdienas.

Pēc pusdienām devāmies uz Leļļu teātri, kur rādīja izrādi „Sniegbaltīte un septiņi rūķīši”.

Noskatījāmies izrādi un devāmies uz karuseļiem. Izbraucām ar ķēžu šūpolēm vairākas reizes. Tīģerim, kā jau Tīģerim, bija bail no agstuma. Tāpēc Tīģeri ar grūtībām piedabūjām izbraukt ar karuseli.

Kad karuseļi bija apnikuši, devāmies ciemos pietrīsivēntiņiem. Panakti palikām ķieģeļu mājā. Mēs daudz smējāmies, visvisādos veidos izklaidējāmies, metām kūleņus, rotaļājāmies un runājāmies par dzīvi. Kad vakarā iegājām sivēntiņu mājā, bijām tik noguruši, ka uzreiz devāmies gulēt. Aplūkoju sivēntiņu istabu. Viņiem arī, tāpat kā man, mājās bija vecs grāmatplaukts. Tajā bija trīs grāmatas. Gribēju papētīt, ko lasa sivēntiņi.

„Gaismu tak vismaz varēji izslēgt,” it kā nomodā, it kā miegā dzirdēju tēva balsi. Viņš ienāca manā istabā un izslēdza gaismu.

Nākamā diena bija brīvdiena. Visu dienu lasīju „Klanu kaķus”. Tikai vēlā vakarā, kad grāmatu jau biju izlasījis un taisījos ielikt savā grāmatu plauktiņā, atcerējos savus piedzīvojumus kopā ar bērniības grāmatu varoņiem. Ak, šis vecās, mīļās un piedzīvojumu bagātās grāmatas! Nu bija pienācis laiks, kad gribējās tās pašķirstīt vēlreiz un pakavēties atmiņās. Tāpēc no vecu vecā grāmatu plaukta tās pārcēlu sev tuvāk. Ieliku tās savā jaunajā, tikko svaigi nolakotajā skapītī pie gultas. Tagad katru vakaru, gulēt ejot, varu tām

novēlēt arlabunakti un domās kavēties bērņībā, un ceļot kopā ar saviem mīļajiem pasaku varoņiem.

Valdis Celmiņš,
Ogresgala pamatskolas
7. klase

Manā grāmatplauktā joprojām īpašā vietā ir Poters, Pelnušķīte, Sniegbaltīte, Aurora, Alise un daudzi citi. Ar šo grāmatu varoņiem labprāt tiekos atkal un atkal.

Reiz, ielienot gultā, sadzirdu klusus čukstus. Mirkli paklausos un dodos pie sava grāmatplaukta. Atverot durvis, ieraugu dzīvu rosību. To rada grāmatu galvenie tēli. Viņi visi mani aicina līdzī. Ielecu skapī un...

Esmu nonākusi Cūkkārpā. Šī Cūkkārpā man šķiet ļoti savāda, jo nav tik tumša kā Džoannas Ketlīnas Roulingas grāmatā par Hariju Poteru. Visapkārt daba ir koši zaļa, spilgti zied puķes, un ārā valda saulaina vasara. Te nav burvju, bet ir princeses. Visas šīs princeses ir no Volta Disneja grāmatām.

Ieejot Cūkkārpā, satieku Hariju Poteru. Viņš uzsauc: „Sveika, laipni gaidīta Cūkkārpā! Jūties kā mājās!” Harijs mani pavada uz galveno zāli, kur sapulcējušās princeses. Es uzsucu: „Sveika, Sniegbaltīte, Pelnušķīte, Aurora un Alise!” Visas reizē viņas atbild: „Sveika!” Mīļās grāmatu draudzenes laipni mani uzņem un izrāda pili. Tā ir ļoti apburoša un burvīga. Tā pieder Harijam Poteram.

Viņš šo pili ir mantojis un izmainījis pēc Cūkkārpas absolvēšanas.

Ejot pa gaiteni, Aurora pamana manu naktskreklu. Viņa saka: „Tu esi ieradusies naktskrekļā. Es tev iedošu kleitu.” Esmu aizkustināta un pateicīga. Vēlāk gan nokaunos, jo slavenais burvis Harijs Poters mani ir redzējis naktskrekļā.

Kopā ar Auroru dodos uz viņas istabu, kur tieku pie ļoti kuplas samta kleitas ar mežģīnēm. „Par tādu kleitu es vienmēr esmu sapņojusi,” nodomāju.

Kad mēs dodamies lejā pa kāpnēm, Aurora saka: „Šovakar būs balle. Mums visiem būs pavadoņi. Vai tev arī ir pavadonis?” Pie sevis nodomāju, ka neko nezināju par balli. Nepaspēju atbildēt, kad pēkšņi mēs ieraugām Hariju, kurš vaicā: „Vai dosies ar mani kopā uz balli?” Protams, piekritu. Harijs turpina: „Tad tiekamies pēc stundas pie lielās zāles durvīm.” Esmu ļoti pārsteigta par Harija Potera ielūgumu.

Pēc stundas mēs ar Hariju tiekamies pie lielās zāles. Viņam ir elegants uzvalks, bet man samta kleita ar mežģīnēm. Pirmā deja ir valsis. To dejojū kopā ar Hariju. Tā patiešām ir brīnīšķīga sajūta. Man ļoti patīk. Viss apkārt spīguļo, virmo un griežas, griežas, un griežas. Aizveru acis...

Atverot acis, saprotu, ka esmu mājās, savā gultiņā. Uz drīzu tikšanos, mans mīļais grāmatplaukt!

Laura Mūrmane,
Taurupes pamatskolas Meņģeles filiāles
8. klase

Es guļu tik mīkstajā un ērtajā gultā. Segas pārvalks ir nupat izmazgāts un smaržo kā narcises un lietus. Es gribu kaut ko darīt, bet tajā pašā laikā tikai gulēt visu dienu. Pretī gultai krāsains stāv mans pārpildītais grāmatplaukts. Šķiet, ka plaukti drīz sāks ieliekties vai pat pārlūzīs no grāmatu nastas. Tur varu atrast visu: fantastiku un biogrāfijas, vecas un jaunas grāmatas. Es pieceļos un paņemu kādu grāmatu. „Vējiem līdzī” – vēsta nosaukums. Šo grāmatu paņemu no omes plaukta. Jau varu sajust, cik daudz lasītāju ir to turējuši savās rokās. Vāki ir nobružāti un lapas – iedzeltenas. Es sāku lasīt. Paiet pusstunda, tad stunda. Es guļu gultā un nevaru tikt ārā, tikai lasu un lasu. Esmu aizrāvusies. Es iztēlojos Amerikas dienvidus – plašos kokvilnas laukus, lielos, stipros ozolus un skaistās balles vēl pirms pilsoņu kara, kurās valdīja greznība, prieks, laime un līksmība. Sekoju līdzī Skārlētas un pārējo varoņu piedzīvojumiem un pārdzīvojumiem. Laiks paiet nemanot. Es aizmirstu par apkārtējo, spēju domāt tikai par nākamo galvenās varones dzīves ceļā likto pārbaudījumu un tā sekām. Pēkšņi atveras durvis. Istabā ienāk māsa un aicina doties pastaigā. Paskatos pa logu. Saule spoži spīd augstu debesīs. Pulkstenis rāda jau 12.27. Esmu nogulējusi gultā, lasot grāmatu, gandrīz divarpus stundas. Nolemju celties un beidzot sākt dienu.

Tālāko dienas daļu domāju par grāmatā vēstītajiem notikumiem. Cik

interesanti, ka grāmata spēj tā aizraut un ietekmēt mani, likt aizdomāties un aizceļot uz pavisam citām vietām!

Līva Skrupska,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
9. klase

Grāmatu plaukti ir patiešām noslēpumu pilni. Šie noslēpumi ir gan lieli, gan mazi, gan plati, gan šauri, bet starp grāmatu kaudzēm sev mājokli tie vienmēr atrod. Daži slēpjas burtu pilnajās lappusēs, daži gan mēdz pat slēpties starp putekļiem, kuri krājušies jau vairākus mēnešus. Lai gan tā nebūt nav īpaši mīlīga vieta, bet tur kāds vienmēr mitinās. Noslēpumu mājokļi ir samērā mistiski, ko tur tik nevar paslēpt! Tur pat var atrast pannas, vannas, puķes, skuķes, kapļus un pat apļus. Noslēpumiem vienmēr patīk dzīvot vietās, kur pat baltie meli mēdz mitināties. [..]

Grāmatu plauktā ir tik daudz atšķirīgu grāmatu, tās arī ir gan lielas, gan mazas, un, protams, vēl dažādās formās. Tomēr grāmatām piemīt savs šarms un izsmalcinātība, kas piesaista noslēpumus. Grāmatas ne tikai atšķiras pēc formas, bet arī pēc žanriem. Vienam noslēpumam ar sarkanu degunu patīk lasīt filozofiskas grāmatas, tomēr tur tik daudz sarežģītu tekstu, ka pat galva apmet daudzus kūleņus.

Katra diena noslēpumiem ir citādāka, bet, ko lai saka, šiem trakuļiem vienādas

dienas nekad nebūs. Varbūt rīta rutīna mēdz būt līdzīga – pamostas, atsvaidzina savu noslēpumainību ar līdzekli „Svaigais noslēpums”. Pēc tam pieēdas ar grāmatu piesātinātām smaržām un burtu mīklām, kas vijas gar mājokļu sienām. Viegli pieejama pārtika, bet tie arī mēdz iet uz veikalu, ziniet, kaut kas salds dažreiz kārojas. Noslēpumu mīļākais deserts, ko viņi iesaka katram garāmgājējam, pat vientuļajām grāmatām – debessmanna. [..]

Kādā mākoņainā dienā, kad saule vēlējās paslēpties no noslēpumu kārtējām domstarpībām, noslēpumi piepildīja grāmatplauktus ar klačām, sarunām, čukstiem un arī tiem pašiem strīdiem. Nekas neliecināja par kaut ko dīvainu vai citādāku, vienīgais, bija pazudušas divas lietas – viens noslēpums un viena grāmata. Jāpiemin, ka viņi nesatika savā starpā, it īpaši tāpēc, ka grāmata kategoriski aizliedza noslēpumam mitināties starp tās lappusēm. Vienmēr pukstēja par to, ka noslēpums skrāpē tās lappuses, ēd pārāk daudz burtu un galīgi neuzkopj sen sakrājušos putekļus. Tomēr izrādījās, ka grāmata tikusi paņemta lasīšanai, bet noslēpums visu dienu bija rakņājis pagrabā, lai atrastu savas apakšbikses ar sarkanām sirsniņām. Viņš vēlējās tās uzvilkt uz Valentīndienas grāmatu specizlaidumu.

Kādā skaidrā naktī, tik skaidrā, ka varēja redzēt lielās zvaigznes, planētas un pat komētas, Noslēpumi vēlējās izskatīt

visas grāmatas. Izlasīt savas mīļākās nodaļas, fragmentus, varbūt arī dažus labus teicienus. Visi izbaudīja šo nakti ar labām atmiņām, jautrību, smiekliem, kā arī tā bija pirmā reize, kad noslēpumi sadzīvoja draudzīgi. Šī nakts bija īpaši mistiska kādam noslēpumam – zēnam, vārdā Dūms. Pilnais vārds – Salauztais Ritenis, kuru zina tikai viņš pats, jo viņš pats ir noslēpums.

Viņš bija jau paspējis izlasīt itin visu, ko vēlējās, gan arī pat trīs reizes pārlasījis savu mīļāko grāmatu – par Hariju Poteru. Nakts bija jau pusē. Noslēpums mazliet garlaikojās, līdz atrada kādu dīvaina paskata grāmatu. Tā bija veca un nobružāta, bet, kad puika ar savu ceļojumu izmēra slotiņu noslaucīja netīrumus, skatam pavērās purpursarkanos vākos ietīta grāmata ar zeltītām malām. Tik brīnišķīgu grāmatu viņš savos gados nemaz nebija redzējis. Viņā uzvirvoja vēlme izlasīt šo grāmatu, iegaumējot katru detaļu un zīmējumu. Viņš atvēra pirmo lappusi, kur varēja izlasīt pirmo nodaļu, bet tad noslēpumu pārņēma dīvaina sajūta, it kā viņš sāktu lidot. Viņš paskatījās uz savām kājām un redzēja, ka tiešām plīvuro virs zemes paprāvus 2 centimetrus. Tad viņš sajuta, ka viņu neredzams sūknis vedina uz grāmatas pusi. Zēns sāka spirināties un spert, bet nebija jau kam. Noslēpums juta, ka vēja brāzma vieglītiņām noglāsta viņa seju, un, kad zēns lēnām atvēra acis, viņš redzēja, kā pārlido mežus un

Nikola Dinsberga, Liepājas Centra sākumskolas 2.c klase

upes, kalnus, ielejas, kā arī pilis. Tās bija tik skaistas, ar augstiem torņiem un plīvojošiem karogiem. Zēns paskatījās uz zemi un ieraudzīja dažādu grāmatu varoņus. Tur viņš redzēja mazo jeb drīzāk jāsaka lielo Boņu no „Cilvēka bērna”, Fileasu Fogu no „Astoņdesmit dienās apkārt zemeslodei”, Maiju un Paiju no „Maijas un Paijas”, Mēriju un Robertu no „Kapteiņa Granta bērniem” un, protams, daudzus citus varoņus.

Pēc vairāku minūšu lidojuma viņš vēlējās nolaisties uz zemes, iepazīties ar varoņiem ārpus grāmatas sižeta. Viņi spēlēja dažādas galda un prāta spēles, uzsāka nopietnas sarunas par dzīvi, zvaigznēm un planētām, par laimi un daudz ko citu. Šī nakts tiešām bija brīnumu pilna. Zēns bija jau iesnaudivs zaļajā zālītē un nākamajā dienā pamodās savā gultā. Viņš nespēja atcerēties, kā nokļuvis atpakaļ, bet ķermenis vēl trīsēja no laimes sajūtas.

Šo nakti noslēpums nekad neaizmirsīs. Viņš nevarēja sagaidīt nākamo gadu, kad atkal no jauna varēs atvērt pirmo lapaspusi. Līdz tam grāmata stāvēs neaiztikta un neatvērta, bet tomēr kāds ziņkārīgs deguntiņš nemaz nepievērsa uzmanību nerakstītajam likumam, tā arī jauns ceļojums sākās.

Katrina Birzniece-Biržāne,
Jūrmalas Valsts ģimnāzijas
7. klase

Jau no mazotnes grāmatplaukts man bijis mīļš, pildīts ar manām mīļākajām grāmatām, sākot no pasakām līdz pat pirmajai ābecei, no kuras pirmos burtus mācījos un liku kopā pirmās zilbes. Ik vakaru pirms gulētiešanas mana omīte lasīja man priekšā, dažreiz autore Annas Sakses „Pasakas par ziediem”, dažreiz par bruņurupucēnu Diegabiksi vai par draiskajiem zaķēniem Pauku un Šmauku.

Mūsu ģimenē visi ir bijuši lieli lasītāji, tajā skaitā es. Esmu atklājusi, ka grāmatas ir ļoti unikāls veids, kā pavadīt savu brīvo laiku lietderīgi, gan paplašinot savu vārdu krājumu, gan vienkārši gūstot emocijas, ko grāmata tev sniedz, – tās var būt bēdas un skumjas, tas var būt prieks, bet kopumā tas ir piedzīvojums!

Manā pašreizējā grāmatu plauktā ir dažnedažādas grāmatas, viena no favorītiem ir mana Harija Potera grāmatu kolekcija, it īpaši septītā daļa „Harijs Poters un Nāves dāvesti”. Nevar arī piemirst grāmatu „Atlase”, tā ir ļoti aizraujoša un intriģējoša grāmata, kur trīsdesmit piecas meitenes cīnās par prinča Meksona sirdi.

Grāmata, kura nesen pievienojās manam grāmatu plauktam, ir Mišelas Obamas autobiogrāfija „Izaugt”. Šajā grāmatā bijusi ASV pirmā lēdija Mišela raksta par savu bērnību un uzaugšanu Čikāgas dienvidu pusē, par studijām, par savu veiksmīgo karjeru un, protams, par dzīvi Baltajā namā. Šī grāmata noteikti ierindojas kā mana visu laiku mīļākā grāmata, tai piemīt spēks mani iedvesmot

un mudināt, ka vienmēr ir jātiecas tikai uz priekšu, lai kādi šķēršļi mums uzglūnētu.

Grāmatas ir un būs daļa no manis. Tās mani ir pilnveidojušas un iemācījušas dažādas dzīves gudrības, un sniegušas prasmi fantazēt. Uzskatu, ka mana dzīve būtu neiedomājama bez mana grāmatplauktiņa.

Marta Štokmane,
Talsu Valsts ģimnāzijas
8.a klase

Kādā parastā piektdienas rītā, aizejot uz skolu, latviešu valodas stundas beigās mums skolotāja pavēstīja, ka divu nedēļu laikā jāizlasa grāmata un jāuzraksta atskaite par izlasīto. Es pie sevis sacīju: „Nu nē, man taču nepatīk lasīt!” Atnācu mājās, pateicu vecākiem, ka vajag grāmatu lasīšanas semināram. Nākamajā dienā ar vecākiem aizbraucu uz grāmatu veikalu pēc grāmatas. Tur bija liela grāmatu izvēle. Es biju apstājies pie „Toma Sojera piedzīvojumiem”. Tā man likās interesanta grāmata, izlasot aizmugurē aprakstu par to.

Atbraucu mājās, apgūlos gultā un sāku lasīt. Divas minūtes lasot, nebija tik traki, kā likās. Tad es lasīju un lasīju, apstājoties 50. lappusē, jo sāku pierakstīt lasīšanas atskaiti. Tad turpināju atkal lasīt nākamajā dienā. Es jau biju izlasījis 70 lappuses pa vēl vienu dienu. Rakstot atskaiti, es sevī sacīju, ka īstenībā man patīk lasīt. Nododot atskaiti,

es nodomāju, ka varētu nopirkt vēl dažas grāmatas lasīšanai. Pēc nedēļas ar tēti aizbraucām uz grāmatveikalu. Nopirkām vēl divas grāmatas. Atbraucu mājās un iedomājos – ja man grāmatas krāsies, tad es varētu kaut kur sameklēt plauktiņu, lai būtu ērti paņemt. Man bija viens plauktiņš brīvs pie galda, bet tas bija par mazu grāmatām. Uzjautāju tētim, vai var nopirkt plauktiņu, viņš piekrita.

Nākamajā dienā, atnākot no skolas, ieeju savā istabā un redzu jaunu plauktiņu virs galda piestiprinātu. Veikli paņēmu trīs grāmatas un saliku plauktiņā. Pēc gada man sakrājās vēl 9 grāmatas, kopā jau 11 grāmatas. Tās ir – „Pasakas zēniem”, „Brīnumu pasakas”, „Joku pasakas”, „Sadzīves pasakas”, „Fantastic Beasts And Where To Find Them”, „Grega dienasgrāmata”, „Normana pasaule”, „Kapteinis Apakšbiksis”, „Toma Sojera piedzīvojumi”, „Čomiņš” un „Lidvāvere un sikspārnis”.

Gustavs Rundzāns,
Krimuldas vidusskolas
6.b klase

Es esmu jauns un balts. Tikai pāris mēnešus vecs. Es esmu grāmatplaukts. Kad mani atveda uz šo māju, tad sanāca visi mājinieki un saudzīgi izpakoja. Tiklīdz mani novietoja, manus plauktus piepildīja ar daudzām interesantām grāmatām. To darīja meitene ar divām bizēm, un es sapratu, ka tā būs mana saimiece. Vēlāk no kāda

veca plaukta es uzzināju, ka viņu sauc Elizabete.

Kad mana saimniece kārtoja plauktos grāmatas, viņas mamma prasīja, kāpēc viņai vajadzīgas tik daudzas grāmatas. (Elizabete tās pārnesa no lielās istabas vecā plaukta.) Uz mammas jautājumu Elizabete atbildēja, ka tās ir viņas mīļākās un interesantākās grāmatas. Lai gan meitene tās ir pārlasījusi vairākas reizes, viņa vēlas, lai tās allaž būtu pa rokai. Vēl viņa manī ieviesa noteiktu grāmatu secību. Vienā plauktā viņa salika mācību grāmatas, bet kādā citā – dzejoļus, vēl citā – savas mīļākās grāmatas.

Es kādu vakaru nejauši dzirdēju, kā mana saimniece mudina brāli lasīt grāmatu, bet viņš tielējās un teica, ka viņam nepatīkot lasīt grāmatas. Tovakar Elizabetes brālis vēl jautāja, kā viņai var patīkt lasīt grāmatas, jo tās ir ļoti garlaicīgas. Tad nu gan mana saimniece sadusmojās un atteica, ka grāmatas ir ļoti interesantas un ka vajag gribēt lasīt, jo tad var uzzināt daudz ko jaunu un ka, regulāri lasot, var arī vienkārši iemācīties labāk lasīt.

Es ļoti lepojos ar savu saimnieci. Neticēsiet, bet es māku lasīt arī domas un uzzināju, ko saimniece domā: „Kā tā var būt, ka brālim nepatīk lasīt, ja es jau no 5 gadiem lasu bez piespiešanas?...” Mana saimniece tovar jutās apbēdināta. [..]

Kādu dienu, lasot viņas domas, uzzināju, ka viņas iecienītākās ir Zentas Ērgles grāmatas. Viņa toreiz nevarēja izlemt, kuru grāmatu ņemt – „Starp mums, meitenēm, runājot” vai arī „Mūsu sētas bērni” –, jo abās ir stāstīts par skolas laikiem un bērniem vai pusaudžiem.

Redzu, kā viņa pa vakariem aizrautīgi iedziļinās Aivara Kļavja grāmatā „Melnais akmens”.

Šobrīd viņa lasa turku rakstnieka Rešāda Nurī Gintekīna grāmatu „Mazputniņš”. Tas ir romāns, kurā stāstīts par kādas jaunas turku meitenes bērnību un to, cik grūti ir sabiedrībā, kurā nav pieņemts, ka meitenes pašas izlemj par savu dzīvi. Man liekas, ka manai saimniecei šī grāmata patīk un nemaz nav tik drūma, jo reizēm lasot viņa smejas. Kādu dienu dzirdu, ka Elizabete skaļi lasa Valentīna Lukaševiča miniatūru „2068”. [..]

Visvairāk es priecājos par to, ka Elizabete lasa grāmatas papīra formā tāpat kā skolēns no tālās nākotnes. Viņa tās nelasa tāpēc, ka kāds viņai liktu to darīt. Elizabete lasa, jo viņai patīk lasīt. Es ļoti vēlētos, lai visi lasītu grāmatas nevis piespiedu kārtā, bet gan tāpēc, ka patīk lasīt grāmatas.

Elizabete Skrebele,
Jaunsilavas pamatskolas
6. klase

Manai bērības mīļākajai grāmatai nebija īpašas vietas. Tā atradās tajā pašā lielajā plauktā līdzās citām grāmatām. „Trīs sivēntiņi” – šī bija grāmata, kuru varēju šķirstīt, pētīt un priecāties par to no rīta līdz vakaram. Kamēr mācījos lasīt, mana vecmāmiņa man lasīja priekšā. Es pētīju ilustrācijas un klausījos omes balsī. Atceros, kad sāku mācīties lasīt, biju ļoti neatlaidīga. Ja kaut kas neizdevās, tad kādu brīdi pasēdēju, padusmojos, aizskaitīju līdz 3 un sāku no sākuma, līdz izdevās tā, kā vēlos.

Plauktā atradās arī grāmatas, kuras lasīja mans vectēvs. Jāatzīst, ka tās mani it nemaz neuzrunāja, un vēl šodien eju tām garām, pat aci neuzmetot. Bija arī tādas grāmatas, kuras es, maza būdama, pat nespēju rokās noturēt – vārdnīcas, enciklopēdijas vai grāmatas par medībām.

Paliekot vecākai, „Trīs sivēntiņi” vairs nešķīta tik aizraujoši. Acis milzīgajā plauktā tvēra citu grāmatu vākus, nu jau biežākus un nedaudz nopietnākus.

Plaukts istabā atradās visu manu bērību. Kad vecmāmiņa pārvācās, tas aizceļoja līdzī uz jaunajām mājām. Tam jau mūsu lauku mājās bija apnicis, un es tikai priecājos par to, ka tam būs jauna vieta. Tagad omi satieku daudz retāk. Aizbraucot pie viņas, es nostājos pie grāmatu plaukta un izpētu, vai ir kas jauns, kā arī pāršķirstu grāmatas, kuras vecas kā pasaule.

Man patīk lasīt grāmatas ar laimīgām beigām. Dodu priekšroku krimināl-

romāniem. Jāatzīst, ka ne visas man tīk un iet pie sirds. Es izvēlos tās, kurās ir spraigs sižets un noslēpumainība, kā arī grāmatas, kuras ir aizraujošas un ar neparedzamu atrisinājumu. Lasot grāmatas, es varu daudz ko iemācīties un uzzināt. Man patīk lasīt, jo grāmatas man ļauj aizlidot uz citu pasaules pusi, prom no visa. Reizēm, iejūtoties varoņa ādā, šķiet, ka esmu kā cits cilvēks. Grāmata spēj uzlabot garastāvokli un pašsajūtu. Tas ir labs un produktīvs veids, kā pavadīt laiku, un iespēja darīt kaut ko bez sava mobilā telefona.

Reizēm lasu arī e-grāmatas, taču patīkamāk un interesantāk ir lasīt grāmatu, turot to rokās, sajūtot tās smaržu un pāršķīrot lapaspusi pēc lapaspuses. Lai gan šobrīd manā plauktā ir daudz brīvu vietu, es ceru, ka ar laiku tās aizpildīsies. Vēlos, lai nākotnē mans grāmatu plaukts ir tikpat iespaidīgs kā tas, ko redzu, aizbraucot pie vecvecākiem.

Hedvīga Mieze,

*Cēsu Bērzaines pamatskolas –
attīstības centra
9. klase*

Es jums pastāstīšu par savu burvīgo draugu – grāmatplauktu. Tad, kad tu to uzzināsi, būsi izbrīnīts ne pa jokam!

Mans grāmatplaukts ir tik brīnumains, ka, lai pie tā tiktu, ir jākāpj pa augstām

kāpnēm, kurām ir sudraba pakāpieni. Pats plaukts ir tirkīza zilā krāsā ar zeltu un dimantiem, rokturis ir ar spilgtiem kristāliem. Brīnumainais skapis vienmēr ir noputējies, tādēļ tas ir jānotīra. Atverot mazās plaukta durtiņas, iemirdzas liels grāmatu krājums.

Pirmo reizi, kad es uzkāpu pa neparastajām kāpnēm, mani lielajā plauktā ievilka mazi, jauki gariņi. Es nezināju, kur atrodos, taču ieraudzīju daudz grāmatu. No tā laika es tur eju vienmēr, jo gariņi mani gaida. Plauktā ir ļoti daudz grāmatu. Mazie gariņi vienmēr no tām notīra putekļus, cienā mani ar siltu, garšīgu tēju un pasniedz man vislabākās grāmatas. Esmu priecīga par tādu atradumu un ļoti cenšos to saglabāt tādu, kādu atradu.

Mana mīļākā grāmata no brīnumplaukta ir „Džungļu mežs”. Tad, kad sāku to lasīt, man priekšā pavērās īsti džungļi. Man bija tāda sajūta, ka eju pa tumšiem mežiem, aukstu pļavu, man bija bail no visām skaņām, kuras dzirdēju, bet pēkšņi man priekšā izlēca pērtiķītis. Pats burvīgākais bija tas, ka viņš saprata cilvēku valodu. Mēs kopā devāmies piedzīvojumos, atrakcijās un spēlēs, kurās piedalījās arī citi dzīvnieki. Un tad es dzirdēju gariņu runājam, atlika vien nošķaudīties, un es atgriezos grāmatplauktā, kur lidinājās gariņi un pienesā man siltu tēju. „Džungļu mežs” tik tiešām ir mana mīļākā grāmata.

Es domāju, ka grāmatas ir jālasa visiem, pat ja arī tās nav tavas mīļākās grāmatas. Tevi tas attīsta un iedvesmo, jo vai nav jauki lasīt grāmatu, kura tev sagādā jaukas emocijas?

Līga Bergmane,

Talsu Valsts ģimnāzijas

5.a klase

G rāmatplaukts –
Dzīves elpa,
Kas aizrauj:
Pagātnē, tagadnē
Un nākotnē.

Grāmatplaukts –
Pasaules gudrākais
Draugs:
Mans, tavs
Un ikviens.

Grāmatplaukts –
Liek iztēloties
Krāšņu pasauli:
Domās, ikdienā
Un dzīvē.

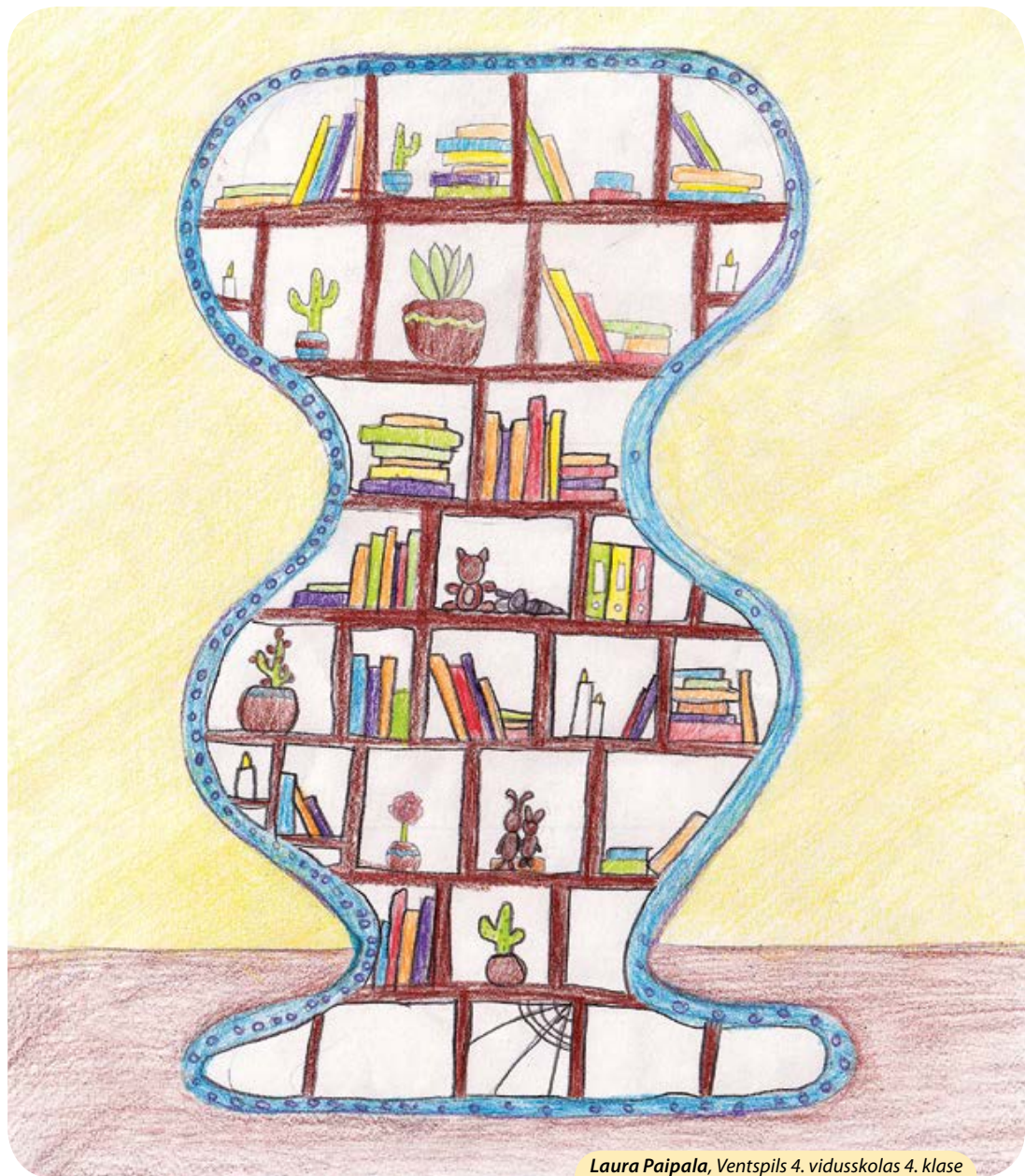
Grāmatplaukts –
Spožs saules
Stariņš:
Vēsturē, šodienā
Un mūžībā.

Kārlis Malnačs,

Raunas vidusskolas Drustu

struktūrvienības

6. klase

Laura Paipala, Ventspils 4. vidusskolas 4. klase

Manā grāmatplauktā atrodas ļoti daudz lietu. Tur atrodas zīmuļi: sarkani, zaļi, brūni, asi kā eža kažociņa adatas – ja nīstam, tad dur, ja mīlam, tad maigas; melni, pelēki – vēlas rudens dienas krāsā, veļu laika krāsā, neglītā pīlēna krāsā, kas pārtapa skaistā gulbī, violeti, tumši zaļi, gaiši zaļi, krāsas no Pelnrušķītes balles, pirms tornī pulkstenis nozvana pusnakts stundu, zili, gaiši zili, oranži, gaiši oranži, tumši oranži, gaiši brūni, visās Bonifācija Aleksandra dēla Pāvulāna bērnības zemes krāsās, tumši brūni, pilsētas centrā plīvojoša karoga krāsā, tumši violeti, gaiši violeti, dzeltenī, ļoti dzeltenī, tumši dzeltenī, brokastīs apēstas olas dzeltenumā.

Flomāsteri asins krāsā, zaļi, brūni, pelēki, melni, melni kā velni, nebēdnīgie velniņi, kas no elles izmuka, violeti, mana saplīsušā telefona ekrāna krāsā, tumši zaļi, gaiši zaļi; pie manas mājas pelēkās sienas izspraucies mazs, zaļš, trausls zāles stiebrs, uz kura sienāzis čīgātājs ar čaklo skudru satiekas; cerību zili, tumši zili, gaiši zili, Malvīnes matu krāsā, oranži, gaiši oranži, tumši oranži, mana mīļā Vinnija Pūka krāsā, tumši violeti, gaiši violeti, visi Harija Potera brīnumi, visas Buratino delverības, visas lapsas Alises un runča Bazilio nekrietnības, dzeltenī, tumši un gaiši; sarkani, sarkani, sarkani, pukst mana sirds, strauji, kad lasu grāmatas. Ar zelta atslēdziņu var atslēgt visas grāmatas.

Guašas – sarkanas, zaļas, brūnas, smaidis manas vecmāmiņas acīs, violetas, zilas, melnas, baltas, mana raibā runča ūsas baltumā, kas nav (ak, cik žēl!) runcis zābakos. Par princi nekļūšu, princesi neapprecēšu.

Akvareļkrāsas iepludina gaiši sarkano, tumši sarkano, gaiši brūno, bailes saslimt, iepludina dīvainā Suņu vīra un mazās meitenes Tilles draudzību, bailes saslimt, bailes nomirt, iezogas bailes palikt vienam, ieplūst zaļā, melnā, pelēkā, bārenītes asaras, muļķīša labestība, tumši zilā, gaiši zilais stikla kalns, kurā Antiņam jāuzjāj, princeses gredzens pirkstā, tumši sarkanais; trīs asins lāses, zārks jau nevar palikt tukšā – melns. Kurš gan mūsdienās grāmatas lasa? Krā!

A4 kartona lapas kā vafeļu sirdis šķīvī, sakrautas cita uz citas, medaini dzeltenas, sāļi zilas, tumši zilas, gaiši brūnas – mana skolas sola krāsā, kurā vairs nesēžu, gaiši un tumši dzeltenas, saules un pieneņu krāsā, ar kurām Imants Ziedonis notraipījis savas bikses, violetas, pelēkas, sudrabainas, Pepijas Garzeķes spuraino bižu krāsā, sarkanas, oranžas.

Manā grāmatplauktā ir daudz lietu. Bet kur ir grāmatas? Grā-ma-tas! Plaukts jau nevar palikt tukšā. Tuk. Tuk-tuk. Tuk-tuk. Tuk. Pukst mana sirds.

Maksims Fiļimonovs,
Jelgavas Centra pamatskolas
7. klase

Manā istabā pie sienas ir liels grāmatu plaukts, un tas nav vienkāršs koka plaukts ar burtnīcām, grāmatām un citām nevajadzīgām lietām. Mans plaukts ir tik neparasts, ka to var nosaukt par lielu māju, kas sastāv no 3 stāviem.

Pirmajā stāvā atpūšas Matemātika kopā ar ļoti kompetento un tikpat prasīgo draudzeni Latviešu valodu. Blakus nepārtraukti kaut ko meklē Pasaules karte un Ģeogrāfija, mūžīgi visu zaudē un pēc tam meklē visu dienu. Pašā stūrī pirmajā stāvā vietu ieņēmis Jānis Čakste, kas cītīgi kaut ko skaidro savai tautai, kura tur sapulcējas un traucē arī citiem pirmā stāva iedzīvotājiem. Īpaši sašutusi ir Mūzika, viņa dod priekšroku klusumam, jo tad var dungot, un rodas jauna dziesmiņa. Sadusmotā Mūzika skaļi kliedz: „Klusumu!” Un visi saraujas un galvas nodur, apslāpējot savu nepatiku un sašutumu. Nevienam nav gaidījis kaut ko tādu no klusās Mūzikas.

Otrajā stāvā viss notiek mierīgāk un klusāk. Otrais stāvs ir sadalīts divās daļās, tāpēc vienā no telpām ir ļoti veca grāmata – garāža, kur dzīvo sacīkšu mašīnas, kuras ir nedaudz pārklājušās ar putekļu kārtiņu. Otrajā otrā stāva istabā mitinās Dzelzs vīrs un Halks, kuri cīnās visiem spēkiem un cenšas saprast, kurš tad uzvarēs?

Trešajā stāvā mitinās brīvā laika grāmatas, tieši tāpēc putekļu tur ir visvairāk, jo gandrīz neviens vairs nevēlas lasīt... Kuram gan vajadzīgas grāmatas, ja tikpat labi var atpūsties kopā ar draugiem

vai pasērfot internetā? Trešā stāva iedzīvotāji ļoti ilgojas, lai kāds tos paņem rokās, pašķirsta un, protams, izlasa, un tie būtu ļoti laimīgi, ja kāds notrauktu no viņiem biezo putekļu kārtu. Šie iedzīvotāji ir Imanta Ziedoņa pasaku varoņi un Annas Sakses ziedu meitenes. Nesen pie viņiem ieradās vēl viena literatūras interesente ar savu gara darbu „Es grāmatas nelasu”. Viņa centās pārliecināt, ka grāmatas nosaukums var ieintrīgēt un viņu plaukts tiks aplūkots vērigāk.

Grāmatplaukta bēniņos (tā ir kaste ar vāku) arī nav tukšs, tur vecās grāmatas jeb vecīši atpūšas. Viņi, atceroties senos laikus, notikumus, gūst prieku. Bet kas gan vēl nepieciešams vecīšu laimei? Viņi gan tic, ka kādreiz kāds tomēr atvērs kasti un atcerēsies par tiem. [..]

Anastasija Ivanova,
Līvānu 2. vidusskolas
9. klase

Mazas istabiņas logā iespīdēja rīta saule. Bija sākusies saulaina rudens diena. Mājas otrajā stāvā draudzīgi dzīvoja krāsains grāmatplaukts un datorgalds. Bet uzzināt, kas tur notiek, pa īstam varēja tikai naktī, kad grāmatiņas stāstīja cita citai katra par sevi. Īpaši svētki bija, kad grāmatplauktā tika nolikta kāda jauna stāstītāja.

Grāmatplauktā kārtīgā kaudzītē stāvēja daudz krāsojamo grāmatu ar uzlīmēm. Uz tām skatījās lielās pasaku grāmatas, kas cita pēc citas ik pa laikam

pazuda pirmajā stāvā un atgriezās atpakaļ. Netālu lepni bija iekārtojušās „Dzīvnieku enciklopēdija”, „Kosmosa enciklopēdija”, „Vēstures enciklopēdija”. Pa grāmatplauktu lēkāja tādas jaunas grāmatas kā „Džeronīmo Stiltons”, „Kapteinis Apakšbiksis”, „Makss un Morics” un citas. Grāmatplauktā bija arī grāmatas ar dzeltenām lapām, kuras tas īpaši sargāja.

Bet šajā rudens dienā grāmatplaukts izskatījās uztraukts, jo nekur nevarēja atrast pašu jaunāko grāmatiņu. Viņš jautāja kaķenam, vai tas nav redzējis mazo „Kaķu grāmatiņu”. Kaķis atbildēja: „Murr, es viņu neesmu redzējis, murr. Kamdēļ tev tā ir vajadzīga, murr, ja es pats, murr, varu pastāstīt tev visu, kas tur ir pierakstīts!” Bet grāmatplaukts kaķim atbildēja: „Paldies, bet šī grāmatiņa ir vajadzīga ne tikai man, bet arī meitenei, kura pati to sataisīja. Viņa taču nesaprātīs manu un tavu valodu! Viņai ir sava!” Kaķis nomurrāja un aizgāja nosnausties.

Grāmatplaukts izdzirdēja, ka durvis atveras. „Kas tur ir?” viņš nodomāja. Istabiņā bija iegājusi meitene. Viņa piegāja pie grāmatplaukta un jautāja tam: „Kur gan ir mana mīļākā grāmatiņa par kaķiem? Tu, protams, nemāki runāt un nevari man atbildēt.” Viņa pārcilāja grāmatiņas un aizgāja prom noskumusi.

Nu grāmatplaukts saprata, ka ir jāpalīdz savai noskumušajai saimniecei. Viņš uzsauc savam draugam datoram: „Varbūt tu esi redzējis mazo kaķu grāmatiņu?” Dators, ilgi nedomādams,

teica: „Skaties un mācies!” Viņš ātri saspieda visas nepieciešamās pogas un „Google” ierakstīja – „Pazudusi Kaķu grāmata!” Meklēšanas rezultāts parādīja, ka dažādu šķirņu kaķi ir pazuduši Krievijā, Austrālijā, Amerikā utt. Grāmatplaukts pasmaidīja un pateica: „Tu zini miljons lietu, dator, bet nevari skaidri atbildēt, kur ir pazudusi maza grāmatiņa.” Dators nokaunējās un izslēdzās.

Grāmatplaukts ieradzīja, ka kaķēns jau ir pamodies un iet uz viņa pusi. Viņš tam jautāja: „Draugs, vai tu varētu ielīst un pameklēt istabas stūros mazu grāmatiņu? Tur rakstīts par taviem draugiem!” Kaķis iesaucās: „Murr, protams!” Pēkšņi atskanēja kaķēna balss: „Murrā! Es to atradu!” Arī grāmatplaukts priecīgi iesaucās: „Re, kur tu esi, mazā palaidne!” Grāmatiņa atbildēja: „Mani nobaidīja lielā enciklopēdija, kuru vakar man blakus nolika meitene. Es noslēpos kaktiņā un aizmiglu.”

Tad visi draugi domāja, kā panākt, lai meitene uzkāptu otrajā stāvā. Grāmatplaukts piedāvāja kaķim sākt stipri ļaudēt, lai pievērstu meitenes uzmanību. Un tas izdevās! Noskumusī meitene domāja, kas noticis viņas kaķenam, un kāpa augšā. Ienākusi istabiņā, meitene ātri pārtapa par pašu priecīgāko bērnu, jo ieradzīja savu grāmatiņu uz datorgalda. Grāmatplaukts un kaķis pasmaidīja. [..]

Selina Svikša,
Maltas vidusskolas
5.c klase

Vēlos jums pastāstīt par savu grāmatplauktu un par viņa saturu. [...] Manam grāmatplauktam ir apaļi desmit gadi. Viņš ir brīnumains, jo ir no stikla, un katru reizi, kad lasu, mani ierauj lielā stikla pilī, kas pilna ar biezām un plānām grāmatām. Lai tiktu maģiskajā pilī, ir jāizdara kaut kas ļoti īpašs. Tā ir putekļu slaucīšana, citādi mani nelaidīs stikla valstībā.

Manā grāmatu karaļvalstī ir mazi grāmatu gariņi, kas sargā lielo stikla pili. Šie gariņi ir jau no paša grāmatplaukta piedzimšanas laikiem. Mēs ar viņiem esam labi draugi. Viņi vienmēr palīdz izvēlēties pašu maģiskāko grāmatu.

Mana mīļākā un maģiskākā grāmata ir „Stikla bērni”. Šai grāmatai vienmēr būs silta un jauka vietiņa manā stikla karaļvalstī. Es lasu jau no piecu gadu vecuma. Vienmēr esmu domājis, ka lasīt ir svarīgi. Tāpēc, ja tuvumā ir kāda grāmata, paķer viņu un palasi!

Ralfs Kiršentāls,
Talsu Valsts ģimnāzijas
5.a klase

Man ir divi grāmatu plaukti – viens īstajā dzīvē, otrs telefonā grāmatu aplikācijā. Manā plauktā ir tādas grāmatas, kā „Vinnijs Pūks un viņa draugi”, „Ronja – laupītāja meita” un „Alise Brīnumzemē”. Tās ir grāmatas mazākiem bērniem, bet ir arī manam vecumam, kā „Krīta vīrs”, „Sikspārnis” un „Pieci pirksti”. Viena no manām mīļākajām grāmatām ir nevis

latviešu valodā, bet gan angļu valodā, un tā man atrodas telefonā. Tā ir Lorenas Keitas grāmata „Kritušais”, kur ir stāstīts par eņģeli, kas tika izmests no debesīm un dzīvo starp apkārtējiem cilvēkiem kā viens no viņiem. Dažreiz, kad man ir slinkums lasīt, bet es gribu zināt, kas notiek tālāk, es ieslēdzu šo pašu grāmatu audio formātā un sekoju līdz vārdiem.

[..] Manai omei patīk lasīt, tāpēc dažreiz viņa man uzprasa, vai man nav kāda grāmata, domāta viņai. Vai arī viņa prasa, kādas ir grāmatas, ko es esmu lasījusi un kuras man visvairāk patika.

Gadi mainās, un cilvēki arī mainās. Mēs nezinām, vai nākotnē pastāvēs tādas grāmatas vai tās būs digitālas, bet vienu nevarēs mainīt – mūsu iztēli.

Alise Veženkova,
Krimuldas vidusskolas
9.a klase

Kad biju mazs, domāju, ka rūķītis eksistē un viens tāds dzīvo manā [...] grāmatplauktā. Viņš sarindojis grāmatu muguriņas tā, lai izveidotos īsta glezna. Grāmatas glabā daudzus jautrus, nopietnus un pamācošus notikumus, tās aizved mūs daudzos piedzīvojumos. Šis grāmatrūķis visvairāk dzīvoja bērnu grāmatās, tās desmitiem reižu bērniībā lasītas, mīļotas un zināmas no galvas.

Kādu dienu pievērsos grāmatplauktam, domāju, ka rūķim tur vairs nepatīk, jo ilgāku laiku nebiju ar viņu sastapies. Sāku pārcilāt visas grāmatas. Tajās atradu daudz dažādu grāmatzīmju,

citu par citu skaistāku. Starp grāmatu lapām ieraudzīju kaltētu koka lapu, pat kādu fotogrāfiju, bet visinteresantāk bija atrast vēstules, kas rakstītas dažādos laikos, un tās jau bija kā grāmata grāmatā. Paņēmu kādu vēstuli, pazinu mammas rokkrakstu. Saprātu, ka citu vēstules bez atļaujas nedrīkst lasīt, tomēr interese bija tik liela, ka nenocietos un izlasīju. Tajā mana mamma dalījās izjūtās, kādas viņu bija pārņēmušas, piedaloties Latvijas Dziesmu un deju svētkos. Vispirms tā ir kopības sajūta, sajūta, ka tu neesi viens un visapkārt ir domubiedri, draugi, radi, bijušie skolas un studiju gadu draugi, kuri ir gatavi jebkurā brīdī atbalstīt, palīdzēt un saprast, ar kuriem kopā var izdejot deju soļus un izdziedāt skanīgas dziesmas. Tas ir lepnums par piederību savai tautai, savai zemei, par to, ka var uzvilkt latviešu tautastērpu un lepni paceltu galvu apliecināt: „Es esmu latvietis!” Var dzīvot savā Tēvuzemē un nekad to nemainīt ne pret kādu citu zemi.

Lasot šo vēstuli, es biju tik ļoti saviļņots, ka asaras saskrēja acīs. Es ātri tās noslaucīju, lai kāds neieraudzītu, bet tad sapratu, ka no tā nav jākaunas. Caur asarām manīju grāmatu rūķīti, bet nenoticēju, ka tas ir atgriezies. Nomierinājos un atkal pievērsos savam grāmatplauktam.

Uzdūros kādai ļoti nodzeltējušai vēstulei vienā no grāmatām, kura bija piederējusi manam vectēvam. To viņš rakstīja vecmāmiņai, būdams svešumā. Visu vēstuli caurstrāvoja ilgas pēc

dzimtenes, pēc sev mīļiem un tuviem cilvēkiem. Izlasot šo vēstuli, sapratu, cik esmu laimīgs, ka varu dzīvot savā zemē kopā ar saviem vecākiem, radiem un draugiem. Varu pamosties līdz ar saullēktu un priecāties par puķēm pļavā un kokiem mežā, par to, ka manas debesis neaptumšo lādiņu dūmi, vulkānu izvirdumi, viesuļvētru virpuļi un zemestrīču radītie putekļi. Tā ir neizsakāma bagātība, kuru ne katrs spēj novērtēt. [..]

Es nolēmu atstāt arī savu vēstījumu kādā no grāmatām, cerībā, ka arī to rūķītis saglabās un kādreiz to izlasīs arī mani bērni. Bet par ko būs šis vēstījums, es nevienu nestāstīšu, lai saglabājas intriga.

Es biju tā aizrāvēs ar rakstīšanu, ka nedzirdēju klusinātus smieklus un būkšķi. Varbūt man izlikās. Paskatījos visapkārt un ieraudzīju zemē nokritušu grāmatu. Nodomāju: „Grāmatu rūķis vēlas mani izjokot.” Pacēlu grāmatu un sapratu, ka man tā jāizlasa vēlreiz, jo tā bērībā bija mana mīļākā – par Ronju laupītājmeitu. Kad bērībā to izlasīju, sapratu, kas ir īsta draudzība. Līdz tam man nebija pat priekšstata par to. Gribējās pārliecināties, vai šis bērības sajūtas ir saglabājušās. Iegrimu Ronjas un Birka pasaulē un nemanīju, ka rūķītis izlavās no grāmatplaukta un nosēžas man uz pleca, un mudina mani lasīt un lasīt.

Miks Saulītis,

*Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles
9. klase*

Elizabete Strauta, Liepājas Centra sākumskolas 4. klase

Katram bērnam ir lielāks vai mazāks grāmatplaukts. Arī man tāds ir. Manā grāmatplauktā dzīvo vairāki neparasti gariņi, un viņi ēd grāmatu enerģiju. Gariņu uzvedība katru mirkli mainās atšķirībā no grāmatas enerģijas, kuru tie ēd.

Detektīvgrāmatu gariņš vienmēr ir aizdomīgs. Viņš ir rekordists ar visvairāk vienas sērijas grāmatām. Viņš visiem saka: „Tās ir veselas piecpadsmit!” Šis gariņš izskatās kā lūsis ar kurmja degunu, sikspārņa ausīm un vanaga acīm.

Enciklopēdiju gariņš ir visgudrākais. Viņam pieder visas biežākās un gudrākās grāmatas. Viņš ir garena zivs ar spāres spārniem.

Dienasgrāmatu gariņš runā, var teikt, tikai par sevi. Šim gariņam ir tikai viens plauktiņš, bet tas pieder tikai viņam vienam. Viņš spēj mainīt formu (dažreiz ir apaļš kā bumba, citreiz kā trijstūris), taču vienmēr viņam ir kaklasaite. Viņš sevi sauc par Gregu, jo visas viņa grāmatas taču ir „Grega dienasgrāmata”.

Šausmu stāstu spoks – gariņš visus biedē, lai arī pats ir zaļpastala. Viņa grāmatas ir manas mīļākās. Šis gariņš izskatās kā klasisks spoks – melna migla ar zilām, gailošām acīm.

Komēdijas radījums (gariņš) visu laiku joko. Viņš ir labākais draugs Šausmu stāstu spokam, viņi viens otru papildina. Kā šis izskatās? Viņš ir klaunzivs klauna tērpā un joko tikai mazliet vairāk nekā asprātīgs cilvēks. Bet kas tie ir par jokiem!

Folkloras gariņš ir īstens patriots. Viņš dzīvo visos plauktos. Šis gariņš ir dzīvs un mazs tautas tērps bez valkātāja. Ar šo gariņu es iepazīnos salīdzinoši nesen, kad sapratu, cik svarīgi ir apzināties savas tautas kultūru un mantojumu.

Saprotu, ka jūs man laikam neticat, ka šādi gariņi vispār var eksistēt. Bet labāk noticiet, lai tad, kad viņus ieraudzīsiet, tie jūs nepārsteidz tāpat kā mani.

Justs Pfafrods,
*Līvānu 1. vidusskolas
5. klase*

Sveiks! Esmu ļoti izvēlīga saimnieka grāmata. Es gribu Tev pastāstīt savu vislielāko piedzīvojumu „Kā es nokļuvu sava īpašnieka grāmatplauktā!”.

Bija piektdiena, oktobris. Mans saimnieks internetā meklēja kādu interesantu un baisu grāmatu, bet nevarēja atrast. Viņš aizgāja pie savas

mamma un prasīja: „Vai tu zini kādu interesantu un baisu grāmatu?”, un mamma atbildēja: „Nē, dēliņ, bet tu vari pajautāt to mūsu bibliotekārei!”

Mans īpašnieks Jānis gāja uz bibliotēku un teica bibliotekārei: „Sveiki! Es gribēju jautāt, vai jūs varētu ieteikt man kādu baisu un interesantu grāmatu?” Un bibliotekāre atbildēja: „Protams, ka varu, nāc es tev parādīšu!” Viņa rādīja daudzas baisas grāmatas, bet neviena viņam nenāca pretim līdz šim brīdim. Viņš ieraudzīja grāmatu „Apsēstais pagrabs”, šī grāmata viņu tā ieinteresēja, ka viņš skaļi sauca, ka grib šo grāmatu, un bibliotekāre teica: „Labi, tikai neaizmirsti to atnest atpakaļ!” Jānis aizskrēja uz māju zibens ātrumā un sāka lasīt to. Pēc nedēļas grāmata jau bija izlasīta. Jānis gribēja izlasīt to vēlreiz. Bet māte atgādināja, ka grāmata jāaiznes uz bibliotēku, un Jānis bēdīgs nesa to atpakaļ.

Jānim rīt ir dzimšanas diena, un mamma viņam prasīja, ko viņš vēlas uz savu dzimšanas dienu. Jānis atbildēja, ka grāmatu „Apsēstais pagrabs”. Mamma jautāja: „Vai esi pārliecināts?” Jānis atbildēja: „Jā!”

Pienāca dzimšanas diena. Māte Jānim uzdāvināja grāmatu, Jānis to vēlreiz izlasīja un ielika grāmatplauktā.

Guntis Felkers,
*Raunas vidusskolas
Drustu struktūrvienības 6. klase*

Edgars Vainoris, Brīvās Māras skolas 4. klase

Grāmatas dziedē

Grāmata vienmēr man ir bijis kas ļoti īpašs jau kopš bērnības. Lasot es varu būt brīva, varu aizmirst par ikdienas steigu un rūpēm. Ir miljoniem grāmatu, kas spēj aizraut līdz sirds dziļumiem, var likt smieties un raudāt, priecāties un pārdzīvot – just līdzī notikumiem. Es patiešām ceru, ka katram pasaules iedzīvotājam ir vismaz viena grāmata, kura ļauj aizbēgt no ikdienas un rast risinājumu sāpīgai problēmai, jo ne vienmēr nepieciešamo atbalstu spēj sniegt cilvēks, bieži tā ir grāmata, kas spēj dot tik daudz padomu, kas liek saprast patieso problēmas cēloni un kā to atrisināt.

Man ir daudz grāmatu, kas spēj sniegt viskrāsainākās emocijas, viena no tām ir Antuāna de Sent-Ekziperī pazīstamā grāmata „Mazais princis”, kas sarežģīto pārvērš vienkāršajā, grāmata liek izjust visdīvainākās emocijas, kas ir pārdomu raisošas. Šī grāmata man ir īpaša un sirdij tuva, jo man to uzdāvināja brālis, kad man tas visvairāk bija nepieciešams. „Mazais princis” man palīdzēja atrast līdzsvaru starp prātu un sirdi, lika saprast īstās prioritātes.

Reizēm dzīvē pienāk brīdis, kad sāk zaudēt līdzsvaru zem kājām, sāk šūpoties no sliktā uz labo vai no labā uz slikto, vairs nesaprotot dzīves būtību. Taču tajā brīdī pie manis atceļoja viena no brīnišķīgākajām grāmatām, ko labprāt

pārlasītu vēlreiz un ieteiktu izlasīt citiem – „Anna no „Zaļajiem jumtiem””. Anna, vienkārša meitene, kas pavisam ikdienišķajā spēj atrast, par ko priecāties, meitene, kas daudz ir pārcietusi, bet tāpat katram pelēkajam mākonim atradīs zelta maliņu, meitene, kas katru dienu dzīvo kā pēdējo. Šo grāmatu vienmēr atcerēšos un pieminēšu ar labu, jo tā pilnībā izmainīja manu pasaules uztveri, palīdzēja saprast, ka dzīvē nav problēmu, bet, ka katra problēma ir jauns izaicinājums, ko dzīve piespēlējusi. Un šī grāmata palīdzēja man atgūt skaidru prātu, no jauna saprast, ka nav jēgas grimt pagātnes kļūdu ielejā, jo pavisam drīz tu atradīsies citā emociju virpulī, kas var tevi iedvesmas kalnā uzvest, vai aizvest uz vietu, kur bailes un šaubas plosās ik dienu, to noteiksi tu pats. „Anna no „Zaļajiem jumtiem”” ir viena no iedvesmojošākajām grāmatām, kas mainīja ne tikai manu dzīvi, bet pavisam noteikti mainīs ikviena lasītāja pasaules uztveri.

Es no sirds esmu laimīga, ka vakaros, atnākot mājās, es varu izbaudīt grāmatas burvību, atslēgties no visa un visiem, pateicoties grāmatai, varu sakārtot savu prātu, lai nākamajā dienā ar mieru sirdī un prātā varētu dzīvot, kontaktēties ar citiem cilvēkiem un kāpt kalnā pretim uzvarām.

Līga Zaremba,
*Raunas vidusskolas
Drustu struktūrvienības
6. klase*

Mana grāmatplaukta augstākais plaukts, kurš sākumā neparko [..] nelikās pievilcīgs, tagad ir mans mīļākais. Tajā glabāju visvērtīgākās grāmatas, mīļākos bilžu rāmīšus un papīra puķi, kuru griezu un līmēju, kad man bija 7 gadi. Dažkārt domāju – kāpēc biežāk nepieeju pie plaukta? Nesen to sapratu. Neveidoju to, lai ciemiņi slavētu par gaumīgo izvietojumu, tas ir domāts manam priekam. Nav lielas vajadzības katru dienu skatīties uz to, man pietiek sliktā dienā sajūst siltumu un vērtību, ko dod atmiņas par sen neredzēto un mīļo plauktu.

Vienmēr apbrīnoju vecas grāmatas. Cik rokās gan tās nav bijušas? Kādus karus nav pārcietušas? Mantotajām grāmatām piemīt neizsakāms spēks. Kā nesasmērējusies dūja šis spēks nolaižas uz tava pleca un viegli noglāsta saspringušo kaklu. Varbūt tā ir kāda pavārgrāmata, Veidenbauma dzejoļu grāmata, dienasgrāmata – tam nav nozīmes. Paņemot rokās jau gandrīz izjukušu papīru saišķi, kas iepriekš rūpīgi veidots kā grāmata, sajūta, ka esi īpaša, nav vienaldzīga.

Skatoties uz fotogrāfijām, kas cieši glabājas albumos, sajūtot papīra tekstūru un vēsumu, var izdzīvot tos pašus stāstus un emocijas. Atgriežos tajā vasaras dienā, kad baseinā plunčājos ar māsu, vai Ziemassvētku rītā, kad saņemu negaidīti īpašu dāvanu. Vienmēr varu atsvaidzināt atmiņu ar fotogrāfiju. Varbūt biju piemirsusi, kā seja izskatās vai acu

krāsa, bet sajūtas, kuras glabāju sevī par kādu mīļu cilvēku, nekad nepazudīs.

Vienā no augstākajiem plauktiem un joprojām stalti goda vietā stāv stikla putniņš. Astīte tam safīra zila, galviņa – caurspīdīga un dzidra. Nekad neesmu zinājusi putniņa nozīmi, taču, skatoties cauri trauslajai dvēselītei, tā ir acīmredzama. Plauktā, ja labi ieskatās, var ieraudzīt mazu, krāsainu kartona kastīti. Tajā glabājas neiedomājamākie nieciņi – mans un māsu pirmais izkritušais piens zobīņš, krustiņš, kas notrūcis no ķēdītes, vai atmiņas kartīte fotoaparātam, kas glabā viskošākās un senākās atmiņas.

Skapja augšējā plauktā glabājas mammas koka lāde. Kastagnbrūnajā ar ādas siksnām izrotātajā lādē glabājas viss – dokumenti, kādi nelieli rokdarbiņi, apsveikumu kartītes. Blakus lādei – sarullēti dāvanu papīri. Katreiz atskatoties uz lādi, šķiet, ka koks kļūst arvien tumšāks, noslēpumaināks, nes vairāk noslēpumu savā bezgalīgi dziļajā azotē.

Īpašais baltais grāmatplaukts ar rokām tika gatavots nedēļu. Izdzīvojis trīs mājokļa maiņas, joprojām ērti tup viesistabas stūrī, siltu kompāniju vienmēr uztur kamīns. Skapis satīcis daudz viesu – mazus un lielus, cilvēkus un dzīvniekus. Greznais ziedu grebums lepni noskatās uz mūsu ikdienu, un baltā krāsa nenosirmo. Paldies, Tev, grāmatplaukt, ka sargā mūsu dārgās grāmatas un atmiņas, paldies!

Karlina Zaksa,
*Cēsu 1. pamatskolas
9. klase*

Ir drēgns rudens vakars, krāsni jautri sprēgā uguns, loga rūtīs klauvē lietus lāses. [...] Piegāju pie mūsu ģimenes grāmatplaukta un ieraudzīju no vecmāmiņas mantotās Rūdolfa Blaumaņa grāmatas. Daudzkārt esmu bijusi „Brakos”. Tur ir tāda īpaša aura. Atvēru vienu grāmatu un atrados pavisam citā pasaulē, kur nakti mēness un zvaigznes rotā, bet, kad uzlec saule, zāle kļūst smaragdzaļa, rožu krūms sniegbalts un pirtiņas dīķī spēlējas sauleszaķīši.

Es basām kājām eju pa rasotu zāli. Saule silda manas rokas un seju, bet necilie pļavu ziedi priecē acis un sirdi. Ieklausos mierpilnajā klusumā un jūtos kā citā pasaulē. Tagad saprotu, kāpēc Rūdfam Blaumanim šeit rakstīt patika vislabāk.

Nemanot esmu pienākusi pie nelielas mājas ar niedru jumtu. Tālāk zedeņu žogs, puķu dārzs. Viss rūpīgi sakopts un gādīgu roku lolots. Te nejūt steigu, te apstājas laiks.

Saņemu drosmi un satveru mājas durvju rokturi. Tās noslēpumaini nočīkst, un skatam paveras saimes istaba. Tajā nav neviena cilvēka, jo ir taču rīts, un visi droši vien ir aizsteigušies savos darbos. Manas nāsis kairina tikko ceptas maizes smarža. Jā, tur jau tā stāv uz lielā saimes galda, ar baltu linu dvieli pārsegta un gaida ļaudis brokastīs.

Eju tālāk un redzu: pie galda apsēdies vīrs brūnā, garā uzvalkā. Galva noliekta, skats nopietns un rokā spalvas kāts.

Nojaušu, ka tas ir pats Rūdolfs Blaumanis, kurš raksta savu kārtējo lugu vai noveli. Negribu traucēt un vēlos nemanāmi pazust, taču rakstnieks ir jau mani pamanījis. Esmu mazliet samulsusi, bet Blaumaņa laipnais smaids un skanīgais „Labrīt!” mani nomierina. Viņš lūdz mani mazliet uzgaidīt un ieiet blakus istabā. Pa atvērto durvju aili redzu, ka viņš apliek ap pleciem lakatu savai mātei, mīļi apskauj to un noskūpst.

„Tagad varam iet,” rakstnieks saka un paņem mani pie rokas. Mēs ejam pa taku garām pirtiņai, izejam cauri nelielam mežam un atspirdzināmies ar dzidro avota ūdeni, tad dodamies tālāk pa taciņu kalnā. Saule jau pakāpusies diezgan augstu, rasa pazudusi. Esam jau kalna virsotnē un apsēžamies netālu no ugunskura vietas.

Un tad Rūdolfs Blaumanis sāk stāstīt. Manā acu priekšā paveras visdažādākie tēli. Es redzu jaunekli, kurš nealkst ne godu, ne bagātību, kurš nebaidās zaudēt dzīvību un izglābj savu tautu no ienaidnieka. Man gaužām žēl gan jaunekļa, gan viņa līgavas, kura lej karstas asaras un nekad nespēs samierināties ar līgavaiņa nāvi. Arī man acīs sariešas tāds kā sūrumš un kaklā spiežas kamols. Nē, raudāt nedrīkst! Es klusiņām pieceļos un tepat, kalna pakājē, saplūcu puķes. Uzkāpju atpakaļ kalnā un klusējot nolieku tās vietā, kur kādreiz atradies ugunskurs, jo, liekas, šī varētu būt sārta vieta, kurā sadedzināja ienaidnieka bultu nogalināto

varoni. Arī Blaumanis klusē un kādu laiku nesaka ne vārda.

Bet dzīve turpinās, un mani aizkustina rakstnieka aizrautīgais stāstījums par jautro Jāņu svinēšanu „Braku” mājās. Mēs kopā sagaidām līgotājus, gardi pasmejamiem par veco Pindacīšu un Joski. Mazliet uztraucamies par Ābrama veselību pēc krāsns uzsprāgšanas. Jūtam līdzī saimniecei viņas mīlas likstās un atviegloti uzelpojam, ka beigās visi atrod savu laimi.

Esam tā aizrāvušies sarunās, ka nemanām divus mazus draiskuļus, kas izsprukuši no rijas un uzskrējuši kalnā, lai būtu tuvāk saulei, jo viņiem tā melnā elles tumsa ir gaužām apnikusi. Viņiem griboties mazliet padraiskoties, blēņas gan viņi vairāk nedarīšot.

Nu, kā tu atteiksi tādiem maziem, mīļiem draiskuļiem? Es metos līdzī viņu nebēdnībām: metu kūleņus no kalna, skrienu pa pļavu un nobaidu meitas, kuras atnākušas uz avotiņu pēc ūdens. Arī rakstnieks nevar atturēties un apmet pāris kūleņus. Mūsu dzidrie un skanīgie smieklī dzirdami tālu pār meža galotnēm.

Tā runādamiem un jautrodamiem nemanām, ka saulīte jau iekāpusi egļu galotnēs. Ir laiks doties mājās. Tagad gan ejam pa ratu iebraukto ceļu un ātri vien nonākam pie mājas, kur mūs sagaida Rūdolfa Blaumaņa māte. Viņai rokās, drāniņā ietīti, tikko cepti pīrādziņi.

„Tie tev, meitiņ, ceļamaizei,” viņa saka un pasniedz man vīstoklīti.

Es atvados no viesmīlīgajiem saimniekiem un saprotu, cik daudz mīlestības un sirsnības man ticis dots. [..]

Loreta Ozola,

*Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles
9. klase*

Man mājā ir liels grāmatu plaukts. Tas ir pa visu sienu, tajā ir gan latviešu, gan ārzemju grāmatas. Mūsu mājas mazajā bibliotēkā ir gan Astridas Lindgrēnes, gan Džeronīmo Stiltona grāmatas, bet visvairāk mums ir Aspazijas un Raiņa, Māra Runguļa grāmatas.

Man patīk lasīt grāmatas. Kad lasu, dzīvoju līdzī stāstam, bet, ja tas beidzas, esmu mazliet bēdīga. Tomēr priecājos, ja grāmatai ir otra daļa. Man patīk svētku gaidīšanas laikā izgreznotais grāmatplaukts. Lieldienās uz tā sēž zaķi un cālēni, dzimšanas dienās un vārda dienās apsveikuma kartītes, valsts svētkos – karodziņi, sarkanbaltsarkanā lente un svecītes. Parasti tad visi kopā sēžam un skatāmies filmu un pildām žurnāliņu uzdevumus, meklējam Latvijas pilsētas. Ziemassvētkos tur sēž rūķītiis un salikti egļu zari.

Man patīk mans grāmatplaukts. Tas man vienmēr atgādina svētkus, iepriecina mūsu ģimeni.

Ieva Kristīne Grebūna,

*Kocēnu pamatskolas
5. klase*

Martins bija zēns, kuram nekad nepatika lasīt. Viņš bija slinks un nekad nepakļāvās vecākiem. Kādu dienu viņa vecāki nolēma pārcelties uz jaunu māju. Iegājis jaunajā istabā, viņš ieraudzīja grāmatu plauktu. Tajā bija dažādas grāmatas, bet Martins nevienu no tām neatpazina. Īpaši viņa uzmanību piesaistīja viena grāmata. Likās, ka burti uz tās vāka kustas. Viņš paķēra grāmatu, bet burti nekustējās. Viņš domāja, ka tā ir viņa iztēle, bet tad virsraksta beigās tika pievienots viens burts „S”. Iepriekš nosaukums bija „Pasaka”, bet tagad nosaukums bija „Pasakas”. Viņš nesaprata, kāpēc mainījies nosaukums. Turklāt atšķirība nebija liela. Joprojām nesaprotot, kas notiek, Martins uzmanīgi nolika grāmatu gultā. Tad notika kaut kas dīvains. Likās, ka viņš krīt, bet – nē!

Viņš lēnām aizvēra acis un, atverot tās, atradās pilnīgi citā vietā. Viņš nevarēja īsti aprakstīt šo vietu, tā bija maģiska, pilna ar stāstiem un pasakām. Katru reizi, kad viņš pagriezās, viņš redzēja citu stāstu.

Viņš redzēja, kā apprecas divi cilvēki, redzēja varoni, kas glābj pasauli, redzēja, kā cilvēki mirst. Viņam izdevās piedzīvot daudz emociju, Martins jutās pārsteidzoši!

Viņš sajutās vairāk saistīts ar visu, kas viņam ir apkārt un sāka novērtēt lietas. Martins jutās slikti par tiem laikiem, kad viņš bija jauns pret vecākiem, un tajā pašā laikā sāka novērtēt tos brīžus, kad viņi ir bijuši kopā.

Martins atkal aizvēra acis, un, tās atverot, viņš atgriezās savā istabā. Grāmata joprojām bija gultā. Grāmata izskatījās diezgan parasta. Viņš nolika to atkal plauktā un tad izskrēja no savas istabas. Viņa vecāki stāvēja virtuvē un runāja par to, vai viņiem vajadzētu pirkt šo māju vai nē. Daudz nedomājot, Martins pieskrēja klāt un apskāva viņus.

Valerija Bondarenko,
Rīgas Starptautiskās skolas
7. klase

Arā aiz loga ir auksta ziema, birst baltas sniegpārslas, bet man ir silti un ērti manā lielajā un ērtajā grāmatu plauktā. Un, skatoties uz to, kā krīt sniegs, es atcerējos to dienu, kad pirmo reizi nokļuvu uz šī grāmatu plaukta.

Tas bija tālais 1976. gads, mana pirmā saimniece strādāja grāmatu veikālā, un mani tikko atveda no grāmatu drukātavas. Es biju jauna, tīra un skaista, ar interesantu un aizraujošu saturu.

Mana jaunā saimniece bija kaislīga grāmatu mīle. Tā nu viņa mani nopirka, un es nonācu savā lielajā, ērtajā grāmatu plauktā. Kas tik mani nav lasījis, es atceros visas piecas paaudzes un katru cilvēku, kurš mani lasīja!

Gadu laikā ir mainījies iekārtojums, plaukti, noskaņojums mājās, esmu piedzīvojusi gan priekus, gan bēdas. Uz dažām manām lapām ir pat palikušas asaras. Visvairāk es biju nobijusies, kad pēkšņi vienu nakti es ieraudzīju visapkārt

uguni, dažas no manām draudzenēm tonakt nodega. Bet es izdzīvoju pat tādā grūtā brīdī.

Un tā līdz pat šai dienai es stāvu pirmajā rindā uz vislabākā plaukta pasaulē. Ir pagājuši 44 gadi no tā laika, kad esmu ienākusi šajā mājā, un visi, pat tās jaunākais iemītnieks, ir mani lasījis. Es, protams, neesmu vairs tik skaista un glīta, mani vāki ir saburzījušies, manas lapas ir kļuvušas dzeltenas, bet saturs joprojām ir tikpat interesants un aizraujošs kā iepriekš. Tāds ir mans stāsts par manu grāmatu plauktu, piedzīvojumiem, un mani pašu – grāmatu „Džeina Eira”.

Daniels Gaplīks,
Rīgas Starptautiskās skolas
8. klase

Mājas gariņam šodien bija īpaši draiskulīgs garastāvoklis. Izšūpojies vecā pulksteņa atsvaros, slaidi pārlēcis uz lampas apaļā kupola, viņš nejauši ievēlās smalkajā zirnekļa tīklā un šūpojās, kamēr iekrita Martas grāmatu plauktā.

„Apččīī!” mājas gariņš nobaidīja krēslā guļošo runci.

„Jā, redzams, ka Marta nav grāmatu plauktu pārskatījusi. Sen tie laiki pagājuši, kad grāmatas Martai bija mīļākie laika kavēkļi,” nomurrāja runcis.

Gariņš nopētīja garo grāmatu rindu. „Redz, te Kārļa Skalbes „Kaķīša dzirnavas”. Atceries, kā Marta gaidīja

šo grāmatu?” Atšķīris pirmo lappusi, viņš izlasīja: „Martai no vecmamma Helēnas dzimšanas dienā!”

„Vecmāmiņa toreiz stāstīja, ka arī viņai tā kādreiz bijusi mīļākā grāmata,” piebilda runcis.

„Un kas šī par grāmatu! To pat man nav spēka pacelt!”

„Ka-ķa grā-ci-ja,” burtoja gariņš. „Cik smaga! Vai, cik daudz kaķu, un skaistāki par tevi!” gariņš pakaitināja runci.

„Un te vēl vairākas grāmatas par kaķiem,” pētot plauktu, gariņš noteica. „Jā, tas bija īpašs kaķu laiks,” runcis nomurmināja.

Pārskrējis pāri grāmatu vākiem kā klavieru taustiņiem, runcis pārskatīja grāmatu muguriņas. „O, šeit visas Martas konkursu balvās iegūtās grāmatas! No tām mīļākā bija „Kuršu vikingi”, kuras autori ir Valdis Rūmnieks un Andrejs Migla. Šī grāmata gan ir ļoti vēsturiska,” gariņš, pārlēcis uz nākamajām grāmatām, ieslīdēja kādā lappusē.

„Vai, kas šī par valodu? Burti pazīstami, bet valoda nesaprotama!” „Redzu, ka esi atradis Martas grāmatas angļu valodā,” kaķis nomurrāja, „viņai tādu ir daudz.” „Es gan labāk pieturēšos pie grāmatām latviešu valodā, redzi, kādas te grāmatas – enciklopēdijas, pasaku un piedzīvojumu grāmatas.

Un iedomājies, runci, cik daudzās mājās tagad nemaz nav šādu grāmatu plauktu? Nav nevienas grāmatas!” iesaucās gariņš. „Jā, tagad jau visi aizņemti ar datoriem, lasa tur.”

„Mūsu Marta arī. Būs kaut kas jāsgudro, lai viņa pievēršas savam vecajam, labajam grāmatu plauktam,” prātīgi noteica mājas gariņš.

Tad viņš, domīgi nopūties, aizšūpojās atpakaļ uz vecā pulksteņa jumtiņu un nolēma sagudrot plānu, kā pievērst Martas uzmanību grāmatām. Cerams, ka viņam tas izdosies!

Marta Beča,
Varakļānu vidusskolas
8. klase

Bibliotēkā es esmu apmēram 30 minūtes, meklējot grāmatu. Man viena ir padomā, bet es nezinu, kur tā atrodas. Vēlreiz ar acīm pārskrienot angļu literatūras plauktam, es redzu spilgti sarkanu grāmatu. Manu uzmanību piesaista tas, ka uz grāmatas vāka nav nosaukuma. Es eju apsēsties pie galda. Pašķirstīšu grāmatu. Atverot savu atradumu, es esmu vēl pārsteigtāka nekā iepriekš. Visas grāmatas lapas ir baltas, izņemot vienu. „Ej atpakaļ!” tie ir vienīgie vārdi, kas rakstīti visā grāmatā. Kādēļ šāda grāmata ir bibliotēkā? Pēkšņi gaismas bibliotēkā izslēdzas. Viss kļūst piķa melns.

Es atveru acis. Vai tāpēc es tobrīd neko neredzēju? Es aizmigu? Pēkšņā gaisma ir tik spilgta, bet es redzu savu apkārtni. Vienīgā problēma – es to nepazīstu. Es guļu zaļā zālītē. Priekšā es redzu tribīnes un savādu veidu torņus, visspilgtākajās krāsās. Futbola laukums? Nē, nevar būt,

futbola laukuma galos ir vārti. Šeit ir kas cits. Katrā laukuma galā ir trīs lieli gredzeni. Piestiprināti uz stabiem, tie tur stāv dažādos augstumos. Es noteikti neesmu šeit bijusi, bet kāda iemesla pēc šī vieta man ir pazīstama.

Es pieceļos sēdus, un man apstājas sirds, jo uz manis skatās vilks. Viņa spalva ir melna kā ogles un acis spilgti dzeltenas. Es nezinu, vai esmu kaut kur atsitusi galvu, bet zvēru, ka vilka zelta acis griežas apļos kā divi akači. Zvērs izskatās draudīgs, bet uz mani skatās ar izbāztu mēli kā kucēns, kas tikai grib spēlēties. Ar sīkiem soļiem vilks nāk man tuvāk un tuvāk. Es vēlos atkāpties, bet mans ķermenis nekustas. Brīdī, kad starp mums ir tikai pusmetrs, vilks man pieglaužas. Tā mīkstā spalva ir debešķīga. Tai pieskaroties, ir tāda pati sajūta, kā es iztēlojos, kad kāds pieskartos Posta spalvai. Posts ir vilkasuns no grāmatu sērijām „Maģistrija”.

Pieceļoties kājās, es dzirdu kaut kur netālu sprakšķam ugunskuru. Es vēlos iet tuvāk skaņai, bet tad kaut ko aptveru. Es zinu, kur atrodos. Bet tas nav... nav iespējams! Es esmu kalambola laukumā – tajā pašā, par ko lasīju Harija Potera grāmatās. Vai esmu kādā vasaras noietnē, par kuru biju piemirsusi?

Bet tad... kas ir šis savādauns? Es sekoju ugunskura skaņām. Pašķirot krūmus, redzu pārsteidzošu skatu. Pieci cilvēki sēž ap ugunskuru un runā par vēlmju akmeņiem. Šis nosaukums

noteikti man ir pazīstams, es tikai nezinu, kur to esmu dzirdējusi. Katram cilvēkam virs galvas ir, man šķiet, vārds. Es redzu *Arwens Child*, *Sapujapu*, *BloodWork*, *Sariuss* un *Drizzel*. Šos vārdus es pazīstu. Viņi ir no videospēles. Tie ir spēlētāju vārdi. Šie tēli ir no grāmatas, ko nesen lasīju – *Erebos*!

Es sēžu pie ugunsкура un visiem stāstu, no kurienes esmu un ko atceros pirms iemigšanas. Kad beidzu runāt, viņi visi saskatās un pieceļas kājās. *BloodWork* saka, lai es te sēžu un gaidu. Viņi aiziet, atstājot mani tur vienu un apmulsušu. Pēc īsa brīža pie manis atlido fēnikss. Es neesmu pārliecināta, no kuras grāmatas tas ir. Fēnikss paceļ spārnus un man rokās no zila gaisa parādās tā pati sarkanā grāmata, ko es lasīju bibliotēkā. Putns aizlido. Un ko tagad?

Manas rokas atver grāmata, it kā tā būtu kura katra. Man par pārsteigumu, grāmata vēl ir tukša, bet lappusē, kur senāk bija rakstīts „Ej atpakaļ!”, tagad ar melnu tinti ir ierakstīti vārdi „Lūdzu, paliec!”. Es nezinu, ko šie vārdi nozīmēja, pirms iemigu, bet tagad saprotu vēl mazāk. Es zinu! Šis ir sapnis, tas ir vienīgais loģiskais izskaidrojums. Tātad, man vajag sev iekniebt. Es virzu pirkstus tuvāk vaigam, bet, pirms sev paspēju pieskarties, viss atkal kļūst melns.

Atverot acis, es vairs nesēžu pie ugunsкура, skatoties vārdos „Lūdzu, paliec!”, es sēžu bibliotēkā pie galda un skatos uz aizvērtu sarkanu grāmata,

kurai uz vāka ir rakstīts „Lasītāja grāmatu plaukts”. Nesaprotu. Ja mans mazais piedzīvojums bija sapnis, kā tas izmainīja realitāti? Pie manis pienāk bibliotekāre un ieinteresējas, kāpēc tik ilgi lasu šo tukšo grāmata. To atverot, mani sagaida vēl viens pārsteigums – tukšais izdevums, kas man ir sagādājis visas šīs rūpes, ir pilns. Tajā ir stāsts. Kad parādu bibliotekārei pierakstītās lappuses, viņa uz mani pašķielē un taujā, vai man ir viss kārtībā ar redzi. Pēc viņas domām, grāmata vēl joprojām ir tukša.

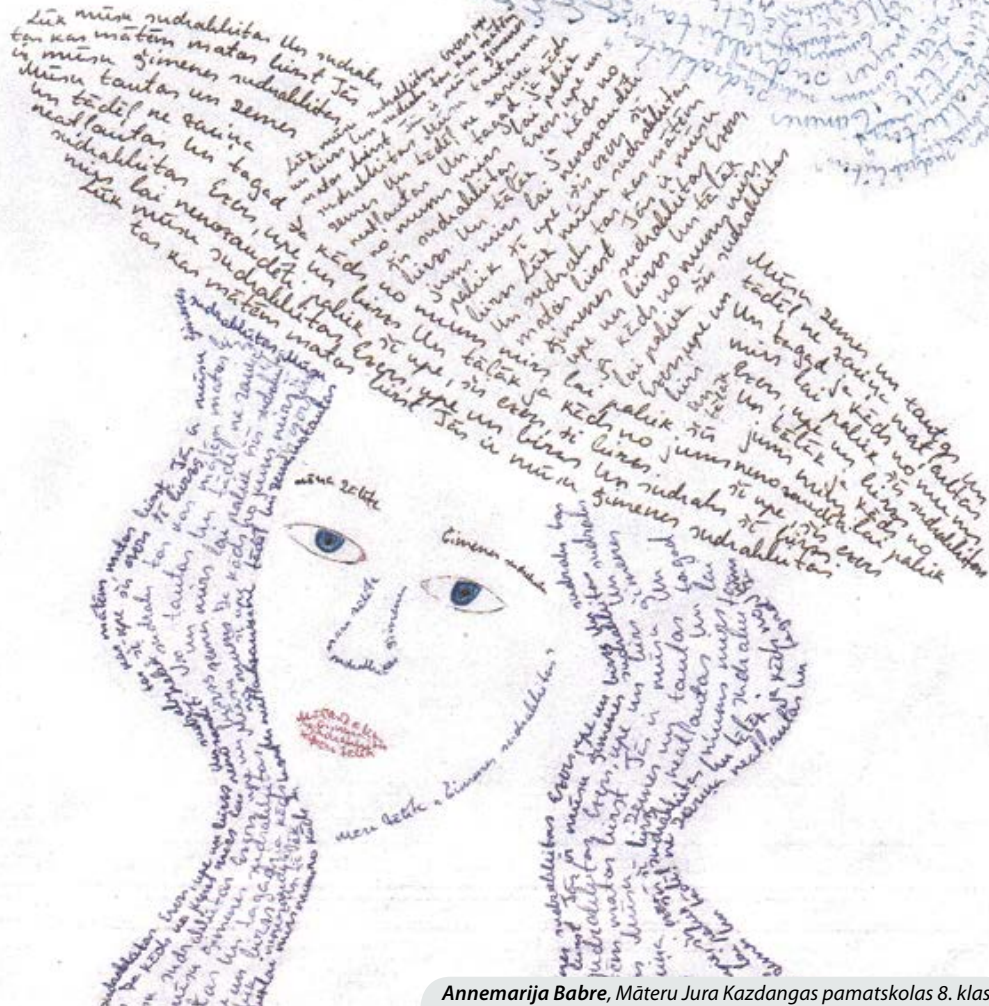
Es savācu mantas un dodos uz mājām, atstājot grāmata uz galda. Es neko nesaprotu, un visa diena ir šķitusi kā viena liela ilūzija – viss mans grāmatu plaukts vienā grāmatā?

Nora Pikšena,

*J. Čakstes Liepājas pilsētas
10. vidusskolas 5.a klase*

Man mammas un vecmammas grāmatplaukts atgādina veci, [...] kam ir seja un ķermenis. Tas sēž istabas stūrī, kājas iepletis no grāmatu smaguma. Viņam ir lieli, plati pleci, tur rindā sakārtotas grāmatas.

Es saku: „Sveiks! Vai vari pastāstīt par grāmatām, kas atrodas uz taviem pleciem?” Grāmatplaukts ir priecīgs uzsākt sarunu ar mani: „Man uz pleciem ir ļoti daudz grāmatu. Ik pa laikam tās tiek papildinātas ar jaunām grāmatām, bet vecās paliek. Vecākās grāmatas ir šādas:

Annemarija Babre, Māteru Jura Kazdangas pamatskolas 8. klase

1905. gada enciklopēdija vācu valodas vecajā drukā, 1956. gada Dž. F. Kupera „Pēdējais mohikānis”, 1954. gada brāļu Kaudzīšu „Mērnieku laiki”, 1959. gada J. Raiņa „Indulis un Ārija”, 1967. gada krievu tautas dzejnieka Aleksandra Puškina kopotie raksti latviešu valodā.” Es iejautājos: „Vai vari ieteikt kādu grāmatu, ko derētu izlasīt?” [...] Es paņēmu rokās J. Raiņa „Induli un Āriju”. Atverot piekto lapaspusi, ieraudzīju vizbulīti, kura grāmatā nogulējusi vairākus gadus, bet tai saglabājusies pavasara smarža. Pietiek kravāties pa veco grāmatplauktu un sarunāties par senām lietām.

Datorā meklēju cilvēka skeleta uzbūvi. Paceļu skatu uz savu grāmatplauktu, bet tas mirdzošām acīm skatās uz mani un saka: „Paņem, paņem grāmatu!” Man jau ir apnicis, kā grāmatplaukts cenšas pievērst sev uzmanību. „Manī ir tas, kas tev vajadzīgs,” turpina grāmatplaukts, „es tev varu iedot Arnolda Valtnera grāmatu par cilvēka fizioloģiju!” Patiešām, šajā grāmatā ir koncentrēti aprakstīts viss, kas man vajadzīgs.

Kad debesīs parādījās pirmās zvaigznes, es apsēdos dīvānā un, vērojot kamīnā uguns liesmas, klausījos grāmatplaukta stāstu.

„Man ir vairāk nekā 100 gadu. Esmu piedzīvojis gan krīzes, gan augšupejas gadus. Sāksim ar to, ka es sākumā biju bērzs. Aprīlī ļaudis tecināja sulas, zāģēja manus zarus pirts slotām, bet vasarā un rudens sākumā sēņoja. Kādu dienu es

tiku nozāģēts un nokļuju pie galdnieka. Pēc klienta pasūtījuma tika izgatavots bērza grāmatplaukts ar grezniem koka rotājumiem durvju sānos. Es nokļuju ģimenē, kam ļoti patika lasīt, tādēļ es biju uzmanības centrā. Diemžēl, sākās Pirmais pasaules karš, un ģimene devās prom. Es vienuļi stāvēju vairākus gadus, dažkārt atnāca vācu karavīri un šķirstīja grāmatas, kas atradās uz maniem pleciem, bet tie devās prom bez manis. Es atceros vienu vācu karavīru, kas ņēma no maniem plauktiem papīra lapas un rakstīja vēstules savai ģimenei. Kad beidzās Pirmais pasaules karš, mani pārveda uz citu ģimeni, bet sākās vispasaules ekonomiskā krīze 20. gadu beigās, kur cilvēki centās pārdot visu iespējamo, lai saņemtu naudu. Mani par mazu naudas summu pārdeva antikvariātam. Es tur biju diezgan ilgu laiku, līdz tika īstenota politika ar nosaukumu: Jaunais kurss. Tā tika realizēta, lai atveseļotu ekonomiku un pārvarētu krīzes sekas. Esmu piedzīvojis postošāko karu pasaules vēsturē – Otro pasaules karu. Pēc tā Latvija tika okupēta, bet viņi ticēja, ka Latvija atkal būs brīva valsts, un tā arī notika.”

Noklausoties sava grāmatplaukta stāstu, nolēmu piedalīties ne tikai bioloģijas olimpiādē, bet arī vēstures konkursā. Paldies manam grāmatplaukta stāstam!

Undīne Marija Voino,
Salas vidusskolas
9. klase

Viss sākās ar grāmatām par Vinniju Pūku, tās man bērniībā priekšā lasīja mamma. Pati es sāku lasīt 6 gadu vecumā, bet, kad jau mācījos 1. klasē, es gāju uz bibliotēku katru dienu. Tad man arī grāmatu klāsts plauktā sāka papildināties. Daļu plaukta jau piepildīja grāmatas no manas mammas skolas laikiem un no lielā brāļa palikušās bērnu grāmatas. Mamma un tētis bieži man pirka un dāvināja grāmatas. Kad biju maza, es katru gadu rakstīju vēstuli Ziemassvētku vecītim, un tajā viena no dāvanām, kuru vecītim lūdzu, bija – grāmata.

Grāmatu veikalā man reizēm rodas sajūta, ka grāmatas ar mani sarunājas: tās saka, lai nopērkot viņas, bet vienmēr ir kāda grāmata, kas stāv stūrī un klusē. Stūra grāmatas vienmēr ir tās interesantākās. Tās vienmēr slēpj kādu noslēpumu, interesantu stāstu, piedzīvojumus vai labu padomu. Fantāziju grāmatas man saka, lai es tās nelasot, jo man nebūšot interesanti, un tā ir taisnība. [..]

Mans grāmatu plaukts ir kā noslēpuma sala, kuru var iepazīt un atklāt katru dienu no jauna. Tur slēpjas stāsti par svešām zemēm un tautām, mīlestību un naidu, priekiem un bēdām. Grāmatu plaukts mani ir glābis reizēs, kad skolā jāmacās kāds latviešu dzejnieka dzejolis vai rakstnieka darbs. Grāmatu plaukts man ir kā draugs, kurš vienmēr zina, kas man šajā brīdī visvairāk vajadzīgs. Tā grāmata, kura mani uzrunā, arī ir tā, kas

man šobrīd vajadzīga. Un vairākas no tām man kļuvušas ļoti mīļas.

Grāmatas ir kā labas draudzenes, ar kurām satikties atkal un atkal un nekad nav garlaicīgi. Par to, ka man ir šādas draudzenes, man jāpateicas savam grāmatu plauktam, kurš mani atkal un atkal spēj pārsteigt no jauna.

Hanna Karlīna Burnevica,
Dundagas vidusskolas
6.b klase

Atceroties to skatu, kad mans grāmatplaukts vēl bija tukšs, pārņēmu vientulības un skumju sajūtu, jo tad mani vakari ritēja vientulībā un garlaicībā. Nebija neviena, kas sastādītu man kompāniju tā, kā šobrīd to dara visi mana grāmatplaukta grāmatu tēli, it īpaši – negantais Niks un Gregs. Man ir visi šie sējumi. Ar nepacietību gaidīju, kad šis plaukts piepildīsies un es varēšu uz to skatīties kā līgava uz savu pūra lādi, kura jau ir rādāma jaunajiem radiem. Bet vai jūs gribat zināt, kā es izveidoju sava grāmatplaukta stāstu?

Viss sākās ar vienu grāmatu, kurai pateicoties iemācījos lasīt. To sauca „Pasakas lolotiem bērniem”. Sākumā nevēlējos to lasīt, jo pamanīju, cik tā bieza, bet vēlāk, kad iepazīnu grāmatu pasauli, es vairāk priedājos par biezām grāmatām. Es to lasīju vēlreiz un vēlreiz, līdz atkal dabūju jaunu grāmatu. Iegūt

savā īpašumā jaunu grāmatu bija tāpat kā iegūt jaunu dzīves elpu. Dažreiz pat bija tā, ka es, sēdot un visu dienu lasot grāmatu, attapos melnā nakts tumsā. Citi man nesaprot, kā es tā varu. Bet man uzreiz gribas pajautāt, vai viņi zina to sajūtu, kad esi izlasījis kādu nodaļu un tevi tik ļoti moka ziņkāre par to, kas notiks tālāk. Tu pats sev pasaki: „Nu, labi! Izlasišu tikai vēl vienu nodaļu!” Un tad šī doma atkārtojas pirmo reizi, tad otro, tad trešo... Pēkšņi atpopties, ka diena paskrējusi kopā ar grāmatu.

Visvairāk mani iepriecina atmiņas par to, ka neļāvu grāmatām iet postā. Pie kādas miskastes pamanīju grāmatu kaudzīti. Es uzskatu, ka nedrīkst grāmatas mest ārā! Tur bija tādi šedevri kā „Sniega karaliene”, „Toma Sojera piedzīvojumi”, „Kauja pie Knipskas”, R. Blaumaņa kopoto rakstu sējumi un daudz citas vērtīgas lasāmvielas. Vēl aizvien nesaprotu, kādēļ tik vērtīgas lietas vajadzēja izmest atkritumos, ja vienmēr ir dažādi veidi, kā nogādāt tās citiem cilvēkiem, kuri nevar atļauties iegādāties sev interesējošu literatūru. Grāmatas var dāvināt, atsaucoties „Draudzīgajam aicinājumam”, ir iespēja tās aiznest cilvēkam, kurš par to ļoti priecāsies.

Iespējams, saimnieki grāmatas izmeta, jo tās bija vecas, nobružātas un neiederējās viņu jaunajā dzīvoklī, kurā tikko iztaisīts eiroremonts. Bet vai šie cilvēki, gatavojoties mest grāmatas atkritumu kastē, padomāja par to, cik

daudz darba, dvēseles un pārdzīvojumu tajās ir ielikts? Man skolotāja stāstīja, ka viņas onkulis aktieris Edgars Liepiņš mācīja viņas bērniem: „Ja zemē nokrīt maizīte, tā jāpaceļ un jānobučo.” Es domāju, ka grāmatas ir mūsu otrā maize. Arī tās būtu jāpaceļ un jānobučo. Jā, šī lasāmviela, kuru izglābu no iznīcības, pēc ārējā izskata bija nepievilcīga, bet iekšā valdīja īsts skaistums! Es priecājos, ka ar šiem vērtīgajiem „atkritumiem” bagātināju sava grāmatplaukta klāstu.

Protams, es neizveidoju savu grāmatu plauktu, vācot tikai vecas grāmatas. Mani draugi un ģimene zina, ka man vienmēr var uzdāvināt jebkāda žanra literatūru. Tā ir labākā dāvana, ko var saņemt! Man ļoti patīk fantastika un romāni. Manuprāt, vislabākā fantastika un romāni ir britiem. Neskatoties uz to, ka manā grāmatplauktā ir ļoti maz grāmatu angļu valodā, mani ļoti tās ieinteresē. Lasot šo daļi literatūru, es labāk iemācos angļu valodu. Bet redzamāko vietu manā grāmatplauktā ieņem gan latviešu klasikas pērles, gan mūsdienu rakstnieku un dzejnieku radītie darbi. Tie bagātina manu valodu, pateicoties tiem, es varu ceļot laikā un telpā, gūt vērtīgas atziņas un dzīves pieredzi. [..]

Lāsma Kalēja,
Taurupes pamatskolas
Mazozolu filiāles
9. klase

-š-š... . Es jums tūlīt kaut ko pastāstīšu. Es esmu meitenes Annas grāmatu plaukts, gana stalts, melnā frakā, gaišām spuldžu acīm, un dzīvoju viņas istabā jau kopš viņas dzimšanas – 13 gadus. Ticiet man, ir ļoti daudz interesanta, ko jums pavēstīt!

Grāmatas Annas ģimenei nozīmē ļoti daudz. Viņi katru grāmatu rūpīgi piemeklē un izvēlas. Tai katrai ir sava loma, nozīme, vieta un laiks. Vecāki seko, lai Annai patiktu tas, ko viņa lasa, kā arī, lai tas būtu meitenei noderīgi.

Mana dzīve ar Annu nekad nav bijusi garlaicīga. Cik jauki, ka esmu tieši pie viņas! Auga meitene, un augs arī grāmatu rindas manos plauktos. Šeit būs mūsu kopīgās atmiņas.

Annai ir 2 gadi.

Nu jau Anna daudz ko saprot, runā, sapņo un uzdod jautājumus vecākiem. Mājās parādās daudz bērnu pasaku un dzejoļu, bilžu grāmatas, netrūkst arī krāsojamo grāmatu. Tas viss ir tāpēc, ka viņa ir vēl ļoti maziņa – īsts kāpēcītis. Annas mīļākā grāmata, kura stāvēja manā zemākajā plauktā, bija Korneja Čukovska pasaku krājums. Atceraties – „Dakteris Aikāsāp” un „Mazgāmutis”? Jā, daudzi bērni zina šīs pasakas pat no galvas!

Annai ir 4 gadi.

Anna uzsāka bērnudārza gaitas, un manos plauktos parādījās grāmatas mācībām un attīstībai. Annas grāmatas kļūva nopietnākas un biežākas. Uzdās stāsti par dzīvi.

Annai ir 7 gadi.

Anna ir pirmklasniece! Tiek iegādāta pirmā ābece. Tā ir tik skaista – bildes ir krāsainas, un burti ir kā dzīvi! Tagad Anna var paņemt grāmatas un lasīt tās pati. Kāds prieks mazās acīs, kad pirmo reizi burtiņi rindojas raiti! Blakus plauktā rindojas arī skolas mācību grāmatas – dabaszinības, latviešu valoda, matemātika, angļu valoda un citas.

Annai ir 8 gadi.

Anna sāk lasīt nopietnas un biezas grāmatas. Mīļākie žanri ir piedzīvojumu grāmatas, detektīvi, fantāzijas literatūra un grāmatas par draudzību. Viņas pirmā tāda grāmata ir par Hariju Poteru, sērija sastāv no 7 daļām. Tā kļūst par viņas mīļāko grāmatu sēriju.

Annai ir 10 gadi.

Lasīšana kļūst par īstu vaļasprieku, kas aizrauj. Anna lasa tikai nopietnas grāmatas, tostarp grāmatas latviešu un angļu valodā, mācību grāmatas, enciklopēdijas. Annai ļoti patika pētīt grāmatas par cilvēka ķermeņa uzbūvi. Tās skeletu bildes mani vienkārši biedē vēl šobaltdien, bet Anna stundām pētīja lapu pēc lapas. Tagad viņas mīļāka grāmata ir Artura Konana Doila „Zudusī pasaule”.

Annai ir 13 gadi.

Anna saveda kārtībā un sistematizēja savas grāmatas manos plauktos. Tagad pirmajā plauktā ir Harija Potera grāmatu kolekcija, otrajā – Annas mīļākās grāmatas: Frānsisas Hārdingas „Melu koks” – detektīvstāsts par meiteni, kura

izmeklēja sava tēva nāvi, Stīvena Kinga romāns „Tas”. Tā ir tik bieza un smaga – 1200 lappuses, varat iedomāties?! Ir atvēlēta vieta arī krievu literatūras klasikai – A. Puškina, M. Ļermontova, N. Gogoļa darbiem, kā arī ārzemju klasikai – tur gozējas Šarlotes Brontē „Džeina Eira”, Patrika Zīskinda „Parfīms”, Oskara Vailda „Doriana Greja ģīmetne” un daudzas citas. Atsevišķs plaukts ir atvēlēts bērnu grāmatām un siltām atmiņām – „Nezinīša piedzīvojumi”, pasaku grāmatas un citas.

Tā kā Anna ar ģimeni daudz ceļo, viņi no katra sava ceļojuma atved grāmatas par tām vietām, ko viņi apmeklējuši, – tur ir Roma, Vatikāns, Parīze, Singapūra, Bali, Ņujorka, Londona, Berlīne un citas. Tās aizņem gandrīz veselu plauktu.

Grāmatas plauktā tiek pirktas, dāvinātas, apmainītas. Tās ir īsta vērtība Annas ģimenē!

Anna Onufrijeva,
*Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas
7.f klase*

[..] **R**eiz mana labākā draudzene Ieva Kristīne atnāca ciemos pie manis, un es viņai stāstīju par savu grāmatplauktu. Mēs pēkšņi pamanījām lielu, biezu lillā grāmatu. Es domāju, ka mamma ir nopirkusi jaunu grāmatu, un vēlējos to apskatīties. Es ņēmu grāmatu, un pēkšņi skapis nobīdījās nost. Mēs

bijām pārsteigtas. Draudzene gribēja iet iekšā slepenajā ejā. Es piekritu. Tā nu mēs devāmies iekšā un nonācām pavisam citā pasaulē.

Pēkšņi Kristīne iesaucās, norādīdama uz mūsu drēbēm. Mums mugurā bija skaistas lillā kleitiņas. Tur bija vasara. Tad es pamanīju visus cilvēkus – bēdīgus un noplukušus. Mēs piegājām tuvāk, un tie izrādījās nevis cilvēki, bet gan elfi, laumiņas, fejas un nāriņas. Mēs pajautājām: „Kas noticis?” Visi atbildēja, ka viņiem ir Jauna karaliene, vārdā Amanata. Amanata visiem liek vergot, bet, ja nepakļaujas, tad pamatīgi soda.

Mēs ar Kristīni bijām dusmīgas uz Amanatu. Mēs devāmies ar viņu cīnīties. Kad nonācām pie karalienes pils, tā izskatījās drausmīgi un neomulīgi. Mēs devāmies iekšā un ar savām spējām uzveicām karalieni. Vēlāk burvju pasaules iemītnieki pateicās mums un iecēla mūs par karalienēm. Pēc tam es pamanīju, ka ir jau vēls, un devāmies atpakaļ uz burvju skapi.

Kopš tās dienas mēs devāmies uz manu māju – skapi, kad vien mums bija laiks. Ar laiku mums burvju pasaulē parādījās abām gan nāriņu astes, gan spārni. Šis skapis bija mūsu mīļākā lieta uz pasaules.

Elizabeta Laursons,
*Kocēnu pamatskolas
5. klase*

Mūsu mājas pagrabā ir grāmatu plaukts, kuru es saucu pa Kārli. Tas ir augsts, balts plaukts, kas liekas jauks un mīļš, bet tā īstenībā nav. Viņš ir ļauns. Viņš uz saviem platajiem pleciem tur visbailīgākās grāmatas: mācību grāmatas, vārdnīcas un enciklopēdijas. Tas nav viss. Zirnekļi rāpo pa grāmatām, un putekļi atstāj smagas pelēkas kārtas uz plauktiem. Bet nav tik bailīgi. Piemēram, manas mīkstās rotaļlietas – trusiši, delfīni – tur sēž, lai sargātu visas grāmatas. Bet man tagad liekas, ka viņi nedara darbu tik labi, kā domāju, jo mana māsa ir pārņēmusi visu grāmatplauktu. Viņai ir visas tās lielās, resnās grāmatas – tur, kur kādreiz bija manas mazās, plānās grāmatas. Viņai pašai ir savs slepenais plaukts pašā apakšā, kas nav redzams. Un, lai viņai pietiktu vietas savām grāmatām, viņa ielika manējās vienkāršā kastē. Un viena no grāmatām bija mana mīļākā – „Kapteinis Apakšbiksis”. Bet citādi man patīk mans grāmatu plaukts. Man šķiet, ka plauktam ir vairāk noslēpumu, nekā varu iedomāties. Es nekad nevaru paredzēt, kas notiks, kad izņemšu kaut ko no viņa (Kārļa) plauktiem...

Remi Sveile-Grainsa (Sveile-Grimes),
Vašingtonas Latviešu skolas
7. klase

Es priecīga pamodos skaistā un saulainā dienā un pēkšņi pamanīju, ka manā grāmatu plauktā vairs

nebija nevienas grāmatas. Tad es dzirdēju skaļu „Bang!” no manas virtuves. Es ieskrēju virtuvē ātrāk, nekā jebkad dzīvē biju skrējusi. Izrādās, ka visi grāmatu varoņi atradās manā virtuvē un ēda manas brokastis.

Kad atguvos no pārsteiguma, mēs sākām sarunāties. Grāmatu varoņi stāstīja, ka viņiem ir apnicis plauktā un viņi ir izdomājuši ceļot. Viņi palūdza man, lai es parādu viņiem Latvijas skaistumu. Es klusēju. Viņi nesaprata, kāpēc nevaru to izdarīt, un man vajadzēja viņiem pastāstīt, kas īstenībā ir noticis. Es sāku stāstu par to, kas ir Covid-19, un pēc tam pateicu viņiem, kas ir karantīna. Daži no viņiem nobijās un tūlīt gribēja iet mājās, drīz jau arī citi lēnām virzījās atpakaļ pie grāmatu plaukta, un pēc brīža visi bija prom.

Tomēr nē, beigās virtuvē bija palikusi viena meitene. Tā bija Alise no grāmatas „Alise Brīnumzemē”. Viņa mani aicināja līdzī piedzīvojumā viņas grāmatā, un es arī devos. Mums abām šis bija labākais laiks mūsu dzīvē. Mēs devāmies piedzīvojumos mežā un runājām ar dzīvniekiem. Tas bija patiešām jautri, man tur ļoti patika! Bet pēc kādas nedēļas man bija jādodas mājās, tāpēc mēs atvadījāmies, un es devos prom.

Tā es sadraudzējos ar Alisi no grāmatas „Alise Brīnumzemē”.

Anna Guzavina,
Rīgas Starptautiskās skolas
7. klase

Mans grāmatplaukts katru reizi, kad to apciemoju, man pastāsta ko jaunu. Šoreiz pastāstīja – Annas Sakses „Pasakas par ziediem”. Bet par skaisto rudens puķi asteri tur pasakas nebija. Tad es sacerēju to pati un pastāstīju viņam.

Astere

Astra piedzima naktī. Pulkstenis rādīja nedaudz pāri pusnaktij. Bija 1. septembris, un rudenīgās debesis bija kā nosētas ar zvaigznēm. Vecākiem nebija nekādu šaubu, ka mazā meitenīte nesīs Astras vārdu.

„Mūsu Mazā Zvaigznīte,” mīli teica mamma. „Jā. Vismīļākā un visspožākā,” teica tētis.

Astra auga kā visi bērni. Mazajā ciemā dzīvoja tikai 6 ģimenes, un Astras vecumā nebija neviena bērna. Viņa augām dienām dzīvoja stallī. Zirgi bija viņas labākie draugi. Kad Astrai palika 14 gadi, mamma un tētis viņai uzdāvināja zirgu Pegazu.

Astra ķemmēja sava zirga krēpes un asti, pina bizes un vienreiz gribēja pat saskruļļot ar lokšķērēm. Pašai viņai bija ļoti gari un biezi mati, kas nepakļāvās nekādām frizūrām. Visbiežāk mamma Astrai taisīja zirgasti. Bizi viņa pina, tikai dejojot līnijdejas.

Astra nebija pārāk pievilcīga – tieva, ar garām kājām, šaurām acīm un lieliem, retiem priekšzobiem viņa vairāk atgādināja kumeļu, ne meiteni. Viņa vienmēr staigāja, ģērbusies džinsa

biksēs, zābakos un flaneļa kreklā. Bet tad, kad Astra uzkāpa sava zirga mugurā, viņa pārvērtās. Acis iemirdzējās, augums iztaisnojās, garie, kuplie mati apņēma seju. Astra kļuva skaista. Kopā viņi devās garās un tālās izjādēs. Visvairāk šādas izjādes Astrai patika rudenī, kad visa pasaule bija krāsaina un mierpilna. Gājputni lielos kāšos lidoja uz siltajām zemēm. Koku lapas mirdzēja saules gaismā un virpuļoja lejup kā mazas balerīnas.

Tā pagāja daudzi rudenī, ziemas, pavasari un vasaras. Astra izvēlējās kļūt par frizieri, jo Pegaza krēpes viņa bija ķemmējusi daudzus gadus un varēja no tām izveidot visdažādākās frizūras. Mazajā ciemā Astra darbu neatrada, bet katru dienu Pegaza mugurā devās uz tuvējo pilsētu, lai strādātu frizētavā.

Pegazs ar katru dienu kļuva vecāks un vārgāks. Dienā, kad Astrai palika 45 gadi, viņš nomira. Bija 1. septembra nakts. Debesis zvaigžņu pilnas. Astra apglabāja savu draugu uzkalnā aiz mājas un no bēdām vienas nakts laikā nosirmoja balta kā sniega kupena. No gaužajām Astras asarām uz Pegaza kapa izauga baltas, spurainas puķes. Mazā ciema iedzīvotāji tās nosauca par asterēm, citi tās sauca par Astras asarām.

Sāra Lidija Puriņa,

E. Dārziņa mūzikas skolas

5.b klase

jālasa grāmatas?”, bet es lasu, jo man patīk, un ir labāk izlasīt vismaz desmit grāmatas lappušu, nevis sēdēt un skatīties televizoru vai spēlēt spēlītes telefonā, jo visjaunākā attieksme pret grāmatām ir tās nelasīt. Tā ir arī slikta attieksme pret sevi, jo, lasot grāmatas, mēs ne tikai attīstām prasmi pārdomāt daiļdarba jēgu, bet arī garīgi atpūšamies. Literatūra ir nektārs dvēselei un būtiska dzīves nepieciešamība.

Daniella Morskova,

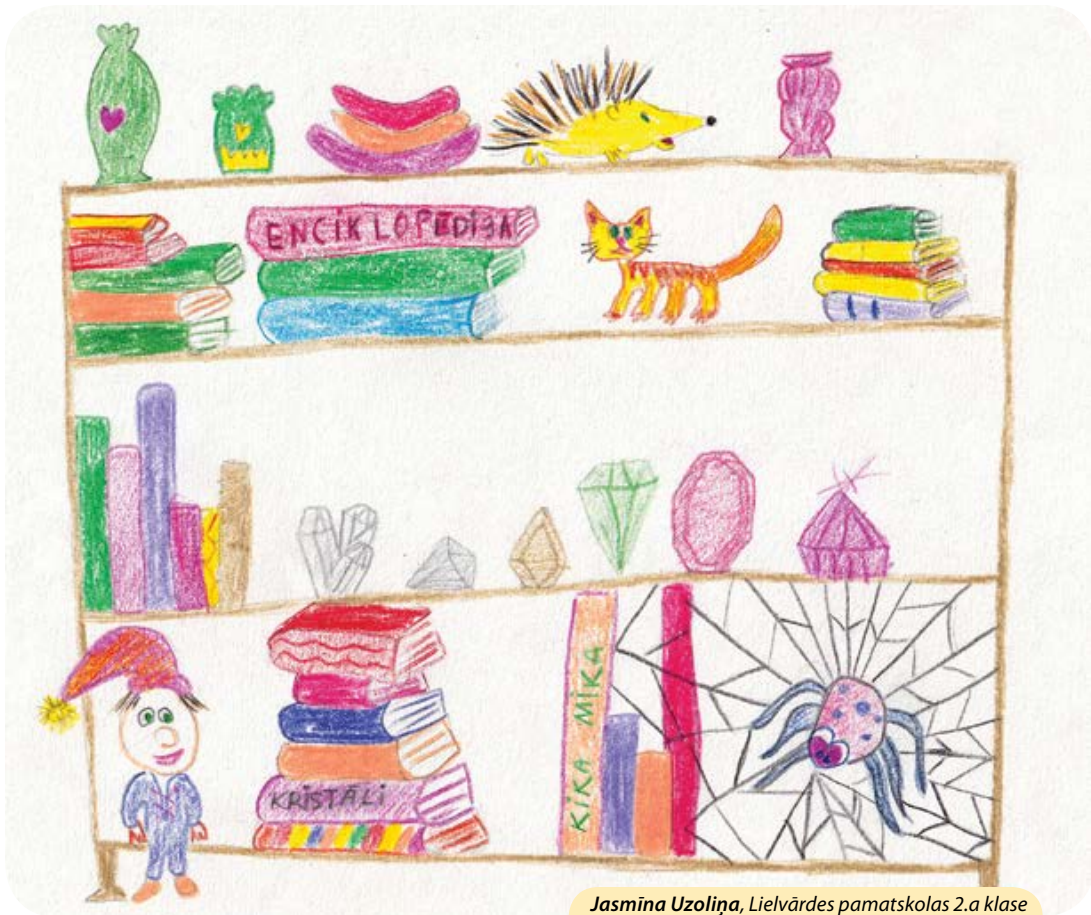
*Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas
8.d klase*

Mani sauc Marta, un man patīk lasīt grāmatas. Lasīt iemācījos jau četrus gadu vecumā. Sākumā manā grāmatu plauktā bija grāmatas par princesēm un prinčiem, fejām un vienradžiem. Tagad tajā atradīsiet gan fantastiku, gan piedzīvojumus, drāmu un romantiku. Nesen es tiku pie jauna grāmatu plaukta, jo vecajā vairs nebija vietas. Šobrīd manā grāmatu plauktā viss ir precīzi salikts pēc autoriem, grāmatu sērijām un žanriem. Katrai grāmatai ir sava vieta. Taču pavisam nesen tā nebija. Grāmatas atradās kur nu kurā, bet kāds notikums to visu mainīja.

Bija otrdienas vakars, un es gatavojos iet gulēt. Tajā vakarā aizmiglu ļoti vēlu. Pēc dažām stundām pamodos bez iemesla. Apkārt bija tumsa. Mani nepameta doma, ka man kaut kur ir jāiet. Es piecēlos

no gultas un apskatījos apkārt. Manā grāmatu plauktā bija parādījušās durvis, kas nekad agrāk tur nebija bijušas! Es kā hipnotizēta devos atvērt šīs durvis. Tās nebija ļoti lielas, taču pietiekamas, lai caur tām varētu iziet.

Es nonācu kādā savādā, ļoti plašā telpā. Telpai apkārt bija daudz mazu, vienādu istabu. Mazās istabiņas man kaut ko atgādināja. Lielā telpa bija pilna ar savādiem ļaudīm un brīnumainām radībām. Te valdīja liela kņada. Ilgāk skatoties pūlī, es pamanīju zināmas sejas. Bet nespēju atcerēties, kur es šos cilvēkus esmu redzējusi. Kāds bāls zēns ar bronzas krāsas matiem un zeltainām acīm strīdējās ar kādu citu zēnu. Man garām pagāja meitene ar melniem matiem un ap roku aptītu pātagu. Netālu zēns ar melniem matiem un zilām acīm pētīja pūli. Rudmataina meitene runāja ar kādu zēnu un smējās. Manu uzmanību piesaistīja puisis ar tumšiem, īsi apgrieztiem matiem un zaļām acīm. Viņa acis bija nokrāsotas ar zeltainu acu zīmuli. Viņš man likās ļoti pazīstams. Es pēkšņi atcerējos, kur es esmu viņu redzējusi. Tas ir Sinna – grāmatas „Bada spēles” stilists. Bet tas taču nevar būt! Pēkšņi zēns ar zilajām acīm ļoti atgādināja Aleksu Laitvudu no Kasandras Klēras grāmatām. Puisis netālu no manis noteikti bija Harijs Poters, un garām pagāja Edvards no vampīru sāgas! Bet kā gan viņi var būt šeit? Vīrietis, kuru biju noturējusi par Sinnu, pienāca pie manis.

Jasmīna Uzoliņa, Lielvārdes pamatskolas 2.a klase

„Sveika, tevi es šeit neesmu redzējis. Kā tevi sauc?” viņš prasīja. Es nosaucu savu vārdu.

„Kas esi tu un kas šeit notiek?” jautāju, nedaudz apstulbusi.

„Esmu Sinna, stilists. Iespējams, esi dzirdējusi par Kapitoliiju,” Sinna sacīja. Izbrīnā pajautāju: „Kas šī ir par vietu?”

„Vai tu pati neatpazīsti?” viņš jautāja un pasmējās. Manī radās nojauta, bet šo domu atvairīju.

Te pēkšņi kņada kļuva skaļāka. Vilkači no „Krēslas” un „Eņģeļa rīkiem” bija apvienojušies un uzsāka cīņu pret vampīriem. Savukārt ēnu mednieki, aizstāvot sarkanļaudis, devās cīņā pret

sudrabļaudīm no grāmatas „Sarkanā karaliene”. Kalambola spēlētāji ladinājās uz slotām un, skaļi sasaucoties, ķēra zibsnī. Lords Voldemorts bija apvienojis ļaundarus no visām grāmatām un veidoja jaunu armiju, lai iznīcinātu Hariju Poteru. Eifija Trinketa no „Bada spēlēm” smalkā balstiņā centās ievest kārtību, taču bez panākumiem. Visapkārt valdīja troksnis un haoss. Es meklēju Sinnu.

„Ko mēs varam darīt, lai viņus apstādīnātu?” es centos pārkliegt troksni.

„Mēs? Tikai tu to vari apstādīnāt!” atbildēja Sinna.

Es devos uz durvīm, pa kurām biju ienākusi. Ieslēdzu gaismu un nostājos pie sava grāmatu plaukta. Es sapratu. Visas grāmatas bija sajauktas. Mazās istabiņas lielajā telpā bija grāmatu plaukti. Man tikai bija jāsašķiro grāmatas tā, lai vienas sērijas grāmatas būtu atsevišķā plauktā.

Paveikusi darbu, devos gulēt. Kad aizvēru acis, redzēju Sinnu smaidām un sakām paldies.

Kopš tā laika manā grāmatu plauktā vienmēr ir kārtība.

Marta Evelīna Apsīte,

*Valmieras Pārgaujas sākumskolas
6.e klase*

[..] **K**ādu vakaru es lasīju grāmatu. Tiklīdz pulkstenis rādīja divpadsmit, grāmatas atdzīvojās un grāmatplaukts sāka runāt! Tas bija tik pārsteidzoši! Kad grāmatas norimās,

tās izveidoja kāpnītes. Es nenobijos, bet kāpu, kāpu, kāpu, un uzminiet, kurp mani aizveda grāmatas? Nu, protams, uz Grāmatplauktu zemi! Tur bija miljardiem grāmatu!

Ceļā es redzēju dažādas pasaku valstības. Sasveicinājos ar Sarkangalvīti, taču viņa steidzās pie vecmāmiņas un sarunās ar mani neielaidās. Kādu laiku gājusi, izdzirdēju pīkstum smalku, nelaimīgu balstiņu. Izrādījās, tas bija mazs, neglīts pīlēns. Piegāju klāt un pajautāju: „Kāpēc tu raudi, mazais, kas noticis?” Neglītais pīlēns šņukstot atbildēja: „Mani neviens nemīl – ne brāji, ne māsa, ne māmiņa, jo esmu citādāks, esmu neglīts!” Man tik ļoti viņa kļuva žēl! Es viņam teicu: „Tu esi ļoti skaists un labs!” Pīlēns izbrīnīti pajautāja: „Tiešām, es esmu skaists?” Es neministoties atbildēju: „Jā, tiešām!” Pīlēns pateicās par labiem vārdiem un pazuda, kā nebijis. Izbrīnījos un pie sevis nodomāju, cik maz vajadzēja, lai mazulis kļūtu priecīgāks. Tikai pāris labi vārdi spēja Neglīto pīlēnu padarīt laimīgāku un priecīgāku.

Lasot grāmatas, mums ir iespēja apceļot visu pasauli, atklāt nezināmas vietas, kā arī iegūt zināšanas. Lasiet biežāk, nesēdiet datorā, jo datortā var pagaidīt!

Megija Vācere,
*Rudzātu vidusskolas
5. klase*

Labdien! Es esmu ģimenes grāmatu skapis, liels un vecs, patīkami iepazīties!

Jau vairākas desmitgades es kalpoju šajā ģimenē, esmu lepns, ka audzināju jau trīs paaudzes. Protams, šajā laikā man arī bija jāmainās, jāpaplašinās, jāatvaidās no dažiem ģimenes locekļiem, jāpacieš nevēlīga izturēšanās, aizmirstība, bet tas viss ir nieks salīdzinājumā ar uguntiņām bērnu acīs, kad viņi izvēlas sev grāmatu lasīšanai. Tas viss ir nekas salīdzinājumā ar mamma trīsām, kad viņa ņem grāmatu, lai lasītu savam bērnam pirms gulētiešanas.

Kādreiz es biju mazs, mēs tikko pārcēlāmies dzīvot jaunā dzīvoklī, man bija tikai dažas grāmatas krievu literatūrā, pedagoģijā un psiholoģijā. Bet tad ģimenē parādījās viens bērns un mani papildināja ar vairākām gudrām grāmatām par bērna barošanu un attīstību. Vēlāk parādījās vēl viens bērns un vēl vairāk grāmatu par bērna audzināšanu, kā arī manā atbildībā bija pasakas, bērnu stāsti ar daudzām ilustrācijām, ļoti skaistas grāmatiņas manos plauktos. Kad otrais bērniņš sāka augt, nopirka klasisko literatūru, fantastiku, grāmatas par piedzīvojumiem, detektīvus, jo meitenei nu ļoti patika lasīt jebko, viņa gribēja vairāk un vairāk grāmatu. Viņai pat bija 19. gadsimta izdevuma grāmatas, kuras viņa dabūja no vienas vecas vientuļgas sievietes, kurai

nebija savu bērnu. Viņa izlasīja neticami daudz, bet gribēja vēl. Dažām grāmatām vairs nebija vietas uz plauktiem, es jau biju no grīdas līdz griestiem liels un pilns, un tās devās trimdā līdz labākiem laikiem. Man bija ļoti žēl.

Meitene izauga, un tad pie manis atkal atgriezās grāmatas pedagoģijā un psiholoģijā, bet arī daudz jaunu, angļu valodā. Es biju laimīgs. Pēc kāda laika atkal parādījās bērni, jau trīs, un es ļoti priecājos par to, ka viņiem patika lasīt grāmatas. Zēns dievināja grāmatas, viņš ar lielu sajūsmu rīja citu pēc citas

un dažas pat lasīja divas vai trīs reizes. Man bija liels prieks novērot viņa aizrautību. Vecākajai meitenei bija grūti apgūt lasīšanu, bet viņa ļoti centās. Kad viņa beidzot iemācījās, tad nepalaida nevienu grāmatiņu, viņa vienmēr bija gudra un pieklājīga ar mani, un es viņu par to ļoti mīlu un cienu. Jaunākajai meitenei nepatika lasīt pašai, bet patika dejot, man to bija skumji redzēt. Visi trīs bērni izauga, visiem tagad ir savas intereses: viņu mamma lasa pēdējās modes gadžetu, kuru viņa sauc par „manu draugu kindlu”, zēns lasa datorā vai telefonā, viņam tagad ir tikai dažas mīļākās grāmatas par datorspēļu pasauli. Viena meitene ir visu laiku aizņemta ar mācībām, otra meitene vispār neinteresējas par lasīšanu, un es paliku vientuļbā. Tas bija visbēdīgākais brīdis manā dzīvē.

Bet dzīve ir taču neparedzama, un, ziniet ko, mana mīļākā meitene pie manis atgriezās un uzdāvināja man savas mīļākās jaunās grāmatas par cilvēka veselību, ķermeni un medicīnu, jo viņa grib kļūt par bērnu psihiatri. Es atkal esmu laimīgs, vajadzīgs un lepns. Un vēl viņai patīk lasīt par mīlestību, jo viņa izauga skaista, gudra un laba, kā kādreiz viņas mamma un pirms tam viņas vecmāmiņa.

Polina Kostjučenko,
*Rīgas Purvciema vidusskolas
7.e klase*

Manā grāmatplauktā nekad nav garlaicīgi. Kā palūkojos uz savām mīļajām grāmatām, tā smaidu visu dienu. Manā acu priekšā atdzīvojas simtiem tēlu un varoņu un risinās tik daudz spraigu piedzīvojumu.

Bez bailīgā Ronja ar Birku dodas jaunos izaicinājumos. Viņi cenšas pārlēkt no viena plaukta uz otru. Lācītis Rūcītis ir atkal pazaudējies starp daudzajām grāmatām un meklē mazo Atiņu. Alise ir atradusi grāmatplauktā kādu tumšu spraugu, caur kuru ir iespējams nokļūt citā pasaulē. Robinsons Krūzo kopā ar Piektdieni gatavo lamatas, lai kopējiem spēkiem noķertu plauktā iemitinājušos zirnekli. Lote, kā vienmēr, cenšas viņiem izpalīdzēt ar saviem attapīgajiem padomiem. Arī Pepija Garzeķe ir tepat blakus, ja nepieciešams pacelt ne gluži

zirgu, bet gan kādu smagumu. Kaķītis ir ieritinājies grāmatu plaukta putekļos gluži kā baltajos miltos dzirnavās un, skaļi murrājot, cenšas ar gaišo domu spēku vairot prieku visos. Bastiāns, kā parasti, ir trakotu piedzīvojumu meklējumos. Viņš rīko sacensības ar mušām, lidinoties uz laimes pūķa Fuhūra. Citreiz jautrajās sacensībās viņiem pievienojas arī Karlsons ar Brālīti. Bet vispār jau Karlsonam labāk patīk iztukšot kādu grāmatplauktā nomaldījušos cukurainu tējas krūzi. Kristofers no Ēnu ordeņa un Harijs Poters ir kļuvuši par labiem draugiem. Viņi cenšas atšifrēt vēstījumu grāmatas lappusē, ko saķēpājusi mana mazā māšele. Džerijs cenšas izvairīties no savas trakās ģimenītes un, būdams īsts dabas bērns un pētnieks, kļūst pa grāmatu plauktu, lai atrastu un izglābtu kādu nelaimē nonākušu skudru vai citu kukaini. Viņam šeit nebūt nav garlaicīgāk kā Korfu.

Es katru dienu varu laisties jaunos piedzīvojumos ar sava grāmatplaukta tēliem. Lasot es varu būt jebkas: supervaronis, izmeklētājs, burvju feja vai pirāts. Tā ir lieliska iespēja izdzīvot citu dzīvi, neriskējot ar savējo! Un, gadiem ejot, mans grāmatplaukts nenoveco, bet tikai papildinās ar jaunām grāmatām, jauniem stāstiem un varoņiem.

Māris Milliņš,
*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
8.v klase*

Mans grāmatplaukts nav ne liels, ne mazs, tas nav tukšs, bet nav arī īsti pilns. Manā grāmatplauktā stāv lielas un mazas, jaunas un vecas, izlasītas un vēl lasāmas grāmatas. Mans grāmatplaukts agrāk piederēja manai mammai, bet tad tas nebija nekāds grāmatplaukts, tas tika izmantots pavisam citām lietām. Man patīk aprunāties ar savu grāmatplauktu, jo viņš prot pastāstīt gan par mammu, kas tagad dzīvo debesīs, gan par vectēvu, kas šo plauktu taisījis, un vecmammu, kura šo plauktu centās piepildīt ar grāmatām. Plaukts man stāsta arī par mani un reizēm šķiet, ka pazīst mani labāk nekā es pati.

Plauktu vectēvam palūdza uztaisīt mana vecmamma, kurai patika lasīt un kura gribēja, lai lasīt patīk arī viņas meitai – manai mammai. Tomēr mana mamma šo grāmatplauktu izmantoja pavisam citām lietām, piemēram, rotām un visādiem skaistuma nieciņiem. Kad šis plaukts nokļuva pie manis, manas mammas šeit vairs nebija, tāpēc man ar grāmatplauktu patīk aprunāties. Grāmatplaukts vienmēr man stāsta par to, kāda ir bijusi mana mamma, cik ļoti viņai patīcis pucēties, un par to, kā mammai debesīs klājas. Es zinu, ka viņa joprojām ir jauna un skaista.

Grāmatplaukts man ir mīļš, jo tajā stāv arī manas trīs mīļākās grāmatas. Tās ir grāmatas, kuras mani aizrāva savos piedzīvojumos. Es sevi neuzskatu par lielu lasītāju, bet šīs trīs grāmatas mani ieinteresēja tik ļoti, ka negribēju,

lai tās beigtos, gribēju, lai varētu lasīt un lasīt šos skaistos piedzīvojumus, nekad neapstājoties. Tās ir grāmatas, kuras plauktā bija ielikusi mana vecmamma: „Emīls un Berlīnes zēni”, „Mazais lords Fontlerojs” un „Trīs gredzenu noslēpums”. Tās ir senas, tās smaržo pēc seniem laikiem, tās stāsta par senajiem laikiem, tās aicina uz senajiem laikiem, kad, kā vecmamma saka, *zāle bija zaļāka, debesis zilākas un cukurs saldāks*.

Ja kāds prasītu, kas mani pazīst vislabāk, es viņiem atbildētu – mans grāmatplaukts. Varbūt mana atbilde šķīstu dīvaina vai jocīga, bet es atbildētu taisnīgi. Grāmatplaukts pazīst mani ļoti labi. Tas zina ne tikai to, kādas grāmatas es lasu un kas mani aizrauj, bet arī to, kas mani interesē, kas padodas, kas mani uztrauc. Savam plauktam uzticu diplomus, atzinības un pateicības rakstus, kurus esmu saņēmusi, tajā lieku savus labākos darbus zīmēšanā un mājturībā. Tur glabājas arī garšīgāko ēdienu receptes un mani interesantākie atradumi. Neviens cits par mani nezina tika daudz, pat es pati mēdzu šo to aizmirst, bet tad plaukts man atgādina.

Doma par to, ka šo plauktu taisīja mans vectēvs, piepildīja ar grāmatām mana vecmamma, savām interesēm izmantoja mana mamma, bet tagad tas ir mans draugs, ir tik neizmērojama. Es gribētu, lai šis grāmatplaukts piederētu un kalpotu manai ģimenei vēl daudzus skaistus un garus gadus.

Menarda Actiņa,
Bērzaunes pamatskolas 7. klase

Ir dienas, kad viss šķiet tik saprotams, ikdienišķs, bet ir dienas, kad tā nepavisam nav. [...] Nekad iepriekš bez īpašas vajadzības nebiju ķērusies pie sava grāmatplaukta, ja nu pēc kādas vārdnīcas, enciklopēdijas, protams, skolas darbus pildot. Re, vēl reti saules stari spoguļojās grāmatplauktā. Visas lietas, kas tajā atradās, slēpa īstās plaukta saimnieces. Aiz maziem plīša lāciņiem, nedzīvu ziedu podiņiem, mazām lellītēm un citādiem mīļiem, bet nebūtiskiem sīkumiem bija paslēpti īsti dārgumi. Grāmatas! Kādēļ gan nekad agrāk nebiju iedomājusies, ka arī manā grāmatplauktā var glabāties īsti dārgumi?

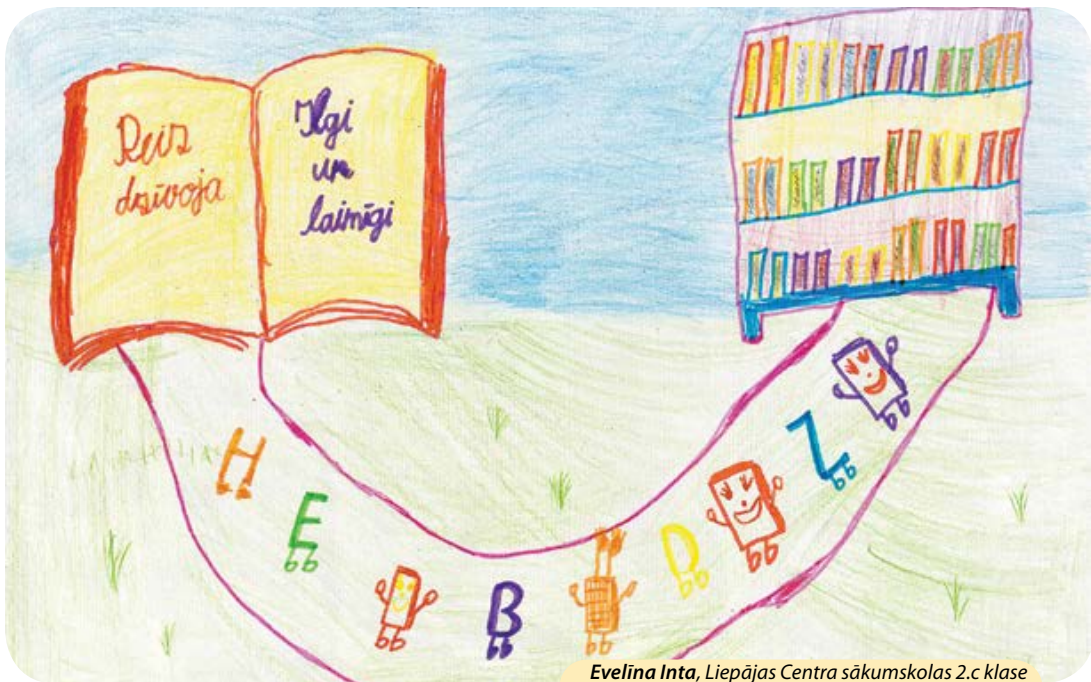
Saucu mammu. Negribīgi atnākusi un uzrunāta, mamma pēc brīža mirdzošām acīm lūkoja grāmatas. Īsti nesapratu, vai tādēļ, ka interesējos par visu grāmatplauktā esošo grāmatu izcelsmi, bet mammu tas aizrāva tāpat kā mani. Un tad sākās īstais stāsts. Mamma stāstīja par katras grāmatas ienākšanu grāmatplauktā, par manu mazo actiņu mirdzumu, kad pirmo reizi klausījies stāstu „Meitene un trīs lāči”, „Alfonu Trīcvaidziņu”, „Divas Lotiņas”, kuru dēļ, starp citu, arī tiku pie vārda Lote, „Emīlu un Berlīnes zēnus”, par manu lielo interesi par Bībeli bērniem, kuras stāsti un bildes mani apbūra kā mazu meiteni. Plauktā bija neskaitāmi daudzas grāmatas no tā vecuma, kad par burtiem nezināju neko, bet mammas grāmatu lasīšana priekšā bija mana lielākā kaislība. Mammas acis

iemirdzējās laimes asaras. Laikam jau tādēļ, ka tādos brīžos, kad mammas klēpī vienlaicīgi iegūlos gan es, gan grāmata, mūsu kopā būšana bija vēl jaukāka, emocionālāka un mīļāka nekā parasta spēlēšanās un kopīga darbu darīšana. Grāmatas, kuras jau vēlāk dāvināja mamma, vecmāmiņa un lielais brālis, reti biju ņēmusi pati rokās un lasījusi. Pamudinājumus no mammas es dzirdēju it bieži, bet... Toreiz garām paslīdēja vārdi, ka tā es izkopšot savu valodu, bagātināšot sevi, un tā tālāk. Bet laikam jau katra cilvēka dzīvē ir mirklis, apziņa, ka grāmatas veido skaistas, emocionālas un bezgala mīļas atmiņas gan par lasīšanas brīžiem, gan izjūtām, kas rodas no šī unikālā savienojuma – vārdi, kurus pie sevis lasi, un tēlainas ainavas vai spraigi notikumi, kuri dzīvo iztēlē.

Katrs autora darbs turpmāk manī atstāja īpašas sajūtas un atmiņas. Mans grāmatplaukts nekad vairs nav bijis klāts putekļiem, katra grāmata tiek apmīļota, pāršķirstīta un pārļapota atbilstoši tā brīža noskaņojumam. Grāmatplaukts pildās ar grāmatām, jo nu jau ir, kas tās lasa, bet es pildos ar gaišām, apcerīgām domām par to, ka mana grāmatplaukta grāmatas ir sarakstītas tieši man, lai es būtu tāda, kāda esmu – laba, taisnīga, mīļa, brīžiem skarba, nebēdnīga, slinka, bet īsta!

Lote Baimanova,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
7.soc. klase*

Evelina Inta, Liepājas Centra sākumskolas 2.c klase

Esmu neliels priedes koka plaukts, esmu 12 gadus vecs, un man nav pārāk daudz grāmatu, bet es zinu, ka tās visas ir izlasītas, un par katru varu pastāstīt, kāpēc tā tur atrodas. Mani izgatavoja mana lasītāja tētis, un tāpēc esmu īpašs. Manī stāv arī citas interesantas lietas, kas nav grāmatas.

Es atrodos manu grāmatu lasītāja Emīla istabā un esmu piestiprināts pie sienas virs viņa rakstāmgalda. Man ir daudz interesantu grāmatu – gan par ģeogrāfiju, gan kosmosu, gan medicīnas jautājumiem un kulinārijas tēmām, gan arī daiļliteratūra. Cik patīkami, ka tās ir dažādās valodās! Lasītāju rokas no

plaukta visbiežāk ir ņēmušas tādas grāmatas kā „Ielas kaķis, vārdā Bobs”, „Pollianna”, „Anna no „Zaļajiem jumtiem””, „Star Wars: The Force Awakens” un vēl citas. Ne vienreiz vien esmu dzirdējis grāmatu galveno varoņu vārdus, varu pat nosaukt: Anna un Marilla, un Diana. Es zinu, ka katra izlasītā grāmata paplašina lasītāja redzes loku un viņš kļūst gudrāks un ar bagātāku iztēli.

Mana vecākā grāmata ir Imanta Ziedoņa „Epifānijas”, kurai ir 25 gadi un kuru Emīla mamma viņam nopirka antikvariātā pirms dažiem gadiem. Šo grāmatu lasīja ne tikai Emīls, tai pieskārs vairākas rokas. Emīla plauktā dažreiz ciemojas arī skolas

bibliotēkas grāmatas, tās uzskatīja ilgāku vai īsāku laiku un parasti saistītas ar mācībām.

Es vienmēr gaidu, ka pie manis pienāks, ar skatienu pakavēsies un īsāku vai ilgāku laiku pavadīs ar grāmatu.

Emīls Balodis,
Latviešu skola Maskavā

Sveika, Paula!

Šeit raksta Tavs grāmatplaukts. Es vēlos pastāstīt par to, ko redzu un dzirdu.

Šodien Tu atnāci mājās ar trīs jaunām grāmatām. Tās Tu neielīki pie manis, bet gan pie mana drauga VNGP – Vēl neizlasīto grāmatu plaukta. Es ar viņu runāju un noskaidroju, ka Tu esi dabūjusi sarkanu grāmatu „Katrīna pēc Katrīnas”. Vēl Tu esi dabūjusi grāmatu „Meklējot Aļasku”. (Vai Tu plāno doties ceļojumā uz turieni? Tas ir ļoti tālu.) Vēl Tu esi paņēmusi zilu grāmatu angļu valodā. Tā kā es to nemāku, tad nevaru pateikt, kā sauc. VNGP arī sūdzas un ir neapmierināts, ka nav iespējams parunāties ar jauno biedreni, jo arī viņš nesaprot angļiski. Mēs abi domājam, ka tā ir angļu valoda, bet varbūt tā nemaz nav taisnība.

Sazvanīju Tavu MBGP (Mīļāko bibliotēkas grāmatu plauktu) un uzzināju, ka divas no trijām jaunajām grāmatām ir izņemtas no bibliotēkas. Žēl, ka tās nevarēs palikt pie mums, jo abas šķiet tiešām jaukas. Pa telefonu parunāju arī

ar ZGLP – Zvaigznes grāmatnīcas lielo plauktu –, un viņš apgalvo, ka plānoji nopirkt divas grāmatas, bet beigu beigās esi nopirkusi tikai vienu, jo nepietika naudas abām. Viņš par to pasmējās, tikai neņem viņu vērā. ZGLP dažreiz nemāk pievaldīt mēli, pašam nekad nav bijis naudas un nebūs, un nekad arī nevar būt.

Man pa dienu ir garlaicīgi, jo Tevis nav mājās. Parasti es laiku pavadu, runājot ar grāmatām vai sazvanoties ar citiem plauktiem. Par telefona rēķinu neuztraucies, mums ir savs tīkls un operators.

Es vēlētos, kaut varētu lasīt grāmatas tikpat daudz kā Tu. Žēl, ka grāmatas pašas neprot lasīt ne savu, ne citu grāmatu stāstu. Es arī pats nevēlos lasīt, jo tās tomēr ir manas draudzenes, un tas var šķist nepiedienīgi. Vai Tu varētu kādreiz grāmatas palasīt skaļi?

Dažreiz, kad man nav ko darīt, es cenšos veidot anagrammas no grāmatu nosaukumiem. Pagaidām diez cik labi nesanāk. Patrenēšos vēl, kādā no turpmākajām vēstulēm uzrakstīšu, kas sanācis.

Ceru, ka es Tev nelikos uzbāzīgs, jo tiešām ilgu laiku mācījos rakstīt. Ja ir kļūdas, atvaino.

Lai Tev jauka lasīšana!

Tavs Grāmatplaukts

Paula Putina,
Rudzātu vidusskolas
9. klase

Reiz dzīvoja meitene. Viņai bija brūni taisni mati, apaļš deguntiņš, sārtā mute un lielas, gaišbrūnas acis, kuras pētīja pasauli un visu laiku centās uzzināt kaut ko jaunu.

Meiteni sauca par Taņečku, un dzīvoja viņa savā istabiņā, kur atradās arī neliels grāmatplaukts. Grāmatplauktā bija daudz dažādu pasaku grāmatu. Un tur bija arī bieza enciklopēdija. To meitene lasīja ar prieku un interesi. No enciklopēdijas viņa uzzināja par dažādām lietām, vietām un notikumiem.

Laiks gāja, meitene jau mācījās skolā, un grāmatplaukts arī kļuva plašāks. Un iemesls tam jauna interese – mitoloģija. Taņečka pētīja visu, kas bija saistīts ar dažādu tautu dievībām. Mamma nopirka viņai enciklopēdiju, kur bija stāstīts par Ēģiptes, Grieķijas, Romas un Skandināvijas mitoloģiju. Meitene to neizlaida no rokām uz ilgu laiku un pārlasīja ap 100 reižu.

Reiz Taņečka noskatījās filmu par Krievijas cara dinastijas vēsturi. Grāmatplauktu papildināja grāmatas par Romanovu ģimenes dzīvi. Meitene norima tikai tad, kad zināja visu un varēja stāstīt par to laiku notikumiem interesantāk un aizraujošāk nekā gids Ermitāžā.

„Trīs musketieri” – tā bija īsta mīlestība. Un vectēvs nopirka viņai A. Dimā daiļdarbu krājumu. Meitene pierunāja vecākus doties uz Parīzi, un kopš tā laika franču rakstnieku romāni un valsts vēsture piepilda gan meitenes domas, gan grāmatplauktu.

Šī pasaka ir par mani. Par to, kā mainās mans grāmatplaukts un mana mīlestība pret lasīšanu paliek nemainīga.

Tatjana Ačapovska,
Rīgas 34. vidusskolas
9.a klase

Es esmu koka svece. Es šajā maģiskajā plauktā dzīvoju jau desmit gadus. Manā plauktā dzīvo arī trīs pasaku varones: Nāriņa, princese Varde un Skaistule. Viņas ir ļoti burvīgas, jaukas un sirsniņas meitenes.

Katrā sestdienas rītā viņas rīko ballīti savā maģiskajā plauktā, kur es atrodos. Viņas ielūdz savus draugus, radus un paziņas no blakus plauktiem, lai paēstu garšīgas svētku vakariņas.

Kādu dienu pēkšņi visas trīs meitenes pazuda. Es biju ļoti uztraukusies un gāju viņas meklēt. Pirmajā plauktā es satiku bungas. Bungas bija nelaiņas, neapmierinātas un nelaimīgas. Viņas nevēlējās teikt, kur atrodas princeses, taču es biju neatlaidīga, un bungas pateica, ka princeses ir pie Dainu tēva Krišjāņa Barona Āgenskalna vidējā plauktā.

Es devos pie Barona, lai uzzinātu, kādēļ princeses atrodas pie viņa. Dainu tēvs vēlējās katrai ārzemju princesei uzdāvināt vienu latviešu tautasdziesmu. Arī es vēlējos dāvanu – vienu tautasdziesmu.

Kad visas četras kopīgi devāmies uz mājām, mēs bijām ļoti priecīgas, jo vienas

nakts laikā bijām kļuvušas bagātas. Mēs ieguvām pašu vērtīgāko dāvanu – latviešu tautas kultūras mantojumu, kuru vienmēr glabāsim dziļi sirdīs.

Laura Romanjoli,
 *pamatskolas „Rīdze”
 6.a klase*

Mājās ir skapis ar četriem plauktiem, tur stāv arī manas grāmatas. Es esmu pastāvīga lasītāja, cenšos lasīt gandrīz katru vakaru. Grāmatplauktā ir dažādu žanru un autoru darbi, bet no manām grāmatām visvairāk ir par fantastiku un piedzīvojumiem. Tādi žanri mani aizrauj visvairāk. Pēdējā laikā es lasu Jekaterinas Soboļas grāmatas „Darītāji”, tā ir piecu grāmatu sērija.

Annas Sakses grāmata „Pasakas par ziediem” varētu teikt: „Es esmu visvecākā no jūsu grāmatām.” Domāju, ka viņai būtu taisnība. To kādreiz bieži lasīja mana māte. Dažas grāmatas plauktā runā angļiski. Tie ir romāni angļu valodā, bet romāni mani pašlaik neinteresē. Varbūt ar laiku es tos gribēšu izlasīt.

Žila Verna, Maina Rīda un Artura Konana Doila grāmatas varētu pastāstīt par piedzīvojumiem vai detektīvu izmeklējumiem. Es mēģināšu tās izlasīt, kā to izdarīja tētis jaunībā. T. M. Rīda „Jātņieks bez galvas” ir viena no viņa mīļākajām grāmatām.

Manā grāmatplauktā ir viena melnas krāsas grāmata ar nosaukumu spāņu vai

itāļu valodā. To lasa tētis un saka, ka tādas grāmatas nav domātas katram, bērni un jaunieši vispār nevarēs saprast, par ko stāsta grāmata.

Mana mīļākā grāmata ir „Melnās raganas hronikas”. Tagad ir uzrakstītas tikai divas daļas, bet autore Lorisija Foreste solīja, ka būs sešas vai septiņas grāmatas. Mans grāmatplaukts būs priecīgs.

Anastasija Kapustina,
 *Rīgas Purvciema vidusskolas
 7.e klase*

Es jums pastāstīšu par savu fantastisko grāmatplauktu, ko mēs ģimenē saucam par dzimtas bibliotēku. [..]

Mana grāmatplaukta pirmsākumi meklējami tālajos 20. gadsimta sākuma gados, kad mana vecvecmāmiņa dāvinātās grāmatas no vecākiem un no skolas par labām sekmēm sāka kārtot vienuviet. Tā šī bibliotēka ar grāmatām ir ceļojusi no vienas vietas uz citu, bet pašlaik lielākā daļa no tās atrodas Valmierā, manā mājā. Neliela daļa gan atrodas manās lauku mājās – Brenguļos.

Vecākā grāmata manā grāmatplauktā ir Jāzepa Vītola tautas dziesmu krājums „*J. Wihtols 200 Latweeschu tautas dseemas ar klaweeru pawadijumu un ari klaweerem ween*”, 1906. g. P. Neldner, Rīga, *J. Zimses peemiņai* (latviešu un vācu valodā). Šis dziesmu krājums apliecina autora lielo mīlestību uz latviešu folkloras

mantojumu. Pašai patīk šo grāmatu šķirstīt un mēģināt izlasīt.

Visjaunākā grāmata, kas pievienojusies manam grāmatplauktam, ir „Saules māsa”. Tā ir Lūsindas Railijas episkā romānu cikla „Septiņas māsas” sestā daļa. Grāmatu no angļu valodas tulkojusi Ligita Lanceniece. Grāmata iztulkota latviešu valodā 2020. gadā. Tā nonāca manā bibliotēkā tikai pirms 4 dienām.

Manā grāmatplauktā ir atrodamas vairākas daudzsēriju grāmatas – gan latviešu autoru, gan citu tautu autoru tulkotie darbi. Populārākās grāmatu sērijas ir „Harijs Poters”, „Prinča līgava”, „Zīmogs sarkanā vaskā”. Pašai arī patīk lasīt sēriju grāmatas, tas ir aizraujoši.

Bibliotēkā ir atrodamas dažādu žanru grāmatas. Dzejas grāmatas, pasakas un teikas, dramaturģija, biogrāfijas un daudz citu grāmatu.

Viena no manām mīļākajām grāmatām ģimenes grāmatplauktā ir pieejama veselos 3 dažādos izdevumos, tā ir Ēriha Kestnera grāmata „Punktiņa un Antons”. Grāmatas ir izdotas 1935. gadā, 1964. gadā un 2014. gadā. Senākajam izdevumam tulkotāja ir Z. Straume, savukārt vēlākos izdevumus ir tulkojusi Z. Plaka, līdz ar to teksts nenozīmīgi, tomēr atšķiras. Tātad paaudžu paaudzēs manai ģimenei iepatikusies tieši šī grāmata.

Vēl viena no interesantākajām grāmatām manā bibliotēkā ir Alana Aleksandra Milna „Lācītis Miks jeb kad rotaļlietas atdzīvojas”. Mēs visi zinām, kas

ir A. Milna bērnu grāmata „Vinnijs Pūks”, bet izrādās, ka pirmajam izdevumam (arī dažiem varoņiem) latviešu valodā ir pavisam cits nosaukums. Tas bija „Lācītis Miks jeb kad rotaļlietas atdzīvojas”. Es to nezināju un domāju, ka arī daudziem šis ir kaut kas jauns. Šī izdevuma tulkotāja ir B. Graudiņa. Darbā ir atrodamas gan oriģinālā izdevuma E. Šeparda ilustrācijas, gan latviešu mākslinieces M. Kovaļevskas ilustrācijas, kura, vēl būdama Mākslas akadēmijas studente, aizrāvusies ar bērnu grāmatu grafiku. Šī grāmata piederēja manai vecvecmāmiņai Brigītai Glāzerei (dzimusi Berklāva).

Tāds, lūk, ir mazs ieskats manā grāmatplauktā – dzimtas bibliotēkā.

Vineta Arta Ķirse,
Valmieras Valsts ģimnāzijas
7.a klase

Viss sākās, kad man bija 2 gadi. Dzimšanas dienā man uzdāvināja [..] manu pirmo grāmatu – „Gaiļa ābeci”. Šī grāmata bija piederējusi manai mammai, un tā kļuva vēl īpašāka. No šīs grāmatas es mācījos burtus un zilbes. Vēlāk saņēmu dažas citas mammas vecās grāmatas – „Anneles grāmatu”, „Tālu no mājām”, „Runci zābakos”, „Krokodila asaras” un „Tuntuļu Jurīti”. Tiesa, es lielāko daļu no grāmatām varēju sākt lasīt no 5–6 gadiem, jo šajās grāmatās bija ļoti mazi burti un dažus burtus vēl nepazinu. Vēlāk līdz 7 gadiem grāmatas

saņēmu lielākoties tikai svētkos, tās visas bija princešu grāmatas – „Lielā princešu pasaku grāmata”, „Mazo princešu grāmatu komplekts”, „Princešu muzikālā grāmata” ar atskaņotāju. Septiņos gados, kad sāku iet skolā, sākās lielā lasīšana. 1. septembrī saņēmu no vecmamma divas lielas grāmatas – „Lielā labāko pasaku grāmata” un „Lielā dzīvnieku enciklopēdija”.

Jau otrās klases pirmajā dienā saņēmu tā laika mīļāko grāmatu „Aiz trejdeviņiem kalniem” – šī bija pasaku grāmata, un pēc diviem mēnešiem visas pasakas tika izlasītas. Savas grāmatas turēju un vēl joprojām turu stikla skapiša apakšējā nodalījumā, un līdz šim visvairāk man bija princešu grāmatas, vairākas mamma bērniņas grāmatas un mana „Gaiļa ābece”.

Otrajā klasē sāku lasīt Rūses Lāgerkrancas un Ēvas Eriksones grāmatas „Mana laimīgā sirsniņa”, „Mana sirsniņa lēkā un smejas”, „Kad pēdējoreiz es biju vislaimīgākā”, „Dzīve Dunnes skatījumā”. Visas grāmatas iekaroja manu sirdi, un tās stāvētu manā grāmatu plauktā, bet bija jāatdod atpakaļ bibliotēkā, tomēr tās vēl joprojām ir manas mīļākās grāmatas. Līdz trešajai klasei mana kolekcija nepalielinājās, līdz brīdim, kad sāku lasīt „Grega dienasgrāmatu”. Šīs grāmatas man likās tik interesantas, ka izlasīju visas, kas bija pieejamas. Pirms Ziemassvētkiem uzzināju, ka nesen esot iznākusi „Grega dienasgrāmatas” jaunākā

11. daļa, un to es saņēmu dāvanā. Tā bija tik interesanta, ka izlasīju divās dienās. Līdz 2019. gadam saņēmu atlikušās „Grega dienasgrāmatas”, un tās iekļuva manos favorītos. Piektajā klasē atkal īsti grāmatas nelasījās – līdz vasarai, kad man uzdāvināja divas jaunas grāmatas: „Čomiņš” un „Matilde”. No sākuma vēlējies izlasīt piecas grāmatas, bet beigās nepaspēju un tik un tā biju ar sevi apmierināta, kā arī mans grāmatu plaukts kļuva par divām grāmatām bagātāks.

Šī vasara man ar grāmatām bija visspilgtākā. Mērķis bija desmit grāmatas, bet izlasīju septiņas, tomēr tik un tā par sevi priecājos. Šogad atklāju vislabāko grāmatu pasaulē – „Bada spēles”. [..]

Pēc pirmās grāmatas izlasīšanas iemīlējos tajā. Man nav vārdu, lai izteiktu, cik šīs grāmatas ir fantastiskas un aizraujošas. Bieži vien, kad man ir grūti ar mācībām vai vienkārši nejūtos labi, es paņemu šīs grāmatas, pašķirstu to lapas, un man uzreiz kļūst labāk. Šīs grāmatas ir mana plaukta sirds un ir visu laiku mīļākās grāmatas, kādas jebkad esmu lasījusi. Šīs grāmatas biežāk stāv uz mana galda, jo ir pārāk mīļas, lai stāvētu manā grāmatu plauktā. Vēl plaukts ir pilns ar Harija Potera grāmatām, kuras sāku lasīt šovasar. Pašlaik esmu tikusi pie „Harija Potera un Fēniksa ordeņa”. [..]

Amēlija Nikola Viksna,
Valmieras Valsts ģimnāzijas
7.a klase

Es esmu kartona dinozauriņš uz palodzes. Kad es šajā mājā ierados, skapis jau šeit stāvēja. Dzirdēju nostāstus, ka šis noslēpumainais grāmatu plaukts nonāca ģimenes īpašumā, kad Heinrihs bija vēl pavisam mazs. To iegādājās Henriha mamma, kad taisīja piebūvi mūsu mājai. Tas ir izgatavots no Indonēzijas masīvkoka.

Grāmatu plauktā glabājas vērtīgas atmiņas no dažādām paudzēm. Šeit ir enciklopēdijas, dzejoļu krājumi, romāni, ceļojumu apraksti, grāmatas par teātri un foto. Vēl te var atrast ļoti vecas plates, kā arī Henriha bērnības multfilmu diskus un bilžu grāmatīņas. Īpaša vieta ir ģimenes foto albumiem. Ir arī suvenīri no dažādām tuvākām un tālākām zemēm.

Naktī, kad visi guļ, redzu, ka pa pirmo stāvu rosās no grāmatām un albumiem izkāpušie bērnības varoņi. Tie velk ārā plates un apspriežas par mūziku. Viņi daudz čalo – kad mute kļūst sausa, viņi dodas padzerties īpašo ūdeni, kuru uz mūsu mājām atnesuši no Meksikas atvestie acteku ūdens nesēji.

Pēdējās naktīs viņi ir uzdrošinājušies spert soli arī blakus istabā un lavīties pie klavierēm. Daži no varoņiem spēlē klavieres, kamēr citi, klausoties plašu mūziku, spēlē „Desas”. Pirms nedēļas gadījās, ka Zibens Makvīns no multfilmas „Vāģi” ļoti sadusmojās, visu laiku zaudējot Vinnijam Pūkam.

Es gan, kā kartona dinozauriņš uz palodzes, varu palaist notikumus garām, jo esmu no cita laikmeta. Zinu, ka ir

arī klusākas naktis, kad neskan balles mūzika, varbūt vainīgs mēness. Šādās naktīs iemiegu un no rīta pamostoties nojaušu, kādi notikumi risinājušies grāmatu plauktā pāris metru attālumā no manis.

Heinrihs Rihards Briģis,
*pamatskolas „Rīdze”
6.b klase*

Es dzīvoju plauktā aiz stikla durvīm. Es dzīvoju gan ar jaunām, gan vecām grāmatām. Esmu diezgan liela. Mani necilā un nelasa tik bieži, kā gribētos, bet mani paņem un palasa, kad ļoti vajag. Esmu enciklopēdija sarkanā krāsā. Es nesen sāku dzīvot šajā plauktā. Gar plaukta stiklu visbiežāk snaikstās divi acu pāri – četrgadīgs puisēns un desmitgadīga meitene. Vēl neesmu ar visiem plaukta iemītņiem iepazīsies, vēl neesmu padalījusies ar savām zināšanām un krāsainajām bildēm. Tomēr mani labi pazīst mazā meitēna acis. Man blakus sēž ļoti veca grāmata, tā ir daudzus gadus vecāka par mani. Liekas, viņa runā senā mēlē. Vakardien mūsu kolekcijai pielika klāt krāsojamo grāmatu pieaugušajiem.

Priecājos par to, ka mūs tīra katru dienu. Mēs, grāmatas, šajā skapī neesam vienas, virs mums atrodas skaitāmie kociņi mazajam brālītim un vecmāmiņas adīklis. Tā mēs te kopā labi dzīvojam.

Luīze Zeidmane,
*Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas
5. klase*

Mans grāmatplaukta stāsts sākās, kad bērnībā vēl dzēru no mazas, baltas krūzītes un spēlējos ar lāčuku Ludi. Tas notika tā. Mamma Iecavā nopirka jaunu dzīvokli. Iekārtojot manu istabu, blakus spēlēm un rotajām nostājās gaišs, augsts grāmatu plaukts. Tajā no ģimenes bibliotēkas Gulbenē pārcēlās Zemgales rakstnieku bērnu literatūra. Es lasīt nemācēju, bet ome man pirmo iemācīja Aspazijas dzejoli par mazu meža vīriņu, kurš briežu jūgtās, rakstainās kamanās brauca pēc eglītes. Šo skaisto dzejoli es pirmoreiz norunāju četrus gadus vecumā, ciemojoties pie mammas Briselē, Ziemassvētku pasākumā NATO pārstāvniecībā, kur viņa strādāja. Zemākajā grāmatu plauktā, ierindojās arī garusīts zaķīts un strupausīts sunīts no V. Plūdoņa dzejoļa „Zaķīšu pirtiņa”.

Tad parādījās arī interese par jauniešu literatūru un enciklopēdijām. Tās izmantoju vakaros un brīvdienās, risinot krustvārdu mīklas; noder gan grāmata par ģerboņiem, gan „Lielā ģeogrāfijas enciklopēdija” un „Universālā skolas enciklopēdija”.

Manā ģimenē ir interese par teātra mākslu. Visaugstākajā plauktā ierindojas grāmatas par Latvijas kultūras personībām. Emocionāli uzrunāja un bagātināja S. Radzobes sastādītā enciklopēdiskā grāmata „100 izcili Latvijas aktieri” 2 sējumos. To bieži pāršķirstu un palasu priekšā omei, jo viņai savā lielajā vecumā ļoti pasliktinājusies redze.

Es ar lielu prieku dziedu dziesmas no grāmatas „LV Top 100. Tautas izvēlētās visu laiku labākās dziesmas”, ko sastādījuši J. Šipkēvics un D. Mazvērsīte. Manā grāmatu plauktā goda vietā ir A. Grīna „Dvēseju putenis” un jaunā grāmata „Spogulija” par Dailes teātra aktieri A. Skrastiņu.

Katrīna Lina Voika,
*Zālītes speciālās pamatskolas
9. klase*

Kas visu izteic bez mēles? Tā taču grāmata! No grāmatām mēs varam daudz uzzināt, ceļot telpā un laikā, pabūt gan senos laikos, gan nereālās vietās.

Man mājās ir ļoti daudz grāmatu. Tās atceļojušas no manas mammas bērnības laika un omītes mājām. Daudz jaunu grāmatu iepirkts, ir arī dāvinātas. Sava grāmatu plaukta man vēl nav, bet, ja būtu, tad uz tā no mūsu mājas kabineta atceļotu daudzas jau manis izlasītās grāmatas.

Grāmatas lasīt nav viegli. Sevišķi mūsdienās, kad apkārt tik daudz vilinošu nodarbju. Man izlasīt grāmatu nav grūti, ja tā ir interesanta un ir brīvs brīdis lasīšanai. Lasīt man iemācīja omīte. Sākumā klausījos viņas lasītās vakara pasaciņas, ar nepacietību gaidot nākamo vakaru un pasakas turpinājumu. Tas ieinteresēja mani ātrāk iemācīties pašam lasīt. Pirmā izlasītā grāmatiņa bija Vladimira Sutejeva „Trīs kaķēni”.

Enija Līdaciņa, Alūksnes pilsētas sākumskolas 4.a klase

Uz mana grāmatu plaukta atceļotu visas skaisti ilustrētās Margaritas Stārastes grāmatas – par drošo Zīļuku, par labsirdīgo Pifu, par lelli Tinci – un daudzas citas jaukas bērnu grāmatiņas. Neapšaubāmi līdzī paņemtu arī Kārļa Skalbes „Kaķīša dzirnavas”. No šīs grāmatas guvu svarīgu atziņu par līdzjūtības un labsirdības nozīmīgumu. Īpaša vieta manā grāmatplauktā atrastos Žaņa Grīvas „Pasakai par Diegabiksi”, kas saistās ar atmiņām, kad ar nepacietību gaidīju kārtējo ikvakara pasaciņu omas vai mammas lasījumā. Galveno šīs grāmatas atziņu, ka laime nav jāmeklē pasaulē, esmu īsti izpratis

tikai tagad, pēc vairākiem gadiem. Daudzas mammas bērniņas grāmatas atrastu vietu manā grāmatplauktā.

Atsevišķā nodaļumā būtu jau mūsdienu bērnu literatūra. Starp daudzajām manām pirmajām grāmatām noteikti vietu atrastu rakstnieku Zdeņeka Millera, Hanas Doskočilovas grāmatas par izpalīdzīgo un draudzīgo, kurmīti, Enidas Blaitonas „Slavenais pīlēns Tims”. Izlasot šīs grāmatas, uzzināju, cik liels ir draudzības spēks un cik daudz draugi kopīgi var izdarīt. Manā šodienas aktuālajā grāmatu plauktā būtu detektīvstāsti, šausmu stāsti un fantastika.

Labprāt lasu par interesantiem, no reālās dzīves ņemtiem notikumiem. Tādēļ no ģimenes bibliotēkas uz manu grāmatu plauktu atceļot visus „Grega dienasgrāmatas” daļas. Daudz lasu grāmatas par zēnu piedzīvojumiem, jo tajās stāstītais dažreiz sakrīt ar to, kas notiek ar mani pašu, par man tuvām un saprotamām lietām un problēmām. Pašlaik lasu Entonija Horovica spiegu romānu „Aleks Raiders. Tiešā tēmējumā”. Tas ir par četrpadsmitgadīgu zēnu – spiegu. Galvenais jautājums šeit: vai viņš paspēs brīdināt pasauli par saviem atklājumiem, pirms būs par vēlu. Aiz slepenām durvīm manā grāmatu plauktā atrastos izzinošās enciklopēdijas, no kurām pati interesantākā man šķiet „Izzini savu ķermeni”.

Tā aizvien pildās mans grāmatu klāsts. Man liekas, ka nepietiks ar vienu plauktu. Vajadzēs iekārtot veselu istabu ar grāmatu plauktiem – pašam savu bibliotēku.

Rolands Volodins,
Mārupes Valsts ģimnāzijas
5.b klase

Sveiks! Es esmu zirneklītis Ričards, taču tam nav nozīmes. Es esmu, kā lai saka, pētnieks. Es pētī grāmatu dzīvi, un šodien es tev vēlos pastāstīt par dažiem notikumiem, ar kuriem esmu sastapies.

Šo grāmatplauktu nopirka kāda trūcīga ģimene. Ātri viss plaukts piepildījās

ar grāmatām, un ģimenes locekļi uz grāmatplaukta apakšas iegravēja savus vārdus.

Es zinu, ka tu netici, bet grāmatām ir sava valoda! Kā jau esmu novērojis, grāmatām ir sava kārtība. Pašā augšā stāv liela un bieza enciklopēdija, tā ir grāmatu karaliene. Otrajos un trešajos stāvos stāv romānu, pasaku un dzejoļu grāmatas, taču apakšējos plauktos stāv grāmatas, kuras mainās ikkatru mēnesi vai tika izraidītas. Tagad tu noteikti domā, kā tas ir – tika izraidītas? Es tev pastāstīšu, kā tas ir.

Katru mēnesi grāmatām notiek sacensības. Tās sastāv no diviem posmiem. Pirmais ir pasaku sacerēšana, un otrais – atjautības uzdevumu risināšana. Tās piecas grāmatas, kuras ir saņēmušas vismazāk punktu, tiek izraidītas no grāmatu plaukta.

Grāmatas daudz dalās stāstos. Viņas vienmēr ir tik plāpīgas, ka dažreiz man sāp galva.

Vai zini ko? Vienreiz grāmata „Pollianna” un „Baltā grāmata” apprecējās. Pēc kāzām jaunais pāris spēlēja prieka spēli un dzēra svaigās bērzu sulas. Tagad viņi ir nešķirami un dzīvo otrajā stāvā.

Tāda nu ir tā grāmatu dzīve. Ik pa laikam enciklopēdija papildina grāmatas ar kādu interesantu faktu, un pasaku grāmatas uzmundrina noskumušos.

Katrina Vikmane,
pamatskolas „Rīdze”
6.a klase

Es atveru acis un ieskatos.
Kur es tagad atrodos?
Viss, ko redzu, ir dažādi burti.

Es skaļi iesaucos.

Dzirdu kādu sakām:

„Tu neesi daļa no šī stāsta –

Vai esi ieburta kādā lāstā?”

„Nē!” es ātri atsaku,

„Es jau pat nezinu,

kur esmu un kādēļ tevi neredzu?”

„Esmu Laiks un meklēju cilvēku,
kas *Jura Kronberga* dzejoļus saprastu.”

„Vai esmu grāmatā? Kā es te tiku?”

„Nav ne jausmas. Varbūt caur patiku?

Runas konkursam mācījies dzejoli,
tāpēc te paliki?”

„Jā, **Laika bikses**. To grāmatu atceros.

Bet tagad gan īstajās mājās gribētos!”

„Labi, ejam – tu kājām,
es blakus tev lidošu.”

„Skat! **Harijs** traucas uz slotas.

Tas, kurš **Poters**, no Grifidoras.

Vai nāksi mums līdz?”

„Diemžēl piebiedroties nesanāk man.

ATNĀCIS tas, kuru vārdā saukt nedrīkstu.

Dodos atkal uz **Roulingas** grāmatu.”

„Voldemorts,” bailēs pie sevis nočūkstu.

Pēkšņi izdzirdam skaņas baisas.

Man klieziens uz lūpām jau raisās...

Lutausis skaļi klaigā,

Sprīdītis tam apkārt staigā:

„Lai gan esmu tikai zēns,

Uzveikt šo man garantēts!”

„Nu tu tagad fantazē!

Ātrāk patvērumu meklē!”

Sprīdītis Lutausi dancina,

Visus pievienoties aicina.

Priecīgi tālāk soļojam,

Līdz **Mēriju Popinsu** satiekam.

Tā kopā ar doktoru Dūlitlu

Pastaigā pazaudējuši takšu duetu.

Viens esot **Māra Runguļa Maksis**.

Otrajam saimniece **Punktiņa**,

Kas bārdū tam dzenot ik nedēļu.

Pifka un **Maksis**? Tos zinu,

Viņu slēptuvi minu.

Alise atved abus.

Brīnumzemē caur alu līduši,

Cepurnieku nobaidījuši.

„Monta,” teic **Mērija Popinsa**.

Kas? Nē! Ak, jā.

Tā nav Popinsa,

Bet gan skolotāja, kas attālināti jautā:

„Tu sāki stāstīt par grāmatām,

bet kaut kur pazuda audio.

Laikam Tev slikts internets?”

Kā no sapņa pamostos.

Jā, esmu Monta no **Skaļās klases**

(šoreiz sestās ā).

Vēlreiz ieskatos plauktā.

Man draudzīgi pamāj **Suņu vīrs un Tille**,

Viņiem blakus – arī **Bille**,

Re, tur vēl **Kārļa Vērdiņa Dille!**

Tas ir mans grāmatplaukts.

Paies laiks, un tas kļūs cits.

Un vēl.

Grāmatas padara pasauli krāsainu.

Monta Kupšāne,

Daugavpils Saskaņas pamatskolas

6.a klase

No sākuma grāmatas man nelikās interesantas – drīzāk pat garlaicīgas, bet, kopš mums liek skolā lasīt, manas domas izmainījās. Man iepatikās lasīšana. Bija arī neinteresantas grāmatas, bet, ja gadījās aizrautīga, tad nevarēju vien to nolikt malā.

Pirmoreiz bibliotēkā es biju 1. klasē ar klases biedriem. Tur mums pastāstīja, kā jāsaudzē grāmatas, kā tās jāsaņem un jānodod. Tad es iepazinu, kas ir bibliotēka, un droši ar smaidu gāju pēc grāmatām. Tur vienmēr atradās kāda grāmata tieši man. Grāmatas ņemu ne tikai no bibliotēkas, bet pati pārku grāmatnīcā par vasarā nopelnīto naudu.

Pa šo laiku esmu izlasījusi diezgan daudz grāmatu. Es lasīju jau bērnudārzā, bet man labāk patika, ja mamma lasīja priekšā. Pēdējā izlasītā un pašlaik mīļākā grāmata ir Sāras Penipārkeres „Pakss”. Tā bija ļoti interesanta un aizrautīga grāmata par mazu zēnu Pīteru un lapsēnu Paksu, par viņu draudzību. Pat mamma nāca klausīties, jo gribēja uzzināt, kas notiks tālāk. Mamma bija ļoti priecīga, ka tagad es viņai lasu priekšā, kamēr viņa var strādāt savus darbiņus. [..]

Marta Liepa,

*Naušēnu novada vidusskolas
5. klase*

Es dzīvoju lauku mājā, kas ir celta pirms simts gadiem. Kad mana ģimene ienāca dzīvot šajā mājā, tika veikti remontdarbi un mājas pažobelēs

izveidoja skapjus. Tie ir tik lieli, ka tur var brīvi staigāt cilvēks. Vienā šādā pažobelē ir mans grāmatu plaukts. Sēžu pažobelē pie savām grāmatām un pārcilāju gan grāmatas, gan atmiņas.

Grāmatu plaukts ir diezgan nekārtīgs, jo tur dzīvo grāmatas no dažādiem laikiem. Tur, blakus grāmatām, atrodas arī spēļu kastes un žurnāli. Tā kā man ir mazāks brālis, tad grāmatu plauktā ir arī viņa grāmatas, spēles un arī viņa nekārtība.

Grāmatu skapī ir bilžu grāmatas, kuras šķirstīju un skatīju, kad biju pavisam mazs, un ir arī gudrās grāmatas, kuras skapī nonākušas no tēta un mammas grāmatu plaukta. Redzu plauktā grāmatas par dzīvniekiem un noteikti par dinozauriem: „Dinozauri kā dzīvi”, „Dinozauru pasaule”. Bērniībā man ļoti interesēja šo izmirušo dzīvnieku pasaule. Vēl redzu daudz grāmatu par Vāģiem. Vāģi ir dažādas zīmētas automašīnas, un par tiem bija daudz stāstu un daudz bilžu. Mans mīļākais Vāģis bija Makvīns. Daudz spēlējās ar Vāģu automašīnām, bija arī apģērbi ar Vāģu bildēm. Plauktā gozējas arī grāmatas par Pelēnu Peksi, par suņa Pifa piedzīvojumiem, par Ledus laikmeta varoņiem: mamutu Maniju, tīgeri Djego, sliņķi Sidu un, protams, par vāveri, kura visu laiku meklē zili.

Pasaku grāmatas – tās grāmatu plauktā daudz. Ir gan jaunas pirktas, gan tādas, kas atceļojušas no omes grāmatu plaukta – V. Plūdoņa „Zaķīšu pirtīņa”,

H. K. Andersena „Pasakas”, „Zili, zaļi brīnumi” un „Latviešu tautas pasakas”. Atceros, ka ome man lasīja pasakas pirms gulētiešanas, lai varu aizmigt.

Interesantas grāmatas, kuras var pāršķirstīt bieži, ir „Olimpiskās spēles”, „Rekordu grāmata”, „Noslēpumu enciklopēdija”, „365 dabaszinības eksperimenti”. Ieraugu I. Sproģes grāmatu „Joka pēc alfabēts”. Tai klāt ir arī disks, kurā skan „Prāta vētras” dziedātā dziesma, lai vieglāk varētu iemācīties alfabētu.

Kad pats sāku lasīt grāmatas, tad grāmatu plauktā parādījās grāmatas par piedzīvojumiem, par fantastiskiem notikumiem un izdomājumiem. Tā plauktā dzīvo grāmatu sērijas „Zombiju mednieki” un „Nindzja Timijs”. Par grāmatu „Nindzja Timijs un ceļojums uz Sansoriju” kāds ir teicis, ka „grāmata ir galvu reibinoši jauka”.

Ieraugu arī grāmatu „Smaragda pilsētas burvis”. Tas ir stāsts par meiteni Ellu, kurai ceļā uz Smaragda pilsētu ir daudz piedzīvojumu, un viņa iepazīst gan ļaunumu, gan draudzību un uzticību. Manā grāmatu plauktā neredzu dzejoļu grāmatas, bet zinu, ka daudz vērtīgu dzejoļu grāmatu ir omes grāmatu plauktā. Ja man ir vajadzīga kāda grāmata vai kāda informācija, tad dodos ciemos pie omes.

Mariss Mucenieks,
Valmieras Valsts ģimnāzijas
7.a klase

Viss sākās 2020. gada ziemā. Kas bija iepriekš, nepastāstīšu. Atceros no tā mirkļa, kad mani nokrāsoja, salika pa daļām un aizveda uz veikalu. Ceļš bija tāls, es braucu ar kuģi un mašīnu. Mani cēla un stūma, lika un veda. Tad es nokļuvu veikalā. Iepazinos ar citiem plauktiem, skapjiem un kumodēm. Es tur jutos tāds vientuļš, nevienam nevajadzīgs. Bija skumji, man lika klāt papīrišus ar ķeburiem un nesaprotamiem zīmējumiem. Es sēdēju un gaidīju...

Kādu dienu, agrā rīta pusē, tikko veikals tika atvērts, tuvu man grozījās kāda meitene. Viņa pētīja, mērīja un domāja. Es jau biju pie tā pieradis, bet vienalga – skatījos, kas tagad būs. Pēkšņi es nojautu – es, tikai es esmu tas, kas viņai derēs. Viņa vēl arvien skatījās, domāja, pētīja. [..]

Izdarījusi visu, ko vajadzēja, meitene pagriezās un aizgāja. Tas notika tik ātri, ka es pat nepaspēju pamirkšķināt acis – arī šo teicienu apguvu, ieklausīdamies pieaugušo sarunās. Mana meitene atgriezās! Ā, un ar viņu vēl citi cilvēki! Arī viņi vēl sprieda un mērīja. Tas bija tik nepieklājīgi – ar pirkstiem uz citiem nedrīkst rādīt! Lielie cilvēki pasauca tos, kuri man lipināja klāt ķeburus, un tad tiku sagrābts, izjaukts, ielikts kastē, kuru kaut kur nesa, lika, veda. Atzišos – es aizmigu, jo bija tumšs un mani šūpoja.

Es pamodos, kad mani vilka ārā no kastes. Izlika uz grīdas. Apkārt skrūves, instrumenti un dažādas detaļas. Arī skaļš

troksnis. Tas bija interesanti, tikai žēl, ka ļoti, ļoti ilgi.

Tad beidzot viss bija pabeigts. Es atkal biju es – visā savā platumā, garumā un ar visiem plauktiņiem un durtiņām. Jā, atkal biju pie sienas un varēju neko nedarīt. Tomēr tagad viss šķita daudz labāk. Es jau paspēju sadraudzēties ar grāmatām. Ceru, ka mēs dzīvosim draudzīgi kopā kādu laiku.

Bet vēl vairāk esmu iepazinis savu jauno saimnieci. Man viņa patīk, jo rūpējas par mani, mēs varam kopā smieties, bēdāties. Arī tagad, kad Evitai jāmācās attālināti, esmu labs un piemērots tiešraidēm. Es pats domāju, ka esmu laimīgs un gudrs grāmatplaukts.

Evita Marija Aizpuriete,
Rudzātu vidusskolas
9. klase

Sveiki, esmu grāmatplaukts! Esmu veidots no gaiša priedes koka. Man kopā ir seši plaukti, bet grāmatas atrodas tikai trijos no tiem. Manī var atrast diezgan daudz grāmatu un žurnālu. Mana dzīve šajā mājā ilgst apmēram septiņus gadus.

Pirmajā plauktā atrodas dažādas kastes ar pašlaik nederīgām lietām – apsveikumu kartītes, vecas skolas klades, burtnīcas un daži vizuālās mākslas darbiņi. Otrajā plauktā stāv dažādas plānās

grāmatiņas, žurnāli un arī citas grāmatas, kurām citur nav vietas. Manā trešajā plauktā stāv biezās un nesen lasītās grāmatas, sakārtotas pēc izmēriem. Ceturtais plaukts ir acu augstumā, tāpēc tur noliktas dažas fotogrāfijas rāmišos un pieci attēlu albumi. Piektajā plauktā atrodas dažādas pieaugušo grāmatas, cūciņas krājkasīte, daži attēli un porcelāna figūriņas, sniega bumbas. Sestais plaukts ir vislielākais – tajā atrodas pužļu kaste un bērnodārza darbiņu mapītes.

Esmu pārdzīvojis arī istabas pārmaiņas. Pamazām visus manus draugus – koka mēbeles – nomaina pret modernākām baltajām mēbelēm. Istabas saimniecei laikam tā patīk labāk. Pašlaik man pa labi atrodas milzīgs koka drēbju skapis, bet pa kreisi mazs bambusa rakstāmgalds.

Katru rītu redzu, kā saimniece dodas uz skolu un vakarā pārrodas atpakaļ mājās. Visu dienu istabā nav neviena cilvēka, tāpēc dažreiz jūtos vientuļi. Dažreiz mani apciemo rudi baltā kaķene, viņa izkāpelē pa visiem maniem plauktiņiem. Dažreiz kaķene kaut ko nomet zemē, un, ja tas saplīst, saimnieki nav priecīgi. Apbrīnoju kaķenes drosmi. Vai viņai nav bail, ka no kāda plaukta nokritīs? [..]

Elza Eglīte,
Valmieras Valsts ģimnāzijas
7.a klase

Grāmatgariņa piedzīvojumi

Kad lauvas un vilki vēl runāt prata, dzīvoja grāmatplaukts. Mums tas liktos tāds parasts grāmatplaukts, bet pašā grāmatplauktā tā bija īsta karaliste. Grāmatplaukts bija pilns ar grāmatām, bet katrā grāmatā dzīvoja gars. Tas bija tāds mazs vīriņš, kas bija nevis grāmatas krāsā, bet gan grāmatas satura krāsā. Iespējams – jums tas nav īsti saprotams, tāpēc es jums pastāstīšu.

Redz, tas ir tā – ja grāmata ir jautra, gariņš parādās jautrākā tonī. Ja grāmata ir skumja, tad gariņš parādās skumjākā, tumšākā tonī. Ja tā ir jocīga grāmata, tad gariņš ir melnbalts.

Tā nu dzīvoja šī laimīgā saime savā grāmatplauktā, bet es aizmirsu jums pastāstīt, ka šo stāstu es dzirdēju no šī gariņa, kas bija dzīvojis manā grāmatplauktā.

Mans grāmatplaukts ir pilns ar grāmatām, tātad arī pilns ar šiem gariņiem. Protams, es pastāstīšu arī kaut ko par karalisti. Tomēr šī nav karaliste, nē, tā ir grāmatu republika. Tā to arī sauc – „Grāmatu republika”. Tā tas ir, jo nav unikāla valdnieka, kas varētu pārvaldīt visu grāmatplauktu. Gariem pieder sava grāmata, un, ja viņi aiziet par tālu vai par ilgu, tad kļūst par tinti, bet grāmata – par pelniem. Ar šo gariņu, ko es satieku, tas gandrīz notika.

Reiz bija jauns, jautrs gariņš no jautras grāmatas. Viņš bija iesaukts

par Emīlu, jo viņa grāmatas varonis bija Emīls. Viņš bija ziņkāršs puika. Vienudien viņš iznāca no savas grāmatas, un tieši tad es to grāmatu gribēju palasīt. Bet es nezināju vienu lietu. Bez gariņa grāmata zaudē krāsu un kļūst neinteresanta. Gribēju to palasīt, bet tad atmetu ar roku.

Tā viņš staigā pa manu istabu, kas viņam ir pati plašā pasaule. Pēkšņi gariņam kļūst auksts, ka nekur likties. Tajā brīdī es atvēru logu, lai izvēdinātu telpu. Šis ieskrien peles alā. Te pat baltmaizes krikumi ir. Viņš paēd. Iznāk pele un uzbļauj Emīlam: „Ko tu, sīkais, maisies manos tuneļos, ko krimsti manu maizi!” Emīlam jau kā bailes, tā bailes, nevar nekā padarīt šādiem dižkungiem, lai viņiem sirdī parādās žēlastība. Nu Emīls domā likt kājas pār pleciem, bet kur sprukt? Laukā auksts, ka bail. „Labāk salt, nekā par tinti kļūt,” viņš nodomā un ļīku ļeku ārā no tuneļa. Bet peļu kungam, lūk, kremt baltmaizes dēļ. Šis tūlīt karstām pēdām līdzī. Paķer šo un nolūko ar baltu aci: „Ak tu, puis’, varēsi sēdēt bunkurā.” Glābiņš! Tūlīt Emīls jūt, ka pele atlaiž viņu un pati paceļas gaisā. Pats peļu junkurs, proti, runcis šo sagrābis. Šis paspēlējas ar peli un tad aprij. Viņš pagriežas uz Emīla pusi: „Man vajag tev pateikties par peli. Šo iedomīgo kungu es jau meklēju kādu mēnesi. Kā tevi sauc?”

„Emīls, grāmatu gars.”

„Ak, tā? Esmu Muris, policists.”

„Paklau, tu zini, kur pazuda tāda grāmata „Emīls un Berlīnes zēni”?”

„Man liekas, ka saimnieks pirms brīža gribēja to palasīt.”

„Paldies, Muri.”

Emīls zina, kur lielais cilvēks lasa grāmatas. Lūk, tur ir liels, zaļš atpūtas krēsls – dīvāns. Tā ir laba grāmatu lasāmvietā. Kā viņš tiks tur augšā? Muris ir vēl šeit. Emīls tam palūdz uzvest viņu augšā. Muris, protams, ir lāga kaķis un grib pateikties par peļu kungu. Pēc brīža viņi jau kāpj uz krēsla. Tad Muris viņu nolaiž, bet Emīls redz, ka tur, kur parasti ir noliktas grāmatas, nav viņa grāmata. Emīls noskatās ar skumjām acīs. Viņam būs jāklūst par tintes pilienu. Viņam būs jāizdara tas, ko neviens gariņš nav uzdrīkstējies darīt. Emīls saka Murim: „Tagad vari iet, pārējo atstāj man.”

Muris atbild: „Prieks tevi redzēt, Emīl, un uz redzēšanos.”

„Atā, un paldies.”

Emīls iekārtojas dīvāna atzveltnes augšpusē un gaida. Pēc brīža atnāku es. Es apsēžos dīvānā un sāku lasīt grāmatu, līdz kāds man iekniebj ausī. Es izbīstos un redzu, ka uz atzveltnes sēž mazs cilvēciņš. Mans izbīlis tobrīd pāriet, un es pamanu, ka viņš sāk runāt. Viņš sāk laipni runāt, uzrunā mani par milža vai lasītāja kungu un stāsta, ka viņu sauc Emīls. Es viņam prasū, kas viņš tāds ir un ko viņš no manis grib. Viņš stāsta, ka grāmatu „Emīls un Berlīnes zēni” gribot. Es prasū, kāpēc, un šis atbild, ka esot tās gars. Esmu liels pasaku lasītājs un tam, protams, noticu uzreiz.

Es ar Emīlu vēl draudzējos un vēl aizvien nesaprotu, kā viņam pietika dūšas uzrunāt cilvēku?

Rūsiņš Gotfridsons,
tautskolas „99 baltie zirgi”
7. klase

Kad satumst un domas aizsedz pelēkie dusmu, nemiera, skumju mākoņi, un šķiet, ka nav vairs nekā, ka viss ir zudis, atliek tikai iedegt gaismu un atvērt grāmatu – pasauli, ko turi savās rokās. Tas ir ceļojums cauri zvaigznēm, okeāniem un mūžamežiem.

Šis ceļojums tā īsti nekad nebeidzas, man paliek vārdi, stāsti, smaidi un arī asaras, lai gan grāmatas vāks jau ticis aizvērts.

Cauri melnbalti burtotajām lappusēm, no savas sirds dziļumiem varu pasniegt roku un pieskarties tam, kā nemaz nav, bet kas reizē ir īstāks par īstu. Un varbūt kāds arī man pretī pasniegs savu plaukstu.

Iemīlēt neīsto – skumji, bet patiesi brīnišķīgi. Nepasperot ne soli, vari pabūt uz Mēness un runāt ar zvaigznēm, raudzīties tūkstošiem acu pāros un domāt simtiem dažādu domu kā simts dažādi cilvēki.

Ko vēl var no šīs pasaules prasīt, ja tik daudz jau ir dots? Ko vēl var gaidīt, ja galaktikas guļ manā grāmatplauktā?

Dagnija Novicka,
Jaunpiebalgas vidusskolas
9. klase

Zaļā pasaka

Kādas zaļas pļavas vidū pie smaržīgiem zaļo zirnīšu ziediem un plīvurīgo margrietīņu paēnī mazā aliņā pavisam klusi sīca mazā un zaļā tējkanniņa. Katru agru rītu, kad migla valgi izklīst sāka, zaļo tējkanniņu kāds maziņš peļu pāritis darbināt sāka. Zaļos miglas rītos daudz nemanāmāk var kūpināt zaļo kanniņu un uzsākt darīt visas zaļās dienas zaļos darbiņus. Katru agru rītu jaukais peļu pāritis dienu iesāka ar ļoti gardu un smaržīgu piparmētru lapiņu un zaļo aveņu kātiņu tēju. To smaržu varēja sajūst līdz pat zaļajam ozolam, kas brangi šūpoja savas zaļo zīļu rokas uz visām debesu pusēm un pat līdz staltajiem bērziem pie zaļās purvmalas. Pie zaļotā ozola mitinājās vāverpuika Georgs, kuram bija spoži zaļas brilles. Netālu no purva mitekli uzbūvējis arī sesku vīrs Andris, kuram bija zaļu dadžu aplipušas bikses. Bet pavisam netālu no peļu pāra alas dzīvoja arī kurmis Teodors. Viņš bija interesants domu biedrs, bet nekad neausijās un neuzdrošinājās nelūgts ciemoties. Kurmis pat nesūtīja vēstules un neklausījās zaļo sienāžu koncertus. Kurmis vislabprātāk rušināja savu alu un baudīja zemes dzīlēs atrastos gardumus un to, kas tuvāk zemei nokritis vai izaudzis.

Peļu pāris pat neizbrīnījās, kad sesks Andris un vāverpuika Georgs piecilpoja pie viņu aliņas. Jo tēju no zaļās kanniņas

mazie peļu kaimiņi no laba prāta deva visiem pabaudīt. Peļu pāris zaļās tējas lapiņas lasīja visu zaļo vasaru. Peļu pāris bija visčaklākie visā zaļajā pļavā. Arī zaļumballēs ar visgardākajiem cienastiem prata pacienāt.

Bet tikai šodien peļu pārim padomā bija kas īpašs. Pašā garākajā un zaļākajā gada dienā, kad saule visilgāk ripo pāri zaļajai pļavai, peļu pāris izdomāja rīkot viszaļākās vasaras svētkus.

Dzūlija Trupāne

Lai vasaras svētku svinības būtu noturētas godam, peļu pāris aicināja veselu orķestri zaļo sienāžu un zaļos jāņtārpiņus, kas spoži spīdinās savas korpītes, kad saule sāks svīst aiz padebeša.

Kad pienāca vasaras svētku svinību diena, bija jāsāk kūpināt ne tikai zaļā tējkanniņa, kuras aromāts saaicinās mazos ciemiņus, bet arī bija jāgatavo zaļais svētku ķimeņu siers. Bet, protams, ilgi jau nebija jāgaida ciemiņi. Un arī zaļais svētku siers jau sāka gatavoties.

Mazo peļu pāris sieru gatavoja ļoti rūpīgi. Pieneņu piens, zaļās pļavas gardākās lapas un kātiņi, līdz siers sāka gatavoties.

Bet, kas tad tas? Vai peļu pāris izskatījās pavisam norūpējies? Viņi bija pavisam aizmirsuši, ka īstam un zaļam ķimeņu sieram nepavisam nav ķimeņu krājumos. Pa to laiku sesks un vāverpuika turpināja dzīrot un baudīt peļu pāriša tēju. Peļu pāris ilgi nedomāja un devās saukt palīgā veco kurmi Teodoru. Cik priecīgi bija gan peļu pāris, gan Teodors, kurš jutās tik noderīgs un pie vienas reizes arī uzaicināts uz viszaļāko vasaras svētku svinēšanu. Vecajam kurmim Teodoram bija gan ķimenes, gan zaļas žāvētas ērkšķogas, gan zaļākie un garākie diļļu kāti un pat sulīgi un zaļi kabaciņi. Nu tik dzīres var sākties, nu tik īsto ķimeņu sieru visi var baudīt. Cik labi, ka mums ir jauki kaimiņi, nodomāja peļu pāritis. Lai arī citi kaimiņi ir kautrīgi, viņi ļoti priecājas, ja tos uzrunā un aicina svinību pulkā. Peļu pāris vairs nekad neaizmirsā paaicināt uz ikrīta zaļo piparmētru tēju tik laipno un dāsno veco kurmi Teodoru. Vecais kurmis Teodors bija nedaudz arī zaudējis savu kautrīgo dabu un reizēm ieripināja peļu aliņā pa zaļam un smaržīgam ābolītim, bet citreiz pa zaļam kabacītim.

Džūlija Trupāne,
Ropažu vidusskolas
6. klase

Jau kopš bērnības ar grāmatām es esmu uz „tu”. Tās mani uzrunāja un uzrunā vēl joprojām gan priekpilnos brīžos, gan arī tad, kad nav tik priecīgi. Visvieglāk man kļūst, kad es iedziļinos stāstā. Tad patiešām es jūtos kā citā realitātē, kā viens no grāmatas varoņiem, kurš tiek iesaistīts visos notikumos. Iejūtoties galvenā varoņa lomā, es izjūtu emocijas. Īstas, stipras emocijas.

Mans mīļākais stāsts jau kādu laiku ir Viljama Brūsa Kamerona „Suņa dzīves jēga”. Šo grāmatu esmu izlasījusi vismaz četras reizes. Visvairāk mani pārsteidz, ka ar katru reizi, kad izlasu „Suņa dzīves jēgu”, izjūtu arvien jaunas emocijas. Es pievēršu uzmanību detaļām, kuras vēl nebiju kārtīgi izzinājusi un izpratusi. Kopumā šis stāsts jau arī ir par suni, kurš pārdzimst un katrā dzīvē meklē savu dzīves jēgu. Stāsts ir apvīts ar dažādiem notikumiem, kuri mani gan iepriecināja, gan sasmīdināja, gan saraudināja. Šo stāstu pirmoreiz iepazinu, noskatoties filmu, kura ir veidota pēc Viljama Brūsa Kamerona grāmatas. Šī filma mani aizkustināja, tāpēc nopirku arī grāmatu, jo parasti grāmatās viss ir aprakstīts dziļāk un detalizētāk, un mēs paši varam savā iztēlē uzburt ainu un notikumu.

Bērnības grāmata, kura man visspilgtāk palikusi atmiņā, ir Alberta Kronenberga „Tuntuļu Jurītis”. Manam opim šī grāmata ļoti patika. Tieši tāpēc viņš man „Tuntuļu Jurīti” bieži lasīja priekšā. Lai gan sākumā es neko daudz

nodot. Bieži vien mēģinu iztēloties šo situāciju dzīvē. Iedziļinoties es saprotu, ka tieši Imanta Ziedoņa grāmatas man visvairāk liek aizdomāties.

Mans grāmatplaukts ir mans iedvesmas avots. Man ļoti patīk dzejoļi, kuri liek padomāt, jo tie bieži vien palīdz saprast vēl neizprotamas situācijas. Šādus dzejoļus es nemeklēju. Parasti tie paši atnāk pie manis. Piemēram, dzejolis, ko filmēju Dzejas dienām, ir no Imanta Ziedoņa grāmatas „Es skaitīju un nonācu pie viena”. Dzejoļi un citāti mani ļoti iedvesmo un uzmundrina. [..]

Lauma Potaša,
Iecavas vidusskolas
8.c klase

Bija vēls un tumšs ziemas vakars. Vienīgais, kas deva gaismu, bija sudrabbaltais mēness aiz loga. Es sēdēju gultā, jo man nenāca miegs. Pēkšņi es dzirdēju pavisam klusu čaloņu. Tā nāca no grāmatplaukta puses.

Es paņēmu krēslu un klusītiņām piesēdos tuvāk grāmatplauktam. Tās bija divas grāmatas, kas savstarpēji sarunājās. Viena bija bibliotēkā ņemtā, bet otra kāda sena, bet glīta un mīļa ģimenes grāmata.

Bibliotēkas grāmata vaicāja otrai: „Tu arī esi no bibliotēkas?”

„Nē,” otra grāmata atbildēja, „es jau sen te dzīvoju.”

„Tev paveicās!” bibliotēkas grāmata iesaucās.

Vecā grāmata izbrīnīti vaicāja: „Kāpēc?”

„Kā tu nesaproti,” bibliotēkas grāmata brīnījās, „visi bērni pret mums, bibliotēkas grāmatām, tik slikti izturas – mētā mūs, burza mūsu lapas, aizmirst, nelasa mūs un vēl dažādos citos veidos izrāda mums necieņu.”

„Ak, nabadzītes!” senā grāmata nopūtās.

Bibliotēkas grāmata ar cerīgu skatienu vērās uz veco grāmatu un vaicāja: „Kā klājas šeit?”

Vecā grāmata atbildēja: „Līdz šim – ļoti labi! Elza nekad tā nedarītu, vismaz man tā šķiet, viņa mūs mīl un ciena!”

Bibliotēkas grāmata pasmaidīja: „Tad labi, pat ļoti labi!”

Es ar atvērtu muti klausījos, jo vēl nekad iepriekš nebiju dzirdējusi grāmatu sarunu, tas bija tik maģiski. Man likās, ka viss tikko redzētais, drīzāk – dzirdētais, bija sapnis, tomēr tā bija visīstākā patiesība! Es grāmatu sarunu paturēju aiz auss un nekad pat nedomāju par grāmatu apskādešanu.

Liba Aleksandra Vītola,
Ventspils Centra sākumskolas
6.b klase

Grāmatplaukta atmiņas

Es biju mīlēts grāmatplaukts. Man likās, ka mans saimnieks mani ļoti mīl. Taču šī diena pienāca. Es šeit guļu izmests pie miskastēm, pilnībā bezcerīgs. Redzu kā mans saimnieks, uz kuru es katru dienu skatījos, izgatavo savu jauno grāmatplauktu. Es biju viņam noderīgs 37 gadus. Bet viss labais beidzas. Pēkšņi es dzirdu kāda puikas balsi: „Mamma, vai mēs varam aiznest to grāmatplauktu mājās? Viņš izskatās ļoti bēdīgs.”

Mamma pieliecas pie grāmatplaukta un rūpīgi to apskata, secinot, ka tas ir labā stāvoklī. Mamma dēlam saka, ka šo grāmatplauktu paņems uz māju, jo tas ir labā stāvoklī, un viņam tāpat ir pilna istaba ar grāmatām, kurām nav vietas. Tā nu šis grāmatplaukts nonāca atpakaļ mājā.

Puika aši sakrāmē savas grāmatas plauktā un sāk tam lasīt priekšā, lai bēdīgais grāmatplaukts atkal ir priecīgs. Grāmatplaukts gandrīz vai mirst no laimes. Tas tika izmests, taču šim puikam viņš iepatikās, un tagad viņu atkal mīl un izmanto.

Tomēr pēc kāda laika zēnam apnika šī grāmatplaukta izskats. Viņam tas likās pārāk vecmodīgs. Bet zēns to neizmeta, bija pārāk iemīlējis šo grāmatplauktu. Tādēļ viņam radās lieliska ideja. Viņš izdomāja, ka grāmatplauktu pārkrāsos un pieliks tam dažas detaļas. Un tā nu zēns devās meklējumos pēc materiāliem

grāmatplaukta atjaunošanai. Puika atrada dažus izmestus kokmateriālus. Pierunāja mammu nopirkt krāsu. Tagad, kad materiāli bija gatavi, viņš uzsāka atjaunošanas darbus. Nu gan grāmatplaukts bija pārbijies, kad puika atnesa zāģi. Taču puika to nomierināja, jo teica, ka tikai pieliks klāt detaļas un lai detaļas sagrieztu viņam vajag zāģi. Grāmatplaukts aši paskatījās uz detaļām, kuras bija priecīgas, jo beidzot tiks izmantotas. Un nodomāja, ka ir drošībā, un zāģa sāpes nebūs jācieš. Tā nu puika pēc nedēļas grāmatplaukta atjaunināšanu bija pabeidzis. Grāmatplauktam ļoti patika jaunais izskats. Tas bija ticis pie jaunas, koši sarkanās krāsas. Plaukts izskatījās par 30 gadiem jaunāks. Un pats galvenais, ka tas patika savam saimniekam. Nu tie abi priecājās. Viss gāja labi, puika joprojām ir priecīgs par savu grāmatplauktu un ir tā jaunais īpašnieks. Grāmatplaukts jūtas ļoti laimīgs. Tajā liek visjaukākās grāmatas, un, kamēr puikas nav, tas slepeni lasa un gaida, kad beidzot zēns atnesīs kādu jaunu. Tagad laikam jāatzīstas, ka puika biju es un grāmatplaukts man palīdzēja šo visu uzrakstīt.

Renārs Freijs,

Valmieras Valsts ģimnāzijas

7.a klase

Uh,” smagi nopūtās vecais grāmatu plaukts. „Skumīgi, neviens vairs neapciemo mani. Agrāk gan bija

citi laiki!" Tad vecais skapis izdzirdēja, ka kāds skrabinās gar plauktu. Tā bija Sniegbaltīte, jo bija piekususi sēdēt vienā vietā. Viņa bija aizskrējusi līdz biežajai enciklopēdijai un jautāja tai: „Tu taču visu zini! Cik ilgi būs tāds klusums mūsu grāmatu valstībā?” Enciklopēdija sarauca sirmās uzacis un atbildēja: „Varu pamēģināt atrast atbildi uz tavu jautājumu, bet tas ir diezgan grūts.” Sniegbaltīti Enciklopēdijas atbilde neapmierināja, viņa ilgi gaidīt negribēja. Turpat netālu pamanīja kaķi Stiķi. Viņa aizsteidzās pie kaķa un izsūdzēja savu bēdu. Kaķis Stiķis, kā jau liels draiskulis, atbildēja: „Kaut ko izdomāsim! Pierunāsim tavu jauno karalieni, lai viņa uzbur mums burvju šokolādi. Tam, kurš apēdis šokolādi, radīsies liela vēlme lasīt grāmatas. Kurš gan spēs atteikties no gardas šokolādes?!” Kaķis Stiķis devās uz Sniegbaltītes pasaku un uzmeklēja karalieni. Izstāstīja plānu par burvju šokolādi. Viņa skaļi iesmējās un teica: „Prasi skaistajai, izpalīdzīgajai Sniegbaltītei, viņa te vislabākā.” Stiķis nepadevās: „Mijā karaliene, Sniegbaltīte neprot burties, tāpēc vēršos pie jums!” Karaliene mirkli padomāja un atbildēja: „Man vecumdienās bieži ir vēss. Mainīšu burvestības pret pūķa uguns elpu!” Kaķis Stiķis aizdomājās un atcerējās savu draugu pūķi Kokosriekstu, kas turpat netālu bija iekārtojies grāmatu plauktā. Viņš nekavējoties devās pie Kokosrieksta un izstāstīja ideju par burvju šokolādi. Kokosrieksts bija ar mieru, jo arī viņam

plauktā bija kļuvis skumīgi. Abi steigšus devās atpakaļ pie karalienes. Kokosrieksts spēcīgi jo spēcīgi uzpūta karalienei savu karsto dvesmu. Karalienei ar to nepietika, viņa gribēja, lai Kokosrieksts viņu sargā ilgāku laiku. Kokosrieksts piekrita paciemoties citā pasakā 3 dienas un 3 naktis. Karaliene sāka burties. Enciklopēdija visu bažīgi vēroja un nodomāja: „Te nav nekāda zinātniska pamatojuma, nez, vai izdosies?” Vēlme, lai kāds bērns paņemtu rokās grāmatu un lasītu, bija stiprāka par zinātni. Pēc kāda laika šokolāde kaķim Stiķim bija rokās.

Kaķis Stiķis ar Sniegbaltīti uzmanīgi nolika kārdinošo šokolādi blakus grāmatu plauktam. Abi klusu vēroja un nepamanīja, ka pēc kāda laika šokolāde jau bija apēsta.

Grāmatu plaukts pēkšņi sajuta, ka kāds ver viņa čikstošās durvis. Visas grāmatas izslējās un sapriecājās. Mazi pirkstiņi glāstīja grāmatu muguras un mēģināja izdomāt, kuru grāmatu lasīt. Apstājās pie lielās grāmatas ar zeltītiem burtiem „Skaistāko pasaku pasaule”. Izkustināja to no vietas un paņēma... Enciklopēdija nodomāja: „Ja brīnumiem tic, tie piepildās!” Skapis, klusu smaidīdams, piekrita Enciklopēdijai un izstāpīja savas ozolkoka kājas.

Agate Čeirāne,

Daugavpils Saskaņas pamatskolas

5.a klase

Manā istabā ir brīnumains stūrītis, kur stāv neliels koka skapītis ar plauktiņiem. [...] Man šķiet, ka grāmatplaukts var daudz pastāstīt par cilvēku. Interesantas grāmatas motivē lasīt, vai nu vismaz grāmatā izšķirstīt lapas! Grāmata – tā ir ne tikai rakstnieka, bet arī mākslinieka darbs. Ļoti svarīgi ir tas, kā noformēta ir grāmata, kāds ir grāmatas apvalks, kādi zīmējumi ir grāmatā.

Marks Čerņecovs

Katram plauktam man ir savs nosaukums. Pirmais ir „burvestības” plaukts. Tur atrodas galvenā mana grāmatu kolekcija – „Harijs Poters”. Šo grāmatas sēriju ir uzrakstījusi britu rakstniece Dž. K. Roulinga. Kad man palika 8 gadi, mana krustmāte uzdāvināja dzimšanas dienā pirmo grāmatu par

Hariju Poteru. Grāmata mani tik ļoti iedvesmoja un ieinteresēja, ka mēs ar vecākiem nopirkām visas grāmatas šajā sērijā. Grāmatās stāstīts par jauno burvi Hariju Poteru, kā arī viņa draugiem Ronu un Hermioni, kas mācās burvestību skolā. Harijs un viņa skolasbiedri mācās pielietot burvestības, pagatavot maģiskos eliksīrus, pārvarēt dažādas grūtības. Harijs cīnās ar tumšo burvi Lordu Voldemortu, kura mērķis ir iegūt nemirstību un burvju pasauli. Es gribētu iejusties Harija Potera lomā, jo man šķiet, tas ir ļoti aizraujoši un jautri nokļūt burvju pasaulē, izmēģināt savu drosmi, gudrību, attapību, veiklību, cīnīties ar melnajiem spēkiem.

Otrs man ir „ziņkārības” plaukts. Šeit ir visas manas milzīgās ilustrētās enciklopēdijas gan latviešu, gan krievu valodā – par tehniku, zinātņi, dzīvniekiem, dabu, sportu, vēsturi, kosmosu, ir arī angļu-latviešu, latviešu-krievu vārdnīcas. Atsevišķi vēl man ir labas grāmatas par futbolu un pirātiem. Enciklopēdijas satur interesantu un noderīgu informāciju, kas ir papildināta ar krāsainiem attēliem. Kad man kaut kas interesē vai es nezinu atbildi uz kādu jautājumu, es griežos pie enciklopēdijām. Es domāju, ka katrā mājā gan bērniem, gan pieaugušajiem grāmatplauktā jābūt vismaz vienai enciklopēdijai.

Un pēdējais, trešais, ir „blēņu” plaukts. Tur man ir jaukas un smieklīgas grāmatas latviešu valodā par puikām – palaidņiem Gregu un Timiju. Man ir neliela kolekcija

no 8 grāmatām „Grega dienasgrāmata” un 3 grāmatas „Timijs Negals”. Šīs grāmatas uzrakstījuši amerikāņu rakstnieki Džefs Kinnijs un Stefans Pastiss. Grāmatu sērija stāsta par zēnu jautrajiem piedzīvojumiem gan skolā, gan ģimenē. Grāmatas bagātīgi ilustrētas ar autoru zīmējumiem un komiksiem. Kad gribas uzlabot sev garastāvokli, es lasu tieši šīs grāmatas. Gregs un Timijs no parastām lietām var sataisīt tādas blēņas, kas liek ļoti ilgi un skaļi smieties.

Naktī, kad es aizmiegu, man liekas, ka visi grāmatu varoņi – Harijs, Rons, Hermione, Gregs un Timijs – atdzīvojas un satiekas. Un tad viņiem sākas īstā dzīve! Viņi joko, smejas, dara blēņas, jautrība sit augstu vilni, neiztikt arī bez dažādiem nedarbiem. Ja jautrā kompānija nezina, kā uztaisīt kādu trakulību, piemēram, pagatavot garšīgu zobu pastu vai kādu bīstamu ķīmisku reakciju, nokrāsot matus zaļā krāsā, uztaisīt koka šauteni, viņi meklē informāciju vai atbildes manās enciklopēdijās – otrajā plauktā, un, kad atnāk rīts, varoņi atkal atgriežas atpakaļ savās grāmatās, līdz ar aiznesot jaunu informāciju! Dažādu valstu grāmatu varoņi saprot cits citu, runā cits ar citu, bagātina savas zināšanas. Arī es gribētu kādu nakti būt kopā ar Gregu un citiem varoņiem, lai pastāstītu, kā dzīvoju es, kas notiek manā valstī un kāpēc tieši šīs grāmatas ir manā grāmatplauktā! [..]

Labas grāmatas padara mūs gudrākus, laipnākus, iemāca pieņemt pareizos

lēmumus. Man liekas, ka grāmata atspoguļo cilvēka būtību un dvēseli.

Marks Čerņecovs,
Daugavpils Saskaņas pamatskolas
5.b klase

Kādu dienu vecais Dainu Tēvs nolēma nopirkt sev skapi. Tas bija brūns un neparasts – ar ļoti daudzām atvilktnītēm. Skapītis vēl nezināja, ko Dainu Tēvs liks tajā iekšā, bet juta, ka vecītis ar balto bārdu liek atvilktnītēs aprakstītas lapiņas. Pēc kāda laika skapis sajuta, ka tās nav parastas lapas.

Reiz Dainu Tēvs ielika veselu kaudzīti lapiņu ar tautasdziesmām par sauli. Skapītis jutās laimīgs, jo viņam no atvilktnītes nāca siltums. Tad viena atvilktnē sāka smaržot pēc ziedu pļavas. Skapis saprata, ka tur glabājas dainas par mūsu zemes skaistumu. Viena atvilktnīte bija ļoti nopietna. Kad skapītis ieskatījās lapiņās, viņš saprata, ka tajās sarakstītas lielas latviešu tautas gudrības.

Skapītis bija ļoti laimīgs, ka viņš ir tik nodēris. Viņam nenāca miegs, jo viņam bija interesanti.

Naktī Dainu Tēvs pamodās no savāda trokšņa. Kad ieklausījās, tad dzirdēja visādas dziesmiņas, kuras nāca no Dainu skapja. Dziedāja gan pieaugušie, gan bērni un arī putniņi. Vecais vīrs saprata, ka Dainu skapis ir iemācījies skaistās latviešu tautasdziesmas.

Anna Čevere,
pamatskolas „Rīdze” 6. klase

Mans grāmatu plaukts savās atvilktnēs slēpj daudzus vēstures un manu senču dzīves stāstus. Tas atrodas pie vecvecākiem. Plauktā ir daudz dažādu interesantu grāmatu, un tagad mēs ar vectēvu tās lasām. Man interesē fantastika, bet vectēvs visvairāk lasa grāmatas par biškopību un vēsturi, kā arī par horeogrāfiju, kas ir viņa sirdslieta.

Vectēvs mani iepazīstina ar grāmatām, kas ir mūsu ģimenes grāmatplauktā. Pati vecākā grāmata var daudz pastāstīt par plaukta un tā īpašnieku dzīvi. Šī grāmatu grāmata ir Bībele, kas izdota 1857. gadā Viļņā poļu valodā. Tā atceras gandrīz visu – no tālā 1857. gada. Dosim tai vārdu!

„Labdien, esmu pati vecākā grāmata. Esmu tik veca, ka daudz ko aizmirstu. Tomēr daži vēsturiski notikumi manā atmiņā ir spilgti saglabājušies. Man ir daudz jaunāko māsu, un tās runā dažādās valodās.

Tālu atmiņā ir palikuši tie laiki, kad mani pirmie saimnieki 19. gadsimta beigās labākas dzīves meklējumos pārcēlās no Polijas uz tagadējo Latviju.

Es atceros tava vecvectēva smago darbu un cerības par Latvijas neatkarību un nākotni. Ak, cik viņš bija laimīgs kopā ar tavu vecvecmammu! Es atceros viņu bēdas un priekus, vienmēr biju blakus un palīdzēju viņiem ar Dieva padomu.

Es ļoti labi atceros Otro pasaules karu un notikumus pēc tā. Šīs atmiņas mani joprojām sāpina. Pie saimniekiem atbrauca vācieši, tie paņēma manus

draugus, lai kurinātu krāsni. Man ļoti sāpēja, kad tās dedzināja, jo zināju, ka tavi senči uzskatīja grāmatas par lielu vērtību. Atceros tava vecvectēva bailes un pārdzīvojumus par ģimeni, kad bija paredzēts viņus izvest uz Sibīriju... Paldies Dievam, tas nenotika! Tikai pēc kara mēs, vecās grāmatas, tikām turētas visdziļākajā plauktā, lai sargātu no bērniem un svešām acīm.

Tagad priecājos, ka viss ir labi un valda miers! Esmu priecīga, ka vectēvs tevi iepazīstināja ar mani un tu vari droši, neslēpjoties, turēt mani rokās un klausīties manus stāstus par tavu senču dzīvi...”

„Paldies tev, grāmatiņ!”

Mans grāmatplaukts nav mazs, tur savu lasītāju gaida vēl daudzas grāmatas. Iepazīšanās ar tām man vēl ir priekšā! [..]

Eva Šeslere,

Rēzeknes Valsts poļu ģimnāzijas

5.b klase

Man mājās ir grāmatu plaukts. Es šīs grāmatas bieži nelasu, bet lietainā laikā reizēm kādu paņemu rokās un izlasu.

Manas grāmatas nav parastas. No tām reizēm izkāpj ārā Sprīdītis un Grietiņa. Vienu vakaru viņi abi ļoti strīdējās. Grāmatas reizēm svin savas dzimšanas dienas, un to varoņi rīko ballītes. Mani gan viņi nekad nezaicina. Grietiņas grāmata bija nolēmusi svinēt savu 202. dzimšanas dienu. Man jau šķita, ka tā grāmata tik veca nemaz nav, bet izrādās,

tā gadus skaitot no brīža, kad iznākusi pati pirmā Brāļu Grimmu pasaka „Ansītis un Grietiņa”. Grietiņa lūdza, lai Sprīdītis viņai uzspēlētu savu stabulīti, lai svinības būtu jautrākas, bet viņš, dumīķis tāds, atdevis to atpakaļ Vēja mātei! Labi vien ir! Tas būtu traki, ja es mūziku izdzirdētu, man būtu visu laiku jādanco kā milzim Lutausim!

Man nav daudz grāmatu. Plauktā ir „Sniegbaltīte un septiņi rūķiņi”, Annas Brigaderes „Sprīdītis”, Brāļu Grimmu „Ansītis un Grietiņa”, Margaritas Stārastes „Zīļuks”, „Latviešu tautas pasakas”, Annas Brigaderes „Maija un Paija” un vēl dažas. Ir gan biezās grāmatas, gan plānas, bet plāno tomēr vairāk.

Mans grāmatu plaukts atrodas istabas stūrī, tas ir gaiši brūns, no koka, mazs, bet manām grāmatām vietas pietiek. Man tās ir mīļas, reizēm noslauku no tām putekļus. Un nodomāju, ka gan jau kādreiz kādu atkal izlasīšu.

Rebeka Tautkevica,
*Kuldīgas 2. vidusskolas
6.a klase*

Skapīša noslēpumi

Tas notika nesen, kādā salnainā, tumšā naktī. Manā baltajā grāmatu plauktā atdzīvojās grāmatu varoņi. Es gāju gulēt un naktī izdzirdu čaukstoņu. Neko neredzēju tumsā. Nākamajā dienā mana istaba bija savandīta ar drēbēm, papīriem, kladēm un skolas piederumiem. Kāds uzčukstēja man virsū. Skatos, tas ir

zirneklis – spalvains, neglīts un vēl runā. Sapratu, ka tas ir izlīdis no grāmatas „Mājas mīlulji”. Sazin no kurienes manā istabā uzradās milzum daudz putnu. Viņiem ļoti patīk sarunāties par dzīvi. Nelaime tāda, ka tie visi runā reizē. No grāmatas iznāca arī auniņš Šons, aitu līderis, ar visiem Ojāra Vācieša astoņiem kustoņiem. Auniņš Šons ir gudrs, ziņkārīgs, ar asu prātu. Nu vēl man nāk ciemiņi, tie ir: Džūdijs Svilpaste, Nellija Rapa un pats Frankenšteins. Uz mana grāmatu plaukta sēž un kājas šūpo Mazā raganīņa. Viņai un Deizijai no Kesa Greja grāmatas ļoti patīk strādāt nedarbus. Es dzirdēju, ka viņas sačukstējās, ka rītvarak uz nedarbu taisīšanu pasauks Emīlu Svensonu no Kathultas. Liekas, ka rīt visi baltā grāmatu plaukta varoņi būs manā istabā. Kaut kas neticams! Pat šodien viņi trako, bļautās, taisa ballīti un dzer bērnu šampanieti uz mana rakstāmgalda.

Man ir ideja. Šonakt visus grāmatu varoņus salikšu katru savā grāmatā tur, kur viņiem jābūt. Punkts un āmen baznīcā! Saslaucīšu ar putekļu slotiņu uz šaufeles un iebēršu grāmatu plauktā atpakaļ. Tikai jāuzmanās, lai katrs tiktu savā grāmatā. Savādāk var notikt briesmīga saputrošanās.

Vēl pateikšu savam grāmatu plauktam, lai visiem grāmatu varoņiem uz nakti palasa priekšā „Latviešu tautas pasakas”. Lai salds miedziņš un arlabunakti!

Rēzija Gabrāne,
*Ozolnieku vidusskolas
5.b klase*

Liene Muciņa, Salacgrīvas vidusskolas 8.a klase

Ap pusnakti pamostos... Pie manas istabas griestiem spīd tapešu zvaigznes. Dzirdu klusus čukstus nākam no grāmatplaukta. Tie mani pārsteidz. Kādu brīdi domāju un tad apjēdzu, ka runātāji varētu būt manu grāmatu varoņi. Sāku prātot, kas tad ir noticis grāmatu pasaulē, ka viņi no tām ir izkāpuši.

Mans grāmatplaukts nav parasts, jo tajā nestāv ierastās grāmatas. Grāmatplauktā stāv kasetēs ierakstītās grāmatas. Man ir daudz klausāmo grāmatu, jo es tās

saņēmu no Latvijas Neredzīgo bibliotēkas. Bibliotēkā bija grāmatas kasetēs, bet tagad tās pārraksta diskos, un vecās kasetes vairs nav vajadzīgas. Bibliotēka man uzdāvināja 70 dažādas klausāmās grāmatas.

Tumsā saklausu kādus buramvārdus un atceros, ka šos vārdus esmu dzirdējusī grāmatās par Hariju Poteru un viņa draugiem Hermioni un Ronu. Bērni pārrunā Cūkkārpā notikušos jaunumus, bet galvenais temats, par ko viņi runā, ir burvju pasaules jaunākais burvis Lords Voldemorts. Atceros, ka tad,

kad klausījos šo grāmatu, es izjutu satraukumu par to, kas notiks ar zēnu tālāk, bet grāmata man deva pārlicību, ka jebkurā situācijā jābūt drosmīgam.

Bet tad dzirdu Alises smieklus, un tie man liek atcerēties meitenes bēdas, kad viņa kļūst tik maza kā lelle un kad kļūst tik liela kā milzis. Es secinu, ka Alises piemēram – vienmēr būt laipnam – ir jāseko itin visiem cilvēkiem.

Pēkšņi atskan pūča rēciens, un uz sienas pamanu nelielu uguns blāzmu. Ieslīgstu pārdomās un atceros, kurā grāmatā šis pūķis dzīvo. Tā ir grāmata par pēdējo elfu Joršu. Es pēc grāmatas izlasīšanas atminos, ka elfa bīstamie piedzīvojumi lika man izjust līdzjūtību.

Dzirdu, kāds ieņaudas, un tas man atsauc atmiņā manus dzīvnieceņus. Es redzu sev acu priekšā, kā mans baltais runcis Pūpols un mazā kaķenīte Leandēra rotaļājas kūtī tā, ka baltais runcis kļūst pelēks. Kad viņi ir beiguši spēlēties, sacenšas par vietu manā klēpī. Viņiem patīk, ka kāds viņus paglauda. [..]

Atskan jaunu meiteņu smiekli. Tie pieder Lūsijas Modas Montgomerijas grāmatu varonēm. Grāmatu sērija par Annu no „Zaļajiem jumtiem” un tās turpinājums par Rillu no „Inglšaidas” stāsta par Annas Šerlijas un viņas meitas Marillas Bertas Blaitas bērnību, jaunību un precētas sievas gadiem. Šīs grāmatu sērijas notikumi sākas 19. gs. vidū un turpinās līdz 20. gs. sākumam – Pirmā pasaules kara beigām. [..]

Pustumsā saklausu kādas meitenes stāstu par savu dzīvi skolā un atminos meitenīti Sāru, kurai pēc tēva nāves no bagātas meitenes jāklūst par virējas izsūtāmo, jo visi uzskata, ka tēvs nomirstot ir zaudējis visu savu naudu, taču tas ir pārpratums, un meitenes princeses dzīve turpinās. Grāmata man patika, tā ir ļoti sirsnīga un aizkustinoša.

Atpazīstu Ronjas pavasara kliedzienu un aiz prieka pasmaidu, jo man patika šī grāmata par abiem laupītāju bērniem. Saucienu pārtrauc mazā meistardetektīva Kalles balss. Šī balss man liek iejusties detektīva ādā, un es palīdzu bērniem atrisināt dažādus noziegumus. [..]

Tad mani iztrūcina džungļu trokšņi, kuri mijas ar balsu murdoņu un ugunskura sprakšķiem, kas liek man izjust Hondurasas džungļus. Tur četri Brodbenta dēli spriež, kā uzmeklēt sava bagātā tēva kapenes, lai atrastu tēvu un iegūtu savu mantojumu.

Pārsteigta izdzirdu pilsētas trokšņus, un tad pēkšņi ierunājas kāds man pazīstams zēns... Emīls! Nu es ar Emīlu nonāku Berlīnē, abi pazaudējam naudu un kopā ar Berlīnes zēniem tvarstām zagli.

Bet te... pēkšņi nozvana lielais sienas pulkstenis, un visi neparastie trokšņi pazūd kā nebijuši. Māja ietinas klusuma un tumsas plīvirā, un es aizmiegu.

Ieva Stikāne,
Jersikas pamatskolas
6. klase

Man mājās ir viens tāds ļoti parasts grāmatu skapis. [...] Bet reiz kādā naktī pamodos no dīvainas čaboņas, kas nāca no skapja puses. Es piecēlos gultā sēdus, ieslēdzu gaismu un biju ļoti pārsteigta par to, ko ieraudzīju...

Pirmajā plauktā (no augšas) ar savām gudrībām dāsni dalījās manas mācību grāmatas. Tās izskatījās pēc īstiem profesoriem. Otrajā plauktā par titulu „Mīļākā grāmata” sparīgi sacentās Harijs Poters un Lote no Izgudrotāju ciema. Trešais plaukts nekad nav bijis kārtīgs, tur atrodas māsas skolas lietas, bet tagad tur valdīja absolūts jucekļis. Ceturtajā plauktā dīvainu moderno baletu dejoja garas, platas un plānas pasaku grāmatas. Piektajā un sestajā plauktā senas grāmatas mīlīgi dzēra tēju, salīdzinot savus izdošanas datumus un rēķinot, kura tad ir tā jaunākā un skaistākā. Septītajā plauktā izskatījās kā tirgus laukumā. Tur Pepija Garzeķe kopā ar Emīlu darija nedarbus, Karlsons laidelējās starp jumtiem, Vizma Belševica atcerējās bērnību, Puika redzēja tumsā, Meitene tīmeklī rakstīja blogu, un Gregs bastoja skolu.

Es sēdēju ar vaļā muti un vēroju šos plauktus. Tad viss sāka griezties tādā kā straujā dejā un lēnām izzuda...

Kad no rīta pamodos, saules stari krita tieši manā sejā un aiz loga putni skaji cīnījās par pēdējām rudens ogām. Es strauji pielēcu kājās un pieskrēju pie sava grāmatu skapja. Tur valdīja pilnīgs

miers un klusums, nekas neliecināja par nakts notikumiem.

Kopš tās reizes nekas tāds vairs nav atkārtojies. Mans grāmatu skapis ļoti meistarīgi izliekas par parastu grāmatu skapi, līdzīgu tūkstošiem citu skapju. Bet es gan zinu, kādus brīnumus tas sevi slēpj. Tagad ar daudz lielāku prieku pieeju pie skapja, atveru kādu grāmatu un esmu gatava jauniem piedzīvojumiem. [...]

Anna Sigita Sika,
*Rīgas 7. pamatskolas
5. klase*

Gandrīz katram cilvēkam mājās ir grāmatplaukts, kurā atrodas dažādas grāmatas, piemēram, dzejas, fantastikas, romāni u. c. Var būt gan viena mīļākā grāmata, gan vairākas, gan arī neviena. Grāmatplaukts ir vieta, kur atrast kaut ko tādu, kas var nepatikt vai patikt, iedvesmot vai nomākt, katram šī vieta izraisa atšķirīgas emocijas. [...]

Pasakas ir neaizstājama lasāmviela jebkuram cilvēkam. Kad biju maza, man tās ļoti patika, un domāju, ka joprojām patīk. Sava grāmatplaukta aizmugurē varu atrast savas ilgi nelasītās pasaku grāmatas. Skatos un domāju, cik daudz sajūtu tās raisījušas. Ar šo grāmatu palīdzību esmu sastapusi principi, kas pārvērsts vardē, bijusi klāt mirklī, kad runcis saņēma savus zābakus, pielipusi pie zelta zoss un devusies līdzī pie princeses, esmu stāvējusi pie altāra un sajutusi to pasakaino sajūtu, kas parādās, beidzoties

pasakai, – ilgi un laimīgi. Pasakas ir kas vairāk par tekstiem uz papīra, tās ir kaut kas tāds, ko ar vārdiem mēs nekad neizteiksim, mēs tikai varam to sajust.

Dzirdot, kā vakaros mani vecāki lasa priekšā pasakas manam brālim, es sajūtu pazīstamu prieku un siltumu sirdī, kad atceros, kā viņi lasīja priekšā arī man. Domāju, ka tā ir tāda cikliska darbība, kas atkārtojas visu laiku, no paaudzes paaudzē, katru reizi mani vedot tālāk – sākumā man lasīja, vēlāk lasīšu es. Interesanti, kā jutīšos, lasot priekšā kādam citam to grāmatu, ko man lasīja, kad biju maza?

Grāmatplauktu var salīdzināt ar pasauli, kurā apvienoti dažādi laiki un vietas, bet grāmatas – kā atšķirīgas karaļvalstis; atverot tās vārtus, nokļūstam pavisam citā zemē. Grāmatas vārti vienmēr ir vaļā.

Deivida Valjamsa grāmata „Dēmoniskā dentiste” pārņēma mani un nelaida vaļā līdz pat grāmatas beigām, tā bija biedējoši interesanta un smieklīga. Kaut gan man pa laikam palika bail vai negribēju lasīt tālāk, es tomēr paliku tajā pusē vārtiem. Es baidījos iet pie zobārsta, sajutu un nojautu kaut ko nelāgu, palīdzēju novērst ļaunumu, bet pašās beigās sajutu arī gandarījuma sajūtu, dzīvojot citā pasaulē. [..]

Esmu lasījusi daudz labu grāmatu, bet tagad daudzas no tām mani vairs tik ļoti nesaista kā agrāk. Esmu pabijusi karaļvalstīs, laikos un tajās vietās un esmu gatava doties tālāk. Ja agrāk grāmatas

vairāk lasīju, interesējoties par saturu, tagad vēlos ko vairāk, piemēram, tēlainu valodu, metaforas, dziļu domu un vērtīgas atziņas. Mēs augam lielāki, bet dažkārt ir tā, ka izlasītās grāmatas neaug mums līdzī, ir jāpieņem, jāizdzīvo, un ir jādodas tālāk, paņemot labāko un vērtīgāko sev līdzī, jāmeklē citas karaļvalstis, kas no jauna liks justies kā brīnumu pasaulē. Tāpat ir arī ar draugiem, klasesbiedriem, ne visi būs vienmēr klāt. Kaut kas beidzas, un kaut kas sākas. Ir tikai jādodas tālāk un jāmeklē jauni izaicinājumi, piedzīvojumi un pārsteigumi, paņemot līdzī vērtīgās sajūtas un atziņas no pagātnes.

Dažreiz grāmata var pārsteigt, kad vismazāk to gaidi.

Tā ar mani notika, lasot Nīla Geimena un Terija Prečeta kopīgi sarakstīto grāmatu „Labās zīmes”. Stāsts par divu eņģeļu, no kuriem viens kritis nedaudz par zemu, bet nav gluži „kritušais eņģelis”, apvienošanos, lai novērstu pasaules galu, bija gan intriģējoši sprāgs, gan visas uzmanības vērts. Bet visvairāk grāmata palika atmiņā ar to, ka tā man lika apjaust, par cik nereāli reālām lietām tiek stāstīts, tā mani iededza mazu dzirksti, kas mudina uzzināt par lasīto ko vairāk un vairāk. Tik ļoti, ka meklēju papildu informāciju, domāju, meklēju un atkal domāju. Grāmata kā labirints, kas nevis sniedz gatavas atbildes, bet uzdod citus jautājumus.

Elizabete Ģērmāne,
*Mālpils novada vidusskolas
9. klase*

Kādu dienu iegāju istabā un pamanīju, ka mans grāmatu plaukts ir nekārtīgs. Es sāku to kārtot. Pēkšņi kāds ieklepojās. Es sabijos un vaicāju: „Kas tur ir?”

Plaukts atbildēja: „Tas esmu es, nebaudies!”

Es apmulsu: „Tu?”

„Jā, es,” plaukts atbildēja, „man gribas parunāties, citādi garlaicīgi!”

Tad es sacīju plauktam: „Kur tu radies?”

„Es biju staltākais koks visā mežā! Bet tad kāds vīrs mani nozāgēja un aizveda uz kaut kādu vietu, kur mani sazāgēja dēļos. Un tad es nonācu darbnīcā. Tur mani mērija, zāgēja, pulēja. Man ļoti kutēja! Es smējos, bet meistars bija ļoti nopietns. Tā es kļuvu par grāmatu plauktu.” [..]

Skatos grāmatu plauktā, kur ir mana jaunā grāmata, bet nevaru ieraudzīt: „Manu mīļo plauktiņ! Pasaki, kur ir mana mīļākā grāmata – nu tā, par trusīti un viņa skolu!”

„Protams, es pateikšu, bet ar norunu, ka tad, kad būsi atkal dūsmīga, nesitīsi man, bet pastāstīsi, par ko dusmojies! Aizvakar, kad tu man iesiti ar somu, man izkrita skrūve. Varbūt tev ir kāda nojauta, kur tā varētu atrasties?”

Es paskatījos zem dīvāna – nebija. Zem skapja – arī ne. Bet ko tas kaķis tur vārta pa zemi? Skrūvi! Priecīga teicu plauktam: „Re, tava skrūve! Vakarā tētis ieskrūvēs! Saki, kur grāmata!”

„Tu to aizmirsi uz palodzes! Bet zini, tās vecās grāmatas tomēr nemet ārā! Nobružātas tās ir tādēļ, ka bieži lasītas, tad jau kādam patikušas. Varbūt tu tās vari kādam atdot?”

„Labi, es padomāšu par to,” atbildēju plauktam. Man bija prieks, ka esmu ieguvusi draugu.

Aleksandra Gerasimoviča,

Kuldīgas 2. vidusskolas

6.a klase

Mans grāmatu plaukts ir liels. Tajā var atrast visdažādākās grāmatas! Man pat dažreiz šķiet, ka plaukts vienreiz saplīsis, jo katru dienu lieku grāmatas klāt. Manā ģimenē visi lasa, un katrs to sauc par savu grāmatplauktu. Grāmatas ir uzdāvinātas, pirktas, atdotas un mantotas.

Plauktā ir liels grāmatu klāsts – romāni, pasakas, teikas, biogrāfiskas grāmatas, arī dzejoļu krājumi, piedzīvojumu stāsti, vēsturisku notikumu apraksti un pat senās baznīcu dziesmu grāmatas.

Manas mīļākās grāmatas ir par Hariju Poteru. Esmu izlasījusi grāmatu „Harijs Poters un Azkabanas gūsteknis”. Man patika tas, ka Harijs, Rons un Hermione bija labākie draugi no pirmās dienas, un tādi viņi arī palika. Šajā grāmatā ir redzams, ka īsti draugi viens otru nelaimē nepamet un vienmēr palīdz. Harijam vienmēr izdodas uzveikt ļaunumu, lai cik tas arī grūti nāktos, bet vienmēr ir

kāds, kas vēlas Harijam palīdzēt; daudzi ir ieinteresēti uzveikt jaunos spēkus.

Nesen nopirkām jaunu grāmatu – „Ozo. Cilvēks uz ledus”, autors ir žurnālists Armands Puče. To mēs lasījām visi pēc kārtas. Šajā grāmatā ir aprakstīta hokejista Sanda Ozoliņa dzīve un karjeras veidošanās. Tajā ir arī populārā sportista dienasgrāmatu fragmenti, intervijas.

Es sapratu, ka spēlēt hokeju pasaules mēroga komandās ir grūts darbs. Sandim hokejs bija izaicinājums no bērnības, un viņš smagi strādāja, lai kaut ko sasniegtu, un nepadevās. Reti kurš var tik tālu tikt kā Sandis, jo viņš ir vienīgais latvietis, kas rokās turējis Stenlija kausu, kuru kopā ar komandu izcīnīja. [..]

Vecākā grāmata mūsu plauktā ir Bībele. Tā ir iznākusi 1907. gadā un rakstīta gotisko burtu rakstā, tajā ir arī ierakstīts, kuriem cilvēkiem tā ir piederējusi. Šī vēsturiskā grāmata ir vairāk nekā 100 gadu veca, arī mēs to esam mantojuši. Tekstu nav grūti izlasīt, ja pazīst gotiskos burtus. Es arī labprāt iemācītos seno gotisko rakstu.

Manā grāmatu plauktā ir dažādu tautu rakstnieku grāmatas: latviešu, vācu, krievu, igauņu, somu, norvēģu – tā var turpināt ilgi. Grāmatu, protams, ir vēl vairāk, jo tur ir autori, kuriem ir divi, trīs vai vairāki darbi.

Grāmatu plaukts man ir svarīgs, jo bez grāmatu lasīšanas nekur tālu netiksi. Sākumā man nepatika lasīt, bet vēlāk

sapratu, ka tas nav nemaz tik grūti un bezjēdzīgi, vajag tikai atrast īsto grāmatu, kura mani ieinteresē. Es iesaku visiem lasīt grāmatas, tas ir interesanti, aizraujoši un nākotnē noderēs!

Sanita Puriņa,
*Kuldīgas 2. vidusskolas
6.a klase*

Kur atrast vārdu tūkstošo?
Kur ielikt burtu trūkstošo?
Kur enciklopēdija stāv cēli,
Tāpat kā trīs tēva dēli?

Tur Negantais Niks taisa traci,
Tur Makss un Morics miedz ar aci.
Tur spoku stāsti mani biedē,
Tur izmeklētājs melus kliedē.

Tur pasaku varoņi dzīvo,
Tur Latvijas karogs plīvo.
Tur Blaumaņa Velniņi joko,
Tur princeses matus loko.

Tur dzejoļi un teikas mīt,
Un tautasdziesmas būs jau rīt.
Tur ir daudz vairāk, nekā zinu,
Tāpēc mīklas reizēm minu.

Tas esi tu,
Mans grāmatu plaukts,
Reizēm kārtīgs, reizēm sajaukts,
Bet vienmēr labos vārdos saukts.

Nils Makševics,
*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
8. klase*

Veros un pētu. Skatos un domāju, ko mans grāmatu plaukts stāsta? Iešu pētīt, skatīties, klausīties. Grāmatu plaukts stāsta, kādi brīnumi tur notiek!

Pirmajā plauktā ezītis miglā apmaldījies! Veras apkārt un sauc: „Nevar neko redzēt! Visur bieza migla!” Ezītis dodas ciemos pie lācēna uz tasi tējas. Viņam līdzī ievārījuma burka. Iešu kopā ar viņu. Ejam mēs pa pļaviņu. Tur auksta rasa. Skat, skat! Dīķīša maliņa! Dīķīša maliņā maza koka būdiņa. Tur lācēns jau gaida ar izvārītu tēju. Ezītis sajūsmā skrien pretim lācēnam. Dzeram tēju un pļāpājam, kā noķert zvaigznes un saulīti dīķītī. Padzeros un dodos tālāk lūkoties, kas notiek citā grāmatu plauktiņā.

Nākamajā plauktiņā sastopu Sniegbaltīti un septiņus rūķīšus. Sniegbaltīte vāra zupu un rājas par to, ka rūķīši nav nomazgājuši rokas. Aicina mani pie galda. Ēdam zupu un runājam par to, ka jāuzmanās no Jaunās pamātes. Apspriežam, ka ir labi dzīvot mežmalā ar dzīvniekiem un putniem. Jau atkal man jādodas pētīt nākamo grāmatu plauktu!

Ierāpjos plauktiņā un ieraugu, ka tur dzīvo jauka Putekļu ģimenīte! Putekļu mamma un tētis iekārtojuši istabiņu saviem daudzajiem, daudzajiem bērniņiem. Kur palikušas visas manas grāmatas? Apspriežos ar Putekļu tēti un mammu un sarunāju, ka viņi izvāksies ap Ziemassvētkiem. Un viņiem vajadzēs visas manas grāmatas salikt atpakaļ

plauktiņā. Nevaru pie Puteklīšiem ilgāk palikt. Jāšķauda un jāšķauda vien!

Ierāpjos nākamajā plauktiņā pie maniem vismīļākajiem draugiem – tīģera un lācēna no Panamas. Arī viņi kaut ko gatavo. Viņi gatavo Panamas visgaršīgāko ēdienu – strauta foreli ar rīvmaizi. Pasapņojam kopā par laimīgo zemi Panamu un viņu jautrajiem piedzīvojumiem. Viņi ballējās, bēdājās, sūtīja viens otram pudeļpastu. Pabiju arī slimnīcā pie citiem zvēriem, viņi degustēja zoss vīnu un rūpējās cits par citu. Atvados no mīļajiem draugiem un rāpjos nākamajā plauktā.

Kurš tad te savu namiņu uzbūvējis? Mans bērnības draugs Zīlūks! Viņš ir priecīgs – uzbūvējis glītu namiņu, sarūpējis krājumus ziemai! Viņam ir daudz draugu – skudriņas, kukainīši un zirneklīši.

Kas tur? Mamma sauc! Nav laika vairs ceļot pa grāmatu plauktiem. Atvados no mīļajām grāmatām un grāmatu tēliem un dodos prom, solot atgriezties un ciemoties atkal.

Elza Reihmane,
Jaunmārupes pamatskolas
5.c klase

Man ir brīnišķīgs grāmatplaukts, kur atrodas visvisādas grāmatas. Gan tādas, kuras ļoti patīk tētim, gan tādas, kas savā varā paņem mani. [..]

Es aizeju uz mūsu mājas bibliotēku un iekritu dīvānā, skatos uz tumši brūno grāmatu plauktu. Tas liekas tik gudrs un inteliģents! Sāku rūpīgu izpēti. Nekad nebiju aizdomājusies, kāda rakstura grāmatas mājo šajos plauktos. Tur atradu tik daudz dažādu tautu pasakas – no Indijas līdz Japānai, no Mongolijas līdz Ķīnai, un tās visas apkopotas ne tikai „Brīnumzemes” sērijā! Ceļojumu grāmatas, literatūra dažādās svešvalodās, grāmatas par meditāciju un medicīnu, par arhitektūru un mākslu, par dārzkopību un astroloģiju, un arī bērnu grāmatas.

Nolēmu, ja jau mamma ar tēti neko neieteica, varbūt patiešām pajautāt pašam grāmatplauktam? Un tā it kā pa jokam es tam vaicāju: „Labdien, cienījamais visgudrākais, vai vismaz Jūs man varat pačukstēt, ko lai šodien izvēlos palasīt? Ārā ir tik nejauks laiks, skolas uzdevumi ir jau veikti, un nu ir tas brīdis, kad ļoti gribas paceļot fantāzijas pasaulē!” Un pēkšņi pasaules gudrību pilnais skapis ierunājas: „Labdien, labdien, jaunkundzīt! Prieks iepazīties tuvāk! Hmm, ko es Jums varētu ieteikt? Varbūt grāmatu par Džeraldu Darelu? Viņš tik aizraujoši stāsta par savu dzīvi, ģimeni un dzīvo dabu, Jums noteikti patiks!” Saku: „Nē, neesmu tādā vecumā, lai lasītu par viņu.” Skapis klusi ieķīkinās: „Ha! Neesat tādā vecumā! Kādā tad Jūs gribat būt? Vai Džeralda mamma vecumā?” [..]

„Gribas kaut ko no bērnu sērijas.” Grāmatplaukts nosaka: „Tagad nu man ir

tapis skaidrs, ka reliģiskās grāmatas Jums ir vēl sarežģītāk saprast nekā Džeralda Darela ģimeni! Kā būtu ar „Billi”? Tur stāsta par meiteni, kuras vecāki ne pārāk labi sadzīvo. Mamma viņu visu laiku bar.” Atbildu: „Tā jau lasīta!” Mans plaukts: „Vai gribat lasīt Pepiju Garzeķi? Tur stāstīts par neparastu meiteni, kurai tēvs ir nēģeru karalis, un tad Pepija ar saviem draugiem brauc uz to salu, kur viņas tētis dzīvo.” Es: „Jā, man šī ļoti patīk, bet jau esmu izlasījis! Un lasot nekad nekļuva garlaicīgi. Noteikti citā reizē paņemšu.” Plaukts turpina: „Varbūt gribat kādu pasaku krājumu? Tur ir viena ļoti interesanta – saucas „Zemenītes sniegā”. Tur tā ir! Ir ziema, un pamātes meita grib zemenītes. Un pameitai jāiet atrast tās. Protams, viņa atrada. Tad istā meita gribēja zilas zemeņogas.” Saku: „Arī to es zinu.” Skan jauns piedāvājums: „Nu, kā būtu, ja Jūs pamēģinātu palasīt „Jātnieku bez galvas”? Viss notiek Teksasā. Protams, kā jau noteikti zināt, ja kaut kas notiek šajās vietās, tad būs kovboji. Un tur Jums būs sarežģīti vārdi, kā kreoliete, arī svešvārdi. Pa vidam pazūd Henrijs, kas ir kreolietes brālis. Vispār nezinu, vai tur maz parādīsies tas jātnieks bez galvas. Šī grāmata tieši Jums!” Nu gan sapriecājos: „Jā, šī izklausās visinteresantākā. Šo arī ņemšu!” Tā vēl joprojām lasu „Jātnieku bez galvas”, un man ļoti patīk.

Beāte Apšeniece,
*privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”
6. klase*

Lielākā daļa manu grāmatu ir par zirgiem vai vampīriem. Nav jau arī nekāds brīnums, jo man pašai pieder savs zirdziņš Bahs. Viņš ir gandrīz tāds pats kā Melnais Skaistulis – ar garām krēpēm un sirsniņu raksturu, gluži kā no Annas Sjūelas grāmatas. Vairākas reizes zirdzinieki man ir jautājuši, kādēļ viņu sauc Bahs, ne Melnais Skaistulis. Atbilde ir gluži vienkārša: mēs ar mammu nebijām tās, kuras deva viņam šo vārdu. Tas par zirgiem. Bet, paskatoties uz grāmatplaukta labo stūri, var pamanīt vienu no manām mīļākajām grāmatām. [..]

Visa mana dzīve ir bijusi kā no grāmatas. Tā ir interesanta, jautra, aizraujoša, izglītojoša un galvenokārt ļoti laimīga. Jau pērkot Bahu, zināju, ka pati viņu trenēšu, gluži kā Melno Skaistuli apmācīja Džons. Vai tas neizklausās ļoti, ļoti līdzīgi? Arī manam zirdziņam ir nepatika pret ūdeni vai palieliem transportlīdzekļiem. Nudien uz mata kā tēls no grāmatas.

Vienmēr, kad vakarā beidzam ar Bahu darboties un ejam uz aploku, mēs vērojam saulrietu, un, kad palaižam Bahu ganībās, viņš saviedzas ar pārējiem zirgiem un aizauļo uz otru aploka malu. Tas ir tik skaisti, ka ar vārdiem nevar ne uz pusi attēlot tās garās krēpes, kas saulrieta oranžajās debesīs auļojot vējā plandās, un kājas, kas tik slīdošām un žiglām kustībām ar maigu klaboņu vakara mitrajā, aprasošajā ganību zālē ātri pazib un saplūst ar pārējā zirgu bara ēnām.

Tas vienmēr man atgādinās līdzīgu mirkli no grāmatas „Kara zirgs”. Tās nav manā grāmatplauktā, bet vasarā, kad ciemojos pie vecvecākiem, es vairākas nedēļas nespēju atrauties no lasīšanas. [..]

Man ir visdažādākās grāmatas, sākot no dzejoļu krājumiem, mazām bērniņas miega grāmatiņām, ābece, līdz pat lielajai pasaules enciklopēdijai un romāniem angļu valodā. Un tikpat raibi iet arī man. Izjādes ar zirgiem, filmas uzņemšana, mūzika, māksla, dejošana un vēl, un vēl, un vēl. Ikdienā tas neliekas tik daudz, bet, kad sāk visu pierakstīt, tad saproti, cik patiesībā pieredzi, paspēji, izdzīvo un dari.

Nekad nebūtu domājusi, ka manai dzīvei tik daudz kopīga ar grāmatām. Patiešām, salīdzinot vēl nesen notikušo ar pasen uzrakstīto, var atrast vien pāris atšķirību. Katrs mūsu piedzīvojums, notikums, priecīgais vai bēdīgais atgadījums ir kā vēl viens stāsts katra grāmatā, kas tiek rakstīta mūsu pašu, mūsu draugu un radu atmiņās.

Viktorija Litauniece,

privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”

6. klase

I r agrs rīts, aiz loga mazliet līst lietūs, bet istabā ir mājīgi un silti. Visi vēl guļ, un es vēlos jums izstāstīt savu stāstu.

Es, mazais, stiprais grāmatplaukts, nu jau četrpadsmit gadus dzīvoju sirsniņģ

un satīcīgā ģimenē. Visi mani sauc par Plauktaini. Jūtos priecīgs, jo esmu ļoti vajadzīgs, dažreiz šķiet, ka šajās mājās esmu pats svarīgākais. Zinu, ka tādu kā es ir ļoti daudz – skolās, bibliotēkās un citās mājās. Vēlos ticēt, ka arī citi grāmatplaukti ir tikpat mīļoti un pilni ar skaistām grāmatām kā es un ka arī tiem ir savs, īpašais, cilvēks.

Pašā sākumā savās rokās turēju mazas, vieglas grāmatiņas: pasakas, stāstus un pirmo ābeci. „Sprīdītis”, „Pasakas par ziediem” – tās bija manas mīļākās grāmatas. Kad māmiņa tās ņēma no manām rokām un lasīja priekšā mazajam cilvēkam, es iztēlojos, ka esmu Sprīdītis un arī dodos laimi meklēt citās mājās, taču sapratu, ka nekur nebūs tik labi kā šeit.

Bet ābece biezī vāki piespiedās pie mana vaiga, un likās, ka dzirdu, kā sačukstas burti no „Pasakām par ziediem”. Apreibis no puķu smaržām, domāju par to, kas ir mīlestība un cilvēka dzīve.

Gadu pēc gada mazais cilvēks auga, stiprāks un gudrāks kļuva arī es. Nu jau drīkstēju savās rokās turēt dažādas gudras grāmatas, kas māca matemātiku, vēsturi, ķīmiju un daudz ko citu. Grāmatām no skolas bija sava vieta. Reizēm dzirdēju, kā tās lielījās, kura gudrāka un vajadzīgāka. Vienīgi „Angļu valodas vārdnīca” stāvēja savrup un ar pārākumu noskatījās uz savām kaimiņienēm. Bet no rīta tās tika saliktas somā, lai kopā ar manu īpašo cilvēku dotos ceļojumā uz zinību pasauli.

Taču mājās palika „Baltā grāmata” un „Grega dienasgrāmata”. Jancis man parādīja tādas lietas, kuras šodien var redzēt tikai muzejos! Bet kopā ar Gregu devos jautros un aizraujošos piedzīvojumos!

Taču visskaistākais brīdis bija tad, kad mans cilvēks netālu skaļi lasīja Imanta Ziedoņa „Epifānijas”. Tad domāju un mēģināju saprast, kas tad ir laiks. Vai cilvēki to spēj novērtēt un izjust? [..]

Kas tad ir mirklis? Vai tas ir mazs brīdis? Varbūt tas ir ilgāks laiks, kas var mainīt cilvēka dzīvi? Mana cilvēka dzīvi izmainīja diena, kad mājās ieradās Laiksūcis. Tas mēģināja viņu ievilināt citā pasaulē, kur nevar sajūst Vinnija Pūka medus garšu un izjust mazā Janča domas un sapņus. Dzirdēju, ka cilvēki Laiksūci sauca arī par datoru.

Bet es nejutu greisirdību, jo manam cilvēkam Laiksūcis neaizstās to, ko var dot manas grāmatas – lapu noslēpumainā čaukstoņa ļauj noticēt brīnumam; tās, vedot pa taciņām un ceļiem, ļauj piedzīvot sāpes, prieku un vilšanos.

Esmu pavisam drošs, ka cilvēkam, kurš kaut reizi sajūst pasaku burvību vai kopā ar Imantu Ziedoni devies ieraudzīt pasaules krāsainību, viens klikšķis Laiksūcī neļaus pazaudēt sevi un mani, Plauktaini, jo „ir jābūt tādai vietai, kurā tu atnāc rūpju pilns un pēkšņi – sirds iesēpas no skaistuma”.

Gabriels Matīss Cibujskis,
Priekules vidusskolas 8.a klase

VINAI
ATKĀL NAV
LAIKA MAN...

NOLIEC
TELEFONU!
LABĀK LASI
MŪS!

ES
NEESMU
VADADZĪCA,
MĀ?!

TU TĪK
ILGI MANI
GAIĻĪ, BET
TAGAD NELASI...

Vismīļākā grāmata manā grāmatu plauktā ir Kristīnas Olsones „Mūmijas mīkla”, kura manā grāmatu krājumā ir jau kādu laiku padzīvojusi. Šī grāmata ir ļoti aizraujoša, tā attīsta cilvēka iztēli. Lasot šo grāmatu jau otro un trešo reizi, es tiku ietīta grāmatas stāstā katru reizi no jauna. [..]

Esmu savā ziņā diezgan izvēlīga lasītāja, jo man īsti brīva laika nav, bet, ja tomēr atrodu laiku, vienmēr izvēlos lasīt tādu grāmatu, kura mani ieinteresē jau no pirmā teikuma. Grāmatas, kuras lasu, parasti ir fantastikas pārpildītas, jo tās ir visinteresantākās. Parasti grāmatas mani piesaista pēc pirmo lappušu izlasīšanas, taču šī grāmata iesākās kā parasts dzīvesstāsts parastā pasaulē, ar parastiem cilvēkiem, kuri dzīvo pavisam parastu dzīvi. Tomēr, lasot lappusi pēc lappuses, šīs grāmatas stāsts un noslēpumi tika atritināti vēl vairāk. Piemēram, grāmata iesākās ar kāda zēna dzīvesstāstu, viņš pastāstīja par savu dzīvi, pārdzīvojumiem, pārdomām. Šī zēna vārds ir Herberts, viņa dzīve bija parasta, daži pat teiktu, neinteresanta, taču tad sāka notikt burtiski neiespējami. [..]

Lasot grāmatu, ir ļoti vienkārši iztēloties, kā izskatās varoņi un katrs notikums. [..] Stāsts par to, kā es ieguvu šo grāmatu savā grāmatu krājumā, ir interesants. Parasti mans grāmatu plaukts sastāv no grāmatām, kuras man uzdāvina

Ziemassvētkos, dzimšanas dienās, vārda dienās un citos svētkos, bet dažas grāmatas, kuras esmu noskatījusi, es nopērku pati vai palūdzu kādam, lai man nopērk. Tomēr šādu grāmatu es meklēju jau labu laiku, grāmatu, kurā ir fantastika, bailes, interesants stāsts. Gribēju atrast grāmatu, kuru lasot jūtos ieinteresēta stāstā, ko tā man pastāsta. Tomēr, ilgu laiku meklēdama, es nevarēju atrast īsto grāmatu. Es biju izmeklējusi vairākas grāmatnīcas, bet nevienā nevarēju atrast grāmatu, kura mani piesaista. Taču vienu dienu, kad biju tik tikko atnākusi no grāmatnīcas tukšām rokām, pamanīju uz sava rakstāmgalda stāvam grāmatu. [..] Mamma nopirka pēdējo grāmatu tieši tajā grāmatnīcā, kurā es to meklēju, tajā pašā dienā, kurā es biju to tur meklējusi, bet mamma grāmatnīcā bija īsi pirms manis un nopirka manis tik ilgi meklēto grāmatu.

Katram cilvēkam, ģimenei ir savs grāmatplaukts, tas izveidojas laika gaitā. Galvenais, ka visiem nebūs vienādi grāmatplaukti, katram tas būs unikāls, jo katram cilvēkam ir sava gaume, grāmatas, kuras grib un kuras negrib lasīt. Bet savu meklēto grāmatu mēs vienmēr atradīsim vienā vai otrā veidā. [..]

Adriana Krūzmane,
Iecavas vidusskolas
8.c klase

Kopumā manā grāmatplauktā ir ļoti dažādas grāmatas. Tajā ir gan grāmatas no bērņības, gan grāmatas pusaudžiem. Lielākā daļa grāmatu tomēr ir par dabu un dzīvniekiem, jo man patīk daba. Lasot pusaudžiem paredzētās grāmatas, es varu atpūsties un pie sevis pasmieties. [..]

Man arī patīk pārlasīt dažas grāmatas vairākas reizes – „Dabas šausmas” par dažādiem dzīvniekiem un to radītajām šausmām pret cilvēkiem un citiem dzīvniekiem un grāmatas „100 stāsti par suņiem” un „100 stāsti par kaķiem”. Taču es nelasu tikai grāmatas, bet arī žurnālus. Mani mīļākie ir žurnāls „Ilustrētā Junioriem”, „Avene” un „Astes”. [..]

Ar gadiem man sāk patīkt lasīt arvien nopietnākas grāmatas. Es ieteiktu grāmatu mīļotājiem – jauniešiem, mammām un tētiem, omītēm un opīšiem – daudz lasīt, jo dažkārt tas palīdz izrauties no ikdienas un rutīnas, īpaši rudens tumšajos un garajos vakaros un apstākļos, kad mums tagad Covid-19 pandēmijas laikā ir ierobežotas iespējas apmeklēt dažādus pasākumus ārpus mājas. [..]

Es visiem novēlu izlasīt kaut vienu sev patīkamu grāmatu.

Paula Zālīte,
Rīgas Kultūru vidusskolas
6.c klase

Enciklopēdijas, pasakas, stāsti un dzejoļi man ir, bet kur lasītājs? Dienu pēc dienas te stāvu un gaidu, tomēr neviens neatnāk. Putekļu kaudzes krājas manos plauktos tā, ka grāmatas knapi saskatīt.

Burtu, zīmējumu un vārdu man tik daudz, bet laikam nav pietiekami, lai kāds tiem pievērstu uzmanību. Autori no visas pasaules, bet toties neviena lasītāja.

Tikai dažreiz mazākais vēlas kādu miega pasaku un manas grāmatas tiek skatītas. Visvairāk viņam patīk dzīvnieciņi un brīnumi, pat esmu dzirdējis, ka „foršākās” grāmatas esot pārvākušās pie viņa gultas! Tās tiek šķirstītas un brālītīm saldi sapņi parādās. Tā ir patiesa burvestība.

Kādreiz arī vecākais dēls lasīja manus dzejoļus, ar interesi vērās enciklopēdijās un pasaciņās. Kad viņš bija mazs, jaunas grāmatas sēdēja manos plauktos gandrīz katru nedēļu. Viņš bija sajūsmā par dažādiem riteņiem un mašīnām manās enciklopēdijās. Daudzas pasakas ir sazimētas no priekiem! Tās bija brīnišķīgas dienas!

Pastāstīšu arī par māsu. Dažas grāmatas atrodas viņas istabā. Viņai ļoti patīka stāsti par draudzību, burvestībām un princesēm. Māsa lasa reti, bet visvairāk no visiem. Es zinu, ka viņai ir iepatikusies kāda pasaka, kurai vēlas izlasīt arī pārējās daļas. Viņa ir izlasījusi jau divas! Tas man sagādā prieku.

Šīs atmiņas ir jaukas, un es ceru, ka tas atkārtosies. Es – grāmatu skapis un draugs – turpināšu gaidīt.

Renāte Mieme,
Jaunmārupes pamatskolas
5.c klase

Kad paņemu grāmatas rokās un atšķiru kādu lappusi, tās [..] sāk stāstīt visu, kas uz sirds. Šīs sarunas ir aizraujošas, pamācošas, izklaidējošas, reizēm arī garlaicīgas, jo varbūt es īsti arī nesaprotu, ko man vēlas teikt. Ja nepievēršu uzmanību grāmatām, tās sarunājas savā starpā.

Kādai grāmatai īpaši vēlu vakaros patīk stāstīt par Londonas dziļākajiem un tumšākajiem noslēpumiem. Lai nomierinātu pārējo grāmatu nervus, kāda cita rāmā balsī ar angļu akcentu stāsta par izsmalcinātu tējas gatavošanu. Šajos padomos nekad neklusās sporta grāmata. Tai labāk patīk trenēties, enerģiski virinot biezos vākus. Kad sportiste no galvas sāk nosaukt visus olimpiāžu talismanus, ierunājas mākslas katalogs. Tas virpina uz vāka uzzīmētās Dalī ūsas un stingrā kritiķa balsī par katru talismanu izsaka vērtējumu. Netālu atrodas vīzdegunīgā franču vārdnīca. Tās mīļākais sarunu temats ir bagetes, beretes un mūzika. Vārdnīcas sirdsdraudzene ir nošu burtnīca, kura lepojas ar pierakstītiem skaņdarbiem akordeonam. Dažkārt abu

sarunām pievienojas dabas enciklopēdija. Šādās reizēs tā atšķir nodaļu par zebrām, lai demonstrētu, ka arī viņai smalkais melnbaltais stils nav svešs. Tas parasti izraisa smieklus mazajam, nobružātajam anekdošu krājumam. Pēc dabas tas ir jautrs blēņdaris. Dažreiz naktīs, kamēr citas grāmatas gul, anekdošu krājums samaina vietām to grāmatzīmes. No rīta vainīgo parasti ātri atrod, jo tam uz vāka uzzīmētajam ķiņķēziņam no aizturētiem smieklīem raustās acs. Turpat blakus dzīvo nesatricināmākā grāmata visā plauktā. Tā ir vēstures grāmata, tās lappusēs daudz notikumu, kuri mani nebeidz pārsteigt. [..]

Emīls Biķernieks,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
8. klase

Pārskatu savu grāmatplauktu. Sākot no Alana Aleksandra Milna mīļā „Vinnija Pūka” un Antuāna de Sent-Ekziperī „Mazā prinča”, kurš māca man, ka esmu atbildīga par to, ko pieradinu (arī grāmatu), tad pusaudzū elks „Harijs Poters” un vēl, un vēl, un vēl, „Klanu kaķi”, „Bada spēles” – tik daudzās mīļās, līdz pat Aleksandra Dimā „Grāfam Monte-Kristo”, „Trīs musketieriem”, Viljama Šekspīra „Romeo un Džuljetai”, Ē. M. Remarka „Trīs draugiem”. Nospriedu, ka katra no tām pati par sevi ir notikums, tāpat kā katra cilvēka dzīve ir vesela grāmata.

Sofija Bulava, Liepājas Centra sākumskolas 2.c klase

[..] Par mīļākajām grāmatām rūpēsimies labāk un pie tām atgriezīsimies biežāk. Grāmatas, kas nav ar tik lielu nozīmi, var tikt nosvietas zemē vai noliktas tumšā stūrī, vai pat paliktas zem galda kājas, lai izlīdzsvarotu virsmu, vai atdotas kādam citam. Vēl neiesāktās visbiežāk tiks noliktas kaut kur tuvumā, lai īstajā brīdī spētu uzmanību veltīt tām, citreiz tās tiks iesvietas kaudzē vai iestumtas starp citiem grāmatu vākiem. Pie dažām mēs vēl atgriezīsimies, bet par citām aizmirsīsim.

Plānākās vienmēr pabeigsim lasīt pirmās, bet biežākās aizņems vairāk laika – līdz punktam aiz pēdējā vārda. [..]

Pasaule pati par sevi ir grāmatu skapis. Katrai reālijai un notikumam varētu veltīt grāmatu grāmatas, sējumu kaudzes un veselas kolekcijas. Plauktus var aizņemt grāmatas un albumi par mitoloģiju, mītu izcelšanās iemesliem, pierādījumu vākšanu, arī to apgāšanu un pamatošanu. Grāmatās ir stāstīts par atšķirīgiem vēstures posmiem, sīkāk un plašāk izskaidrotiem, izpētītiem,

vēsturiskām personām, notikumiem, kariem un kaujām, senām ēkām. [..]

Mēs, cilvēki, arī es un tu, veidojam kopīgo pasaules grāmatu skapi, lai arī cik atšķirīgi esam. Katrai reālijai pasaulē ir sava vieta un cēlonis. Zemi varētu saukt par grāmatplauktu, un mūs – par grāmatām, kas vēsta katra savu stāstu. Ikviens no mums esam iespiesti starp citiem grāmatu vākiem dažādākajos biežumos un platumos, kas katrs vēsti savu stāstu, bet es – manu.

Sandija Anna Blūma,
Mārupes Valsts ģimnāzijas
6.a klase

[..] **M**ūsu mājas grāmatplauktam ir aptuveni 40 gadu, to iegādājās mana mamma bija pavisam maza. Uz tā sāniem ir svītras – garuma atzīmes. Pie katras svītriņas ir pierakstīts manai dzimtai piederīga cilvēkbērna vārds un datums, kad svītriņa ir uzvilktā. Svītriņu ir daudz, jo uz grāmatplaukta malas vecvecāki atzīmēja manas mammas un tantes Līgas garumu. Nu mani vecāki atzīmē manu, māsas Līvas un brāļa Alekša garumu. Citā reizē kāds plaukts par ievilktajām svītriņām viņa koka miesā būtu gaužām piktīgs, bet mans grāmatplaukts, šķiet, pat lepojas, ļoti lepojas. Mans grāmatplaukts ir gudrs vīrs, un viņš zina, ka svītriņas ir mīļš atgādinājums, cik ātri augam.

Kad man bija 3 gadi, es uz grāmatplaukta uzzīmēju savu pirmo mākslas darbu, tā bija omes kaķene Kice. Šis mākslas darbs vēl joprojām ir palicis uz grāmatplaukta sānu malas, jo mammai bija žēl to nomazgāt. Viņa paņēma pildspalvu un pie izcilā mākslas darba pierakstīja tā tapšanas datumu. Īpašās svētku reizēs, kad pie manis viesojas draugi, es to izrādu kā pasaules mākslas darbu un ļoti lepojos ar sevi.

Sešu gadu vecumā man patika spēlēt ar lellēm. Vienā no grāmatplaukta plauktiem ierīkoju leļļu māju. Mēbeles ar pildspalvu ieskrāpēju kokā, bet tapetes, kas bija no parasta papīra, ar līmes zīmuli pielīmēju pie plaukta iekšējām sienām, papīru pēc tam vairs nevarēja pilnībā notīrīt, nerunājot par iegravēto virtuves iekārtu un pārējām mēbelēm. [..]

Plaukti ir saliekušies no grāmatu un atmiņu svara. Plauktu, kas ir izliecies visvairāk, neizlieca grāmatas vai laika zobs, bet gan es. Kādu dienu mēs ar mammu spēlējām paslēpes, es ielīdu vizemākajā plauktā, lai paslēptos. Tas nokrakšķēja! Zinu, ka skaistumkonkursā mans grāmatplaukts īpašus panākumus negūtu, jo izskatās vecs, noskrābāts un neglīts, taču tam un man pieder ļoti liela bagātība.

Anna Jasmīna Beinaroviča,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
8. klase

Nākotnes pasaka no mana grāmatplaukta

Kādu dienu māsa Marta un brālis Jānis rakstīja vēstuli Ziemassvētku vecītim: „Dārgo Ziemassvētku vecīti, mēs ar brāli Ziemassvētkos vēlamies, lai tu apstādīni burvi Coronu, kuram ir 19 gadi, no pasaules pārņemšanas.”

Kad Ziemassvētku vecītis saņēma vēstuli, viņš uzreiz saviem palīgiem rūķiem lika savā darbnīcā uztaisīt pretlīdzekli pret Corona burvestību.

Rūķīši izveidoja burvju pūderīti un sāka to sūtīt apkārt pasaulei. Kad Corona to uzzināja, viņš no savas dzimtās zemes Ķīnas atlidoja uz Latviju ar savu burvju zizli un ieradās Ziemassvētku vecīša darbnīcā.

Kad Ziemassvētku vecītis to uzzināja, viņš lika rūķīšiem iet uzbrukumā, bet, pirms viņi ko apjēdza, jau bija izburti no savas darbnīcas.

Ziemassvētku vecītis pēc ilgām pārdomām bija izlēmis rakstīt vēstuli Martai un Jānim. Viņš rakstīja: „Dārgie Marta un Jāni, es sāku ražot burvju pūderīti pret burvestību, bet ļaunais Corona atlidoja no Ķīnas un izbūra visus no mūsu darbnīcas, kur tapa pūderītis, jūs esat vienīgie, kas to var apturēt, jo esat cilvēki. Lūdzu, palīdziet!”

Kad Marta un Jānis saņēma Ziemassvētku vecīša vēstuli, viņi arī steidzās uz darbnīcu.

Kad viņi tur nonāca, Ziemassvētku vecītis viņiem iedeva aizsargmaskas pret burvestību, bet viņš teica, lai viņi atceras, ka tās ir pašas pēdējās maskas, tāpēc viņiem jābūt uzmanīgiem!

Kad Jānis un Marta tika darbnīcā, viņi bija pārbijušies līdz nāvei. Viņi lēnām gāja un gāja, līdz abi iekliedzās: „Aaaaaaaa!” – viņi bija satikuši Coronu. Corona viņiem teica, ka viņiem nav iespējas viņu uzvarēt, un, kad viņš mēģināja viņus noburt, tas neizdevās, jo viņi bija maskās. Tad viņi paņēma savu pašizveidoto indi, ko nosauca par dezinfekcijas brīnumu, un uzsmidzināja Coronam virsū!

Corona sāka izgaist, un pēc 10 sekundēm šķita, ka tas viss bija tikai sapnis, bet Marta un Jānis bija lepnī, ka izglābuši Ziemassvētkus. Rūķīši sāka atgriezties darbnīcās. Marta un Jānis bija saņēmuši dāvanu, ko vēlējās. Martai un Jānim šie bija piedzīvojumu vispilnākie Ziemassvētki. Un tajā brīdī Marta un Jānis saprata, ka Ziemassvētkos galvenā ir kopā būšana.

Annija Miezīte,

Mārupes pamatskolas

5.b klase

Man ir diezgan daudz grāmatu, jo saimniece ir viena no tiem pusaudžiem, kuriem patīk lasīt. Manai saimniecei patīk fantāzijas grāmatas, romāni, kriminālromāni. Viņai

ir pat dažas grāmatas no dokumentālās literatūras. Jaunietei ir grāmatu atkarība, jo katru reizi, kad viņa ir bijusi kādā grāmatnīcā, viņa atnāk ar jaunu grāmatu! Meitene nes grāmatas pat no bibliotēkas.

Lai nu kā, manos plauktos ir daudz grāmatu. Es sazinājos ar saviem draugiem Liepājā, viņi teica, ka manai saimniecei grāmatu lasīšana varētu būt iedzimta no viņas omas, jo mani draugi ir viņas omas grāmatplaukti un viņu saimniecei arī esot daudz grāmatu. Es jau nesaku, ka tas ir slikti, jo no mums, grāmatplauktiem, nebūtu nekādas jēgas, ja nebūtu grāmatu, bet viņai jau ir tik daudz grāmatu, ka drīz vajadzēs jaunu grāmatplauktu, bet es to nevēlos, jo tad mani izmetīs! Tāpēc jāizdomā plāns, kā apturēt meitenes grāmatu māniju. Varbūt, kamēr saimniece būs prom, klusām paslēpt dažas grāmatas tā, lai tās vairs nekad nevarētu atrast? Hm!

Kas tas? Ak nē – saimniece ir atnākusi ar jaunām grāmatām! Mans plāns laikam nekad neizdosies, un mani izmetīs ārā. Iztēlojos sevi jau kādā malkas kaudzē. Bet kas tad nu? Kāpēc saimniece tik priecīga?

Skaties, grāmatplaukt! Es nopirku tev jaunus plauktiņus! Tagad būs vieta visām manām grāmatām.

Sabīne Straupeniece,
Slokas pamatskolas
8. klase

Manās mājās stāv ļoti sens grāmatplaukts. Tas ir tik liels, ka tajā pietiek vietas aptuveni 350 grāmatām. Vecmāmiņa man stāstīja, ka sākumā pirkusi pa dažām grāmatām mēnesī, jo tajos laikos vajadzējis stāvēt ilgās rindās, lai nopirktu grāmatu. [..]

Pārsvarā grāmatplauktā ir kopotie raksti, kuru autori ir pasaulē ļoti slavēti rakstnieki: Žils Verns, Džeks London, Aleksandrs Dimā, kā arī leģendārie krievu rakstnieki Ļevs Tolstojs un Antons Čehovs.

Grāmatplaukts tiek izmantots ne tikai grāmatu glabāšanai. Tieši tāpat kā daudzās citās mājās, tajā glabājas dažādas nozīmīgas lietas. Viena no svarīgākajām lietām manas ģimenes grāmatplauktā ir no koka izgriezta un nolakota Latvijas kontūra, kurā slēpjas visa Latvijas latu jubilejas monētu kolekcija. Šī ir tā relikvija, kuru vēlētos saglabāt uz ļoti ilgiem laikiem, lai tā tiktu nodota no paaudzes paaudzē kā atmiņas par to, ka Latvijai reiz bija tik skaista nauda – lati.

Viens no neparastākajiem priekšmetiem mūsu ģimenes grāmatplauktā ir smags senlaiku svečturis. Tas izskatās kā no zelta, bet nav. Kad jautāju mammai, kas tas ir par svečturi un kam tas domāts, viņa teica:

„Tas – katram gadījumam!”

Bruno Jurēvics,
Slokas pamatskolas
9. klase

Ievija Sprukte, Preiļu 1. pamatskolas 9.a klase

Mums vajadzētu iepazīties: mans vārds ir Grāmatplaukts. [..] Es ienācu Madaras istabā, kad viņa bija pavisam maziņa. Pašā, pašā sākumā bija grāmatas ar nosaukumiem „Meža dzīvnieki” un „Big Book for Babies”. Jau no sākuma Madarai bija grāmatas latviski un angļiski. Ar laiku grāmatas kļuva aizvien sarežģītākas. Tās izmainījās no viena vārda pa lapu līdz pieciem vārdiem pa lapu, tad no pieciem teikumiem pa lapu līdz piecām rindkopām pa lapu. Bija lielas grāmatas un mazas, jočīgas grāmatas un nopietnas, vecas un jaunas grāmatas.

Ļoti daudzi cilvēki domā, ka grāmatplaukti var tikai turēt grāmatas, bet mēs varam turēt daudz vairāk. Cilvēki domā, ka grāmatas ir tikai kopā salīmētas lapas. Tie cilvēki, kas augstu vērtē grāmatas, sapratīs, ka grāmatām ir sirdspuksti un ka tās ir dzīvas. Katru dienu, kad Madara aizbrauca uz skolu vai gāja gulēt, no katras grāmatas izlīda visi tās tēli. Es kā grāmatplaukts varēju skatīties brīnišķīgu izrādi katru dienu. Kad durvis aiztaisījās, no grāmatām izplūda tinte un no tintes izveidojās grāmatas tēli. Šajās dienās viss ir mierīgi, bet pirms gadiem bija liels karš. To nosauca par 2018. gada Grāmatplauktu karu.

2018. gada 24. oktobris iesākās tāpat kā jebkura cita diena. Visi bija sadraudzīgi līdz pulksten 10.00, kad Sprīdītis un Voldemorts sastrīdējās. Viņi sāka cīnīties, katrs ar saviem maģiskajiem ieročiem.

Sprīdīša stabulīte izrādījās īsts pretspēks Voldemorta zizlim. Gandrīz tūlīt citi grāmatu tēli arī metās cīņā. Līdz 11.00 bija divas komandas: Stiprie Sprīdīši un Varonīgie Voldemorti. Jā, bija īsts karš, un tēli krita un palika par tintes pleķi, līdz divdesmit sekundes vēlāk viņi atkal no jauna atdzima. Ap pusdienas laiku kara pirmā puse bija cauri. Komandas atkāpās katra uz savu plauktu. Viņi ēda pusdienas un sāka plānot nākamo uzbrukumu.

Otrā kara pusē daudzi tēli krita, jo bija vēl sīvākas cīņas. Pat Voldemorts krita, bet vēlāk tomēr atdzīvojās. Ap četriem pēcpusdienā, kad Madara tika mājās, viņa iegāja savā istabā un redzēja, kas notiek. Pirmajā mirklī Madara neko nesaprata un tādēļ aiztaisīja acis. Kamēr viņas acis bija ciet, visi tēli ātri iekāpa atpakaļ savās grāmatās, un tādēļ, kad Madara atvēra acis, tur vairs nekā nebija. Madara ātri pieskrēja pie grāmatplaukta un to kārtīgi apskatīja. Viņa neko neredzēja, bet tik un tā nelasīja grāmatas kādu gadu. Tēliem tas nepatika, jo viņi bija iepriecināti, kad Madara lasīja par viņiem, un tādēļ viņi sarunāja miera līgumu, lai nākotnē nebūtu vairs karu.

Viss izmainījās, kad uzradās Covid pandēmija. Pa 2020. gada vasaru Madara izlasīja 13 grāmatas. Tagad es un visi mani iemītnieki atkal esam priecīgi!

Madara Bunga (Bungs),
*Nujorkas latviešu ev. lut. draudzes
Nūdžersijas latviešu pamatskolas
7. klase*

V ienu dienu es piegāju pie plaukta, sniedzos pēc televizora pults. Te pēkšņi atskanēja klusa balss. Es apstājos un klausījos:

„Hallo, tu mani dzirdi?” grāmata jautāja.

„Kas ar mani runā tik smalkā balsī?” es nobijusies jautāju.

„Te es. Grāmata! Negribi mani un manus draugus palasīt, mēs esam noputējušas, jo mūs neviens nelasa!” grāmata piedāvāja.

Bet tad iejaucās televizors: „Nē, nē pagaidi! Grāmatas ir garlaicīgas.”

„Nē, neesam vis, mēs esam interesantākas par tevi.” grāmatas atteica.

„Beidziet, kāpēc jūs strīdaties par sīkumiem?” es iejaucos.

„Nezinu gan, viņš mūs visu laiku apceļ,” grāmatas bēdīgi teica.

„Ko! Nē! Jūs mani apvainojat, netici viņām.” iesaucās televizors. [..]

„Nu labi, piedodiet, grāmatas!” televizors negribot sacīja.

Tā viņi salīga mieru un kļuva par labākajiem draugiem. Un man ļoti patīk, ka naktīs varu mierīgi gulēt.

Evelīna Šķirinska,

Jaunlutriņu sākumskolas

5. klase

M anā plauktā ir trīs nodaļas: latviešu nodaļa, angļu nodaļa [..] un krievu nodaļa, jo es runāju trīs valodās, bet lasu gan tikai divās.

Man vislabāk patīk lasīt angļu valodā, jo man tas padodas vieglāk, un man ļoti patīk lasīt, bet klausīties, kad man lasa priekšā, man patīk latviski. Man patīk klausīties, kā mana mamma man lasa priekšā latviski. Viņai tas izdodas ļoti labi.

Mana vismīļākā grāmata angļu valodā ir „Nevermore”. Tā stāsta par meiteni, kura, kad viņai paliks vienpadsmit gadu, pusnaktī nomirs. Bet viens vīrs viņu izglābj un aizved uz tādu valsti, kur viņa nenomirst. Bet tas nav viss, tur notiek dažādi piedzīvojumi ar viņu.

Mana vismīļākā latviešu grāmata ir „Laumiņas”, tajā vienā grāmatā ir ļoti daudzi mazi stāsti par citām laumiņām, un bildes ir ārkārtīgi skaistas.

Kad es bija maziņa, man nepatika ne par ko lasīt, bet man patika skatīties grāmatā bildes. Kad mana mamma mēģināja mācīt lasīt, man negāja labi. Es negribēju lasīt, nepavisam. Man dikti nepatika un bija ļoti grūti. Mamma mani pat dažreiz rāja. Un, kad es sāku lasīt, beigu beigās man tas ļoti, ļoti, ļoti iepatīkās. Lasīšana man tagad ir viena no mīļākajām lietām, ko darīt brīvajā laikā, un es to daru ļoti bieži.

Kad sāku lasīt bezbilžu grāmatas, iedomājos bildes, kas tur notiek, gandrīz kā multfilmu galvā. Kad es lasu, iedomājos, it kā es būtu tur un skatītos visu notiekošo no malas. Piemēram, kad lasu par to, ka grāmatas varonis mūk no nikniem suņiem, es to visu arī redzu, it kā esmu turpat. [..]

Ja tev patīk lasīt, man ir liels, liels prieks par tevi, jo lasīšana pataisa tevi gudrāku un tava fantāzija aug, un tev nekad nepaliek garlaicīgi lietainās dienās. Lasīt ir ļoti forši!

Līva Kilgišova,

*Nujorkas latviešu ev. lut. draudzes
Nūdžersijas latviešu pamatskolas
5. klase*

Mana mīļākā vieta ir bibliotēka, kas atrodas nelielā meža ciemā, netālu no manām mājām. Bibliotēkā var atrast visskaistākās, iedvesmojošākās un interesantākās grāmatas. Parasti uzkavējos pie piedzīvojumu grāmatām, jo ikreiz, kad tās lasu, rodas sajūta, ka esmu daļa no tām. Kad ir izvēlēta grāmata, kuru vēlos ņemt mājās, viss, kas man jādara, ir jāuzrāda izvēlētā grāmata bibliotekārei, un tā ir mana. Kad viss ir padarīts, es droši varu doties mājās, lai novietotu grāmatu lielajā plauktā. Tas man ir ļoti īpašs, jo, kad es biju maza un vēl dzīvoju pie vecvecākiem, mans opītis, zinādams, ka es mīlu grāmatas, man uztaisīja milzīgu grāmatu plauktu, kurā var salikt visu manu grāmatu kolekciju. Jā, tiesa, citiem šķita, ka plauktā aprūksies vietas, taču brīnumainā kārtā grāmatas varēja likt vienā laidā un vienmēr atradās vieta vēl kādai. Reiz pie manis ciemos atnāca man ļoti tuva draudzene no skolas laikiem un uzdeva jautājumu, kura dēļ ir vērts

iegremdēties atmiņās. Viņa jautāja: „Kāds ir tava grāmatu plaukta stāsts?” Tas viss aizsākās ar manu pirmo grāmatu. To man uzdāvināja mamma. Tā bija mana sirdsmīļā ābece. Es to lasīju katru dienu, pārslasīju un pat sacerēju par to dziesmu. Kad mamma pamanīja, cik ļoti man tā patīk, viņa nolēma man iegādāties vēl kādu, un tā bija pasaku grāmata. Kad tā bija izlasīta un vēl divreiz pārslasīta, mamma nopirka vēl piecas grāmatas, lai es tās tik ātri neizlasītu. Nepagāja pat diena, es sāku lasīt nākamo, kas izrādījās daudz garāka. Kad man palika desmit gadi, pasaku grāmatas man vairs nešķita tik interesantas, un es sāku lasīt grāmatas, kas atradās vecmāmiņas grāmatu plauktā, taču ar laiku viņa to pamanīja un nolēma man iegādāties jaunas grāmatas. Es biju pārsteigta, bet laimīga, jo man beidzot bija sava pirmā piedzīvojumu grāmata. Tā bija līdzīga pasaku grāmatai, taču šķita daudz interesantāka un piemērotāka manam vecumam. Ņemot vērā, ka tā bija diezgan bieza, lai to izlasītu man pagāja divas nedēļas. Kad man palika piecpadsmit gadi, es sāku interesēties par detektīvromāniem. Es tos lasīju apmēram divus gadus, līdz man palika septiņpadsmit.

Septiņpadsmit gadu vecumā es ieturēju nelielu pauzi lasīšanā, lai pievērstos citām lietām, taču, kad man palika astoņpadsmit, nolēmu atkal atgriezties pie piedzīvojumu grāmatām. Kad pienāca mana deviņpadsmitā

dzimšanas diena, es pārvācos uz vietu, kur šobrīd atrodos, lai sāktu jaunu dzīvi. Ar pārvākšanos nāca arī jaunas intereses, piemēram, sāku interesēties par citu cilvēku dzīves stāstiem, tāpēc no bibliotēkas ņēmu grāmatas, kurās par to bija rakstīts. Kad man palika divdesmit, nolēmu atkal izlasīt visas grāmatas, kas atradās manā grāmatu plauktā. Šī nūdien bija aizkustinoša pieredze, kas man ļāva atcerēties, cik daudz es mainījos gadu laikā un cik svarīga man ir ikkatra no šīm grāmatām. [..]

Karlina Lauberte,
*Zentas Mauriņas Grobiņas
novada vidusskolas
5.a klase*

Manā grāmatplauktā grāmatas ir rūpīgi saliktas skaistās rindās, [..] pēc grāmatu garumiem un platumiem. Dažreiz man liekas, ka tās ir tik cēlas kā tādas princeses pasakās. Pieejot pie grāmatplaukta, es gandrīz kā princis varu tās izvēlēties pēc savas gaumes, domām, sajūtām.

Reizēm, pārļasot kādu grāmatu no sava grāmatplaukta, liekas, ka arī manī ir kāda doma no tās.

Un, zini, tas prot glabāt arī manus noslēpumus! Jo tieši mana dienasgrāmata ir tik nemanāmi noslēpusies starp grāmatu rindām. Vēl grāmatplaukts ir mans sargs, jo dažreiz uz kādu laiku tur mēdzu glabāt omes dāvāto aploksni ar naudu. Vai arī

gadās tur nemanāmi noslēpt kontroldarbu ar ne tik labu atzīmi. Un domāju, ka laika gaitā tas glabās vēl daudzus un dažādus manus noslēpumus. [..]

Kārlis Grinsons,
*Slokas pamatskolas
6. klase*

Aiz loga lēni snieg. Ir vakars. Mierīgi deg sveces adventes vainagā. Uz vecā grāmatskapja guļ runcis un murrā. Es klausos kaķi un pētu grāmatas skapī. Ja grāmatplaukti spētu runāt, ko viņi stāstītu? Interesanti...

Runča murrāšana paliek fonā, skapis sarosās un sāk savu stāstu...

Es esmu tik pilns ar burvīgām grāmatām, nāc, paņem un atver kādu. Skat, te prinči cīnās ar pūķiem, kas skaistās princeses tur gūstā. Te Sarkangalvīte iet ciemos pie vecmāmiņas, bet Jaunais vilks ēd kazlēnus. Re, trīs sivēntiņi ceļ savas būdiņas, bet septiņi rūķiši raud par Sniegbaltīti. Tur garā pupa aug debesis, lejā vecītis met tīklus jūrā, bet Sprīdītis dodas pasaulē laimi meklēt, un nabaga sērdienīte dziedādama darbus dara, kamēr kaķis sunim brīvgrāmatu zog. Jā, tik daudz brīnumu ir pasakās, bet vienmēr labais uzvar jauno.

Grāmatskapis it kā ievēl elpu un stāsta tālāk. Viņā esot arī kas nopietnāks lasāms un skatāms. Ak, jā! Grāmatas par dzīvniekiem, automašīnām un vēsturi. Un stāstījumā jaušas meža dvaša. Tur

aļņi ar platiem ragiem brien pa cirsmu. Briedis cīnās ar sāncensi, bet meža cūka ar raibiem sivēniem posta labības lauku. Izmanīgā lapsa ķer peles, bet vilks ziemas naktī gaudo. Klusi un nemanot lūsis zogas klāt zaķim. [..]

Tik daudz brīnumu grāmatu plauktā, cik žēl, ka tik reti mēs apstājamies pie tā, lai paņemtu grāmatu. [..]

Gustavs Aizpurvs,
Degumnieku pamatskolas
4. klase

Pirmās grāmatas manā plauktā bija dažādas ārzemju pasakas, kuras man lasīja vecāki. Tad man uzdāvināja ābeci, ar kuras palīdzību es iemācījos lasīt. Tajā brīdī man patika pētīt enciklopēdijas. To bija diezgan daudz, un es varēju stundām sēdēt stūrītī, kur blakus kaudzītē bija saliktas grāmatas, kuras es lasīju. Tās likās interesantas, jo man bija ļoti svarīgs grāmatas noformējums, un enciklopēdijas izskatījās ļoti krāsainas. Enciklopēdijās es uzzināju daudz jauna, un ar laiku tās noderēja mācībās.

Pirmā grāmata, kuru pilnībā izlasīju, bija „Alfons Trīcvaidziņš”. Šo grāmatu ieteica palasīt mamma, kad iegājām grāmatnīcā, jo es gribēju lasīt grāmatas. Atceros, kādā sajūsmā biju, paņemot grāmatu rokās. Mēs braucām ar vilcienu mājās, un es jau tad sāku lasīt. Nekad nebiju iedomājusies, ka varu justies tik

ļoti laimīga, tikai atverot pirmo lappusi. Man lasīšana sagādāja prieku.

Nākamās grāmatas izvēlējos pēc mammas rekomendācijām. Es īsti neatceros, cik un kādas grāmatas tajā laikā izlasīju, bet tagad prātā nāk tikai „Vinnijs Pūks un viņa draugi”, kas aizvien atrodas manā grāmatplauktā. Ar laiku grāmatu skaits kļuva lielāks, un man vēl joprojām plauktos ir dažas neizlasītas grāmatas.

Gāja gadi, parādījās jaunas intereses, un grāmatu lasīšanai vairs neatliek tik daudz laika. Arī bērnu grāmatas vairs nešķiet tik interesantas, bet tomēr tās visas ir ļoti jaukas, un, kad eju garām grāmatplauktam, tās liek man uzsmaidīt. Vēl neesmu atradusi to literatūras žanru, kuru varētu lasīt neapstājoties, bet viss vēl ir priekšā. Grāmatas ir svarīgi lasīt ne tikai vārdu krājuma paplašināšanai un gramatikas mācībām, bet vairāk emociju izjušanai un lai iemācītos līdzjust. Līdzjūtība ir ļoti svarīga personības izveidē. Tādēļ bērniem arī dod lasīt jaukas pasakas: viņi izjūt pozitīvas emocijas un sāk atkārtot savu mīļāko varoņu uzvedību. Bērni zina, kā rīkoties dažādās situācijās, jo to iemāca grāmatu lasīšana. Man liekas, ka cilvēkiem mūsdienās vajag vairāk lasīt, jo tas kaut kādā ziņā darīs viņus laimīgus.

Eliza Vulāne,
Slokas pamatskolas
8. klase

Henriete Brūvere, Rugāju novada vidusskolas 6. klase

Mans grāmatu plaukts – tas ir skatījies, kā es izaugu, un attīstījies kopā ar mani. Paskatoties uz to, mani pārņem silta un mājīga sajūta. Plauktā es neredzu grāmatas, bet gan – citu pasauli. Tajā Cibiņš aizstāv Sapuliņu, Boņs ar savu zirgu Cikceru noskrien jauno prāvesta mašīnu, Rīks Gutjeress dejo salsu Havanā, Sprīdītis cenšas novaldīt spēkpilnos Vēja mātes dēlus, un risinās vēl daudz citu piedzīvojumu no grāmatām, kuras varbūt vairs neatrodas manā grāmatplauktā, bet glabājas dziļi prātā.

Dažādo izmēru, noformējumu un, protams, autoru darbi ir viesuši manī senas un mīļas atmiņas: pirms gulētiešanas ceļš mani ved pie plaukta, un izvēlos kādu no vēl nelasītajām pasakām. Ar māsu ieritināties segās blakus tētim, kurš velk brilles. Viņš sāk stāstīt par Vinniju Pūku, nāriņām, Sniegbaltīti, meža gulbjiem, un es pamazām iemiegu, sapņojot par apburošajiem tēliem.

Kad nedaudz paaugos, bibliotēkā jau pati sāku izvēlēties lasāmvielu. Tāds patīkams satraukums ir vest mājās grāmatu, kura bija vienīgā, ko izvēlējos no visām pārējām. Visspilgtāk atmiņā ataust „Čārlijs un šokolādes fabrika”, „Džeronīmo Stiltons”, „Ada un peles rēgs” un, protams, visas Grega un Nikijas dienasgrāmatas.

Lielākoties, viss, ko es lasīju, bija no bibliotēkas. Bet reiz mamma atnesa vairākas grāmatas, no kurām man

iepatikās „Pollianna”. Tā ir par labsirdīgu meiteni, kas savā dzīvē spēlē spēli, kura pašu, cilvēkus un pasauli padara labāku: „Vajadzīgs visā, pilnīgi visā, kas notiek, saskatīt kaut ko jauku, par ko varētu priecāties.” Pēc vairākiem gadiem, sailgojusies pēc bērnības atmiņām, izdomāju vēlreiz izlasīt pāris lapu no otrās daļas „Pollianna nu jau liela”, bet attapos, izlasījusi visu grāmatu. Biju ļoti pārsteigta, jo radās sajūta, ka tā ir it kā mainījies. Notikumus atcerējos, tomēr šoreiz uz tiem skatījos pavisam citādāk.

[..] Kad skolā mācījāmies par Jāni Misiņu un skatījāmies desmit lielākās bibliotēkas pasaulē, un lepojāmies ar G. Birkerta „Gaismas pili” tām līdzās, nobriedināju sevī domu, ka arī man būs sava bibliotēka. Mūsu skolas bērni piedalījās Grāmatu ķēdes akcijā 2014. gadā tai aukstajā janvāra dienā, liekas, pierādot – ka jebkura saskarsme ar grāmatu katra cilvēka dzīvē ir kā tāda „grāmatu ķēde”. Kad rakstīju Akuratera muzeja konkursam „Mans svētdienas rakstu darbs”, guvu labu atziņu – grāmatai nav jābūt ikdienas darbam vai svētdienas atpūtai. Tāpēc ka tā ir jau kļuvusi par abu daļu. Kā kopābūšana ar ģimeni vai draugiem.

Vajag tikai atvērt grāmatu, kad laiks apstājas un kāds tēls vai notikums ved mani sev līdzī jaunos un arvien jaunos ceļojumos.

Marta Grīvalde,
*privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”
9. klase*

Manas mīlākās grāmatas stāsts

Manā grāmatplauktā ir grāmatas, bet tikai viena ir mana mīlākā, un to sauc „Kaķēns, kuru neviens negribēja”. Citiem šķiet, ka tā ir parasta grāmatiņa, bet man tā ir ļoti nozīmīga. Tas ir stāsts par mazu, baltu, pūkainu kaķīti, kuru neviens negrib. Jūs domājat, kāpēc neviens nevar paņemt to mazo, mīlīgo kaķēnu? Tas ir tāpat kā bāreņi bērnunamā, kurus neviens nepaņem. Es arī tur nosēdēju gadu, un mani neviens neņēma. Joprojām atceros to ne-sajūtu! Reiz tomēr ieradās ģimene, kas uzņēmas rūpes par mani.

Balto kaķēnu ievainoja, bet kaķēns nokļuva pie jaukas vetārstes, kas sadakterēja mazo drošminieku. Tomēr mājas tam neatrada. Kaķēns mitinājās turpat klīnikā. Katru reizi, kad kāds nāca, viņš pieslējās kājās, bet viss bija velti. Kādu dienu ienāca maza meitenīte, kas viņu izglāba. Tas izklausās vienkārši, bet dzīvē tas nav tik vienkārši.

Katru reizi, kad lasu šo grāmatu, es raudu. Jūs gan jau domājat – kāpēc? Viss taču beidzās labi! Es neraudu par grāmatu, es raudu, jo man to grāmatu uzdāvināja kāds īpašs cilvēks. Tas īpašais cilvēks bija mans audžutētis, mans supervaronis, mans dimants, mana pasaule. Viņš pirms četriem gadiem šo grāmatu man uzdāvināja 1. septembrī, un pirms četriem gadiem 2. decembrī nomira. Viss kļuva tukšs, it kā viņa nemaz

nebūtu bijis. Tikai fotogrāfijas, viņa smarža, kas ik pa laikam uzvēdī, un šī grāmata. Grāmata manā grāmatplauktā.

Laima Zālīte,
Kusas pamatskolas
6. klase

Mūsu ģimenei pieder vairāki grāmatu plaukti, jo mēs lasām [..] daudz grāmatu un turpinām tās iegādāties. Es veidoju savu bibliotēku. Esmu to iekārtojusi tieši pretī gultai, un vienmēr, kad dodos gulēt, domāju par šīm grāmatām. Vēroju tās, prātoju, kādas grāmatas vēl vēlētos pievienot savai kolekcijai. Īpaša vieta ir ierādīta Margaritas Stārastes grāmatām, tās ir lasījuši mana mamma un tētis savā bērnībā, tāpat kā mēs visi pārējie – es, māsa un brālis. Šķiet, ka mīlestība pret grāmatām mūsu ģimenē tiek nodota jau vairākās paaudzēs.

Grāmata mums allaž ir bijusi vērtīga dāvana. Esmu tās saņēmusi kopš dzimšanas. Pašas pirmās grāmatas, ko atceros izlasījusi, ir Rūdolfa Blaumaņa pasaka „Velniņi” un Māras Cielēnas „Dažādas tumsas”, tās joprojām ir manā plauktā, pēc izmēra lielas, plānas un noslēpumaini tumšas. Lasīt iemācījos jau ļoti agri, jo grāmatas man bija visapkārt. Kad biju maza, es bieži rakstīju pati savas pasakas un stāstus, un tā man bija ļoti mīļa nodarbe. Lielākā daļa no maniem stāstiem vēl ir saglabājušies un stāv kastē, mana grāmatplaukta apakšējā

plauktā. Ik pa laikam to pārcilājam un kavējamies atmiņās.

Tagad, kad esmu jau izaugusi no bērnības pasakām, man patīk lasīt dzeju un romānus. Visbiežāk manos plauktos esošie romāni ir par jauniešiem un skolas dzīvi, jo tā nereti ir līdzīga manai dzīvei un ikdienai. Nesen pievienojās Osvalda Zebra romāns „Māra”, kas mani visvairāk pārsteidza ar sarunvalodas biežo lietojumu. Daudz lasu arī fantāzijas romānus un vēstures romānus, lai uzzinātu ko jaunu. Mūžīga vērtība manā bibliotēkā vienmēr būs Aleksandra Čaka un Imanta Ziedoņa dzejai un Māras Zālītes prozai. Lai arī cik daudz darbu man ir, es vienmēr atrodu laiku lasīšanai, jo tas man sagādā daudz prieka un emociju.

Mēs ar savu grāmatplauktu esam tik līdzīgi – nedaudz bērnišķīgi, tajā pašā laikā mazliet noslēpumaini, līdzjūtīgi, gudri un mūžam zinātkāri. Mana grāmatu kolekcija turpina augt, un es augu tai līdz.

Undīne Ērkške,
*Ventspils 4. vidusskolas
9. klase*

Šo svētdien pusčetros no rīta pamostos nobijusies, jo dzirdu, [..] ka kaut kas nokrīt zemē un saplīst. „Ak, Pūk!” es iesaucos.

Pūks, nokāris galvu, nāk apskauties, jo no grāmatplaukta augšas nokritis un sīksīkās lauskās saplīsis medus pods. No miega iztraucētais Nezinītis, neko nezinādams, acumirkļi aizmieg atkal.

Apsolīdama Pūkam sagādāt citu medus podu, aizsnaužos, bet 07.52 atkal jau citas raizes.

„Sprīdīt, tie ir saules stari, nevis zelta manta!”

„Gangsteromīt, nav jēgas lavīties uz vilcienu 08.04, jo tev tik un tā nejaus nekur lidot, vēl jo vairāk uz Apvienoto Karalisti, lai tur nozagtu karaliskos dārgumus!”

Bet mani iebildumi netiek ņemti vērā. Abi jau gatavi doties ceļā.

„Vai sejas maskas tev un Benam vismaz ir?” es nokliedzu.

„Protams, ka man ir!” Bens ar blēdīgu mirdzumu acīs attrauc. „Ben, melot savējiem nav labi!” omīte pakrata ar rādītājpirkstu.

Kad Gangsteromīte un Bens pavadīti, negaidot uzrodas Aivija Pokita. Tā ir apkopēja, kurai es īpaši neuzticos.

Gandrīz nepiemīnēju Ozas zemes burvi. Viņš ir īstas nepatīkšanas! Burvis gandrīz katru dienu izklaidējas, pārvēršot kādu krupī. Vajadzēja redzēt, ko viņš izdarīja ar Aiviju Pokitu, kad pieķēra to zogot dārgumu lādes atslēgu. [..]

Tāda mums te dzīvīte. Nevienu pašu dienu nav garlaicīgi!

Nu man jāiet klausīties Kristofera Robina stāstos. Ceru, ka drīz aizmigšu, lai gan tik jautrā kompānijā visādi var sanākt. Tiekamies rīt! [..]

Līva Gailīte,
*Ozolnieku vidusskolas
6. klase*

Manā grāmatplauktā ir gan mīļas bērnu dienu grāmatas, gan nopietni darbi, piemēram, Paulu Koelju darbi. Mana mīļākā bērniņas grāmata ir „Vinnijs Pūks un viņa draugi”, kā arī dažādas pasaku grāmatas. Kļūstot vecākai, grāmatplaukts papildinājās ar dažādām piedzīvojumu grāmatām un šūšanas mācību grāmatām, jo es mācos šūt. Man ļoti patīk gatavot ēst, un bieži savās svinamās dienās es saņemu pa kādai interesantai pavārgrāmatai. Šobrīd manā plauktā to jau ir 11. Visbiežāk par jaunajām grāmatām es uzzinu piemājas bibliotēkā, jo maniem vecākiem ļoti patīk lasīt. Man patīk rokās paņemt jaunu grāmatu, sajust tās smaržu un izpētīt krāsainos attēlus.

Man patīk pašai izvēlēties laiku, kad pieiet pie grāmatplaukta un izvēlēties grāmatu lasīšanai, jo tad, kad man sāk to uzspiest, interese zūd. Viena no grūtākajām mākslām ir lasīšanas māksla. Mūsdienās bērniem nepatīk lasīt, jo telefoni un datori ir pārņēmuši viņus. Ir viegli skatīties ekrānā uz kustīgajām bildītēm un nedomāt ne par ko. Tomēr lasīt ir pavisam kaut kas cits! Grāmata lēnām ievēl fantāziju pasaulē un nelaiž tevi vaļā. Nereti ir pat tā, ka par grāmatas varoņu piedzīvojumiem jādomā visu dienu.

Evelīna Rūta Vencele,
Slokas pamatskolas
7. klase

Neticamās pārvērtības grāmatplauktā

Tas notika kādā lietainā vasaras dienā. Es biju saslimusi, bet mani brāļi un māsa bija aizbraukuši uz nometni. Domāju, ka šī būs ļoti garlaicīga nedēļa, jo vecāki daudz strādāja, un man bija skumji bez pārējiem bērniem.

Es aizgāju uz mūsu mājas bibliotēku un pārcilāju dažas grāmatas. Eh, visas no tām jau zināmas! Nāksies pārlasīt. Nedaudz sāka nākt miegs. Ierāpos dīvanā un iesnaudos.

Pēc kāda brītiņa pamodos... Neko nesaprotu! Visas grāmatas bija izrāpušās no grāmatu plaukta, burti izkāpuši no lapām un pārvērtušies par pasaku tēliem. Tur bija Harijs Poters, Pīters Pens, Nikija, trīs sivēntiņi, vilks un visi pārējie pasaku tēli. Viņi visi sarunājās savā starpā kā seni draugi. Es pielēcu kājās un devos sasveicināties. Viņi visi bija arī mani iepazītie draugi, taču nabadziņi, nobijušies no manis, panikā ielēca skapī. Pasaku tēli ieskrēja pirmajās grāmatās, kuras pagādījās ceļā. Es noskumusi ieritinājos atkal zem segas.

Nākamajā rītā pamodos un nodomāju: „Tas nu gan bija dīvains sapnis!” Sameklēju plauktā grāmatu „Sarkangalvīte un vilks”, atvēru to un pārbijos! Tur bija stāstīts par to, kā Vinnijs Pūks gāja pie Pinokio un ceļā satika trīs sivēntiņus. Atvēru „Nikijas dienasgrāmatu”, un tā no pārsteiguma man gandrīz izkrita no rokām! Tajā Harijs

Poters cīnījās ar savu ienaidnieku Brālīti Trusīti. Nodomāju, ka laikam jau dažreiz grāmatu varoņi ciemojas viens pie otra. Un es esmu kļuvusi tam par liecinieci.

Es aizvēru grāmatu un sapratu, ka mani gaida ļoti daudz jaunu, neticamu piedzīvojumu un ka šī nedēļa nebūt nebūs tik garlaicīga, kā es domāju sākumā.

Kate Soma Sakne,
Vecsaules pamatskolas
5.b klase

Nopētu ikdienā jau pierasto mēbeli – melns skapis, noteikti [..] garāks par mani un lasāmā pilns. Dažos vākos ietvertu saturu jau zinu pavisam labi: „Pieci pirksti”, „Paradīzes putni”, „Eduards Pāvuls”, „Gulta ar zelta kāju”, Blaumaņa lugu izlase un Ziedoņa dzeja, „Mans vārds ir Marīte”, „Svina garša”. Bet tur atrodas vēl vesels klāsts. Skatos nākamajā plauktā. Hmm... šīs arī šķiet redzētas, bet nav manas, laikam brāļa: „Piedzīvojumu kuģis”, „Stikla bērni” un citas krāsainos vākos. Labi, lūkošos augstāk, šeit jau ir mamma aktuālā lasāmviela (dažas grāmatas es pat nedrīkstu lasīt!). Viņas plaukts ir pavisam citādāks. Grāmatas ir tik biezas! Un viņa visas ir izlasījusi? Patiesībā, jā, mana mamma tiešām tās visas ir izlasījusi un dažas pat pārlasījusi. Ceru, ka tāds lasītprīeks tiks arī maniem bērniem.

Šis skapis manā redzeslokā ir vismaz 12 gadu. Tagad jau varu aizsniegt arī tā augstākos plauktus, bet, lai tiktu pie

fotoalbumiem, vēl mazliet jāpaaugas. Jo arī tie, pa manam prātam, ir kā skatāmas... grāmatas. Un tā – kā tik mums šeit nav: grāmatas, fotogrāfijas, skolas literatūra, svarīgi dokumenti un arī mans lācītis. Šķiet dīvaini – lācis pašā skapja augšā (kā O. Vācieša muzejā dzejnieka pērtiķītis). Viņš laikam tur sēž un sargā mūsu plauktus, piemēram, no kodēm. Bērniņā viņam noteikti bija vārds, tikai tagad to esmu piemirsusi.

Bet grāmatplaukta priekšpusē šobrīd ir izlikta lasāmviela ar smagāku sižetu: „Mēs – Zoo stacijas bērni”, „Aušvicas tetovētājs”, „Puisēns svītrainā pidžamā”. Šīs visas ir cittautu autoru rakstītas, tām ir traģisks saturs, bet tas mani piesaista vairāk – neparedzamais un patiesais dzīves rūgtums. [..]

Kad rakstu R. Mūka Latvijas radošo darbu konkursam, iepazīstu ļoti neparasta dzejnieka pasaules uztveri un varu to sasaistīt ar visu citu manis lasīto. Kad atsaucos „Braku” muzeja aicinājumiem, jau savos pamatskolas gados esmu iepazinusi gan Krustiņa, gan Indrānu ļaužu, gan Raudupietes dzīvesceļu līkločus. Savas skolas skatuves runas pulciņa „Kocis” priekšnesumus gatavojot, izjūtu M. Zālītes, V. Belševicas, M. Čaklā, J. Petera dzejas vārdu spēku.

Vai tik grāmatplaukts – tā nav pati dzīve?

Katrina Kate Millere,
privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”
9. klase

Vecā grāmatplaukta stāsts

Atkal ir iestājies klusums, abi puīši ir aizmiguši. Esmu noguris no trokšņa, skaļas mūzikas un arī strīdiem. Dažreiz es jūtos vecs, lieks un nevajadzīgs. Puīši reti pienāk pie manis. Bet bija laiki.

Šajā istabā es parādījos ļoti sen. Mani nolika blakus vecam, daudz pieredzējušam grāmatu skapim un sāka piepildīt manus plauktus ar grāmatām. Vispirms manos plauktos parādījās savādas grāmatas – tajās nebija neviena burta, tikai koši zīmējumi. Zēni bieži pienāca pie manis, viņiem patika šķirstīt šīs grāmatas. Vakaros pie manis pienāca zēnu tētis un paņēma no mana visaugstākā plaukta pasaku grāmatu. Abiem puīšiem patika klausīties pasakas, ko parasti lasīja tētis. Man arī patika klausīties tēta lasītās pasakas!

Laiks gāja, mainījās grāmatas manos plauktos. Abi zēni pa dienu kaut kur nozuda. Vakaros, kad viņi atgriezās, neaizmirsu apciemot arī mani. Viens no zēniem gribēja kļūt par karavīru, un manos plauktos parādījās grāmatas par karu, ieročiem, karavīriem. Otram interesēja, kā viss darbojas, kā iekārtota pasaule. Viņš bieži uzdeva jautājumu: „Kāpēc?“, tāpēc manos plauktos parādījās dažādas interesantas enciklopēdijas.

To, ka abi zēni ir skolēni, es sapratu, kad manā plauktā parādījās „Enciklopēdija skolēniem”. Vienā no maniem plauktiem iemitinājās arī žurnāli.

Pag, pag, kā tos sauca? Šķiet, kaut kas junioriem. Āā, atcerējos! „Ilustrētā Zinātne Junioriem”. Zēni bieži nāca pie manis, arī grāmatu manos plauktos kļuva arvien vairāk un vairāk! Tie bija visjaukākie gadi!

Laiks aizsteidzās ļoti ātri. Abiem zēniem nu ir citas intereses – vienam patīk mūzika, otram futbols. Pie manis viņi pienāk retāk un retāk. Tomēr es ceru, ka vēl būšu viņiem vajadzīgs, jo manos plauktos ir tik daudz kā interesanta.

Jurgis Lozbers,
Ventspils 4. vidusskolas
9. klase

Es domāju, ka mans grāmatplaukta stāsts sākās jau agrā bērnībā, kad, ejot gulēt, pieprasīju pasakas. Katru vakaru līdz pat 1. klasei tētis vai mamma man gultā lasīja 3 pasakas. Tā es iemācījos lasīt un ieguvu lasītgribu. Šādā veidā uz mana grāmatplaukta mūsu ģimenes bibliotēkā saradās prāva kaudzīte ar grāmatām. Vismīļākās man tajā laikā bija pasakas, bet patika arī apraksti par dabu, zvēriem, matemātiku, mašīnām un datoriem. Mūsu ģimenē radās tradīcija, ka vārda dienas svinībās es dāvanā saņemu grāmatas. Tā es sakrāju „Grega dienasgrāmatu” izlasi, kā arī Žila Verna, Artura Konana Doila, Ēriha Kestnera, Astridas Lindgrēnes un citu autoru grāmatu izlases. No latviešu rakstniekiem mīļākie darbi, kas rotā manu grāmatu izlasi, ir Zentas Ērgles grāmata

„Par mūsu sētas bērniem, indiāņiem un melno kaķi”, kā arī Annas Sakses „Pasakas par ziediem”. Šodien es gribu pastāstīt par kādu citu savu grāmatu daļu, kas ir mūsu mājās. Šīs grāmatas, kas atrodas atsevišķā vietā un sarindotas vairākos plauktos, mani vienmēr kopš bērnudārza laikiem ir vilinājušas klāt.

Visas grāmatas šeit ir apvākotas ar baltiem vāciņiem, kas ir raibi un krāšņi apdrukāti. Es bērībā mīlēju ar šīm grāmatām rotaļāties, ņēmu vākus nost un mainīju tos, sakārtoju grāmatas tornī. Kad paaugos lielāks, es uzzināju, ka pagājušā gadsimta 90. gados tētis tās atveda no tālās Kanādas. Gāja laiks, un es sasniedzu vecumu, kad tās varēju izlasīt pats. Tad ievēroju, ka visas Kanādas grāmatas ir sarakstītas latviešu valodā, nevis angļiski vai franciski. Vēl es ievēroju, ka tās bija iespiestas gan ASV, gan Zviedrijā, gan Kanādā un citur pasaulē, tikai ne Latvijā. Tām bija man nezināma grāmatu izdevniecība – ne „Zvaigznes ABC”, ne „Jumavas”, ne kādas citas, kuru es pazinu. Tur bija izdevniecība „Grāmatu draugs”. Kopš tā laika es par šīm grāmatām esmu uzzinājis vairāk un vairāk. Izzināt grāmatu izcelšanos palīdzēja ne tikai vecāki, bet arī vēstures stundas.

Pēc 2. pasaules kara tēta onkulis ar citiem radiem bija spiests emigrēt uz Eiropu un vēlāk uz Kanādu. Dzīvodami tik tālu no Latvijas, viņi visādi centās palikt latvieši. Es uzzināju arī to, ka pirmās

Latvijas Republikas laikā izdevniecība „Grāmatu draugs” bija ļoti populāra, bet līdz ar kara beigām arī tās īpašnieki emigrēja. Tādēļ daļa latviešu, kas atradās ārzemēs, paši drukāja un izplatīja starp ārzemju latviešiem grāmatas. Tā latvieši Latvijā un latvieši ārzemēs lasīja, un izlasītās grāmatas mūs visus vienoja. Tētis, viesodamies Kanādā, bija ļoti izbrīnīts, cik daudz ir iespiesto grāmatu un cik liela ir to daudzveidība, tāpēc uz mūsu mājām atceļoja kontainers ar grāmatām.

Laiks, kad šīs grāmatplaukts bija mans rotaļu lauks, ir sen pagājis. Šodien es lasu un iepazīstu Alfrēda Dziļuma, Irmas Grebzdzes, Anšlava Eglīša, Aidas Niedras, Arvīda Michelsona un daudzu citu autoru darbus. No šiem darbiem saprotu, kā veidojās mūsu latviešu nacionālā pašapziņa. Domāju, ka šī nav vienkārša lasāmviela, bet gan šīs grāmatas lika latviešiem svešumā palikt par latviešiem, un tas savukārt pierāda, ka grāmatas ir mūsu tautas un valsts sargātājas.

Dāvids Ēberliņš,
Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas
9. klase

Mūsu mājās ir grāmatplaukts, kur stāv dažādas grāmatas. Nevar teikt, ka ļoti bieži tās pārcilāju. Nevar teikt, ka tur būtu daudz grāmatu. Jaunu pavisam maz. Tāpēc dažreiz iedomājos, kādu grāmatplauktu es

Rebeka Rimša, Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas 8. klase

gribētu savā istabā – mūsu lauku mājā, uz kuru tikai nesen pārcēlāmies.

Mans iztēles grāmatplaukts ir apaļš un sarkans, paliels un spīdīgs. Tajā ietilptu visas manas mīļākās grāmatas – „Zombiju mednieki”, „Spaidervika hronikas” un „Nindzja Timijs”. Tās man kādreiz tiešām patika! Vai vēl joprojām? Nez, kā tas būtu, ja savā plauktā ieliktu arī „Latvju dainu” biezus sējumus? Kur tādus lai ņem?

Manas istabas jaunais iemītnieks nebūtu parasts skapis. Tas būtu pavisam apaļš un spētu daudz vairāk, nekā kāds var iedomāties! [..]

Ja mājās ir ļoti trokšņains un gribas lasīt, bet tu nevari palasīt, jo apkārt ir tik skaļš, es vienkārši varu iekāpt apaļajā un ērtajā grāmatplauktā un aizvērt durtiņas. Iestātos klusums, un es lasītu, skaļu trokšņu netraucēts.

Kad dažreiz jūtos vientuļš, varu ar apaļo grāmatplauktu parunāties. Tas sarunas laikā iekrāsotos, un grāmatplaukta gaisma mani uzmundrinātu. Es pieceltos un ieietu tādā kā rudens lapu virpulī, kas aplī lidinās apkārt. Un es saprastu, kāds biju kādreiz un par kādu cilvēku tagad esmu kļuvis.

Šāds ir mans iztēles grāmatplaukts.

Emīls Vagelis,
Kusas pamatskolas
6. klase

Grāmatu plaukts ir no mana vecvec-tēva laikiem. Tajā ir pagājušā gadsimta 20. gados izdotā „Latviešu konversācijas vārdnīca”. Tajā vēl ir „Latvju dainu islase”. Kāpēc ar s? Tāpēc, ka grāmata izdota vecajā drukā. Atvēru vajā, mēģināju lasīt – ar grūtībām kaut ko varēju izburtot...

Atradu vēl „Latvju tautas anekdotes”. Tagad nevaru atrauties. Ir anekdotes, kuras ir smieklīgas, un tādas, kurās nevar saprast, par ko būtu jāsmejas. Latvieši ir tādi jocīgi joku plēsēji. Apsmej visu, ko redz apkārt, brīžiem joks pat ir kā stāsts.

Tēta grāmatas ir arī angļu valodā. Viņam plauktā ir grāmatas par tehniku. Savukārt mammas galvenās grāmatas stāv virtuves skapīša atvilktnē – tās ir pavārgrāmatas.

Lielajā plauktā ir ceļojumu un piedzīvojumu grāmatas. Te ir arī manas un brāļa grāmatas. Tur ir dažādas enciklopēdijas, pasaku grāmatas, dzejoļu grāmatas. Man visvairāk patīk enciklopēdijas, man patīk tās pārskatīt un pārlasīt vēl un vēl. Ja kāda grāmata pēkšņi ir nepieciešama, tad es aizeju uz bibliotēku, lai to atrastu. [..]

Paskatoties mūsu mājas grāmatplauktā, var redzēt, kā laiks un tehnoloģijas ir mainījuši grāmatu izskatu. Kas būs tālāk?

Gustavs Šulcs,
Rīgas 85. vidusskolas
5.a klase

Es atceros, ka manā bērniībā grāmatplaukts, kas stāvēja mūsu viesistabā, izskatījās tik augsts un nesasniedzams. Tas bija pilns ar grāmatām: lielām un mazām, ar bildēm, bez bildēm, skaistos, krāsainos vākos un pelēcīgos, nobružātos. Bet tajā nebija nevienas grāmatas, kas bija domātas man, jo tas grāmatplaukts piederēja manai ģimenei. Tēta detektīvstāsti, mammas romāni, māsas juridiskās universitātes grāmatas un brāļa fantastikas grāmatas. Manas bilžu grāmatas un pasakas stāvēja manā istabā uz palodzes.

Tomēr es atceros, ka vecāku grāmatplauktā bija viena grāmata, par kuru es sapņoju dienu un nakti. Šo grāmatu tēta vectēvs uzdāvināja viņam pirms nāves. Šī grāmata bija īpaša – tāpēc to no manis slēpa, baidoties, ka es sabojāšu. Es nezināju grāmatas nosaukumu, nezināju, par ko tā stāsta. Tajā laikā es pat nepratu lasīt. Burti, kas piepildīja grāmatu, bija vienkārši simboli, zīmes, kuras varēja saprast tikai visgudrākie cilvēki. Un tomēr man ļoti gribējās uzzināt, kādus noslēpumus tā slēpj. Es lūdzu tēvam, lai viņš izlasa, bet viņam bija jāstrādā. Es lūdzu mammai, bet viņai bija jātaisa ēst. Es lūdzu māsai, bet viņa bija aizņemta ar skolas darbiem. Es lūdzu brālim, bet viņš gāja satīties ar draugiem.

Tajā brīdī es izlēmu, ka pati to izlasīšu. Uz pirkstu galiem es pielavījos grāmatplauktam, zinādama, kur tieši stāv mana noslēpumainā grāmata. Es biju

ļoti maza, un grāmata stāvēja ļoti, ļoti augstu. Paņēmusi krēslu, es pamēģināju to sasniegt. Mani pirkstgali pieskārs grāmatai. Es aizturēju elpu, es biju tik tuvu. Bet tad es zaudēju līdzsvaru un nolidoju lejā. Manas rokas mēģināja pieķerties grāmatām, lai noturētos uz krēsla. Bet grāmatas nokrita kopā ar mani, ieskaitot manu mīļo grāmatu.

Tētis dzirdēja troksni, viņa istaba bija blakus viesistabai. Kad viņš atrada mani uz grīdas grāmatu kaudzē, viņš pajautāja, kas notika. Nobijusies sāku raudāt un visu izstāstīju. Viņš nopūtās un paņēma rokās to īpašo grāmatu, to grāmatu, kuru viņam pirms divdesmit gadiem uzdāvināja vectētiņš. Ar grāmatu neveiksmīgā kritiena rezultātā nekas nenotika, bet tētis baidījās, ka mans nākamais mēģinājums to izlasīt beigsies bēdīgi.

Viņš to nolika visaugstākajā plauktā un pagriezās pret mani. „Kad tu izaugsi, mana dārgā,” viņš man pateica, „kad tu pati varēsi sasniegt šo plauktu un izlasīsi visas grāmatas, kas stāv uz zemākajiem plauktiem, tad tu zināsi pietiekami, lai to ne tikai izlasītu, bet arī saprastu un iemīlētu.” Es paskatījos uz grāmatplauktu. Tik daudz grāmatu. Kā es to varēšu izdarīt? Kā?

Tajā brīdī es nesapratu, ka tēvs nebija domājis, ka man visas šīs grāmatas ir jāizlasa vienā naktī. Viņš runāja par ceļu, kurš man bija jāiziet dzīves laikā. Augot. Attīstoties. Tomēr vēstulē Ziemassvētku vecītim es palūdzu man uzdāvināt

savu grāmatplauktu. Mamma nevarēja saprast, kāpēc man to vajag. Kāpēc mazai meitenei, kurai ir kādas desmit grāmatas, kas lieliski iederas uz palodzes, un kura neprot lasīt, ir vajadzīgs milzīgs grāmatplaukts savā istabā. Bet viņai nebija izvēles. Es negribēju ne lelli, ne kleitu, tikai grāmatplauktu. Un divdesmit piektajā decembrī es pamodos ar glītu, baltu grāmatplauktu savā istabā.

Pagāja nedēļa, un grāmatplaukta pirmā rinda tika aizpildīta ar pasakām par Pelnrušķīti un citām princesēm. Bet es joprojām nemācēju lasīt. Mani vilināja bildes ar skaistām meitenēm un kroņiem uz vāka. Vecākiem nebija laika man lasīt, brālis un māsa arī bija aizņemti. Tāpēc es ieliku visas grāmatas savā mazajā rozā somā un palūdzu mammai aizvest mani pie vecmāmiņas. Viņa, bijusī literatūras skolotāja, negribēja man vienkārši izlasīt šo grāmatu. Viņa gribēja, lai es pati iemācos lasīt. Tas prasīja mēnešus, bet mums izdevās. Bērnudārzā es biju pirmā, kura to prata. Man tas patika. Man patika tā sajūta.

Tad es varēju lasīt jebkurā laikā, jo es ne no viena nebiju atkarīga. Ik pēc divām nedēļām es izvēlējos vienu grāmatu no trim apakšējiem grāmatplaukiem un izlasot pārliku to savā mazajā grāmatplauktiņā. Sestās klases beigās pirmie trīs plaukti bija tukši. Tas bija svarīgs brīdis manā dzīvē, jo es beidzot sapratu, kas man patīk. Es sapratu, ka matemātikas stundas mani garlaiko un

ka ģeogrāfijas stundas ir interesantas un aizraujošas. Es sapratu, ka rozā krāsa ir bērnišķīga un mani kaitina. Es sapratu, ka man nepatīk detektīvi un ka es izbaudu romānus. Tāpēc, kad es sāku lasīt grāmatas ceturtajā plauktā, nākamās lasāmgrāmatas izvēle sāka prasīt vairāk laika.

Divpadsmitajā klasē ceturtais un piektais plaukts bija tukši. Dažas grāmatas mani nesaistīja, bet es gribēju izpildīt to, ko mans tēvs man lika. Un tas nozīmēja izlasīt pilnīgi visu, lai sagatavotos tās īpašās, galvenās grāmatas lasīšanai. Pabeidzot skolu, es devos uz universitāti galvaspilsētā. Tas nozīmēja, ka man vajadzēja atstāt māju. Protams, es paņēmu savu grāmatplauktu un vairākas grāmatas no lielā viesistabas plaukta.

[..] Es sapratu, ka ar to mazo grāmatu kaudzi no mājām man nepietiks, un devos nopirkt jaunas – šoreiz tās bija mācību grāmatas universitātei. Tās bija svarīgas mācības – dažreiz tev jādara nevis tas, ko tu vēlies, bet tas, ko vajag darīt. Tagad manā grāmatplauktā stāvēja vēl vairāk grāmatu – un tās nebija tikai manas mammas vai tēta, vai māsas, vai brāļa grāmatas, tur bija arī manējās.

Es pabeidzu universitāti. Es sadraudzējos ar vienu meiteni manā grupā caur mūsu mīlestību pret Čaku un viņa dzejoļiem. Es sāku strādāt kādā uzņēmumā, kur satiku puisi, kas nākotnē kļuva par manu vīru. Dzīve bija jauka. Es pirkto jaunas grāmatas. Grāmatas, kas

man patika. Es gandrīz aizmirsu par savu solījumu. Es negribēju sekot vecākiem, es gribēju atrast savu ceļu. Vai man to kāds varēja pārnest?

Man palika trīsdesmit gadi. Es apprecējos ar savu princi, un lēnām mana dzīve nomierinājās, stabilizējās. Tajā parādījās dziļāka jēga. Man vairs negribējās naktī braukt pa Rīgu vai lasīt kaut kādu bezjēdzīgo avīzi par slaveno aktieri. Es gribēju lasīt kaut ko īstu, kaut ko dziļu. Es atsāku lasīt manas ģimenes grāmatas. Viesistabas grāmatplauktā vēl bija trīs pilni plaukti līdz plauktam ar īpašo grāmato, es gribēju līdztai tikt.

Man piedzima bērni. Bija grūti apvienot grāmatu lasīšanu ar bērnu audzināšanu. Manā dzīvē parādījās rutīna. Atkal svarīgs bija nevis tas, ko es gribu, bet tas, kas ir jādara.

Mani bērni izauga. Kas vairs palika dzīvē? Pazuda ritms un rutīna, parādījās brīvs laiks. Es sāku kolekcionēt grāmatas, lai tās lasītu saviem mazbērniem. Un mans tētis? Viņš nomira. Es nožēloju, ka nepabeidzu grāmatplauktu, kad viņš bija dzīvs. Es nespēju.

Man bija 68 gadi, kad es izpildīju savu solījumu. Es atgriezos dzimtajās mājās, lai beidzot paņemtu grāmato. Grāmatplaukts bija tukšs, izņemot to vienu, īpašo, grāmato. Es paņēmu to rokās. Tā bija pārklāta ar putekļiem. Es nevarēju saredzēt nosaukumu. Es nopūtu putekļus. Nosaukuma nebija. Es atvēru plāno grāmato un atradu zīmīti tēta

rokakstā: „Kā tu vari redzēt, šai grāmatai nav nosaukuma, mana dārgā. Mans vectēvs iedeva to man trīs dienas pirms savas nāves. Viņš to iesāka rakstīt savas dzīves pēdējos gados, bet viņš nespēja to pabeigt. Viņš lūdza mani pabeigt to viņa vietā, bet man nav rakstnieka spēju, kādas ir tev. Tavai mātai nav tādu spēju un tavam brālim nav tādu spēju. Tu esi īpaša. Kad tev bija seši gadi, es to vēl nezināju, bet es cerēju. Es tev pateicu izlasīt visas tās grāmatas, lai tu būtu gatava pabeigt šo darbu. Viņš stāsta par apbrīnojamo pasauli, kas atveras caur grāmatām. Es gribētu, lai tu to nosauktu „Mans grāmatplaukta stāsts”.”

Anna Muļica,
Briseles II Eiropas skolas
9. klase (14 gadi)

Kādu dienu es izvēlējos lasīt Ziemas grāmato. Tai vāks [...] bija ļoti grubuļains un malas bija noplēstas nost. Kad atvēru pirmo lapaspusi, viss bija tukšs – nekāda teksta, nekādu ilustrāciju. Tad atvēru otro, un – hop! Pilna lapa ar tekstu, bet bilžu joprojām nekādu.

„Sniegs krīt, dzīvnieki dodas ziemas miegā, sāk veidoties ledus,” es izlasīju, domādama, ka tas bija kāds apraksts. Nekā interesanta tajā neatradu, tāpēc paņēmu Pavasara grāmato.

Atvēru otro lapaspusi un sāku lasīt: „Ziedi zied, lapas aug, spīd saule augstu,

augstu." Šī grāmata bija tiešām kā dabas apraksts, bet bilžu joprojām nekādu... Es nodomāju, ka šīs grāmatas paredzētas bērniņiem, kuri mācās lasīt, tāpēc noliku to atpakaļ plauktā.

Kad biju grāmatu nolikusi, paskatījos ārā pa logu. Biju pārsteigta par redzēto – tajā brīdī, kad grāmatu noliku atpakaļ plauktā, viss sāka augt. Sniegs nokusa. Sāka ziedēt puķes mamma iekoptajās dobēs. Pat spīdēja spilgta saule! Es paķēru Rudens grāmatu, izlaižot Vasaru, un atvēru to. Nelasot noliku uz galda un paskatījos ārā pa logu – sāka krist lapas, augt sēnes, lietus mākoņi sabiezēja.

„Nevar būt...” es nomurmināju.

Nākamajā rītā, kad gatavojos doties uz skolu, nolēmu šo spēli atkārtot. Matemātikas grāmatas vietā paņēmu Vasaras grāmatu un... iestājās vasara! Nekādu stundu, nekādas matemātikas, tikai vasaras bezrūpība un saule.

Nellijs Kaupuža,

*Rīgas 85. vidusskolas
5.a klase*

Ikviena cilvēka savā sirdī, atmiņā vai dvēselē glabā kādu noslēpumu. Kāds šo noslēpumu sargā kā vislielāko dārgumu visu savu dzīvi, savukārt citu bieži pārņem nepārvarama vēlme savu noslēpumu izkliegt visai pasaulei, jo viņa vislielākā vēlme ir, lai citi līdz ar viņu līksmotu, varbūt kopīgi pārdzīvotu vai mēģinātu iejusties kādā neparedzētā lomā, ko viņam piedāvā pati dzīve. Noslēpumu

pasaulē dzīvojam ne tikai mēs, cilvēki, bet arī lietas un priekšmeti. Vai kāds spēj iztēloties vasaras noslēpumu, zieda noslēpumu vai linu druvas noslēpumu?

Grāmatu plaukts ir lasītāju laimes, iztēles un fantāziju lāde. Grāmatas ir rakstnieku prieka, sapņu un ideju eliksīrs. Tomēr mums visiem tās ir kā kuģis, kā vilciens, kā lidmašīna un kā ceļš. Tās ir kā garā ceļojuma galapunkts. Tik neparasta un noslēpumaina ir grāmatu pasaule! Grāmatas... Biezas un plānākas, krāsainas un melnbaltas, ilustrācijām un zīmējumiem bagātas... Dažas papīra lapas ar pāris vārdiem, rakstītiem ar melnu uz balta. Grāmatu noslēpumu ikviens no mums var uzzināt. Grāmatas ir kā maģija, un katrs vārds, stāsts un pasaka tajā ir kā buramvārdi lidojumam uz citu pasauli. Mēs ar grāmatām sarunājamies, nesakot ne vārda, neizdvešot ne skaņas. Mums ir izveidota cieša saikne bez vārdiem. Mēs saprotam, ko tās mums saka, un ļaujām grāmatām atbrīvot mūsu prātu un domām lidot līdz ar grāmatām tālu, tālu prom. Jā, grāmatas ar mums sarunājas. Bet kurš pirmais iesāk sarunu? Vajag tikai atvērt grāmatu un iegrimt tās dziļēs, un mūsu saruna ar grāmatu var sākties.

Grāmatas mūs nogādā citā pasaulē, uz cita ceļa un pat citā dzīvē. Tās mūs iegremdē dziļi jo dziļi grāmatu okeāna dziļēs. Katra grāmatplaukta grāmata var iemācīt, parādīt un izstāstīt ko jaunu, vēl nepiedzīvotu un nenojaušamu. Atverot katru lappusi, sākot katru jauno nodaļu,

Everita Kezbera, Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas 5. klase

tā mūs paņē m līdzī un ievē pārdzīvojumu, piedzīvojumu un brīnumu zemē. Ar latviešu dižgāra R. Blaumaņa novelēm es sarunājos pārdzīvojumu valodā, jo nokļūstu pasaulē, kur cilvēku likteņos ir ierakstīti pārdzīvojumi, kas tiek dzīves krustcelēs. Piedzīvojumu valodā es sarunājos, lasot grāmatās pasaules un cilvēka rašanās mītus, teikas un nostāstus, tā nokļūstot pasaulē, kur var notikt jebkas, var tikt piedzīvots neiedomājams, tikt parādīts

neiespējams un izjūsts netverams. Brīnumu valodā es sarunājos ar I. Ziedoņa un A. Saksē literāro pasaku varoņiem.

Kad mūsu reālajā pasaulē šķietami viss ir apstājies, nekās nenotiek un visa pasaule brūk mūsu acu priekšā, mums ir visiem kopīga patvēruma vieta – grāmatas. Grāmatas ir vienīgā vieta pasaulē, kur mēs varam doties tālā ceļojumā uz jebkuru vietu, kas tik ir iedomājama, un tomēr palikt tepat uz vietas, mājās.

Laikā, kad nezināmais valda pār pasauli, mums ir jāatrod laiks sarunai ar grāmatu. Mums ir dota prasme lasīt, un to mums nekad neviens nevarēs atņemt. Lasot mēs katrs apgūstam ko jaunu un esam brīvi kā putni debesīs, jo neviens mūs nevar apturēt, kad dodamies noslēpumainajos grāmatu labirintos. Katra jauna grāmata, ko mēs paņemam no grāmatu plaukta, ir kā dāvana, kuru var atvērt vairākas reizes, un katra tikšanās reize būs kā jauns piedzīvojums.

Daudzi uzskata, ka grāmatas nav nepieciešamas. Viss taču ir atrodams internetā. Protams, taisnība vien ir, bet internets un sociālie tīkli var pazust vienā sekundē. Savukārt grāmatas neizzudīs, tās neizlādēsies, tās būs ar katru no mums, mums pieejamā vietā un jebkurā laikā gaidīs, kad kāds sniegsies tām pretī. Un tās vienmēr būs kā kuģis, kas gatavs peldēt pāri jūrām un okeāniem. Tās vienmēr būs kā lidmašīnas, kas gatavas lidot pāri zemei un mākoņiem. Gatavas sarunai ar savu lasītāju.

Elza Strode,
Kārsavas vidusskolas
9. klase

Spoguļa meli

Meitenes istabā pie sienas bija divi draugi – spogulis un grāmatu plaukts. Ilgu laiku plaukts tur atradās viens pats. Tad kādu dienu uzradās spogulis, un tie uzreiz sadraudzējās. Abi

varēja par daudz ko runāt, jo grāmatu plaukts bija izlasījis visas grāmatas, kas tajā saliktas. Grāmatu plaukts stāstīja visādas lietas, par ko spogulis pat nevarēja iedomāties. Kādu vakaru grāmatu plaukts, lasot vēstures grāmatu, iesaucās: „Meli!” Spogulis visu nakti domāja, kas tad tie meli tādi ir? Spogulis nekad nemeloja, jo savā atspulgā viņš rādīja visu tieši tā, kā patiesībā ir. Ja meitenei mati bija neķemmēti, tad spogulis tā arī rādīja nesaķemmētus matus. Nākamajā rītā spogulis savam draugam prasīja: „Kas tie meli ir?” Plaukts atbildēja: „Meli ir tas, kas ir nepatiesība. Nepatiesību var pateikt, var uzrakstīt, bet tavā gadījumā to var parādīt.” Spogulis mazliet sašutis piebilda: „Bet es taču nemāku rādīt nepatiesību!” Grāmatu plaukts atteica: „Tā nemaz gluži nav. Ja tavā priekšā noliktu atvērtu grāmatu, tad tavā atspulgā grāmata būtu jālasa otrādi – nevis no kreisās uz labo pusi, bet no labās uz kreiso.” Plaukts turpināja: „It kā jau tu nemelo, bet patiesību arī nerādi.” Spogulis domīgi noteica: „Bet tad jau es visu rādu otrādi!” Grāmatu plaukts iesmējās un pateica: „Neuztraucies, tas ir tāds dzīves sākums, ko katrs uztver dažādi.” Un tā draugi atlikušo dienu apsprieda visādus piemērus, kad apgrozītais atspulgs ir pamanāms un kad nav tik ļoti.

Ieva Buske,
Jelgavas 4. sākumskolas
6.a klase

Manā mājā ir trīs vietas, kur ir grāmatu krātuve, – mans personīgais plaukts istabā, kur ik pa laikam nomainu tās, kuras vēlos izlasīt, liels skapis, kas atrodas starp manu un māsas istabu, kur nonāk arī manis jau izlasītās grāmatas, un pēdējais grāmatskapis ir brāļa istabā.

Brālim lielākoties ir ārzemju autoru vai kādas vecas grāmatas no bērnības. Brāļa skapis man vienmēr asociējas ar Dž. Kinnija „Grega dienasgrāmatu”, viņam bija tikai 11 daļas no tām.

Manas māsas un mans skapis. Grāmatas tiek kārtotas pēc izmēriem – no lielākās uz mazāko, no kreisās uz labo pusi. Un mazās bērnu grāmatīņas tiek saliktas priekšā, ja nu gadījumā atnāk kāds mazs bērns ciemos.

Kārtojot un pārkārtojot grāmatas, es bieži atrodu kādu novēlējumu tajās vai nu no krustmātes, vai skolas, vai pat no bērnudārza laikiem. Mana krustmāte vispār sākusi tradīciju dāvināt man grāmatu dzimšanas dienā, bet vārda dienās vienmēr saņemu porcelāna šķīvīti un krūzīti manai pūra lādei. Šogad saņēmu savu 15. komplektu, taču nu man ir skaidrs, ka pūra lādē vieta ir arī grāmatām.

Spilgtākais notikums man saistās ar krustmātes dāvināto grāmatu manā ceturtajā dzimšanas dienā. Tā bija liela jo liela dzejoļu grāmata, un mamma teica: „Nu, Megij, tagad būs jāsāk lasīt!” Es atvēru to un sāku: „Zila kā jūra...” Ļoti

lēnām, pa zilbei, bet mamma pārsteigta skatījās uz mani. Izrādās, tāpēc, ka jau tajā laikā sāku iet mātai līdzī uz sagatavošanas grupiņu pirmajai klasei, un biju jau paspējusi iemācīties lasīt.

Jaunākā grāmata, ko esmu saņēmusi, ir „Romeo un Džuljeta bērniem”. Beidzot uzzināju, kāds tad ir šo divu jauniešu dzīves un mīlestības stāsts. Tā tas ir gadījies, ka manā plauktā šobrīd ir ieceļojošas veselas trīs daļas Viljama Šekspīra grāmatu no viņa Kopotajiem rakstiem, ko tagad ļoti vēlos palasīt. Bet tas nav vienīgais, kas atrodas manā plauktā, – arī Maijas Krekles romāns „Melanholiskais valsis” (Emīla Dārziņa sapnis par mīlestību), ko saņēmu Mūzikas skolas izlaidumā, Lauras Dreīzes visas trīs daļas ar „Danse Macobre”. Ieceļojusi arī angļiskā literatūra. [..]

Mana māja pilna ar visvisādām grāmatām. Domāju, ka pat manai mammai viņas lielajā skapī ir grāmatu kolekcija. Es diemžēl neesmu čakla lasītāja, bet to gan zinu – grāmatas tiešām var aizraut. [..]

Megija Osovskā,

privātās pamatskolas „Gaismas tilts 97”

9. klase

Noslēpums mīt manī un pasaulē, kas ir man apkārt, – lietās, vietās, priekšmetos. Arī mans grāmatu plaukts glabā noslēpumus, kas paslēpti grāmatās. Es vēroju grāmatas... Mēmi

tās stāv kārtīgā rindā manā grāmatu plauktā. Pēkšņi kāda balss man saka: „Nāc! Nebaidies! Es atklāšu tev kādu noslēpumu!” Es uzmanīgi paņemu grāmatu, atveru to, un manu sirdi piepilda prieks, iedvesma, mīlestība, kas aizved mani uz bezrūpīgās bērnības laiku.

Kad pirmajos skolas gados draudzene mani aicināja doties kopā ar viņu uz pilsētas vietējo bibliotēku, es nemaz nezināju, kā šis viens apmeklējums krasi mainīs manu bērna izpratni par pasauli. Kamēr draudzene aizrautīgi sarunājās ar bibliotekāri, es, brīnīdamās par šo noslēpumaino grāmatu paradīzi, ieraudzīju grāmatplauktu ar literatūru bērniem. Es paņemu sev kādu grāmatu tikai un vienīgi košā un interesantā vāka dēļ. Grāmatas atklāja krāsainu pasauli, kur nav bēdu un ciešanu, kur cilvēki priecājas cits par citu, darot laimīgus visus sev apkārt. Es, ilgi nedomādama, steigšus devos uz šo grāmatu pasauli vēlreiz, lai uzzinātu vēl kādu noslēpumu, kas paslēpts grāmatā. Tā nu es regulāri reizi nedēļā apmeklēju bibliotēku un ar lielu entuziasmu izvēlējos kādu grāmatu. Nu jau es zināju daudz noslēpumu, un grāmatas man sagādāja arvien lielāku prieku. Tomēr dažreiz šo prieku aizēnoja doma, ka grāmatas mēdz arī sāpināt un sarūgtināt – bēdīgas darba beigas vai mīļākā varoņa nāve. Esmu cilvēks, kam vienmēr patīk tikai laimīgas beigas, es pārstāju lasīt grāmatas, apmeklēt bibliotēku un aizmirsu par grāmatu eksistenci kopumā.

Uzsākot mācības 8. klasē, es arī atsāku interesēties par grāmatām. Tas notika pēkšņi un negaidīti, it kā grāmata būtu mani piebūrusi pie sevis. Tomēr, visticamāk, apziņa par saviem plāniem uz nākotni mudināja atgriezties bērnības gadu grāmatu lasīšanas ritmā. Jāatzīst, ka bibliotēkas apmeklējumi kļuva arvien retāki, un biežāk devos uz vēl kādu grāmatu pasauli – grāmatu veikalu –, lai iegādātos grāmatu, kas mani uzrunāja, zinot, ka tā nevienam nebūs jāatdod pēc izlasīšanas, un tas mani visvairāk iepriecināja. Tā nu plauktā atbrīvojās vieta manai pirmajai nopirktajai grāmatai.

Mans grāmatplaukts lēnām sāka piepildīties. Tajā parādījās lielas, mazas, biezas, plānas un krāsainas grāmatas, kas turpināja priecēt katru dienu. Manī no jauna atmodās mīlestība pret grāmatām – tām, ar ko tagad varēju sarunāties katru dienu. Es sāku just, ka savā grāmatu plauktā es lieku ne tikai savas mīļās grāmatas, bet arī savu enerģiju, domas, spēku un mīlestību. Man tik ļoti patika un patīk vēl joprojām ar dvēseli iedziļināties katrā grāmatā, ko lasu. Rodas sajūta, ka grāmata ir tā, kas saprot mani, manu iekšējo pasauli un dvēseli, ka tikai grāmata spēj iedziļināties manī tik spēcīgi, kā es iedziļinos tajā. Ka grāmata ar mani sarunājas.

Unda Streļča,
Kārsavas vidusskolas
9. klase

2 007. gads
[..] Mūsu mājā ienācis jauns saimnieks. Maza un brīnišķīga radība, bet visu laiku raud un kviec. Es palaikam dzīvoju Rīgā, un bērna gulta man priekšā stāv. Visi skapji, visi plaukti dienu un nakti par mani smejas, ka man blakus visu nakti sīkais velniņš brēc. Es kā grāmatplaukts, stingrs un gudrs, neņem vērā citu runas.

2009. gads

Vairs neesmu Rīgā, pārcēlos tālāk. Šajā gadā daudz kas ir noticis. Sākumā parādās jauns bērns, un pirmais no valodas kaut ko jēdz. Viņam ļoti patīk stāsts par jaunu, brašu čigānmeitēnu. Es arī esmu mainījies. Neesmu vairs tas vecais plaukts, tagad izskatos modernāks. Brisele ir liela pilsēta, tur pazemē vilciens brauc. Beļģija man Leiputrija, tā ir šokolādes valsts. Esmu atklājis ko jaunu: kartupelji nūjiņās, cepti eļļā. Turklāt garšīgi tie ir.

2011. gads

Mazais bērns vairs nav tik mazs – tāpēc, ka otro gadu iet Eiropas skolā. Viņš tagad saprot divas valodas vienlaikus: latviešu un franču. Bērnudārza skolēns māc jau lasīt. Ābeci katru sestdienu lasa kopā ar latviešu skolotājām. Es neiedomājos, cik daudz latviešu un latviešu bērnu dzīvo Beļģijā.

2015. gads

Šajā gadā daudz kas mainījās. Manā ģimenē trešais bērns, un abi brāļi māc jau lasīt. Lielajam šis ir grūts gads.

Grāmatas jāsāk prezentēt, un plaukts tagad parādās latviešu iemīļotās Astridas Lindgrēnes un Ēriha Kestnera grāmatas. Mēs šogad pārcēlāmies. Man ir vēl jaunāks izskats, tāds kā reklāmās. Vēlāk manos plaukts sāk parādīties jaunākas grāmatas, kā „Grega dienasgrāmata”.

2020. gads

Mazā māsa iet bērnudārzā, vidējais brālis drīz ies vidusskolā, bet vecākais iet 7. klasē. Viņam ir jālasa nopietnākas grāmatas, un viņam prezentācijas ir 5 reizes gadā. Tagad viņš māc ļoti labi franču un latviešu valodā runāt un rakstīt. Turklāt sāka mācīties angļu, vācu un latīņu valodu. Māsa lasa ābeci, brālis „Grega dienasgrāmatu”, bet vislielākajam lielas prasības pirkt grāmatas par nākotni. Šodien plauktā man ir grāmatas visiem vecumiem, sākot no dzīvnieku pasaciņām līdz stāstiem par apokalipsi.

Gustavs Malzurbis,
Briseles II Eiropas skolas
8. klase

Grāmatas un to lasīšana ir viena no cilvēku vissvarīgākajām vērtībām. Tas ir veids, kā atklāt sevi. Karluss Ruiss Safons sacījis: „Grāmatas ir spoguļi, tajās var redzēt tikai to, kas jau ir tevī pašā.”

Man no mazotnes ir bijusi liela saikne ar grāmatām. Maza būdama, tās tikai aplūkoju, šķīstot lapu pēc lapas. Protams, man vēl ir saglabājušās dažas

bērnības grāmatiņas. Tajās var redzēt, kā es izpaudu savu aizrautību – dažas sakrāsotas, citas bez lapām.

Vēlāk par tradīciju kļuva vakara lasīšana. Pirms gulētiešanas mamma lasīja pasakas, stāstus. Tobrīd es vēlējos kļūt par princesi, ģērbties garās, kuplās kleitās, kuras izrotātas ar greznām, baltām mežģīnēm, sapņoju, lai manu galvu rotā smaragda diadēma. [..]

Piecu gadu vecumā nolēmu, ka gribu lasīt pati. Sākumā man visai labi neveicās. Vēlāk biju ļoti lepna, jo beidzot es varēju darīt to pati. Protams, apzinājos, ka man vēl daudz jāmācās. Kāda pasaule pavērās! Pasakas, stāsti, ko bija lasījusi mamma, pārvērtās, tie kļuva par manu fantāziju.

Īpaši man atmiņā palikusi grāmata „Rikikī piedzīvojumi”. Lācēns Rikikī atgādināja mani. Dažreiz, lasot šo grāmatu, pamanīju, ka mana un lācēna rīcība bija ļoti līdzīga. Šī grāmata ir īpaša manai mammai, jo arī viņa bērnībā bija ļoti iemīļojusi lācēna piedzīvojumus.

Mācoties pirmajā klasē, man grāmatu lasīšana likās pašsaprotama. Es beidzot atradu grāmatu sēriju, kas mani ieinteresēja. Mana klasesbiedrene iedeva man izlasīt Ērinas Hanteres grāmatu „Brīvībā” – sērijas „Klanu kaķi” pirmo grāmatu. Tajā īpaši uzsvērtā līderība, sadarbība un patstāvība. Romānā cilvēki attēloti kaķu veidolā. Piedzīvojumi mani tik ļoti aizkustināja, ka joprojām manā grāmatplauktā atrodas visas sešas grāmatas.

Mani draugi nesaprot, kā es varu vienu grāmatu pārlasīt vairākas reizes. Vienmēr atbildu, ka, katru reizi lasot, es jūtos citādāk. Pašlaik grāmatu lasīšana ir mans vaļasprieks. Tas ir veids, kā es atpūšos, kā noslēdzu dienu. Lasot es tik ļoti pievēršos grāmatai, ka dažkārt minūtes, stundas aizskrien, man nemanot. Lasīšana ir sapņošana ar atvērtām acīm.

Nikola Ansberga,
Dundagas vidusskolas
7. klase

Katram no mums ir tāds grāmatplaukts, kuru varam dēvēt par savu. Varbūt tas stāv paša istabā vai dzīvojamā istabā, vai varbūt tas pat atrodas kāda cita cilvēka mājās. Ar manu grāmatplauktu ir atgadījies tieši šādi.

Savu agro bērnību bieži pavadīju vecvecmāmiņas dzīvoklī. Dzīvoklis bija mazs, bet ļoti omulīgs, turklāt tam bija arī bēniņi, kas manās bērna acīs bija pati interesantākā vieta uz visas pasaules. Ciemojoties pie viņas, lielāko daļu sava laika pavadīju vienatnē, okšķerējoties pa visām istabām un meklējot senas lietas. Protams, mana mīļākā vieta bija tumšie un baisie bēniņi. Uz bēniņiem bija jākāpj pa lielām koka trepēm, un durvis nemaz tik viegli nevarēja atvērt, jo no mitruma tās bija kļuvušas smagas, bet es nebiju nekāds muļķa knēvelis, un, mazliet pielietojot spēku, tās, biedējot ar eņģu čikstoņu, pavēra skatu uz pamesto

telpu. Vēl joprojām spēju sajust to putekļu un mitruma smaku, kura man šķita tik patīkama. Telpā bija tikai viens noputējis logs, no kura nāca knapa dienas gaisma. Un tur tas bija: lielais vecvectēva grāmatplaukts! Man toreiz tas izskatījās kā milzis, kurš sevi glabā 80 gadus senas piedzīvojumu un vēstures grāmatas, no kurām daudzas pat tajā laikā bija aizliegts lasīt, un tas mani izraisīja vēl lielāku interesi. Kad paņēmu kādu no tām, pirkstus pārklāja kārtā ar putekļiem un zirnekļu tīkliem. Papīra lapas bija plānas un trauslas, tādēļ katru no tām šķirstīju kā dārgāko lietu uz pasaules. Zīmējumi grāmatās atdzīvojās un visu atlikušo dienu pavadīja kopā ar mani. Es biju iegājusi savā fantāzijā un iejutos grāmatas varoņu lomās, kopā lauzāmiešus pa džungļiem un kuģojām pa jūrām, meklējām aplēptos dārgumus un apceļojām visu pasauli. Es iemīlēju šos bēniņus, jo vairāk – es no turienes gandrīz vai nekad neiznācu laukā, jo katru reizi grāmatplaukts mani sauca un lūdza, lai viņu nepametu un izlasu visas grāmatas, kuras laika zobs vēl bija pasaudzējis. Manai vecvecmāmiņai nepatika, ka blandos pa bēniņiem, bet savai ziņkārei es nespēju pateikt nē. Tas bija mans grāmatplaukts. Mans un tikai vienīgi mans.

Laiks skrēja tik ātriem soļiem, ka nepamanīju, kā bērnība pārvērtās par jaunību. Vecvecmāmiņa tika nogādāta pensionātā, un dzīvoklis palika bez īpašnieka. Tas vairs nebija dzīvoklis, kur

dzīvojamā istabā skaļi skanēja televizors, un virtuvē vairs neskanēja Latvijas radio. Tas vairs nebija tas dzīvoklis, kur „spēļu kambarī” bērni spēlēja dakterus un gardi smējās. Istabas kļuva drūmas un nomācošas, grīdas vairs nebija spodras, un logi neļāva gaismai tikt iekšā. Tas bija dzīvoklis, kura bēniņi tika galīgi aizmirsti. Tas žņaudza manu sirdi un radīja lielas dusmas. Kā to varēja pieļaut? Mani bēniņi tiek aizmirsti... Mans grāmatplaukts... Mans grāmatplaukts tiek atstāts laika zoba varā! Tā to nedrīkstēja atstāt. Ašiem soļiem skrēju augšup pa čīkstošajām un pussagruvušajām trepēm. Durvis atsprāga vaļā, un tur nu tas bija... Vecvectēva grāmatplaukts. Bija nožēlojami noskatīties, kā mana bērnība tiek atstāta novārtā. Mana fantāzijas pasaule sabruka miljons gabalos gluži kā smalkas smiltis. Vēsas asaras plūda pār vaigiem, un kājās iegūla vārgums. Piegāju pie grāmatplaukta un klusēju. Cik gadu jau pagājis, bet tas vēl joprojām turas kopā? Pat krāsa vēl nav paspējusi pilnībā nodrupēt. Grāmatas pārklāja vēl lielāka putekļu kārtā, nekā to atceros. [..] Ar pēdējiem spēkiem paķēru daļu no tām un noliku pie trepēm. Pagriezos ar seju pret grāmatplauktu. Saņēmu sevi rokās un čukstus izteicu pēdējos vārdus savam grāmatplauktam: „Paldies, ka ļāvi man radīt manu pasauli!”

Ieva Muciniece,
Elejas vidusskolas
9. klase

Nu ir reize notraukt putekļus, visu sakārtot, pārcilāt, apmīļot un [..] iziet cauri manām sakrātajām atmiņām un emocijām.

Ieraugot šīs grāmatiņas, pārņem siltas, gaišas domas un patiešs smails.

Visdārgākā, smagākā un lielākā ir mīļās omītes dāvinātās „Zelta pasakas”. Patiešām īsta zelta krātuvīte, bagāta ar zīmējumiem, mīļām un viegli saprotamām pasaciņām un dzejolišiem. Jā, grāmata ir patiešām smaga no pasaku daudzuma. Kad saņēmu to dāvanā, pati biju tik maziņa, ka nemaz noturēt nevarēju, bija jāsauc tētis palīgā.

Tajā ir paslēpušās pašas pirmās pasaciņas, kuras, mammai padusītē ielīdusi un ar lielām ziņkārīgām acīm, klausījos, līdz aizmigu. Un, kad pašai izdevās izlasīt vārdiņus, bija milzīgas gaviles un lielīgs smaidiņš.

Mācoties pirmajās klasītēs, tas bija mans patvērums, kur vienmēr sameklēt, ko atstāstīt un zīmēt zīmējumus. Nebeidzami pasaku brīnumi iemāca sapņot un noticēt brīnumiem.

Otra mana dārgākā un prieku raisošā ir godam konkursā nopelnītā grāmata „Mana laimīgā dzīve”. Es nevienu grāmatiņu savā mūžā neesmu izlasījis tik ātri kā šo. Un ar kādu lepnumu skrēju pie mammas stāstīt, par ko tā ir.

Un trešā, pati noslēpumainākā, grāmata ir „Stāsti par meitenēm”. Tieši par mani, piedzīvojumiem un mazajiem noslēpumiņiem. Šo es nopirku grāmatnīcā

par savu sakrāto naudu. Būs vēl noteikti daudz grāmatu, ko manam plauktiņam turēt un glabāt. Bet šīs ir manas un mani raksturojošās. Tā ir mana bagātība.

Krista Žeiba,
Vecpiebalgas vidusskolas
5. klase

Dāvaniņa man

Manā plauktā grāmatiņa,
Gudra viņa ir bezgala.
No manas bērnības ir viņa –
Mammas dāvaniņa man.
Kad man skumji,
Pieeju pie plaukta,
Izņemu es grāmatiņu,
Samīļoju grāmatiņu!
Samīļoju, pāršķirstu es viņu,
Skumjas gaist un bēdas zūd –
Tāds ir grāmatiņai spēks.

Renārs Krustiņš,
Blomes pamatskolas
6. klase

Toms Tālivaldis Balodis, *Norvēģija, 3.b klase*

Mans vectēvs bija bibliofils. Raiņa ielā, Talsos, ir viņa vecā studija, un tā ir pārbāzta ar grāmatām. Es savulaik biju pilnīgi pārliecināta, ka tā ir lielākā bibliotēka visā pasaulē. Agrāk šīs grāmatas nespēju īsti izbaudīt, jo tās šķita garlaicīgas, bet pagājušogad mamma mani paņēma līdzī uz turieni, un es, kāpjot augšā pa tām vecajām kāpnēm, jutu tik agresīvu nostalgiju, ka krūtīs mazliet sasāpējās.

Kamēr mamma gaidīja elektrīķi, es notupos pie milzīgajiem grāmatplaukiem, kuri šķita tikpat milzīgi kā manā bērnībā, un pārļaidu acis plaukiem. Ak, cik daudz! Tur bija latviešu un krievu, vācu un latīņu valoda, un es pat nespēju pateikt, ko tobrīd jutu! Es vilku ārā grāmatu pēc grāmatas un pētīju tās, šķirstīju un šķaudīju, un iespiedzos, redzot „Odiseju” un „Iliādu”, un cik daudz enciklopēdiju tur bija!

Es lasu kopš sava piektā gada Ziemassvētkiem, kad biju izlēmusi, ka sev dāvanā no rūķa vēlos grāmatas. Mana mamma paziņoja, ka nekādu grāmatu nebūs, jo vispirms ir jāmāk lasīt. Es iespītējos un sāku burtot žurnālu ar grāmatu piedāvājumiem, tajā pašā vakarā mammai paziņojot, ka lasīt māku!

Nezinu, vai tajos Ziemassvētkos grāmatu maz dabūju, bet es ar grāmatām augu kopā – manam „Pepijas Garzeķes” vākam virsū ir gludekļa nospiedums no tā laika, kad izlēmu paspēlēties. „Lielajā draudzīgajā milzī” abi vāki ir glīti sašvīkāti

ar kritiņiem un pildspalvām, un domāju, ka ir arī notācījas pie dažiem paragrāfiem, veiktas ar manām ļoti nopietnajām pārdomām.

Šis, bieži vien nepatīkami uztvertais, paradums ir izpleties arī šodien – manā ļoti un cieši mīlētajā un locītajā Ostinas „Lepnumu un aizspriedumu” eksemplārā ir iztērēta ne viena vien melnā pildspalva, un tajā, domāju, ir vairāk ielieta mana dvēsele nekā jebkur citur.

Man vienīgajai no pieciem bērniem ģimenē ir grāmatplaukts – tāds patiesi mans. No turienes uz mani smaida Odisejs un Pepija, Elizabete un Alise, un enciklopēdijas bez mitas. Tur stāv vēsture – gan mana, gan vecāku, gan vectēva. Ja kāds gribētu atrast ko vērtīgu manā istabā, būtu nieks, ja paņemtu datoru vai telefonu. Nē, es daudz vairāk sērotu par zaudētām atmiņām no Džeinas Eiras un Čārlija Baketa, un Drakulas.

Mans grāmatplaukts satur mani manā patiesajā pilnībā un pilnīgajā patiesībā – mazu skuķi ar biezām brillēm, kurai ir vairāk vārdu galvā nekā uz mēles, kura iekšā vārās un vāvuļo augšā jaunas pasaules un peld vecajās un kurai prātā ir citas dzīves, kurās ieslīgt, kad manis pašas kļūst par smagu vai garlaicīgu. Mans grāmatu plaukts ir mana dvēsele, mana sirds un tas, kas mani satur kopā vēlos vakaros bez elektrības, agros rītos ar tēju un gluži vienkārši vienmēr, kad man tas vajadzīgs visvairāk un kad kaut kas mani ir sagrāvis pilnībā, – es zinu, ka drošais

koka rāmis kā drosmīgs ķermenis saturēs sevī to, kas mani mierinās visvairāk.

Māra Lienīte Makstniece,
Talsu pamatskolas
9. klase

Grāmatplaukts man pieder jau kopš agrā vecuma. Pirmo reizi uzmetot [..] skatienu grāmatplauktam, uzreiz pievērsu uzmanību tā spilgti sarkanajai un agrāk manai mīļākajai krāsai – liesmojoši ugunīga kā sarkans ķirsis vasaras mēnešos. Tas stāvēja stalts, piepildīts ar krāšņām un brīnišķīgām grāmatām un neaizvietojamām zināšanām. Grāmatplaukta virsma tik gluda, ka iespējams ieraudzīt savu atspulgu. Uz jautājumu: „Kas es esmu?” atbildi spēj sniegt grāmatplaukta atspulgs: „Cītīgs grāmatu tārpiņš, kuram ļoti patīk lasīt un kurš iemācījās lasīt agrāk nekā skaitīt ciparus.” Taču vēl vairāk mani pārsteidza plaukta lielums. Tas ir milzīgs! Man nācās atliekt galvu un pacelt acis uz augšu, lai redzētu tā augstākos plauktus un visu plauktu savā izmērā, jo biju īsa auguma meitēns. Lielākā daļa manu grāmatīņu un mantiņu atradās zemākajos plauktos, gaidot, kad es atkal atnākšu ciemos, bet augot kļuva arvien ziņkārīgāka un sāku prātot, kas ir nolikts dziļāk augšējās plauktos. Es joprojām nebiju pietiekami gara, tādēļ izlēmu pakāpties augšup, un atradu „pasaules lielāko atklājumu” – nelasītas un biezas grāmatas.

Jo vecāka kļuva, jo vairāk lasīju, jo skapis arvien ātrāk piepildījās. Mana

patika pret lasīšanu laika gaitā nekur nepazuda, iespējams, tikai izvērās plašāk, jo sāku lasīt arvien dažādākas grāmatas. Ģimene un draugi bieži mēdza man pirkt vai dāvināt kādu jaunu lasāmvielu. Viss, ko es izlasu, ir atrodams grāmatplauktā, tādēļ uzskatu, ka tam ir savs raksturs. Tas ir maģisks, mistisks, ar skaistiem domugraudiem, padomiem un interesantiem faktiem. Tas satur laimi, prieku, mīlestību, sāpes, dusmas, skumjas. Plaukts ir vārti uz manu fantāzijas pasauli. Atverot tos, spēju pazaudēt, bet vienlaikus atrast sevi. Tas glabā daļu manas dzīves. Katra grāmata, kas atrodama plauktā, satur kādu sīku daļiņu manis, kas atspoguļo mani tāpat kā skapja virsma. Plauktam saturot vairākus mazus puzzles gabaliņus, veidojas viena milzīga puzzle – stāsts. Stāsts par grāmatplauktu, stāsts par mani.

Skapī atrodami ne tikai iepriekš minētie stāsti, bet arī rakstnieku stāsti. Savos literārajos darbos autori ir ielikuši iekšā dvēseli. Viņi stāsta par savām veiksmeņiem un kritumiem, elpu aizraujošajiem piedzīvojumiem un sajūtām, emocijām, sapņiem, kas nosapņoti, un idejām, kas radušās ikdienas gaitās vai klusajā nakts mierā. Viņi fantazē un filozofē, māca un iedveš pārliecību mūsos, stāsta stāstus. Autoru literārie darbi ir radīti no iedvesmojošiem vārdiem, kas veido brīnumjaukas grāmatas un vienreizīgo grāmatplaukta stāstu. [..]

Alise Noela Patmalniece,
Mārupes Valsts ģimnāzijas 8. klase

Man grāmatplaukta stāsts

Maksims Meinarts, Daugavpils 15. vidusskolas 4.a klase

Pati pirmā grāmata manā grāmatplauktā bija Žaņa Grīvas „Pasaka par Diegabiksi”. Tā piederēja manam vectēvam, pēc tam mammai un tagad arī man. Šo grāmatu mamma lasīja pirms gulētiešanas, lai es aizmigtu. Tā ir arī visvecākā grāmatā manā krājumā, jo tika izdota 1960. gadā.

Pirmās grāmatas tagad pieder manām mazajām māsīcām. Tās ir grāmatas, no kurām mācījos lasīt. Ar lieliem burtiem un paredzētas maziem bērniem. Vēl liela daļa

no šīm grāmatām ir princešu grāmatas, jo kādreiz man tādas ļoti patika. [..]

Mana interese grāmatās ar laiku ir mainījusies. Piemēram, kādreiz lasīju grāmatas par vienradžiem un prinčiem, bet tagad lasu grāmatas, no kurām gūstu atziņas. Šobrīd man ļoti interesē fantāziju grāmatas, bet varbūt pēc desmit gadiem es lasīšu grāmatas par romantiku. [..]

Katrai grāmatai ir savs stāsts, kādu autors izveidojis, – vai nu tas būtu bēdīgs, priecīgs vai kaut kas nesaprotams. Un

katrs lasītājs ir īpašs un neatkārtojams, tāpat arī viņa izvēlētās grāmatas. Mums nevajadzētu citam citu izsmiet par to, ko citi lasa, bet gan ļaut izbaudīt savu lasāmo. [..]

Katrīna Grote,
Mazsalacas vidusskolas
7. klase

Kopš sevi atceros, man mamma ir ļāvusi spēlēties ar grāmatām. Viņa man tās ir dāvinājusi un lasījusi pa vakariem. Vienmēr ļoti saudzīgi izturējos pret tām, tāpēc man bieži tika ļauts spēlēt bibliotēku, grāmatas visas izsniegt maniem iedomu apmeklētājiem un tad savākt atpakaļ. Protams, arī vecākiem bija jāapmeklē mana bibliotēka.

[..] Katru paņemot rokās, nāk prātā notikums vai cilvēks, kas to man ir dāvinājis. Daudzās ir īpaši ieraksti ar vēlējumiem. Tas palīdz glabāt atmiņas.

No bērnības man ir patikusi vēsture. Tētis man pa vakariem pat ir lasījis vēstures grāmatu. Ko es no tās sapratu? Reizes trīs viņš pārlasīja, kamēr manā mazajā prātā sāka veidoties kādas sakarības par bijušajiem notikumiem. Viena šāda grāmata par vēsturiskiem notikumiem ir īpaša – par manas pilsētas vēsturi. Ai, cik lepna es jutos, kad saņēmu to dāvanā! Tiklīdz atvēru grāmatas vāku, jau bija tur, kur dzīvojuši cilvēki pirms vairāk nekā simts gadiem. Es redzēju, kā viņi svinēja svētkus, kādas dziesmas dziedāja. Es varēju paiet viņiem blakus

un redzēt, kas ir bijis tik svarīgs manu vecvecāku vecākiem.

Man patīk lasīt arī latviešu tautas pasaku un ticējumu grāmatas. Arī minēt mīklas. Mēs tās minam, kad izbraucam ar ģimeni, lai sāisinātu ceļā pavadīto laiku. Minot tā aizraujamies, ka sākam paši izdomāt savas. Visinteresantākās mīklas izdomā mana mazā māsiņa. Nevienš tās nevar atminēt. Man ir vairākas tādas pasaku, mīklu un ticējumu grāmatas. Doma, kas tur pateikta, ir dzīva arī šodien. Cilvēki agrāk ir bijuši ļoti vērīgi. Pat man nākas piekrist tiem ticējumiem, pasaku pamācībām, kas tur uzrakstītas. Laba grāmata ir kā skolotājs, kā draugs. Var palīdzēt pat ar padomu. [..]

Ir vēl viena. Šī grāmata nav ne ar ko īpašāka par pārējām, ja uz to tikai paskatās. Katrā lapaspusē tikai četras rindiņas. Man šo grāmatu uzdāvināja mamma, kad vēl tikko biju iemācījusies lasīt, lai garie teksti mani nenobiedētu. Bet, kad sāku lasīt... Mamma ar tēti uzmanīgi klausījās. Es lasīju to ļoti ilgi. Man bija grūti lasīt. Ne jau tāpēc, ka teksts būtu par garu, bet tāpēc, ka tas bija par mammu. Kopš tās dienas es to lasu, kad sadusmojos uz mammu. Joprojām man ir grūti šo grāmatu izlasīt līdz beigām, nu tā, vienā rāvienā. Es pat nevaru pateikt, cik reizes to jau esmu lasījusi, bet katru reizi notiek viens un tas pats. Šī grāmata jau gadiem palīdz uzturēt mīļas attiecības mūsu ģimenē. [..]

Marta Bruzgule,
Vijāņu vidusskolas 6.b klase

Aizkrist aiz grāmatu plaukta

Vakaros vai rītos, kad gulēju blakus grāmatu plauktam, [...] mēdzu izvilkēt putekljainās grāmatas un pētīt tās. Tur bija visa tik daudz, ka tajā brīdī sāku apzināties savu nezināšanas apmēru. Un šādi mirkli manā dzīvē kļūst ļoti svarīgi, citādi var visu dzīvi nodzīvot, nezinot, ka nezinu. Un tas ir ļoti interesanti – atgriezties pēc desmit gadiem pie tiem pašiem grāmatu plauktiem, jo viņu mājās tādi ir vairāki, un saprast, ka jau tagad tajos redzu vai nu lasītas grāmatas, vai arī autoru vārdus, kurus esmu dzirdējis vai par kuriem esmu interesējies. [...]

Šovasar, kad apciemoju ģimenes draugus, viņu mājās bija sadzimuši mazi kaķēni. Viens no kaķēniem aizkrita aiz kāda no iepriekš minētajiem plauktiem. Kaķu mamma histēriski ņaudēja, pārējie bērni izmantoja izdevību un devās brīvsolī, aizkritušais kaķēns brēca kā traks. Centāmies šo grāmatu plauktu pabīdīt malā, taču tajā bija tik daudz gudrības, ka tas bija praktiski neiespējami. Nezinu, vai mums palīdzēja kaķu Dievs, bet mums izdevās pabīdīt maksimāli piekraukto plauktu ar grāmatām un atbrīvot mazo kaķēnu. Tāpat arī mani draugi un apkārtējā vide ceturtajā klasē sāka mani atbrīvot no lielās tumsas, un tā sākās mans ceļš grāmatu pasaulē.

Līdz ceturtajai klasei man lasīšana saistījās ar mokām un neizdošanos.

Skolā bija jālasa uz ātrumu (ļoti ceru, ka šis arhaiskais uzdevums vairs nav jādara, citādi apņemos iet politikā), un aiz lielā satraukumu juka vārdu galotnes, nejauši tika izlaista kāda rinda, un viss bija diezgan pabaisi. Nezinu vai šis ir sekas, bet es joprojām neprotu lasīt skaji, tas manī raisa stresu un bailes. Protams, tas nebija vienīgais kvantitatē balstītais uzdevums. Brīvlaikos bija jāizlasa noteikts vārdu skaits, nevienu neinteresēja tas, vai saprotu, ko lasu, vai vispār, kas ir tas, ko es lasu. Galvenais, lai ir izpildīts prasītais lielums, tad manā dienasgrāmatā pienācās skaista uzlīme.

Kā jau teicu, ceturtajā klasē viss mainījās, un, skrienot līdzī modei, sāku lasīt to, ko lasa mani draugi. Pirmā grāmata, kuru izlasīju, bija Džona Grīna „Meklējot Aļasku”, kuras lasīšana bija gana amizanta, jo labākā draudzene Aurēlija, stāstot par šo grāmatu, nepiemirsa izstāstīt arī grāmatas saviļņojošo un intriģējošo vidu, protams, arī beigas. Man ceturtais klases vecumam tika dots skaists stāsts, kuram diemžēl tika atņemts jebkāds pārsteiguma moments, bet, neskatoties uz to, šī grāmata man ļoti patika, izlasīju to pat vairākas reizes. Ar to arī pietika, lai pārdotu savu dvēseli „velnam” Džonam Grīnam, izlasīju arī pārējos viņa romānus, kuri bija iznākuši latviešu valodā. Heizelas un Augusta bēdu pilnais mīlas stāsts mani sagraīva, lika man raudāt, arī smieties, un, protams, nopirkt filmas kompaktdisku.

Piektajā vai sestajā klasē sāku apzināties grāmatu lielisko dabu. Sāku regulāri apmeklēt grāmatu veikalus, nesmādēju ne tikko izdotās grāmatas, ne nocenotās. Biju viegli ietekmējams lasītājs bez jebkādām prasībām un kritērijiem. Septītajā klasē man īpaši mīļas bija grāmatas par cilvēka psiholoģiju, bet astotajā klasē lasīju par metafiziku. Atceros, ka ķīmijas skolotājs stundas laikā man atņēma grāmatu, jo nedarīju to, kas prasīts. Pēc stundas viņš man teica, lai pārāk neizraujos ar šāda veida literatūru; tagad lieliski saprotu, ko viņš ar to domāja. Grāmatas lielākoties iegādājos vietējā grāmatnīcā, jo biju sliktās attiecībās ar mazpilsētas bibliotēku. Vienmēr aizmirsu aiznest grāmatas prasītajā termiņā, pēc tam kautrējos nest atpakaļ, tad man zvanīja un prasīja, vienmēr izlikos naivs un tēloju, ka nezinu, par ko viņi runā, lai gan labi zināju par grāmatu, kuru biju aizmirsis nodot. Lai nu kā, tas vienmēr beidzās ar kavējuma naudas maksāšanu un atziņu, ka manu anarhisko dabu nespēj iegrozīt bibliotēku sistēma. Lielu daļu savas pusdienu naudas iztērēju grāmatās, māte saprotamu iemeslu dēļ ar to nebija apmierināta, taču tā sāka veidoties mana vērtību sistēma. Devītajā klasē kavējos atmiņās, kā, mazs būdams, skatījos, kā Erkils Puaro un Mis Mārpla atklāj slepkavības, un „iekritu” kriminālromānos. Bet pamazām sāku interesēties par labu literatūru. Pašizaugsmes grāmatas un sēnalu

literatūra tika pastumta malā, pirmo reizi veikalā ieraudzīju žurnālu „Rīgas Laiks”, sākās mana mazā revolūcija, kura manu nezināšanu padarīja arvien lielāku. [..]

Nevēlos uzskaitīt grāmatas, kuras man svarīgas, jo man šķiet, ka nevar izcelt vienu darbu, tā kā aiz tā stāv vesels grāmatu plaukts, kas mani līdz tam novedis. Tāpēc man pagaidām arī nav mīļākās grāmatas, jo izcelt vienu ir neiespējami. Vienas grāmatas izlasīšana bieži vien mani noved pie nākamās, nākamās grāmatas izlasīšana labāk palīdz saprast vēl nākamo. Visu septembri un oktobra pirmo pusī es sevi motivēju ar to, ka tad, kad pienāks brīvlaiks, izlasīšu grāmatu, kuru vasarā neskaitāmo darbu dēļ nepaguvu izlasīt. Ir darbi, kuri vienā elpas vilcienā jāizdzīvo no vāka līdz vākam, manu šī rudens sajūtu noteikti raksturos brīvlaikā piedzīvotie „Simts vientulības gadi”, kurus gan vēl neesmu izlasījis līdz galam, bet jau tagad jūtu, ka šī grāmata man ir ļoti svarīga.

Arvien vairāk saprotu, ka neko nesaprotu, un šī sajūta mani mēdz dzīt izmisumā. Es arvien vairāk apzinos, cik svarīga man ir literatūra un kultūra vispār, tāpēc cenšos ielīst arvien dziļāk grāmatu plaukta nostūros, aizkrist aiz tā, turēt savas durvis un logus atvērtus vai pat ļaut grāmatu plauktam uzgāzties man virsū, lai tā glabātais viedums ieplūst manī un pieceļ kājās.

Daniels Kevins Berkans,
Valmieras Pārgaujas Valsts ģimnāzijas
12.a klase

Sākumā mana dzīve nebija diez ko interesanta – vienuļš stāvēju [...] skaistā istabā un glabāju dažādas ikdienišķas lietas, bet tad kādu dienu es nonācu mazas, gadu un pāris mēnešus vecas, meitenītes istabā. Man tika uzticēts sargāt visdažādākās bērnu grāmatas. Tās galvenokārt bija ļoti krāsainas, skaistas, burti tajās bija ļoti labi saskatāmi. Atceros, kā mazā meitenīte, tikko no rīta pamodusies, parasti iesaucās: „Gaišs, gāmata, lasīšu!” Pirmoreiz to izdzirdot, šie vārdi manī izraisīja neticību – kā gan tāda knīpa var tā teikt, pat nepazīdama burtus! Viņa taču ar savu neuzmanību tikai saplēsis kādu no manā gādībā esošajām grāmatām! [...] Izbrīnīts vēroju, cik uzmanīgi meitene paņēma grāmatu un sāka lēnām, aiz stūriša šķirstīt lapas, uzmanīgi veroties grāmatā tā, it kā jau tiešām prastu lasīt.

Kamēr meitenīte vēl bija maza, gādāju gan par krāsojamām grāmatīņām, gan spēļu grāmatām. Taču mazā meitene visbiežāk pāršķirstīja pasaku un dzejoļu grāmatas, „Draiski dzejoliši” tolaik bija viena no mīļākajām manas saimnieces grāmatām. Ar interesi klausījos dažādos stāstus, ko meitenītei lasīja priekšā, kā arī tos, ko viņa pati „lasīja”.

Meitene pa īstam iemācījās lasīt tad, kad viņai bija pieci gadiņi, un es nekad vairs nevarēju apšaubīt meitenes mīlestību un rūpes par savām grāmatām.

Reiz dzirdēju, kā mazā meitene, nu jau būdama skolniece, stāstīja savai

mammai par atgadījumu skolā, kad viņa sastrīdējusies ar saviem klasesbiedriem. Viņi nebeiguši vien runāt par to, cik lasīšana esot muļķīga un ka tā esot lieka laika tērēšana. Viņiem daudz labāk patīkot spēlēt datorspēles. Mana meitene to klausījusies, mēģinādama paturēt savas domas pie sevis, līdz vairs nevarējusi ilgāk paklausīties tādas runas. Viņa iesaukusies: „Paši jūs esat muļķīgi!” Ja mana meitene zinātu, cik lepns par viņu es biju, to dzirdot! Šis notikums vēlreiz pierādīja to, cik daudz meitenei nozīmē lasīšana.

Kļūstot par skolniecei, grāmatu pamazām saradās aizvien vairāk. Meitene iemīļoja aizvien jaunas grāmatas – F. H. Bērnetas „Princesīti” un L. Kerola „Alises piedzīvojumus Brīnumzemē”. Jaunas grāmatas visbiežāk ieradās pie meitenes viņas jubilejās vai citās īpašās dienās. Ja meitenei tika uzdāvināta kāda dāvanu karte, par to visbiežāk tika pirktas grāmatas.

Bieži pie manis paviesojās arī grāmatas, kas atceļojušas no bibliotēkas. Tās ieradās, kādu laiku pie mums palika, lai izstāstītu man un meitenei savus stāstus, tad devās atkal atpakaļ uz bibliotēku. [...] Dažreiz grāmatu lapās kāds lasītājs bija aizmirsis autobusa biļeti, konfekšu papīriņu vai grāmatzīmi. Bija tik interesanti papļāpāt ar bibliotēkas grāmatām, viņas taču tik daudz bija piedzīvojušas, jo viesojušās tik daudzās mājās un iepazinušās tik daudz lasītāju!

Un tik daudz grāmatplauktu viņas bija satikušas! Kāda grāmata bija tik jauna, ka vēl joprojām patīkami smaržoja pēc tipogrāfijas. Arī grāmatas lapas bija mirdzoši baltas. Gadījās arī, ka kāda no grāmatām palika manā aizgādībā uz visiem laikiem, piemēram, nelielā, taču biežā un saturīgā „Enciklopēdija.” Nē, nē, mana meitene to nenočiepa! Šo grāmatu meitene saņēma kā apbalvojumu par centību lasīšanas konkursā, kas noslēdzās ar uzvaru. Tāpat arī ieradās „Anna no Salas” – trešā grāmata meitenes ļoti iecienītajā grāmatu sērijā par Annu no „Zaļajiem jumtiem”.

[..] Dažas no savām grāmatām meitene atdeva bērnudārzam un skolai, lai tās varētu piecēt arī citus bērnus. Dažas reizes meitene arī samainīja izlasītās grāmatas pret citām, vēl nelasītām, grāmatu maiņas punktā. Kādas tik grāmatas neieradās no maiņas punkta! Pat Lauras Dreīzes „Pūķa dziesma” – viena no grāmatām, kas kādu laiku tikusi turēta mīļākās grāmatas godā! Es varēju justies ļoti laimīgs, jo atkal biju ieguvis jaunu, man ļoti patīkamu sabiedrību. [..] Meitenei vēl joprojām patīk pasakas, jo viena no viņas mīļākajām grāmatu sērijām ir Merisas Meijeres „Mēness hronikas”. Visās četrās sērijas grāmatās ir mūsdienīgas pasakas, kas risinās nākotnē. Grāmatās aprakstītie stāsti atgādina par šīm klasiskajām pasakām: „Pelnušķīte”, „Sarkangalvīte un vilks”, „Salātlaiņa” un „Sniegbaltīte”. Vēl viena, pēc meitenes domām, tikpat

aizraujoša, pat vēl labāka grāmatu sērija, ir Rensoma Rigsa „Mis Peregrīnes nams brīnumbērniem”. Šīs grāmatas meiteni piesaistīja ar noslēpumainajām, savādajām fotogrāfijām, kas papildina grāmatu tekstu. [..]

Esmu grāmatplaukts un zinu, ka grāmatas man, tāpat kā manai meitenei, būs svarīgas vienmēr. Lasīšana izmaina cilvēku, taču nekad sliktā vai nepareizā veidā. Lasīšana iedvesmo mūs aizvien kļūt labākiem.

Elīza Evelīna Pētersone,
Trikātas pamatskolas
9. klase

Mūsu ģimenes grāmatplauktā ir aptuveni simts grāmatu. [..] Tās pārskatot, atklājas mūsu ģimenes intereses. Plaukts glabā grāmatas par aušanu, adīšanu, tamborēšanu un izšuvumiem, no kurām var smelties labus padomus. Šīm grāmatām ir daudz gadu, jo tās ir pirkusi mana vecvecmāte Velta. Viņai pieder arī senā pavārgrāmata „Latviešu ēdieni” un dažādas ārstniecības augu grāmatas, kuras izmantojām arī šogad.

Mana vecmamma interesējas par lopkopību un lauksaimniecību, tāpēc plauktā atrodamas šāda satura rokasgrāmatas. Mamma visbiežāk grāmatplauktā meklē padomus par puķu audzēšanu.

No mājas grāmatplaukta esmu izlasījusi kādas trīsdesmit grāmatas. Mīļākie stāsti ir par dzīvniekiem,

Aļona Novika, Jūrmalas mākslas skolas 2. klase

piemēram, „Samsona ceļojums” un „Lesija atgriežas mājās”. Tās es dažreiz pārlasu. Vēl man patīk pētīt „Pasaules ģeogrāfijas atlantu” un lasīt latviešu tautas pasakas, jo tās beidzas laimīgi.

Grāmatas ir kā sirsnīgi draugi. Mūsu grāmatplauktā putekļi nekrājas, krājas tikai jaunās grāmatas.

Amanda Švirkste,
*Dzelzavas pamatskolas
6. klase*

Reiz biju ciemos pie drauga. Viņam ir milzīgs grāmatu skapis ar [..] jebkura žanra grāmatu izvēli. Es ieraudzīju vienu pievilcīgu grāmatas vāku un nolēmu paskatīties. Grāmatas nosaukums bija „No dziļuma”. Es atvēru to un sāku lasīt. Minūtes skrēja kā sekundes. Biju izlasījis jau 4 nodaļas un nepamanīju, ka draugs bija pabeidzis savu darbu. „Ko lasi?” draugs jautāja. Mēs sākām apspriest grāmatu, un draugs pateica, ka viņš to ir izlasījis jau vairākas reizes. Tā ir interesanta grāmata ar saviem noslēpumiem. Viņš teica, ka grāmatas turpinājums drīzumā nonāks pārdošanā un viņš obligāti to nopirks. Es lūdzu viņam, lai aizdod man šo grāmatu izlasīt. [..]

Man arī ir diezgan liels grāmatplaukts. Tur ir grāmatas, sākot ar bērnu pasakām un beidzot ar labākajiem bestselleriem. Daudz no bērnības es neatceros, bet

joprojām nevaru aizmirst pirmo grāmatu, kuru vecāki man uzdāvināja dzimšanas dienā. Tā bija „Mazais spociņš”. Vācu rakstnieka Otrfrīda Preislera pasaka par senās pils spoku, kas negaidīti kļūst par dienas radījumu un ir spiests pastāvīgi satīties ar cilvēkiem. Man šķiet, ka es nekad neaizmirsīšu šo grāmatu.

Pēc šīs dāvanas es sāku iegādāties grāmatas. Tās bija dažādu žanru: fantastika, detektīvi, melodrāmas, enciklopēdijas. Kaut kas man patika vairāk, kaut kas mazāk. Viss ir atkarīgs no noskaņojuma, bet melodrāmas man ne īpaši patīk, fantastika – otrādi. Fantastika ir žanrs, ar kuru var iztēloties pasauli un lietas, kā vēlies. Detektīvos man patīk minēt mīklas. Enciklopēdijās var atrast kaut ko jaunu un interesantu par cilvēku, kosmosu, planētu, aizvēsturisko laiku.

Brīvajā laikā es lasu manas meitenes dāvināto grāmatu „Simts”. Pirms grāmatas lasīšanas noskatījos seriālu, kuram ir 7 sezonas, un tas mani ieinteresēja. Tas ir sižets, kurš mainās visā seriāla gaitā, ko nevar pateikt ar vārdiem, tas ir jāredz. Diemžēl daudzi galvenie varoņi mirst, viņu vietā nāk jauni. Grāmatā sižets sāk mainīties uzreiz – citi vārdi, lietu apraksts, situācijas, bet tas nebojā neko, pretēji, pievieno kaut ko jaunu un neparastu. [..]

Igors Boļšakovs,
*Rīgas 65. vidusskolas
12.a klase*

Mans grāmatu plaukts jau kopš bērnības ir viens no maniem izziņas avotiem. Grāmatas mani ir mācījušas, attīstījušas prātu, veicinājušas radošumu un iztēli. Daudzās pasaku grāmatas, bērnu, kā arī pieaugušo enciklopēdijas ir rotājušas manu grāmatu plauktu kopš agra vecuma. Jau bērnībā esmu mīlējis izziņāt pasaules vēsturi un faktus par valstīm un to galvaspilsētām. Ģimenē esam čakli lasītāji, īpaši mana mamma, kas lasa grāmatas gandrīz katru dienu.

Laika gaitā ir mainījušās manas intereses, tādēļ grāmatu plaukts ir kļuvis plašāks. Daudzas grāmatas no tām, kas bija mīļas un svarīgas mazotnē, piemēram, „Pasakas bērniem”, ir izņemtas un atdotas tālāk citiem bērniem, bet krietni vairāk ir nākusi klāt izziņošā literatūra un biogrāfiski stāsti. Mūsu ģimene uzskata, ka viena no vērtīgākajām dāvanām ir laba grāmata, tādēļ bieži esmu tās saņēmis gan dzimšanas dienās, gan vārda dienās un citos nozīmīgos svētku pasākumos, kā arī pats esmu pircis tās un izvēlēties. Arī savā pamatskolas izlaidumā tiku pie skaistas grāmatas, ko man uzdāvināja vectēvs. Tās nosaukums „Neaizmirstamas vietas, kas jāredz, kamēr dzīvo”, kas ir kā pamudinājums ceļot un apmeklēt šos dažādos, skaistos un interesantos pasaules nostūrus. Tā kā vectēvs arī ir liels grāmatu lasītājs un labas literatūras cienītājs, viņš manu grāmatu plauktu ir papildinājis arī ar tādām grāmatām kā „Mežu zemē Latvijā”, ko sarakstīja

Imants Ziedonis un Rimants Ziedonis, Gunta Eņiņa „100 dižākie un svētākie” un citām, kas vairāk stāsta par dabu un tās varenumu. Turpretī mans tēvs bija liels vēstures mīļotājs un man ir dāvinājis tādas grāmatas kā „Kalnā bija stalta pils”, kur ir aprakstīti Latvijas pilskalni un to teikas, „Senlatviešu rakstības noslēpumi”, kas ir kā enciklopēdija par latviešu rakstības attīstības vēsturi un tās neatminētajām mīklām, un „Kuršu vikings”, tādā veidā cenšoties arī mani ieinteresēt vēstures izziņāšanā.

Daudzas grāmatas mani ir iedvesmojušas. Es neesmu aizrautīgs romānu un pasaku lasītājs, taču mani ļoti interesē patiesi stāsti par cilvēkiem un ceļošanu, tādēļ pārsvarā lasu biogrāfijas, autobiogrāfijas un izziņošus rakstus par ģeogrāfiju, vēsturi, pasauli. Viens no maniem iemīļotākajiem žanriem ir biogrāfijas. Daži izlasītie biogrāfiskie stāsti ir radījuši aizraušanos ar dejošanu, veselīgu uzturu un godprātīgu attieksmi pret dabu un apkārtējo vidi. Viena no manām mīļākajām grāmatām ir „Moonwalker”, kas ir Maikla Džeksona autobiogrāfisks stāsts, kurā atklājas viņa dzīves ceļš, kas nebūt nav bijis viegls. Stāsts par cilvēku, kas nu jau ir leģenda, par to, kā viņš kļuva par pasaules apbrīnotu dziedātāju un dejojāju. Šī grāmata mani ir iedvesmojusi uz radošu aktivitāti, cieņu pret citiem cilvēkiem. Turpretim šīs grāmatas citāts, kas ir palicis atmiņā, – „treniņš padara perfektu” –, nu ir viens no manas dzīves moto. Izlasot šo

grāmatu, man ir mainījusies domāšana un attieksme pret dzīvi.

Ieejot svešā mājā un apskatot šīs mājas grāmatu plauktus, var diezgan labi un precīzi izsecināt, kādi cilvēki tur mīt, kādas ir viņu intereses, par ko viņi domā, kas viņiem ir svarīgs. Grāmatu plaukta sastāvs izsaka daudz par cilvēka personību. Spriežot pēc tā, kas ir manas ģimenes grāmatu plauktos, – esam kultūras, vēstures un mākslas mīļotāji, veselīga uztura piekritēji un ceļotāji. Uzskatu, ka grāmata vienmēr būs vērtība, neatkarīgi no tā, cik plaši vēl attīstīsies jaunās tehnoloģijas.

Haralds Alberts Zandersons,
*profesionālās izglītības kompetences
centra „Rīgas Dizaina un
mākslas vidusskola”
I kurss (10. klase)*

Mans grāmatu plaukts ir plašs un sens. Grāmatas mūsu ģimenei ir svētas. Jau vairākās paaudzēs tās tiek glabātas un papildinātas. Vecvecāku grāmatas man ir vairāk nekā simts gadus vecas, tās mūsu ģimenei ir mantojumā no mana vecvectētiņa.

Liels grāmatu lasītājs un izglītotais cilvēks pirmskara laikā bija mans vecvectētiņš. Viņš bija skolotājs un skolas direktors. Daudzas grāmatas viņš saņēmis kā dāvinājumu no toreizējā Latvijas Valsts prezidenta Kārļa Ulmaņa. Piemēram, 1914. gadā Rīgā izdotajā grāmatā „Domas par ateismu” ir ierakstīts – „Pateicībā

no Tautas vadoņa K. Ulmaņa Kosas Bedrukalna 1. pamatskolas vadītājam H. Ceplītim”. Šādas grāmatas, kas mūsu ģimenei ir īpašas, mēs glabājam vienā sekcijas plauktā. [..]

Vecvectētiņš ir piedzimis nabadzīgā zemnieku ģimenē, kur izglītības iegūšana bija sarežģīta un nepieejama. Tāpēc viņš, būdams skolotājs un vēlāk skolas direktors, palīdzēja izskolot daudzus nabadzīgu vecāku bērnus. Par to vecvectētiņu 1944. gada rudenī kā politiski represēto uz deviņiem gadiem izsūtīja uz Vorkutu, Sibīrijā. Pārlasot vēstules, kas saglabājušās manai ģimenei gan no tālās Vorkutas, gan no viņa bijušajiem skolēniem Latvijā, ir jūtama mīlestība pret valsti, zemi, ģimeni un izglītību. Vecvectēvs no tālās Sibīrijas 1946. gada 30. maijā raksta: „Lasiet, mani mīļie, lasiet visu, ko ir iespējams dabūt. Brīvos brīžus izmantojiet lietderīgi, grāmatu lasīšanai; grāmatas, kas Jums šķiet interesantas, lasiet otro, trešo reizi. Uzrakstiet arī man kā tētim, ko interesantu esat izlasījuši. Es Jums nevaru iedot neko, man ir jāgaida palīdzība no Jums. Jūsu saņemtās vēstules es pārlasu katru dienu, jo cita nekā man nav, tas ir vienīgais, kas mani notur pie dzīvības, rakstiet plaši un daudz! Mana alga ir 9 gadi, tātd ziniet, ka drīzāk uz neredzēšanos. Sieviņ, cik vien vari, rūpējies par dēlu nākotni – esi raksturā cilvēks, kādu es tevi esmu pazinis, nenokar galvu, viss Dieva ziņā. Veselībā turos, no sava svāra esmu zaudējis 17 kg – mums pašreiz taisās kokiem lapas plaukt, ir

diezgan pavasarīgs, strādāju veco darbu uz dzelzceļa. No skolas beidzamo sīkumu izvāc. Gaidīšu no Jums daudz jauku ziņu! Jūsu Uga.”

Grāmatu lasīšanu augstā godā ir turējusi arī mana vecmāmiņa. Viņa visu mūžu ir bijusi latviešu valodas un literatūras skolotāja, pēdējos gados strādāja arī sākumskolas klasēs. Vecmāmiņas grāmatu plaukts šobrīd ir pārceļojis uz mūsu māju. Šis grāmatu plaukts ir ļoti plašs ar dažādām romānu, dzejas, lugu, prozas un biogrāfiju grāmatām. Grāmatām ir izgatavoti speciāli grāmatu plaukti, kas aizņem mājās vienu telpu. Mamma grāmatas ir sakārtojusi pēc autoriem un nosaukumiem. Grāmatu plaukts ir tik plašs, ka varētu sacensties ar kādu mazāku bibliotēku. Manas vecmāmiņas grāmatu plauktā īpaša vieta ir mūsu novadnieka R. Blaumaņa grāmatām. Tie ir vairākās tirāžās izdotie autora Kopoto rakstu sējumi. Interesanti ir salīdzināt šos sējumus, kas izdoti ar aptuveni piecdesmit gadu pārtraukumu. Pateicoties vecmāmiņai, viņas aizrautībai lasīt rakstnieka R. Blaumaņa darbus, arī mana mamma ir ieguvusi savu vārdu.

Arī es esmu uzaugusi ar R. Blaumaņa grāmatām, jau gadiem piedalos rakstnieka literāro darbu konkursos, kur arvien plašāk un daudzpusīgāk iepazīstu rakstnieka darbus un biogrāfiju. Regulāri tiek pārcilāti R. Blaumaņa grāmatu sējumi, pārlasot un uzzinot arvien ko jaunu. Viena no manām mīļākajām grāmatām kopš bērnības ir Rūdolfa Blaumaņa pasaka

„Velniņi”. Pasaku esmu izlasījusi vairākas reizes. Pirmo reizi šo grāmatu izlasīju apmēram sešu gadu vecumā. Tagad pasaka manī raisīja pavisam citas domas. Visas velniņu nebēdnības es saskatu kā mācību turpmākai dzīvei. Arī mēs vēlamies kādreiz izdarīt ko labu, bet ne vienmēr tas izdodas. Citreiz, darot sliktos darbus, nav bijusi doma kādam izdarīt Jaunumu. Jaunākā grāmata, kuru izlasīju nesen, ir A. Kuzinas grāmata „Rūdolfa Blaumaņa valodas vārdnīca”. Pārlasot rakstnieces grāmatu, sapratu, kāpēc mani vienmēr ir saistījuši R. Blaumaņa darbi. Tā ir valoda, kas manai dvēselei ir tik tuva, varu teikt, mūsu ģimenei tuva. Šī grāmata ir nesen papildinājusi manu grāmatu plauktu. Ja man jautātu, kura ir mana mīļākā grāmata šobrīd, es to nevarētu pateikt. Katru reizi, izlasot kādu jaunu grāmatu, man iepatīkas kas jauns. Ja kādreiz domāju, ka man nepatīk vēsturiski romāni, dzejas grāmatas, tad tagad zinu, ka, iesākot lasīt, tās mani pārsteidz un ieinteresē. Tāpēc varu teikt, ka grāmatu plaukts aug un mainās reizē ar mani.

Mana mamma tagad jau trešajā paaudzē ir skolotāja, un es bieži savu bērnību pavadīju skolā. Skolā savu laiku īsināju, pārcilājot grāmatas plauktos. Radās interese par to, kas tajās ir rakstīts. Tā pamazām pašmācības ceļā lasīt iemācījos aptuveni četru gadu vecumā. Jau bērnudārzā brīvi lasīju. Kopā ar savu auklīti pirmsskolā un sākumskolā biju izlasījusi grāmatas gan no saviem,

gan no skolas bibliotēkas grāmatu plauktiem. Man ļoti paveicies ar auklīti, jo arī viņa ir liela grāmatu lasītāja. Mēs kopīgi lasījām grāmatas, divas reizes nedēļā devāmies uz pagasta bibliotēku tās apmainīt. Daudz laika pavadījām sarunās par un ap grāmatām. Biju tik ļoti aizrāvusies ar grāmatu lasīšanu, ka mani bieži nācās „atraut” no tās. Varu teikt, ka savu bērniību pavadīju princešu, troļļu un velniņu valstībā. Izsapņoju gan princešu dzīvi pilī, gan neaizmirstamos piedzīvojumus, kāpjot pa garo pupu debesīs, gan kā sērdienītei nolaižoties pazemē. Esmu bagāta, jo kopā ar grāmatām esmu apceļojusi tuvākas un tālākas zemes.

Ar gadiem mani pienākumi ir mainījušies, sāku nopietni aizrauties ar sporta dejām, dejuju vairākos deju kolektīvos tautiskās dejas un mācījos mūzikas skolā. Grāmatu lasīšanai laika ir palicis mazāk, jo pieaudzis ikdienas darbu apjoms. Bet vienmēr cenšos izlasīt kādu labu grāmatu, kas man ļauj atslābt no ikdienas rutīnas un steigas. Es bieži grāmatā meklēju sevi – uzskatu, ka grāmatas ir mūsu garīgās pasaules skolotājas. Grāmatu lasīšanas dēļ ir pilnveidojusies mana valoda un paplašinājies redzesloks, arī brīvāk varu izteikt un aizstāvēt savu viedokli. [..]

Ance Millere,
Ērgļu vidusskolas
12. klase

Kā atmiņu svece sirdī manā
Ir bērniības vakara stāsts.
Kur esi mana kāre?
Kur esi mana slāpe?
Nāc un vakara pasaku sāc!
Tur grāmatu atspulgos rimtos
Guļ izsmeļošs atklāsmju klāsts:
Tur platā Lielvārdes jostā
Ir ieausts Lāčplēša stāsts.

Sējot lodes Tīreļa purvāja dūksnā,
Apklust lūpas, kas brīvību teic;
Un dvēseles šai nāves dejā
Griež valsi – rīts ir vai nakts...
Bet, izjūtot svina garšu uz mēles,
Lūpas slaukot ar sviedriem, kas līst, –
Cauri dvēseļu puteniņiem skaudram
Kāds nomodā būs ik brīd'!

Būs nomodā tas par tautu,
Par kailo mirkli, kas graša nav vērts,
Un vienmēr eglaines zarā
Skanēs Tālavas taures balss!
Vējš nespēs Dzimtenes priedes
Tad kā trauslus salmiņus lauzt,
Ja vien sirds un dvēsele mana
Uz mājām kā Sprīdīti sauks!

Ak, Latvija, tu mana krāšņā daile,
Mans acuraugs un Svētā Gara laime;
Sarkanbalt' sarkanā tavi mati ir pīti,
Ar zilām neaizmirstulītēm pušķišos tīti.
Klausoties dzērvju rimtajās klaigās,
Kūtri actiņas aizverot ciet,
Skanot odai par Tēvzemi manu, –
Lasu rindas, kas sapņos man dzied...

Kārlis Gailums,
Madonas pilsētas vidusskolas
12.a klase

Laura Cimermane, Āgenskalna sākumskolas 3. klase

Grāmata – tā ir mana meditācija. Tās smarža – brīvības un neatkarības smarža – mani apbur. Grāmatas palīdz izdzīvot tūkstošiem dzīvju un paslēpties no realitātes, un ļauj iepazīt pašam sevi.

Ja es jūtos bēdīga, dusmīga, priecīga, es vienmēr paņemu rokās kārtējo romānu. Mans grāmatplaukts visiem stāsta, ka esmu nelabojama romantiķe. Te ir grāmatas par mīlestību, kas ir visas

dzīves atslēga. Jā, es patiešām uzskatu – ja cilvēki patiesi viens otru mīl, tad nekas nespēj stāties viņiem ceļā. Viņu mīlestība uzveiks jebkurus pārbaudījumus, ko dzīve uzliks. Lasot grāmatas, saprotu, ka tajās var ieraudzīt dzīvi, kādu gribētu sev. Autori, kuru grāmatas ieteiktu izlasīt ikvienam, ir Džeina Ostina, Emīlija Brontē, Anna Toda, Dženifera Nivena, Džons Grīns u. c. Es pati savā dzīvē esmu tik daudzas reizes padevusies, tādēļ ka mani pievilī cilvēki,

taču grāmatas iedrošina – īsta mīlestība patiešām eksistē. Dzīves notikumi nav beigu punkts galvenā varoņa dzīvē, bet daudzpunkte, kurai paši izvēlamies pielikt punktu vai ne. Anna Toda savas grāmatas beigās rakstīja: „Pēc visiem piedzīvojumiem mums tomēr izdevās. Lai cik atšķirīgi mēs būtu, mūsu dvēseles ir no vienas vielas.”

Es sevi uzskatu par grāmatu mīlētāju. Par personu, kura būs gatava paslēpties no pasaules, lai tikai palasītu un nomierinātu prātu. Pateicoties grāmatām, es noticēju, ka mīlestība pastāv. [..]

Luīze Špaka,

*Liepājas Raiņa 6. vidusskolas
11. klase*

[..] **M**ans grāmatu stāsts sākās 4 gadu vecumā. Lasīšana jau no agras bērnības ir mans vismīļākais vaļasprieks. Pirmā grāmata, ko izlasīju, bija Kārļa Skalbes „Pasakas”, un, laikam ejot, mans plaukts arvien vairāk piepildījās ar pasaku grāmatām. Atceros, kad kārtējo reizi devos uz bibliotēku pēc nākamās pasaku grāmatas, vietējā bibliotekāre man teica: „Agnese, man jau tev vairs nav, ko iedot, tu esi izlasījusi visas pasaku grāmatas.” Maziņai man ļoti patika domāt, ka esmu tas galvenais varonis grāmatā, ko lasu, un dzīvoju to pasakaino dzīvi, daudz fantazējot un izdomājot savu stāstu. Jā, šajā laikā es arī pati sāku rakstīt savas pasakas.

Kad paaugos, es lasīju bērnu literatūru un stāstus. Man ļoti patika zviedru rakstnieces Kristīnas Olsones mistiskie stāsti, kā arī daudzu latviešu autoru grāmatas. Piemēram, Lindgrēnes „Grāmata par Pepiju Garzeķi”. Man neprasīja ilgu laiku, lai izlasītu grāmatu, jo to lasīju gan no rītiem pirms skolas, gan pēc skolas, arī, ejot gulēt, vēl paspēju izlasīt pāris lappušu. Tādēļ bibliotekārei man bija jāpalīdz atrast interesantas grāmatas pat vairākas reizes nedēļā.

Šobrīd es lasu daudz nopietnākas grāmatas. Romānus, noveles, detektīvus un bestsellerus, vairāk analizējot un jūtot līdzīgi katram teikumam. Man ļoti patīk Džūdas Devero grāmatas, kas māca par mīlestību, Kerijas Drūrijas grāmatas, kas ļauj ieraudzīt dzīves skarbo pusi.

Augot man pašai, ir pilnveidojies arī mans grāmatu plaukts. Es to neparko nemainītu, jo katra grāmata man ir daudz iemācījusi. Katram iesaku veidot savu grāmatplauktu un ieklausīties Karlosa Ruisa Safona citātā:

„Vai taisnība, ka tu neesi izlasījis nevienu grāmatu?”

„Jā, grāmatas ir garlaicīgas.”

„Grāmatas ir spoguļi: tajās var redzēt tikai to, kas jau ir tevī pašā.”

Agnese Bērziņa,

*Gulbenes novada vidusskolas
10. klase*

Pēc grāmatplaukta var spriest par to, kāds ir tā saimnieks. Aplūkojot grāmatplauktu, var ielūkoties cilvēka garīgajā dzīvesstāstā. Tāpat kā pasaulē nevar atrast divus vienādus cilvēkus ar vienādiem uzskatiem un identisku domāšanu, nevar atrast arī divus vienādus grāmatplauktus.

Protams, katrā grāmatplauktā rotaļājas jaukā un neaizmirstamā bērniņa, kas ir pilna ar krāšņām bildēm, kuras dod vaļu plašai iztēlei. Bērniņa sadaļa visā plašajā grāmatplauktā, ko sauc par dzīvi, ir ļoti nozīmīga. Manas pirmās nozīmīgākās grāmatas bija „Brālītis un Karlsons, kas dzīvo uz jumta”, „Šarlotes tīkls”, „Grāmata par Pepiju Garzeķi” u. c. Katra grāmata lika pamatus manai domāšanai tālākajā dzīvē. Karlsons iemācīja to, ka nav nozīmes, ko citi par tevi domā, un ir jādzīvo tā, kā pats vēlies. Šarlote pierādīja, ka draugi var kļūt par ģimeni. Pepija parādīja, cik stipra ir tēva un meitas mīlestība. To, cik daudz nozīmē draugi un cik liela nozīme ir ticībai un cerībai. „Pepija” bija mana mīļākā grāmata. [..]

Mazliet vēlāk mans grāmatplaukts kļuva plašāks, tieši tāpat kā mana domāšana. Plauktu papildināja tādas grāmatas kā „Harijs Poters”, „Bada spēles”, „Nārnijas hronikas” u. c. Uzsākot skolas gaitas, lielu daļu no šīm Dž. Roulingas, S. Kolinsas, K. Lūisa grāmatām mani pamudināja lasīt klasesbiedri. Visi runāja par šīm grāmatām un to, kas tajās ir noticis, kas notiek un kas vēl tikai varētu

notikt. Intriga, gaidot jaunas grāmatas iznākšanu un pēc tam lasot grāmatu, bija neaprostāma. Visi gribēja tās izlasīt pēc iespējas ātrāk, lai remdinātu savu ziņkāri. Šīs grāmatas ievilka mani tik dziļi, ka dažreiz viss saplūda kopā. Grāmatu personāži bija kā mani draugi, un bija sajūta, ka tie man ir blakus katru mīļu dienu. Tieši šīs grāmatas lika saprast, ka fantāzijai nav robežu, taču tās arī palīdzēja nošķirt savas fantāzijas no realitātes. Pēc šo grāmatu izlasīšanas man likās, ka nu mana bērniņa ir galā un laiks ir pievērsties kam nopietnam.

14 gadu vecumā izlasīju Šarlotes Brontē grāmatu „Džeina Eira”. Tā ir mana mīļākā grāmata. Esmu to izlasījusi neskaitāmi daudz reižu. Miers, kas mani pārņēma, paņemot šo grāmatu rokās, ir neaprostāms. Tas ir stāsts par mīlestību, kas ir gājusi cauri ugunij un tumsai, bet beigās nonākusi gaismā, kur valda miers un satiecība. [..]

Pašlaik mani visvairāk saista autobiogrāfiskais žanrs. Dažreiz pēc grāmatas izlasīšanas mani uzskati par konkrēto cilvēku ir mainījušies. Viena no manām mīļākajām grāmatām ir Inetas Meimanas darbs „Nepalikt vienai tumsā. Nora Bumbiere”. Pateicoties šim stāstam, es iepazinu Latvijā pazīstamās dziedātājas Noras Bumbieres, kurai piemita unikāls balss tembrs, personību.

Grāmatplaukts atklāj cilvēka personību. Pateicoties tam, cilvēks ir lasāms kā atvērta grāmata. Protams, mana

grāmatplaukta saturs mainās kopā ar mani, bet viss iepriekš lasītais paliek turpat un nekur nepazūd. Atskatoties uz iepriekš lasītajām grāmatām, mani pārņem kāda īpaša sajūta, kas manī rezonē sen aizmirstas emocijas un atmiņas. Tāpēc var teikt, ka grāmatplaukts – tā esmu es. Ar košiem bērniības stāstu, piedzīvojumu romānu un fantāziju atbalsīm. Veidojot savu grāmatplauktu un pievienojot tam klāt jaunas grāmatas, es pilnveidoju pati sevi.

Viktorija Jansone,

*Liepājas Raiņa 6. vidusskolas
11. klase*

Šajā karantīnas situācijā cilvēki sākuši lasīt grāmatas, un tajā [..] skaitā daudzi jaunieši. Pat es dažreiz domāju par grāmatu lasīšanu, bet kaut kā tas neizdodas. Grāmatas ir domātas, lai attīstītu un uzlabotu jūsu runas līmeni un inteligenci, jo jūs izlasāt daudz interesantu un jaunu vārdu.

Manā istabā ir grāmatu plaukts, un tas tur ir bijis kopš bērniības. Bērniībā izvēlējos, kuru grāmatu mēs ar vecmāmiņu lasīsim man vakarā, kā arī izvēlējos, kuru grāmatu izmantosim, lai mācītos jaunus skaitļus un vārdus, bet tagad tieši tāpat dara mana māsa.

Man šķiet, ka tad, kad man vai manai mātai būs bērni, paliks tās pašas grāmatas, un bērni no manas ģimenes mācīsies vai lasīs no tām.

Grāmatas ir stāsts katrai ģimenei, un šīs grāmatas pāriet no paaudzes paaudzē. Es nevēlos dāvināt šīs grāmatas kādam, kuru nepazīstu, it īpaši tagad, kad grāmatas cilvēkiem vairs nav tik svarīgas, un viņi vienkārši apskatīs un noliks plauktā.

Dažiem grāmatas ir motivācija un iedvesmas avots. Man tagad grāmatas nav tik svarīgas, jo viss ir internetā. Diemžēl es neatrodu laiku, lai meklētu grāmatās informāciju.

Tomēr katru reizi, kad eju gar savu plauktu vai paņemu lietas no skapja, grāmatas ir man acu priekšā, dažreiz uz tām skatos un lasu to nosaukumus, un atceros savu bērniību. Vai arī, kad dzirdu, kā vecmāmiņa manai mātai lasa pasakas no šīm grāmatām, atceros sevi bērniībā un pasmaidu.

Žēl, ka tagad grāmatas nav tik svarīgas kā internets, tomēr katram būs savs grāmatu plaukts arī pēc 10 vai pat 15 gadiem, jo grāmatas ir vēsture, un tās tiek nodotas no paaudzes paaudzē. Un grāmatas dzīvos mūžīgi, neatkarīgi no tehnikas sasniegumiem.

Artjoms Butorins,

*Rīgas Daugavgrīvas vidusskolas
12. klase*

Grāmatām un literatūrai manā dzīvē ir liela nozīme. Dažādu autoru grāmatas lasu bieži, to var arī secināt pēc mana kuplā grāmatplaukta. Lasot grāmatas, laiks paskrien ļoti ātri. Tās liek aizdomāties par sevi, dzīvi un sniedz man pozitīvas, jaunas emocijas un sajūtas. Arī man pašai patīk rakstīt dažādus literārus darbus, dažkārt ar tiem pārsteidzu arī savus ģimenes locekļus.

Lai gan vairāk ir pieejami ārzemju autoru literārie darbi, man tuvākas ir latviešu autoru grāmatas. Mana vismīļākā grāmata ir Māra Zālītes „Pieci pirksti” un tās turpinājums „Parādīzes putni”. Šajās grāmatās ir stāstīts par rakstnieces dzīvi gan Sibīrijā, gan Latvijā, atbraucot no Sibīrijas, no bērna skatpunkta. No šīm grāmatām es guvu daudz dažādu atziņu. Katru reizi pārļausot iegūstu arvien bagātīgākas emocijas un atklāju detaļas, kas lasot iepriekš ir palikušas nepamanītas. Grāmata liek novērtēt to, cik daudz cilvēkam ir dots. Uz mirkli var atgriezties bērnībā un to kārtīgi izdzīvot. Galvenā varone Laura atgādina par vērtībām, kuras, iespējams, ir piemirstas. Grāmata liek man labāk izprast tā laika vēsturiskos notikumus. Es domāju, ka katram cilvēkam būtu jāizlasa šī grāmata.

Pārskatot savu grāmatplauktu, tajā atrodu arī ārzemju autoru darbus, piemēram, Džeroma Deivida Selindžera grāmatu „Uz kraujas rudzu laukā” un Hārperas Lī grāmatu „Kas nogalina lakstīgalu”. Šīs grāmatas ir iemantojušas

pasaules atzinību, taču tās mani neuzrunāja. Mana visiecienītākā ārzemju autoru grāmata ir Ketrīnas Stoketas „Kalpone”. Stāsts risinās 1962. gadā ASV, kad sabiedrība ir sadalījusies divās daļās – baltajos un melnādainajos. Stāsta galvenās varones ir Eibilīna, Minnija un mis Skītere. Sievietes ir iecerējušas slepenu un bīstamu projektu, pārkāpjot laikmeta un vides radītos ierobežojumus. Šī grāmata man patīk, jo tajā tiek atspoguļots, ka cilvēku ārējais izskats neko nepasaka par cilvēku un nav nozīmes ādas krāsai, bet gan cilvēku darbiem. Grāmatā ir bagāta valoda, kuru vēl krāšņāku padara tulkojums latviešu valodā. Tā stāsta par patiesu draudzību un vēlmi palīdzēt cits citam.

Katra latvieša grāmatplauktā vajadzētu būt kādam dzejas krājumam. Dzeju nevar salīdzināt ar grāmatu lasīšanu. Tas ir īpašs process, kuram nav iespējams veltīt pāris minūtes. Latviešu autoru dzeja mani iedvesmo. Retāk mani interesē ārzemju autoru dzeja. Imanta Ziedoņa dzeja ir kas unikāls, it īpaši krājums „Taureņu uzbrukums”. Mans atklājums pēdējo mēnešu laikā ir Ārijas Elksnes dzeja un krājums „Kamēr vien saulgriezes ziedēs”. Ā. Elksnes dzejoļu izteiksme ir diezgan tieša, tajos nav pārāk daudz māksliniecisko izteiksmes līdzekļu. No šī krājuma man atmiņā ir palicis dzejolis „Pirms mums pasaule dziesmu lūgs”. Dzejoļa galvenā doma ir, ka nevajag runāt runāšanas pēc.

Viss skaistais notiek bez skaņas. Tukši vārdi nedod nekādu labumu. Kad kaut ko vēlamies teikt, nepieciešams labi apdomāt sakāmo, jo vārdos ir spēks. Nav vajadzīgs simtiem vārdu, ir vajadzīgi tikai daži, bet tādi vārdi, kuri dod cerību, iedvesmo un liek turpināt savu ceļu. Man patīk šis dzejolis, jo tas atspoguļo mūsu sabiedrību, kad tiek runāts daudz, lieki un ne par tēmu.

Šobrīd iepazīstu arī Rūdolfa Blaumaņa daiļradi, jo literatūrā bija jāizlasa divi R. Blaumaņa darbi. Tie man ļoti patika, tādēļ tagad esmu izlasījusi gandrīz visus viņa literāros darbus. Esmu novērojusi, ka galvenokārt tiek runāts par divām vērtībām – naudu un mīlestību. Īpaši man patīk Blaumaņa noveles un lugas. [..]

Grāmatas – tajās izteiktās dzīves gudrības un emocijas – ir ļoti svarīgas manā ikdienā. Uzskatu, ka ikvienam cilvēkam var atrast grāmatu, kas viņu aizraus. Nepieciešams tikai atrast īsto grāmatu atbilstoši interesēm. Grāmatas var aizraut ikvienu. Es ticu, ka latviešu grāmatu mantojums ar gadiem kļūs plašāks. Digitālās tehnoloģijas nekad nespēs aizstāt grāmatas un emocijas, kuras rodas, tās lasot. Uzskatu, ka grāmatas un literatūra būs mūžīga. Mans grāmatplaukts un arī redzesloks turpinās plašināties.

Līga Lapsiņa,
Cēsu Valsts ģimnāzijas
10.b klase

[..] **L**īdz ar mazo knīpu grāmatplauktā ieradās pirmās princešu, dzīvnieku un vēlējumu grāmatas. Nepagāja ilgs laiks, un meitene vēlējās ar tām iepazīties. Viņa varēja stundām sēdēt un šķirstīt grāmatas. Reizēm princeses kleitā parādījās caurums, ja viņa bija piegājusi pārāk tuvu grāmatas malai, vai arī dzīvnieku sētas žogā parādījās robs. Grāmatplaukts noskatījās un gurdi pasmējās, jo tas viss bija tikai uz labu. Viņš zināja, ka meitene atnāks arī nākamreiz, jo, ieraugot grāmatu, viņas acīs iemirdzējās kaut kas īpašs.

Gadiem ejot, plauktos parādījās arvien vairāk un vairāk iemītņieku, gluži kā zobi zīdaiņa mutē, tie ieradās bez ielūguma, taču bija ļoti gaidīti. Tā lēnām ieradās pirmās pasakas un teikas, kuras ieaijāja saldā miedziņā, lepns atsoļoja gailis, nesot rokās savu ābeci, bet Sprīdītis devās meklēt laimi. Meitene lasīja, un viņas atmiņu kamolā satinās arvien vairāk pasaku, stāstu un teiku. Grāmatplauktam ļoti patika uzņemt ciemos mazo viešņu, jo viņas vizītes aizbaidīja slinkos putekļus, kuri mēdza apsēsties un atpūsties uz plauktiem. Reizēm viņš maniņa, ka meitenei ir grūti izvēlēties, tad viņš pārlaida skatu iemītņiekiem un pavirzīja uz priekšu to, kurš ilgāku laiku bija slēpies ēnā.

Meitene sāka pieaugt, un princesēm nācās doties atpakaļ uz savu karaļvalsti, kura atradās aiz trejdeviņiem kalniem. Tad grāmatplauktam nācās ielūgt citus

viesus, kuri ar savu stāstu viņam labprāt pakavētu laiku. Drīz zelta zirgā atjāja Rainis, darbu uzsāka kaķīša dzirnavas, blēņodamies atskrēja velniņi un divas Lotiņas, un ciemos ieradās Anna no pašiem zajākajiem jumtiem.

Grāmatplaukts zināja, ka meitene drīz izlasīs visas grāmatas, viņam kļūs garlaicīgi, tāpēc viņš nesāka skumt, bet meklēja sev draudzeni. Ilgi nebija jāmeklē, jo drīz pie apvāršņa parādījās bibliotēka. Viņai bija lielāka dzīves pieredze un grāmatu bagātība, taču tas viņu nebaidīja, galvenās bija kopīgās intereses. Meitene bibliotēku bija ļoti iemīļojusi, jo tā palīdzēja iepazīties ar varoņiem, kuri meklē noziedzniekus, šķetina dzimtas noslēpumus vai arī atrod mūža mīlestību. Grāmatplauktu ļoti aizkustināja šī saikne, jo viņš zināja, ka tā nebeigsies ne nākamajā dienā, ne mēnesī, ne gadā. Bibliotēka un grāmatplaukts sūtīja viens otram ziņas, kuras tika nodotas ar meitenes palīdzību. Viņi runāja caur citu autoru vārdu rindām, taču tās spilgti atainoja viņu jūtas un domas, kuras klejoja apkārt. [..]

Šobrīd grāmatplaukts seko līdzī meitenes radošajam garam. Jau no mazotnes meitenei patika rakstīt dažādus stāstus. Bērnībā tās bija vienkāršas pasakas ar dažām ilustrācijām, kuras veidoja mazā meitene. Meitene kopā ar saviem sapņiem ir izaugusi. Reizēm viņš ir pirmais, kurš uzzina par varoņu stāstu līkločiem. Telpā iestājas klusums,

skan tikai sen pazīstamā meitenes balss. Stāstam izskanot, vecāku acīs parādās prieka asaras, jo viņi zina, ka katrs vārds ir nācis no sirds dziļēm. Grāmatplaukts var būt ļoti lepns, jo viņš ir redzējis, kā izaug šis brīnumš. [..]

Indra Peļša,

Madonas Valsts ģimnāzijas

11. klase

Mans grāmatplaukta stāsts ir saistīts ar manām interesēm un dzīves skatījumu. Iedvesmojoties un ņemot piemēru no saviem vecākiem, esmu izveidojusi savām interesēm atbilstošu grāmatplauktu, kurš var man palīdzēt skolā, sportā, kā arī rast dvēseles mieru dažādu autoru dzejas grāmatās. [..]

Mans grāmatplaukts var daudz ko pavēstīt personai, kura izdomās ieskatīties un atvērt grāmatplaukta durtiņas. Kas tad slēpjas manā grāmatplauktā, un ko tas var pavēstīt? [..]

Nekas nav brīnumaināks par grāmatu burvību, kas paveras aiz plaukta durvīm! Jā, esmu tikai plaukts, bet manī ir vērtības, kuras kāds spēj novērtēt. Nē, neesi jocīgs, es pats nerunāju, bet manas grāmatas gan! Šeit paveras īpatnēja aura, jo te ir gudrība, dvēseliskais miers, un te var rast atbildes uz visiem jautājumiem.

Uzziņas literatūras plauktā varu palīdzēt rast atbildes uz skolā nepiecie-

šamajiem jautājumiem. Man visvairāk patīk lielās, biezas un smagās enciklopēdijas – tajās slēpjas fakti pat par visneiedomājamākajām lietām: kāpēc debesis ir zilas, kāpēc varavīksnei ir septiņas krāsas, nevis desmit, un daudzi citi pārsteidzoši fakti.

Elīna Driķe

Bet kas tad tur? Tur ir plauktiņš pavārgrāmatām. Kuram gan negribētos ielūkoties grāmatā un rast iedvesmu, lai pagatavotu kaut ko garšīgu sev tuviem un mīļiem cilvēkiem? Mana saimniece visbiežāk izvēlas pagatavot kādu garšīgu našķi no pavārgrāmatas „Našķoties” – tajā tiešām ir lieliskas kūciņu receptes.

Bet tur zemāk ir atrodamas vārdnīcas. Ja gribi sākt runāt vāciski, tad man ir grāmata tieši tev.

Pasaku grāmatas? Jā, tās ir atrodamas šeit, jo ir tik patīkami atgriezties bērnības atmiņās un paņemt rokās arī mīļāko pasaku grāmatu, kuru pirms miega lasījusi mamma.

Bet ja nu jūties nesaprasts? Ja jūti, ka vēlies ar kādu parunāt, bet tomēr kaut kas attur? Tad man ir dzejoļu krājums, kuru mana grāmatplaukta īpašniece bieži vien paņem rokās un to pāršķirsta. „Piens un medus” – grāmata, kura tev ļauj aizdomāties un paskatīties uz sevi no cita skatpunkta.

Un, nē, manī nekrājās putekļi, un, nē, es neesmu nolietoto grāmatu plaukts, kurš ir pārbāzts. Es glabāju vērtības, kuras e-grāmatas nespēj nodot lasītājiem. Ar to mans stāsts beidzas, laiks atgriezties realitātē. [..]

Elīna Driķe,

Tukuma 2. vidusskolas
12.b klase

Grāmata – apdarinātos vākos iesiets pēc iedvesmas smaržojošs papīrs un melnās tintes čuksti uz tā. Tie nes stāstus, pasakas, dzeju un biogrāfijas, simtiem tūkstošu fantāzijas tēlu un tikpat daudz reālu personu spoguļattēlu. Tie kā smagu, mūžīgu un vērtīgu nastu uz saviem pleciem tur varoņu pārdzīvojumus, mīlestību, kas sāp kā dunča dūriens, un ciešanas, ko dziedina naids un atriebes kāre.

Kopš senseniem laikiem cilvēki grāmatas tur godā, sargā un saglabā cauri gadu desmitiem, pārraksta un meklē noslēpumainos rakstos atbildes uz jautājumiem, kuri kā miglas pirkstu samudžināti mezgli vijas cauri mūsu ērai. Un esmu pārliecināta, ka tās ir atrodamas. Tikai iešifrētas simbolos, atstarpēs un daudzpunktēs, ko ne katram izdosies ieraudzīt. Grāmatas ir zināšanu labirinti, tās mājai piešķir vieduma elpu un cilvēkam – gara gudrību. Tām ir ko teikt par pasauli un mums, cilvēkiem. Kā teicis zinātnieks, pedagogs un ārsts Nikolajs Pirogovs: „Grāmatas – tā ir sabiedrība. Pasaki man, ko tu lasi, un es pateikšu, kas tu esi.”

Šos vārdus es ar lepnumu varu attiecināt arī uz sevi, jo mans grāmatplaukts ir mana dzīvesgājuma manuskripts, pasaules redzējuma glezna, atmiņu lāde un interešu galerija. Un šī galerija ir tikpat neparasta, spilgta un dažāda, gleznota, izmantojot visas krāsas un toņus, mažoru un minoru gammas,

gluži kā mans raksturs. Katrai grāmatai piemīt kaut kas īpašs, katrai ir individuāls ceļš līdz manam personalizētajam grāmatplauktam.

Nozīmīga šī stāsta detaļa ir tāda, ka ne tikai tā saturs, bet arī pats grāmatplaukts nav vienkāršs. To saņēmu kā dāvanu no vecākiem, uzsākot skolas gaitas. Vēl pirms tas pacietīgi turēja manas matemātikas un latviešu valodas burtnīcas, plīša rotaļlietas un vecmamma dāvinātās grāmatas par žirafēm un roņiem. Laiks gāja, drīz vien gaišbrūno plauktu sāka izgreznot reizrēķina tabulas, kliezdoši pasauleslavenu popmūziķu plakāti, manis veidotas papīra lidmašīnas un otu spēles ar akvareļiem. Grāmatas kļuva arvien biežākas, manis tik ļoti bērniībā iemīļotās košās ilustrācijas lappušu malās – retākas. Dzejoļus par kaķēniem un kucēniem papildināja biezas enciklopēdijas un romāni par draudzību un skolas dzīvi. Gadiem ritot arvien tālāk pa laika nebeidzamo cilpu, bērniības dienu grāmatas atrada sev patvērumu skapja tumšajā dziļumā, atbrīvojot grāmatplauktā vietu fantastikas un piedzīvojumu grāmatām, neaizmirstamu cīņu un ceļojumu caurvitām, vēsturiskiem aprakstiem un klasiskajai literatūrai; daļu no šīm grāmatām ieguvu kā balvas par uzvarām konkursos. Kā arī lasāmvielas klāstu strauji daudzveidoja mana ģimene, liekot glītā papīrā iesaiņotas, grāmatas zem eglītes, kā arī, pārsietas ar sārtu lenti, pasniedzot dzimšanas dienās. Drīz vien mans skaidu plates plaukts pūta un

elsa no pārpūles. Man vajadzēja izdomāt – kur lai es atrodu vēl vienu grāmatplauktu, kas palīdzēs manam uzticamajam draugam? Nupat pagājusi vasara sniedza man lielisku iespēju – kārtojot mūsu dzimtas veco lauku māju, kura pirms 70 gadiem bija kalpojusi kā ciema aptieka, es atradu mana vecvectēva, farmaceita, zāļu skapīti. Tas diemžēl nebija lietojams, bojātā koka korpusa dēļ. Taču izņemamās atvilknītes pēc neliela kosmētiskā remonta varētu izmantot! Tā nu es tās mazgāju, pulēju un krāsoju, šaubīdamās par rezultātu un izjuzdama atbildību pret senču gariem, kas droši vien vēroja manu roku kustības, vēroja, kā es apiešos ar viņu atstāto mantojumu... Līdz kādā vējainā jūlija dienā manās rokās parādījās praktisks un unikāls improvizētais grāmatplaukts! Manā istabā atvilknītes sargā vecvecāku šaisaulē atstāto nozaru literatūru par augkopību un medicīnu, humānās palīdzības veikalos atrastus romānus angļu valodā, smagas vārdnīcas, māksliniecisku cilvēku garadarbus no visas zaļojošās un dinamiskās pasaules...

Man pieaugot, grāmatas plauktā aug kopā ar mani. Tās mani ieaijāja kā bērnu, izglītoja kā spurainu pusaudzi un tagad iedvesmo kā lasīt mīlošu jaunieti. Mana ievērojamā grāmatu kolekcija, ko mīļi pārskatu un noglāstu katru dienu, var lepoties ar aptuveni divsimt dažādiem populāru un mazāk zināmu rakstnieku izauklētiem brīnumiem. Vai esmu šīs visas grāmatas izlasījusi? Protams, nē!

Uzskatu, ka katrai grāmatai jā sagaida savs laiks, noskaņojums, vēja virziens un planētu izvietojums. Tieši neliela daļa mistērijas un nezināmā dzīvei piešķir jēgas piegaršu.

Esmu savai ģimenei parādā tik daudz apzeltītu buču, cik zvaigžņu debesīs, cik smilšu graudu tuksnesī un pilienu Klusajā okeānā. Par to, ka iemācīja man mīlēt un godāt literatūru; par to, ka iedrošināja mani nebaidīties izmēģināt sevi ar spalvu rokā pašai; par to, ka atklāja maģiju starp bibliotēkas bagātajām plauktu rindām. Grāmatas ir mani mierinoši skāvušas, kad manas asaras kā smagas rudens lietis lāses lika telpai izšķīst kā cukurgraudiem. Kad jutos līdz izmisumam vientuļa, līdz bezcerībai pamesta un sasieta ar pašas asiņojošajām brūcēm, kāda grāmata vienmēr maigi spieda manu roku. Manus sirdij tuvos grāmatplauktus un viņu nākamos kolēģus gaida neiedomājami iztēles apvāršņi, velnišķīgi spēcīgi tēli un notikumu pavērsieni, strauji un asi kā virsaiša bultas. Īsi sakot, viss, ko var piedāvāt drukāta vārda uzburtais šedevrs – grāmata. Citējot filozofu un valstsvīru Frānsisu Bēkonu: „Grāmatas ir kuģi, kas peld cauri plašajām laika jūrām.” Un es esmu jūrnieks, kas paceļ buras katru reizi, kad pāršķir grāmatas lappusi.

Laura Grigule,

Preiļu 2. vidusskolas

12. klase

[..] **E**s pamodos, kā vienmēr, līdz ar modinātāja zvanu. Meiteni, ar kuru dzīvoju vienā istabā, es pazīstu jau daudzus gadus. Es atceros, kā pirmo reizi ienācu viņas mājās. Ak, kāda viņa bija mazītiņa ar savām gaišajām biželēm! Pirmajā dienā man pievērsa tādu uzmanību, it kā es būtu kas īpašs. Tētis izveidoja pareizo formu. Mamma ilgi pētīja mani un lēma, kur gan būtu labākā vieta man. Kad mani nolika pretim meitenes gultai, mamma seja atplauka smaidā: „Te tā ir, istā vieta!” un ar roku noglāstīja mani maigi un lēnām. „Cik patīkams!” viņa teica, un vēl pa glāstam saņēmu arī no mazās meitenes un tēta. Es vēlāk redzēju, kā šādu pašu glāstu saņem arī meitene, un sapratu, kāpēc tas viņā rada smaidu.

Jau pirmajā dienā mamma lepni rādīja meitenei kādu senu grāmatu un stāstīja, ka šī grāmata kopš bērnības pieder viņai, ka to uzdāvinājuši omīte un opis. Tajā vakarā mamma lasīja grāmatu skaļi, tur bija par dažādiem dārzeņiem un ķirsi, kas rāpās aizkaros, par dusmīgu mandarīnu un citiem interesantiem tēliem. Vēlāk grāmatu ielika man klēpī. Es to ilgi auklēju, diemžēl balsī to vairs neviens nelasa. Pēc kāda laika man deva auklēt arī citas grāmatas, un mēs abi kopā ar meiteni iepazinām svešas zemes, stāstu par balto vilku, stāstus par draudzību un tālu zemju piedzīvojumiem. Mēs kopā bijām tādās maģiskās zemēs, ka man likās – esmu redzējis visu pasauli, lai gan

vienīgais, ko redzēju, bija koku lapas aiz loga, kas krāsojās te zaļas, te sarkanas, te dzeltenas. Kad meitene auga lielāka, arī grāmatas mainījās. Viņa uzticēja man grāmatas, kas reiz piederējušas mammai. Es augu, es kļuju bagātāks un lielāks. Nu es jūtos tikpat liels kā kādreiz savos sapņos.

Es esmu grāmatu sargātājs. [..]

Ramona Marta Romāne,
*profesionālās izglītības kompetences
centra „Rīgas Dizaina un
mākslas vidusskola”
I kurss (10. klase)*

Kopš agras bērnības manā grāmatplauktā stāv daudzas dažādu autoru grāmatas. Mani vecāki nopirka Puškina pasakas, pasaku par Sprīdīti, arī Agnijas Barto dzejoļus.

Tagad šīs grāmatas lasa manas jaunākās māsas, bet es joprojām atceros katras pasakas vai dzejoļa sižetu.

Protams, man tagad bērnu grāmatas aizstātas ar nopietnu literatūru. Ja reiz vecāki un vecvecāki pirka un pasniedza grāmatas man, tad tagad es pārku tās pati pēc savām interesēm. Jā, dažreiz ērtāk ir ielādēt kādu grāmatu viedtālrunī, nevis pirt lielas un smagas grāmatas.

Man ir 16 gadi, un manā plauktā ir daudz grāmatu par anatomiju, zīmēšanu, detektīvi un vārdnīcas. Viena no manām mīļākajām grāmatām, kuru esmu lasījis

vairākkārt, ir Oskara Vailda „Doriana Greja portrets”. Šis romāns mani ļoti iedvesmoja un joprojām iedvesmo radīt gleznas. [..]

Pateicoties grāmatām, mans redzelaus paplašinās, un es ar pārlicību varu paskaidrot, kas esmu un kāpēc tāda kļuvu. Man patīk detektīvstāsti, romāni, grāmatas par radošumu, un tā esmu es.

Daži var teikt, ka lasīšana nav interesanta, bet es teikšu, ka viņi nezina, kā izvēlēties grāmatas.

Jelizaveta Botina,

Rīgas Daugavgrīvas vidusskolas

11. klase

Par cilvēku var spriest pēc viņa mājas iekārtojuma. Katrs priekšmets, kurš atrodas dzīvoklī, var daudz ko pastāstīt par savu saimnieku. Apskatot mājas vai dzīvokļa iekārtojumu, var secināt par cilvēka raksturu, dzīvesveidu, paražām. Es domāju, ka visvairāk cilvēku raksturo viņa grāmatplaukts. Ko tad par mani var pastāstīt mans grāmatplaukts?

Pirmkārt, es esmu skolniece, tāpēc manā grāmatplauktā visvairāk ir mācību grāmatu. Katra grāmata var pastāstīt, cik bieži to izmantoju. Visvairāk ar manu uzmanību var lepoties matemātikas, latviešu valodas, ķīmijas, bioloģijas, fizikas un angļu valodas mācību grāmatas. Ar tām vien nepietiek, es draudzējos arī ar dažādiem papildu mācību līdzekļiem: gramatiskām tabulām, enciklopēdijām,

vārdnīcām, uzdevumu krājumiem. Tur, kur atrodas mācību literatūra, bieži sūdzas par šaurību, jo tur arī glabājas papildliteratūra gandrīz visos mācību priekšmetos.

Grāmatplaukta daļa, kur atrodas daiļliteratūra, arī sūdzas par šaurību, jo manā plauktā ļoti daudz daiļliteratūras. Šiem plauktiem ir internacionāls raksturs, grāmatas ar savu saimnieci runā gan krievu, gan latviešu, gan angļu valodā. Tās var apliecināt, ka viņu saimniece lasa vairākās valodās. Šī plaukta daļa var stāstīt arī par to, kāda žanra literatūra saimniecei ir vismīļākā. Tur ir gan piedzīvojumu žanra literatūra, gan detektīvi, gan romāni. Ja šīs grāmatas varētu runāt, tad tās pastāstītu, ka esmu romantiska, jo plauktā ir vieta arī dzejai. Visvairāk lietotā dzejas grāmata ir Josifa Brodskas dzeja. Viens no mīļākajiem dzejoļiem ir „Es vienmēr apgalvoju, ka liktenis – spēle”.

Grāmatplaukts var arī pastāstīt, ka saimniece lasa latviešu literatūru. Visvairāk lasītais autors ir Rūdolfs Blaumanis, vismīļākie darbi ir noveles „Salna pavasarī”, „Raudupiete” un komēdijas „Skroderdienas Silmačos”, „No saldenās pudeles”. Saimnieces bērniņu atceras „Velniņi”.

Vēl mani var raksturot kā aizraujošu tūristi, jo grāmatplauktā ir daudz literatūras par dažādām valstīm, kurās esmu bijusi. No katras valsts centos atvest kādu interesantu izziņas literatūru.

Grāmatplaukta īpašniece interesējas arī par glezniecību, to apliecina diezgan liels skaits mākslas darbu albumu. Esmu ģimenes cilvēks un savā grāmatplauktā glabāju arī vairākus albumus ar ģimenes un savas bērnības, arī skolas, fotogrāfijām.

Bieži vien cilvēks var izlikties labāks nekā īstenībā, cilvēki prot tēlot, lietot gudras frāzes, bet cilvēka īsto seju var parādīt viņa grāmatplaukts. Ja tas ir pustukšs, tad cilvēku nevar uzskatīt par inteligentu cilvēku; ja grāmatplauktā ir tikai romāni, tad cilvēks ir naivs un pārāk jūtīgs; ja grāmatplauktā ir tikai piedzīvojumu žanra literatūra, tad cilvēks ir dēkainis. Es ceru, ka mans grāmatplaukts mani raksturoja kā vispusīgu cilvēku.

Pojina Šugovska,
Rīgas 65. vidusskolas
12.a klase

Pēc garas, nogurdinošas un pavisam lēnas dienas, kurā no jēdzīgā ne kripatas netika padarīts, bet tik un tā sajūta tāda, kā būtu piedalījies pasaules karā, vēl tikai spēks ir mazajā metāla ķobītī iebirdināt pāris vasarā vecmamma dārzā sarauto piparmētru, lai uzvāritu nomierinošu tēju, kas sasildīs un ļaus atslābt kauliem. Pēc karstās tējas krūzes var apķert kaķi un ieritināties vēsajā segā.

Pilnīgā klusumā kā maigas pūkas pieskāriens mazs solis izspraucas no sen noputējušās grāmatas. Gaiss tīrs! Actiņas

pamirkšķinājis un ar roku pamājis, Karlsons, tas pats, kas dzīvo uz jumta, sauc laukā pārējos. Karlsons laižas lejā no grāmatu plaukta, un viņam lielā lēcienā seko Princis un Mūks Tilles pavadā. Pīters Pens un Zvārgulīte saskatījušies sāk plati smīnēt, jo Vinnijs Pūks, apaļais lācītis, knapi tuntuļo uz priekšu, tāpēc Zvārgulīte nolemj uzbērt tam putekšņus, kas paceļ viņu gaisā un ļauj lidot. Vēl aiz viņiem seko citi pasaku tēli un kā caur maģisku portālu ieiet sapnī. Manā sapnī!

Niecīgas, toties neizmērojami spēcīgas atmiņas, kuras jau sen aizmirstas, bet, sirdī ieslīgušas, uzpeld, un atkal domāju par to reizi, kad ēzelītis I-ā bija vientuļš savā dzimšanas dienā, un jutu, kā viņam tas sāpēja – būt vienam tikai ar zemapziņas balsi, kas iekšēji raud, jo šajā īpašajā dienā neviens nav nācis viņu apciemot, kaut gan vēlāk, protams, draugi piekāpa, bet iztēlojos viņa seju: no tās vientulības sajūta neizdzisa, vien varbūt mazs smīns lika domāt, ka viss ir kārtībā. Te pēkšņi šai domai pāri pārklājas balta migla, un, it kā nekad nebūtu noticis, stāsts atkārtojas, tikai šoreiz ar citām beigām. Ir ēzelīša I-ā dzimšanas diena, un ne tikai viņa draugi, bet arī visi pasaku tēli, kas man zināmi, līdz ar saules pirmajiem stariem steidz apciemot ēzelīti. Lote no Izgudrotāju ciema uztaisīja balonu, sarkanu jo sarkanu, tikai šoreiz tādu, kas nepārsprāgst, un Sniegbaltīte ar bitēm sarunāja, ka piepildīs Vinnija izēsto medus podu ar jaunu devu svaiga plāvas

puķu medus. Un, salikuši kopā zinošākos prātus, viņi uzrakstīja uz piepildītā medus poda: „Daudz laimes dzimšanas dienā!” Tā vairs nebija tikai iedoma – pūst svecītes no kūkas, tas arī notika, ēzelītis I-ā pūšot iedomājās vēlēšanos, un beidzot es to iztēlojos kā īstu sajūsmu ar elpas aizrāvienu un mirdzumu acīs. Manas sirds mazā, mazītiņā plaīsa, kura radās, pārdzīvojot par ēzelīti, tika aizlāpīta.

Dzīlajā nakts melnumā, kas aiz loga mutuļo, es miegā smaidu, kā atbrīvota no pienākumiem un raizēm, ievilkta bērniības atmīgu virpulī, kurā tikai prieka smarža jūtama. Lai arī cik ļoti nevēlos atvadīties no šī sapņa, man atkal jāmostas, toties nu jau ar jaunu cerību pilnu prātu un bērna prieku.

Agneta Āboltiņa,
Elejas vidusskolas
11. klase

Manas ģimenes grāmatplauktā katrs atradīs savai gaumei piemērotu grāmatu. Lielu daļu tur aizņem Ojāra Vācieša un Imanta Ziedoņa grāmatas, tajā ir arī Annas Brigaderes lugas, Annas Sakses pasakas un Viļa Plūdoņa dzejoļi. Grāmatplauktā ir atrodamas arī ārzemju rakstnieku grāmatas, kas interesē bērnus un jauniešus.

Mūsu ģimenes grāmatplauktā atrodas ļoti daudz latviešu autoru darbu. Mana

omīte savulaik bija ļoti liela grāmatu lasītāja, tāpēc, lai iegūtu kārotās grāmatas, padomju laikos ir pat stāvējusi ļoti garās rindās. Tā kā omīte pašlaik dzīvo pie mums, mēs visi ģimenē cienām viņas aizraušanos un šo latviešu literāro mantojumu glabājam un turam kā vērtību un relikviju grāmatplauktā. Reizēm aizņemtos kādu omītes grāmatu, kas nepieciešama literatūras stundās. Tad esmu lepns – man ir pašam sava personīgā grāmata! Tāpēc es ļoti cienu omītes ieguldījumu un ceru, ka kādreiz būs laiks izlasīt arī citu latviešu klasiķu grāmatas. [..]

Ģimenes grāmatplauktā ir tikai viena grāmata, ko ik pa laikam pārlasu. Tā ir Armanda Pučes un Mārīņa Porziņģa grāmata „Brālis”. Šī grāmata ir par latviešu NBA spēlētāju Kristapu Porziņģi, kurš šobrīd pārstāv Dalasas „Mavericks” komandu. Arī pats esmu liepājnieks un nodarbojos ar sportu, tāpēc man šī grāmata tiešām ir mīļa un tuva, jo tur ir stāsts par sportista talanta izkopšanu.

Grāmatas ir, paliks un būs latviešu tautas vērtība, un tāpēc man ir prieks, ka tieši manā grāmatplauktā atrodas tik daudz slavenu latviešu un ārzemju autoru grāmatas. Es ceru, ka to vērtība ar gadiem tikai pieaug.

Gustavs Dāvids Brečs,
Liepājas Raiņa 6. vidusskolas
11. klase

Mans grāmatplaukta stāsts

Renāte Jurisone, Briseles II Eiropas skola, 12 gadi

Patiesībā esmu tikai parasts grāmatplaukts, tāpat kā citi. [..] Veclaicīgs koka karkass, divas nelielas durtiņas, ierūsējušas naglas, dzīvoju parastā padomju dzīvoklī. Es glabāju dzīvokļa neparastā saimnieka, dzejnieka grāmatas. Viņa pleci ir nolīkuši no pasaules smaguma un rūpēm, taču vakaros, pārrodoties mājās, viņš mēdz līdz pat rītam rakstīt dzeju. Dzejnieks nereti pie sevis murmina, reizēm dzirdu, kā viņš skaļi runā ar sevi, aizrautīgi stāsta man saņņainas idejas un plānus, dzejojot zākā negodīgo pasauli. Par ko gan tā dusmoties... Manī parādās arvien vairāk un vairāk grāmatu. Kā tās vispār var paspēt izlasīt? Kļūst jau grūti tās visas turēt, taču es nepadodos. Klasīķu romāni, franču filozofi, dzejas krājumi, ar roku kladēs pārrakstītas grāmatas – viss tiek nemitīgi papildināts un pārkārtots. Reiz naktī, kad pie durvīm kāds nepacietīgi klauvēja, dzejnieks nekavējoties izņēma no manis pāris grāmatu un klažu un steidzīgi paslēpa tās zem gultas matrača. Dzīvoklī ienāca pāris vīriešu. Nesapratu viņu sarunu, tikai agresīvas frāzes un atkārtotu dzejnieka noliegumu. Apstaigājuši dzīvokli, vīrieši aizgāja. Nogaidījis kādu laiku, noslēptās grāmatas dzejnieks novietoja atpakaļ manī. Joprojām nesaprotu, kas kaiš grāmatām, ka tās jāslēpj. Dzejnieks nereti uzņem viesus. Ar viņa glāzēm rokās viņi klusām klausās mūziku no savādām platēm, apspriež aktuālo un

dalās ar savu jaunradi. Šos vakarus nekad neaizmirsīšu. Ikreiz, kad putekļi kā rīta migla sāk mani pārklāt, dzejnieks nekavējoties tos noslauka, viņš nekad mani neaizmirst. No rītiem dzejnieks agri dodas prom, atstādams mani vienu. Un atkal es gaidu, kad viņš pārradīsies mājās.

Klusums un pulkstenis. Četras sienas. Esmu tikai es, parasts grāmatplaukts, un neparasti saņņainais dzejnieka dvēseliskums, ko glabāju sevī.

Marta Pijāne,

Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas

10. klase

Tie bija mani visveiksmīgākie gadi, jo katru mēnesi es dabūju [..] jaunas grāmatas, saimnieki pirka visu, kas tika izdots. Grāmatas bieži tika ņemtas ārā, lasītas un pārlasītas, aizdotas un parasti saņemtas atpakaļ. Visbiežāk no plaukta aizceļoja Remarka, Blaumaņa un Raiņa darbi, bet mans lielākais lepnums bija un joprojām ir visa sērija „Ievērojamu cilvēku dzīve”, un kur tad vēl dažādu piedzīvojumu grāmatas un pasakas.

Pamazām grāmatu kļuva arvien vairāk un vairāk, vietas vēl mazāk un mazāk, un nu jau sējumi tika nolikti divās kārtās. Dzijākajā rindā esošās grāmatas nebija laimīgas, jo tās nevarēja redzēt un ar laiku aizmirsā. Bet jaunās grāmatas tik

nāca un nāca klāt, un es sāku just, ka tas viss kļūst par smagu. Tā kādu dienu manas kājiņas saļodzījās un ar krakšķi saplīsa. Par laimi es nenokritu, jo mani atbalstīja trīs sienas, bet trauku plaukts gan bija pārbijies.

Galū galā mani saimnieki izdomāja taisīt dzīvokļa remontu, izņēma visas grāmatas un pielika man jaunas, stipras kājiņas. Es biju laimīgs, jo sapratu, ka tagad es varu turēt vēl vairāk grāmatu, jo īpaši tad, kad trauki pārvācās uz bufeti. Bet, kad pēc remonta es saņēmu savas grāmatas, sapratu, ka to ir palicis uz pusi mazāk. Bija notikusi lielā šķirošana, un es dabūju atpakaļ tikai vismīļākās grāmatas. Nu tās varēja atkal stāvēt vienā rindā. Es priecīgi gaidīju, ka grāmatas būs lasītas, bet ar pārsteigumu sapratu, ka arvien retāk kāda grāmata tiek izņemta, un arī klāt jaunu grāmatu nāca ļoti maz.

Es redzēju, ka istabā mani saimnieki skatās datora un telefona ekrānos, un televizoros. Tomēr viens plaukts joprojām bauda lielu uzmanību. Tas ir plaukts ar dzejoļu grāmatām. It īpaši tad, kad nāk Ziemassvētki.

Es vienmēr ar prieku gaidu to brīdi, kad ārā koku lapas sāk mainīt krāsas, un tad drīz mani rūpīgi glabātie dzejoļu krājumi atkal dosies darbā.

Tādos brīžos saprotu, ka joprojām esmu vajadzīgs, manas grāmatas glabā atmiņas par jaukajiem brīžiem, kad tās

tika lasītas pirmo reizi, un es ticu, ka pienāks brīdis, kad tās tiks izņemtas un pārlasītas. Esmu dzirdējis baumas, ka tas notiks tad, kad te viens otrs cilvēks ies pensijā. Ceru, ka tas notiks drīz, un ticu, ka grāmatas izņems lasīt arī kāds jaunāks cilvēks. [..]

Līna Vītola,
Rīgas Starptautiskās skolas
12. klase

Grāmatu plaukts ir liels, taisīts no tumša koka, un es zinu, ka tas [..] varētu būt vecāks par maniem vecvecākiem. Plauktus rotā no koka izgrieztas ozollapas, bet pašā augšā izpleties varens ērglis. Vecmamma teica – plaukts esot taisīts vēl Aleksandra Otrā laikos, un zinu, ka tas ir 19. gadsimta otrajā pusē. Kā plaukts nokļuvis mūsu dzimtā – īstu ziņu nav, bet tas mūsu ģimenē vienmēr ir bijis kā garīgo vērtību simbols. Svētvietu apvij īpaša dvaša, neaprakstāmi veca, bet ne nepatīkama, tāda maiga, tā piepilda visu istabu. Un man šeit vienmēr ir sajūta, ka esmu noslēpumainā vecā mežā un apkārt man simtiem koku.

Kas rada šo sajūtu: pats plaukts vai tā saturs? Pēdējo reizi, kad skaitīju: 473 dažādas grāmatas, bet manis izlasītas diemžēl tikai piektā daļa. Kāda veida grāmatas tur ir? Pirmais, kas iekrīt

acīs, visdažādākie ārzemju klasikas darbi, kas ir izcili vārda mākslas paraugi un spēj uzrunāt pat mani – 21. gadsimta paaudzes jaunietai, kurš bauda digitālo kultūru, bet izjūt īstas emocijas, lasot grāmatu. Goda vietā grāmatplauktā ir Dantes, Orvela, Antuāna de Sent-Ekziperī, Kafkas, Dostojevska, Ļermontova, Šekspīra un citu darbi. Man personīgi no šīm grāmatām mīļākais ir Džordža Orvela romāns „1984”. Lasīju pirms gada lielā aizrautībā no sākuma līdz beigām. Pārliecinotš stāsts par to, kā totalitāra valdība spēj kontrolēt cilvēku dzīvi. Un kāda ironija – tieši blakus Orvela darbam stāv 13 grāmatas, kas pārstāv komunistu un sociālistu ideoloģiju. Padomju laikos mans vectēvs tās iegādājies un, protams, arī lasījis, bet tagad tās ir sava laika liecība.

Apakšējā plauktā atrodas mana tēva, pēc profesijas vēsturnieka, iegādātās grāmatas, tai skaitā Cēzara, Kārļa Lielā, Maķedonijas Aleksandra un citu biogrāfijas, kā arī mācību grāmatas par Romas impēriju un sengrieķu mīti. Šodien negribas neko sarežģītu, varētu palasīt kaut ko no mītiem, bet mūsdienīgāku. Jāskatās bestselleru plauktā!

O, jā – Rika Riordana „Zibens zaglis” varētu derēt! Apsēžos krēslā un pat nepamanu, kā gaišie rīta stari pārvēršas sarkanīgās vakara debesīs.

Mikus Dombrovskis,
*Iecavas vidusskolas
12.a klase*

[.] **M**ani plaukti ir pildīti ar daudzām grāmatām, tiesa gan, lielākā daļa no tām ir angļiski, bet tematiski tās ir dažādas. Ir grāmatas par grieķu dieviem, tās lasa vienīgi mana saimniece. Man kādreiz likās, ka tās nav visai labas grāmatas, jo tās lasīja tikai viens cilvēks. Bet tās tika pārlasītas tik daudz reižu, ka tagad esmu mainījis savas domas. Čakli lasītāji var atrast arī komēdijas un romantisko literatūru. Bieži vien saimnieces vecāki ienāk un paņem šīs grāmatas. Es vēl joprojām atceros viņu smieklus, kas skanēja, grāmatas lasot.

Vēl ir arī grāmatas par fantastikas tēmu un arī dramaturģijas darbi. Tās saimniecei

patīk vislabāk. Viņa un vēl viena meitene, kura, kā esmu sapratis, ir māsīca, bieži vien abas kopā ņem šīs grāmatas un priecājas par tām. Ir latviešu autoru dzejas darbi un folkloras grāmatas – „Latviešu tautas pasakas”, „Džūkstes pasakas”, vairāki Imanta Ziedoņa un Raiņa krājumi. Tās ir no īpašnieces mammaš bērnišas. Vecmamma bieži vien sēž uz mīkstā krēsla istabā un stāsta saimniecei, tieši kuras pasakas un dzejoļus viņai visvairāk patika lasīt saviem bērniem. [.]

Rūta Dreimane,
Latviešu skola Maskavā

Ar grāmatu palīdzību var ceļot laikā, kā arī iepazīties ar cilvēkiem, kurus nav iespējams satikt. Tās palīdz gūt mācības un dzīves pieredzi. Es esmu daudzpusīga, tāpēc grāmatas, kuras es lasu, atšķiras cita no citas. [..]

Mana mīļākā bērnības grāmata ir „Mazais princis”, kuras autors ir Antuāns de Sent-Ekziperī. Tā parāda, ka skaistums ir tas, ko nevar nopirkt par naudu. Grāmatā ir redzama mīlestība starp Mazo princi un Rozi. Roze ir īstas mīlestības simbols. Princis rūpējas par viņu un saprot, ka viņam nekāda cita roze nav vajadzīga. Īsto mīlestību nevar nopirkt par naudu, tā iet no sirds uz sirdi.

Kad jau mācījos skolā, es izlasīju Džoannas Ketlīnas Roulingas septiņu romānu sēriju „Harijs Poters”, kas ievieš lasītājus Harija Potera burvju pasaulē, īpaši Cūkkārpas Raganības un burvestību arodskolā. [..] Lasot fantastiku, mana radošā puse atdzīvojas, kas liek aizsāpnoties un attālināties no realitātes.

[..] Man liekas, ka biogrāfiju lasīšana ir lieliska iespēja iepazīties ar profesiju, kas tev ir interesanta, un ar cilvēkiem no šīs jomas. Es nodarbojos ar programmēšanu, tāpēc mani ļoti iedvesmoja „Apple” kompānijas līdzdibinātāja biogrāfija „Stīvs Džobss”, ko sarakstījis amerikāņu žurnālists un biogrāfs Valters Aizaksons. Es domāju, ka Stīvs Džobss ir revolucionāra personība datoru industrijā. Es daudz uzzināju par viņa dzīvi un darbu. Tā ir

unikāla iespēja iepazīties ar leģendāru cilvēku, mācīties no viņa un aizgūt kādu ideju un iedvesmu.

Aspazijas luga „Zaudētas tiesības” atstāja ļoti lielu iespaidu. Es to izlasīju pavisam nesen. Jauna sieviete Laima cīnās par sievietes lomu un vietu sabiedrībā. Dzīvē viņai ir ļoti daudz šķēršļu, tomēr viņa ir garā stipra. Vienmēr jācinās par savām tiesībām un jābūt pateicīgai par to, kas man ir. No visām situācijām ir izeja, jāatceras, ka dzīve ir vissvarīgākais, kas var būt. [..]

Marija Žestjaņņikova,
*Rīgas 34. vidusskolas
11.b klase*

Viss sākās kādā vasarīgā dienā, kad Ilzīte izdomāja visas grāmatas, kuras bija devusi omīte un kuras pašai ir, sakārtot vienā plauktā. Viņa tik ilgi tētīm lūdzās: „Nu, lūdzu, mīļo tētiņ, uztaisi man istabā grāmatu plauktu, lai varu visas savas grāmatas novietot blakus!” Bija pienākusi tā diena, kad tētīm nekas cits neatlika, kā iepriecināt meitu un uztaisīt istabā grāmatu plauktu.

Ilzīte bija ļoti priecīga. Viņa gāja meklēt visas savas enciklopēdijas un bērnības pasakas, kā arī omītes dotās grāmatas. [..]

Kad Ilzīte pieauga un pašai piedzima pirmais bērns, kurš tāpat kā mamma gribēja sākt lasīt grāmatas, Ilzīte jau zināja, kuras grāmatas dot. Viņa atcerējās

savu bērniņu, to, cik grāmatas viņai daudz nozīmēja, un to, ka grāmatas, kuras agrāk mīlēja, bija nometusi pagrabā, kastē. Viņa aizgāja uz pagrabu pēc grāmatām, un grāmatas atkal atdzīvojās – viņām bija dota vēl viena iespēja! Ilzīte meitiņai teica: „Ņem, meitiņ, grāmatas, bet saudzē tās un neatstāj novārtā, kā es to darīju. Izlasi katru grāmatu, un es zinu, ka tev tās ļoti iepatiksies! Kad būsi izlasījusi, nodod tās savām draudzenēm! Nāks laiks, tev parādīsies citas intereses, bet tu vienmēr atceries, ka no grāmatām var ļoti daudz iemācīties. Mēs ar tēti uztaisīsim tev grāmatu plauktu istabā, lai arī grāmatas var pavērot, kā tu izaudz.”

Meitiņa bija sajūsmā, nekad iepriekš viņas istabā nebija bijis tik daudz grāmatu, un viņa zināja, ka vajag ieklausīties mammas vārdos. Grāmatas nodomāja: „Lai arī kāds ir bērns, kādi ir viņa hobiji, vienmēr var atrast katram piemērotas grāmatas. Jebkurš var iemīlēties grāmatās, ja tikai ir tāda vēlme un gribasspēks.” [..]

Cik labi, ka šī bija tikai pasaka un ka manas grāmatas mani gaida ik dienas pārnākam no skolas. Neatkarīgi no tā, kādā cilvēki ir vecumā, visiem vajag grāmatas, jo tajās ir tik daudz gudrību. Esmu priecīga, ka man vēl joprojām ir iespēja paņemt rokās kādu sev mīļu grāmatu un atslēgties no reālās pasaules, veidot pārdomas par sev svarīgām vērtībām, bet vienmēr ir svarīgi arī papildināt savu grāmatu plauktu. Lai katram no mums ir sava grāmatu krātuve, savs grāmatplaukts, par kuru būtu kāds īpašs stāsts!

Sabine Pepere

Sabine Pepere,
Tukuma 2. vidusskolas
12.b klase

Mana laime

[..] **M**azais zēns Augusts bieži uzturējās manā tuvumā: viņam lasīšana padevās brīnumlabi, un viņš lasīja grāmatas citu pēc citas ar lielu aizrautību. Redzot viņa acis prieku, lasām un pētām krāsainos zīmējumus, mani pārņēma neaprstāma laime. Man šķita, ka esmu atradis sev uzticamu draugu uz mūžu.

Laiks ritēja, un es nesapratu, kāpēc mazais Augustiņš uz manu pusi lūkojās arvien retāk. Viņš aizvien retāk meklēja manos plauktos kādu grāmatu, un viņa acis vairs nemanīju spožo dzirksteli. Istabā pie manis viņš uzturējās retāk un retāk. Es centos ar to samierināties, bet klusībā tomēr cerēju, ka Augusta interese par mani un grāmatām atgriezīsies. Taču tā nenotika: Augusta vietā putekļus no manis slaucīja un grāmatas kārtoja viņa mamma.

Un tad pienāca diena, ko nekad nespēšu aizmirst. Apkārt valdīja liels satraukums, bieži tika pieminēti tādi man nesaprotami vārdi kā studijas, dienesta viesnīca... Vakarā pirms gulētiešanas Augusts pienāca pie manis un, likās, pārcilāja vai visas grāmatas, līdz izņēma no zemākā plaukta kādu nobružātu grāmatu ar lācēnu un sivēnu uz vāka. Viņš iekāpa gultā un ilgi šķirstīja šo grāmatu, brīžam smeldzīgi iesmiedamies. Bet no rīta Augusts aizsteidzās, un mājās iestājās klusums...

Un tad kādā rītā, kad mamma strādāja darbistabā pie rakstāmgalda, mans Augustiņš ienāca telpā, un es nespēju noticēt tam, ko ieraudzīju. Tas nebija nenobriedis puisis, kādu es viņu atcerējos. Augusta pleci bija kļuvuši platāki, gaišo seju klāja bārdas rugāji, bet mugurā viņam bija formas tērps. Es gaviļēju. Viņš to ir izdarījis – piepildījis savu bērnu dienu sapni, kļuvis par ugunsdzēsēju. Augusts pārlaida acis pār jauno istabu, viņa skatiens pāris sekundes pakavējās pie manis, bet tad viņš smaidot kopā ar mammu atstāja istabu.

Pēc krietna laika istabā ienāca mamma, taču viņa nebija viena. Pie rokas viņai bija pieķēries mazs puisēns zilām actiņām un sprogainu galviņu. Es viņu redzēju pirmo reizi, tomēr man viņš šķita pazīstams. Puisēns pienāca pie manis un sāka aplūkot grāmatas. Uzmanīgi izņēma kādu grāmatu, aizrautīgi sāka aplūkot ilustrācijas. Tad istabā ienāca Augusts, kura sejā, pamanot puisēnu, atplauka smaidis. Un pēkšņi es sapratu, kāpēc zēns man šķita tik pazīstams. Mans Augusts apsēdās blakus puisēnam, paņēma viņu klēpī un apskāva.

Tagad, brīvdienās ciemojoties pie vecvecākiem, Augusta dēliņš uzkavējas istabā pie manis. Un tā ir mana vislielākā laime – redzēt mazo Rodrigo aizrautīgi lasām grāmatas.

Rēzija Krieviņa,
Vecpiebalgas vidusskolas
10. klase

Drīz došos pie vecmātes uz zilo ezerzemi," Loreta klusi sacīja, [..]" appētot Viņa Plūdoņa plauktu, „bērnībā mācījosi Plūdoņa dzejoli „Zaķīšu pirtīņa". Atceros katru reizi, kad eju pirtī, ar draugiem arī uzdziedam dziesmu," viņa smaidīja par atmiņām. Lai arī daudzi gadi ir pagājuši, grāmatas vienmēr ir bijušas tīras, no putekļiem brīvas. [..]

Loretas acis ceļo tālāk. Rūdolfs Blaumanis, „Nāves ēnā". Grāmata īpaša, vēl neizlasīta. Atceros, gribēja lasīt, bet vēl nav izlasījusi, tikai noskatījusies filmu. „Vēlos vēl pievienot noveli „Raudupiete",” viņa minēja, pārbraucot ar pirkstiem pāri grāmatas vākiem. „Jāizlasa būs. Vai tu zini, kāds tur stāsts?" Loreta prasīja, ieinteresēta jau tūlīt pat ņemt un lasīt, tomēr novaldījās un pētīja grāmatplauktu. „Zinu gan, bet nav mistērijas, un negribas lasīt, ja zini, kas tajā notiks," atbildēju meitenei. Viņa uzsmaidīja un pamāja ar galvu, piekrītot manis sacītajam. Tad viņas acis pievērsās Ojāra Vācieša dzejas krājumiem. Loretas mīļākais krājums ir „Gamma". Katru otro vakaru viņa sēžas savā gultā ar kādu no O. Vācieša krājumiem un klusi pie sevis nolasa pāris dzejoļus. Brīdi bija iepatikušies arī Blaumaņa darbi, bija arī apciemojusi viņa dzimto ciemu un mājas Ērgļos, pavadīja tur pusi dienas. Arī katros Jāņos skatās „Skroderdienas Silmačos", brīžiem pat liekas, ka viņa Jāņus nesvinētu bez šīs izrādes.

Aspazijas un Raiņa darbi atrodas pašos augšējos plauktos. Laikam gan tādēļ, ka tos tik bieži nelasa, bet kādreiz ir lasījusi. Drīzāk šīs grāmatas nākušas kā dāvanas. [..]

„Vēl tik Kurzeme atlikusi, kurš gan man par tās skaisto dabu stāstīs?" Loreta domīgi vaicāja man. Taču atbildes man nav, tāpēc saku: „Diemžēl uz šo tev neatbildēšu. Nāksies tev pētīt pašai, jo zinu saturu tikai tam, kas atrodas šajos plauktos," noskumis pētīju viņu. Viņa noglāstīja manu sānu un nopūtās. „Laikam jau būs jādodas uz bibliotēku," Loreta noteica un nedaudz atkāpās, „varbūt paspēšu, pirms došos pie vecmāmmas. Tiksimies vēlāk, noteikti vēl piekāpšu!" viņa sacīja un devās prom. [..]

Loreta Samanta Brakovska,
RTU Olaines Tehnoloģiju koledžas
1. kurss

Kopš agras bērnības man patika skatīties uz grāmatu plauktiem [..] mājās, jo plauktu vienmēr bija daudz, un tie nekad nebija tukši. Tur atrodas pavisam dažādas grāmatas. Tās ir enciklopēdijas, krievu klasika, vēsture un ārzemju literatūra. Katra no grāmatām man ir savā ziņā mīļa un tuva. Visvairāk vēlos pievērst uzmanību manai iemīļotajai grāmata – „Vējiem līdzi", kuru uzrakstīja Margareta Mičela 1936. gadā. Šis literatūras šedevrs atstāja milzīgu iespaidu, un, izlasot šo grāmatu, mans

Kristiāna Stepiņa, Krāslavas Valsts ģimnāzijas 8. klase

skatījums uz dzīvi krasi mainījās. Lasot šo grāmatu, es ne uz sekundi nevarēju atrauties. Esmu ļoti lepna, ka šī konkrētā grāmata rotā manas ģimenes grāmatu kolekciju un joprojām dod man motivāciju katru dienu tiekties pēc labākā.

Arī mūsu grāmatu plauktu rotā liels skaits ar vēsturi saistītu grāmatu, jo mans tētis ir liels pagātnes un dažādu kultūru pazinējs. Šīs grāmatas ir ļoti lielas un skaisti dekorētas, un dažas no tām tagad nemaz nevar nopirkt. Tētis to uzskata par mūsu

kolekcijas lepnumu un var stundām ilgi grāmatas šķirstīt, sēžot savā lielajā krēslā, it kā iztēlojoties sevi par to laiku karali.

Arī mana māte piedalījās mūsu grāmatu kolekcijas veidošanā. Viņa ir lieliska klasikas pazinēja, taču ar lielu prieku lasa arī mūsdienu literatūru. Pateicoties mātei, katrs, kas ierodas mūsu mājā, plauktā var atrast kaut ko sev interesantu un jaunu. Viņa uzskata, ka grāmata ir cilvēka labākais draugs, kurš nekad nemelos un vienmēr sniegs pareizo atbildi.

Varu secināt – esmu ļoti lepna, ka mana ģimene tik augstu vērtē grāmatas un cenšas tās visādi saglabāt. Lasīšana ir ne tikai lieliska atpūta, bet arī veids, kā vairot iekšējo mieru, kas ir tik nepieciešams katram mūsdienās. [..]

Jana Majceva,

*Rīgas Purvciema vidusskolas
12.a klase*

Es nereti palūkojos uz zemi, mana grāmatplaukta pašā apakšā, [..] tomēr ceļš lejup ir tik tāls, ka skatienam paveras vien bāli izgaismotas ainas. Tās pierakstījuši mani vecāki. Ar vienu roku es pieturos pie grāmatplaukta malas un ar otru cenšos paņemt savas dzīves vissenāko mirkli, tomēr nespēju aizsniegt manas eksistences sākuma lappuses un pirmos soļus, tāpēc pirmo plauktu aizņem manu vecāku balsis un viņu redzējums. Te, augšā, man ir bezvadu austiņas, kuras savienotas ar failiem no mammas un tēta atmiņām. Es ielieku tās ausīs un klausos mammas sen aizmirsto balsi un tēta zemo tembru, kas man, viņam blakus esot, lika justies spēcīgai. [..]

Paiet dienas, paiet mēneši, es neskatos lejup. Viss sastindzis dus spēcīgās salnas dēļ. Es drebinos kā rudens lapa, lai gan esmu uzvilksusi biezo ziemas mēteli, garos zābakus un cimdus.

Es nolemju ieiet sasildīties „Vinetas un Allas kārumlādē”. Pasūtu šokolādes kūku labākai domāšanai un karsto upeņu dzērienu dvēselei. Es atveru iesākto domrakstu, kurā neizdodas neievērtēt pavedienu no bērnības laimīgās zemes, tas ir, es atkal palūkojos uz pirmajiem dzīves grāmatplaukta sliekšņiem. Izvēlos grāmatu, kurā veikti pieraksti par manu bērnību, esot istam dabas bērnam.

Šo dienu pavadījām pļavā, grābjot nopļauto sienu. Ak, cik gan daudz reižu nopļautie zāles stiebri iedūrās manās pēdās! Saule debesīs gozējās visu dienu, karstums gandrīz nebija izturams. Svelme bija tik liela, ka man šķita – esmu pārkarsusi no smagā darba. Visu dienu pavadīju, skraidot pa pļavu un guļot zem uzslīetām siena gubām. „Mānīgā tveice,” es pie sevis tagad nodomāju. Vēlāk devāmies mājup, ome bija pagatavojusi vārītus kartupeļus ar biežpienu un to īpašo gaļas mērci, kurai nebija ne nosaukuma, ne pierakstītas receptes. Es jutos lepna, kad izēdu šķīvi tukšu, tad man šķita, ka esmu padarījusi labu darbu, neizniekojot ēdienu. Bet, salīdzinot šā brīža porcijas lielumus ar saviem bērnības tā dēvētajiem varoņdarbiem, es varu teikt, ka tā bija bērnu spēlīte. Vakaru pavadīju, braukājot ar velosipēdu. Uzvilku Jāņonkuļa lielos gumijas zābakus, kuri bija paredzēti iešanai uz veikalu caur mežu. Es ierāvu tos velosipēda ķēdē, nokritu zemē. Neuztraucos par rētu uz kājas, bet gan par to, lai zābakiem viss ir

kārtībā. Ieskrēju ķēķī un noliku zābakus tur, kur tos paņēmu – aiz durvīm. [..]

Es atpodos kafējnīcā. Ārā sniegpārslas vicina savas mazās plaukstiņas, pa reizei noskan durvju zvans, ienesdams telpā ziemas elpu. Jā, es joprojām spilgti atceros krāsainās bērniības atmiņas, to, cik daudz brīnumu atklāts, cik daudz nedarbu darīts. Bet tagad manī mīt sajūta, it kā piecpadsmīt plaukti manā dzīves grāmatplauktā nemaz nepiederētu man. Šķiet, ka tas ir manas dvēseles iepriekšējās dzīves piedzīvojums. [..]

Visi mājās jau guļ, vien es kā nakts putns lidinos apkārt pa pasauli. Atveru kladi, kuru man iedeva skolotāja no pamatskolas laikiem, un pāršķiru lappuses. Šī klade sastāv no vienām vienīgām pateicībām, tās es rakstu ik dienu. Šogad šī jau ir otrā klade, pirmā kā iekalta stāv sešpadsmitajā plauktā. Lai gan diena, šķiet, ir bijusi bezgala neizdevusies, pateicībā es rodu mirklus, kuri tomēr ir devuši kaut vienu smaidu. No somas apakšas izvelku savu vienīgo pildspalvu un pielieku tās galu pie lappuses, kura guļ manā klēpī.

Es saku „Paldies” par spēku izstāstīt savu dzīvi baltajām lapām, es saku „Paldies” par ieklausīšanos manī. Es saku „Paldies” par rūgto šokolādes kūkas gabaliņu, kas deva apliecinājumu, ka manā dzīvē viss nemaz nav tik nomācošs, „Paldies” par karsto dzērienu un tā sniegtu dvēseles piepildījumu. Es saku „Paldies”, ka, vairākkārt aplūkojot manu dzīves

grāmatplauktu, es tomēr sapratu, ka tāda ir mana dzīve – pilna ellišķi sāpīgiem un dievišķi skaistiem mirkļiem un ka, neskatoties uz kritieniem un grūtībām, es katrai savai grāmatai dodu vietu te – manā dzīves grāmatplauktā. [..]

Arita Mieze,

*Valmieras Viestura vidusskolas
10.a klase*

Visa pasaule un tās vēsture ir kā viens liels un sens grāmatplaukts. To piepilda grāmatas no cilvēces pirmsākumiem līdz pat šai dienai. Šajās grāmatās katra cilvēka mūžam ir atvēlēta viena lapa, ko piepildīt ar dzīves rakstu.

Milzu grāmatu plaukts ir pildīts ar stāstiem, kas ir tūkstošiem gadu veci. To senajos vākos mīt leģendas un stāsti par cēliem cilvēkiem un dižiem varoņdarbiem, diemžēl šajos krājumos arī atrodas stāsti par briesmu darbiem un cilvēces kauna traipiem. Pagātņi mēs aizmirst un izmainīt nevaram, lai arī cik briesmīga tā būtu.

Ir vērts padomāt, kā būtu, ja kāds atšķirtu tieši mūsu lapu? Vai mēs lepotos ar tās saturu? Cilvēkiem ir jāsaprot, ka viņu vietā neviens cits šo lapu nespēs pierakstīt, un tikai viņi paši zina, ar ko un kā to vēlas piepildīt. Pat ja salīdzinājumā ar tūkstošiem grāmatu viena lapa var šķīst nenozīmīga, tomēr ikviena no tām spēj ietekmēt grāmatas saturu tikpat daudz kā jebkura cita. Lai arī cik mazi un nenozīmīgi mēs varētu kādreiz justies, ir

jāatceras, ka spējam ko mainīt tagadnē un nākotnē, rakstot katrs savu stāstu un to iemūžinot cilvēces grāmatplauktā.

Katra diena ieraksta rindu tavā lapā. Pat ja ir iespējams izsvītrot nevēlamo no savas lapas, tas tāpat uz tās atradīsies, un šo pagājušo laiku mēs nekad nevarēsim atgūt vai izmainīt. Vislabāk ir nedzīvot pagātnē un tās ēnā, vienīgais veids, kā virzīties uz priekšu, ir – piepildot atlikušo vietu lapā ar labiem, skaistiem vārdiem. Vārdiem, kas padarīs mūs laimīgus un dos jēgu mūsu mūžam. Vārdiem, kas dos cerību, spēku un mīlestību arī citiem. [..]

Mums katram ir vienāda atbildība un spēja piepildīt pasauli ar labu, un arī palīdzēt citiem piepildīt savas dzīves lapas ar vārdiem, kas iedvesmo. [..]

Emils Auziņš,

Rīgas Starptautiskās skolas

12. klase

Esmu droša, ka neesmu vienīgā, kurai bērniībā ļoti nepatika lasīt grāmatas. Protams, bija jauki klausīties, kā mamma lasīja pasakas, bet tad, kad bija jālasa man pašai, es atteicos pat paskatīties grāmatas virzienā. Vēl skolas pirmajos gados lasīšanu es uztvēru kā sodu.

Ar laiku sāku iet uz bibliotēku, bet tikai tāpēc, ka mazajiem brāļiem vajadzēja jaunu grāmatu, ko lasīt pirms miega. No sākuma es pat nepievērsu uzmanību plauktam, kurš bija pilns ar

jauniešu literatūras grāmatām, taču jau pēc dažām bibliotēkas apmeklēšanas reizēm mani arvien vairāk sāka piesaistīt grāmatas, kuras bija sakārtotas kārtīgās rindās alfabēta secībā plauktā, kas sniedzās gandrīz līdz griestiem, jo tām bija mistiski un drūmi nosaukumi. Vienu dienu es tomēr piegāju pie šī pārpildītā plaukta un izņēmu pirmo grāmatu. Kad atnācu mājās, mamma, ļoti liela mistisku trilleru lasītāja, bija sajūsmā par to, ka es beidzot lasīšu labprātīgi. Tajā pašā vakarā sāku lasīt un pēc pirmajām trīs rindkopām izlēmu, ka man tā galīgi nepatīk. Nākamajā reizē, kad devos uz bibliotēku, grāmatu nodevu un apsoliju sev, ka vairs neiešu pie tā lielā plaukta, kur atradu grāmatu. Ar to arī beidzās mana pirmā kārtīgā pieredze ar grāmatām.

Pagāja vairākas nedēļas līdz brīdim, kad kārtējais bibliotēkas apmeklējums devu otru iespēju tam pašam lielajam plauktam, bet šoreiz man bija stratēģija. [..] Vairs negaidīju nedēļas, lai atkal pieietu pie tā paša lielā plaukta. Un, kad es pie tā piegāju, tad meklēju, līdz atradu, un, kad atradu, vairs nebiju spējīga atraut acis no grāmatas, kuras vāks bija pirmais, kas piesaistīja manu uzmanību. Un ar to vienu grāmatu aizsākās mana grāmatu atkarība. Nopietnāk pievērsos grāmatām apmēram septītajā klasē, bet es to slēpu, jo neviens no maniem klases biedriem grāmatas nelasīja, un es, protams, negribēju lieki izcelties, taču ar laiku sapratu – nevienu īsti neinteresē, vai

man patīk lasīt grāmatas. Savu ceļojumu grāmatās sāku ar mīlas stāstiem, taču tie man ātri apnika, un pievērsos fantāzijas romāniem, kuri man ļāva nokļūt pavisam citā pasaulē. Sev nemanot, biju sākusi izmantot grāmatas kā izslēgšanas un ieslēgšanas slēdzi apkārtējai pasaulei, jo katru reizi, kad sāku lasīt, es vienkārši pazudu grāmatas lapās vairākas stundas. Vienu brīdi biju pievērsusies dzejai, taču tā, tāpat kā mīlas stāsti, man ātri apnika, un es atgriezos pie romāniem par neiespējamām būtnēm un pasaulēm.

Grāmatas nekad neesmu pirkusi, tāpēc bibliotēkas vēl aizvien ir mans labākais draugs. Mans grāmatu plaukts atrodas kladē, kurā ierakstu katras izlasītās grāmatas nosaukumu un autoru. [..]

Helīna Anna Laizāne,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
10. klase*

Pildīts ar pasakām, noslēpumiem un zinātnisko fantastiku ir mans uzticamais draugs rokas stiepiena attālumā – grāmatplaukts.

Es neesmu tas, ko ēdu. Es esmu tas, ko lasu – princeses Auroras vai septiņu rūķiņu izaudzināta, ābece zilbju pabarota un Raganas sabārta. Vecais vai jaunais, nodilušais vai tikko lakotais grāmatplaukts. Vienalga, cik tas garš vai plats, svarīgs ir tā kodols,

kurā slēptas manas sāpes, sapņi, bailes, lielākie pārsteigumi un pieradumi. Tas aug kopā ar mani, taču atmiņas nepazūd. Tās krājas, un to skaits pieaug līdz ar lappusēm. Plaukta divas durvis un pieci stāvi ir mans dvēseles spogulis.

Vai redzat tos noputējušos vākus? Tie liecina vai nu par ilglaičīgu motivācijas trūkumu, vai slinkuma iezīmēm. Vai saskatāt pavisam jaunu, zilā krāsā tītu bestselleru? Ak, dzīvē ieplūdusi jauna dvaša! Ļoti daudz ko var secināt, redzot cilvēku un viņa grāmatu izlasi, vai ne? Var taču spriest, kuram vairāk patīcis lasīt un kuram tikai bildītes palūkot.

Grāmatplaukti ir tikpat unikāli kā cilvēki. Var šķīst: „Kas var būt katram atšķirīgs? Tik neskaitāmas lappuses un mūžam čikstošas durvis.” Nē, vienam grāmatas ir saliktas ar redzamām mugurām, otram – paslēpti nokautrējušies nosaukumi un autori.

Es izvēlos meklēt patvērumu kādā romantiskā stāstā, cits ienirst dzejas rindās un nekad neizpeld no tām ārā, bet cits vienkārši vēlas zināt, kā pareizi izcept burkānkūku.

Tur nu viņš stāv, pildīts ar pasakām, noslēpumiem un zinātnisko fantastiku, mans uzticamais draugs rokas stiepiena attālumā – grāmatplaukts.

Aleksandra Pastore,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
10. klase*

Gribētos teikt, ka esmu pieklājīga meitene, bet katru dienu es ar [..] viņu nesasveicinos. Reizēm man viņa sacītais nepatīk. Bet, kā jau katram zināms, visiem izpatīkt nevar nekad. Ja kāds ar viņu parunātos, tad varētu iepazīt mūs abus, sākot jau no „Manas pirmās lasāmgrāmatas” līdz pat Eiripīda lugām un Virdžīnijas Vulfas romāniem. Ar vienu reizi aprunājoties gan nepietiks. Būs jānāk atkal, jo mēs mūžīgi augam un izglītojamies. Mūsu domāšana un uzskati nepārtraukti mainās. Mēs ejam līdzī laikam un pa reizei atkal atgriezāties pagātnē.

Vai zini, kas ir šis vizinīs – mans spogulis? Tas ir mans grāmatplaukts! Tas sevī glabā visas siltākās atmiņas un piedzīvojumus. Ne tikai manus, bet arī Annas Sjūelas grāmatas „Melnais Skaistulis”, jaunās rakstnieces Monas Kastenā romāna „Glābiet mani” varoņu, kā arī zvēru, kuri mīt Karenas Makgī ilustrētajā enciklopēdijā „Dzīvnieki”, atklāsmes un raksturus.

Tas stāv stalts kā ozols, jo tieši no tā ir gatavots. Tas ievij sevī vislielākos sasniegumus, kas glabājas pasaules rekordu grāmatā, kā arī valodu gudrības, kuras iesietas stāv „Angļu valodas gramatikas” grāmatā, kā arī citās valodu vārdnīcās.

Vislabāk tas draudzējas ar vakaru, kad visi darbi padarīti. Tad tas arī ir visdāsnākais un atļauj man iepazīt un atklāt kādu citu pasauli jeb realitāti caur

tādu autoru, kā Imants Ziedonis, Ojārs Vācietis, Mikelandželo un citu, acīm.

Manā ģimenē šis grāmatplaukts glabā mūsu stāstus, jo līdz ar grāmatām tajā mīt arī dažādi nieciņi, suvenīri un kausi. Pieejot pie tā, šīs lielās, masīvās figūras, es sevi ieraugu trauslā spogulī. Nē, drīzāk ieskatos atmiņu portālā, kas liek sasilt sirdij un uzplaukt smaidam.

Lai arī tikai nepastāvīgi iekārtota mēbele istabas stūrī, tā glabātās vērtības nezūd un tiek novērtētas ik dienu. Lai katram atrastos tāds spogulis mājās, kurā neaizmirstu ik pa laikam ieskatīties!

Eva Vīnava,
Ozolnieku vidusskolas
10. klase

[..] **M**ana bērnība galvenokārt saistās ar pasaku jūrām, kas lija pār galvu kā nerimstošs spēks. Spilgtākās pasaku valstības, kas iespiedušās atmiņā, ir Annas Brigaderes, Margaritas Stārstes, Astridas Lindgrēnes un Dagmāras Geisleres uzburtie stāsti, pasakas un grāmatu sērijas. Viena no mīļākajām rakstniecēm man bija angļu rakstniece Enida Blaitona. Sākumskolas laikā biju izlasījusi visas viņas grāmatu sērijas, jo ļoti piesaistīja valoda, kādā viņa pasniedza visus noslēpumus, mistērijas, pavedienu meklēšanu un bērnu lieliskās dedukcijas spējas. Varu droši teikt, ka bērnības grāmatu plauktiņā bija gan latviešu rakstnieku, gan ārzemju

Jelizaveta Ļocova, Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas 11. klase

rakstnieku daiļliteratūra. Pirmo vietu ieņēma Enidas Blaitonas detektīvi, taču otro vietu piešķīru Margaritas Stārastes „Zelta pasakām” ar lieliskajām, krāsainajām un mīļajām ilustrācijām. Jāpiemin, ka tieši šīs grāmatas man nebija, kad es uzaugu, jo tā ir salīdzinoši jauna grāmata, kurā apkopots Margaritas Stārastes pasaku devums. Tieši šī grāmata man asociējās ar bērniību un atstāj ļoti pozitīvas un mīļas sajūtas katru reizi, to paņēmot un pārļausot.

Ar pamatskolas un vidusskolas grāmatu plauktiņu saistās gan obligātā, gan izvēles

literatūra. No obligātās literatūras sadaļas vislielāko uzmanību tomēr piesaistīja un notur vēl joprojām Laimas Muktupāvelas „Šampinjonu derība”, Edvarta Virzas „Straumēni”, kā arī Jāņa Poruka „Pērļu zvejnieks”. Ar „Šampinjonu derību” bija iespējams sajūst cilvēka neizmērāmi spēcīgo iekšējo varu, cīņu un nepadošanos. Lai kādi līkloči dzīvē negadītos, cilvēks vienmēr cīnīsies un panāks savu. „Straumēni” apbūra ar skaisto valodu un tēlainajiem izteiksmes līdzekļiem, ar kuru palīdzību tika izrādīta tik liela mīlestība pret dabu, ka

lasot vēlējos iet un sēdēt tai pļavā, ko tik sulīgi Virza bija aprakstījis. Bija jūtama liela saikne ar dabu, mīlestība pret to un rūpes. Protams, arī notikumi pašā saimniecībā bija visnotaļ interesanti, taču īpašā attieksme pret dabu ir pirmais, kas saistās ar šo lielisko darbu. Jāņa Poruka „Pērļu zvejnieks” izteikti iespiedies atmiņā ar daiļdarbā vairākkārt uzsvērtajām pērlēm, kas netiek pieminētas ar domu par pērlēm, kuras attīstās gliemežvākos un priecē apkārtējo acis.

No izvēles literatūras pārsvarā šajā grāmatu plauktā stāv ārzemju literatūra. Vienas no pēdējām grāmatām, kas pievienojušās kuplajai grāmatu saimei, ir Keitas Eberlenas „Man tevis pietrūkst”, Džesijas Bērtones „Miniatūriste”, kā arī latviešu autore Dzintras Šulces „Rižiks”. Grāmatās „Man tevis pietrūkst” un „Miniatūriste” ir ietverti tik daudzi dziļdomīgi, lieliski un spēcīgi domu graudi, kurus izlasot uzreiz izrakstīju. Spēcīgākais citāts, kas vijās cauri visai „Man tevis pietrūkst” grāmatai, ir: „Šodien ir tavas atlikušās dzīves pirmā diena.” Un reizēm ir labi to apzināties. Dzintras Šulces „Rižiks” man ir īpašs ar to, ka tajā publicēto ilustrāciju autors ir man tuvs un labs draugs, talantīgs jauniešs. Tas šiem stāstiem piešķir īpašu noskaņu un vizualizāciju. [..]

Ieva Gajevska,
Druvas vidusskolas
12. klase

Manā grāmatplauktā ir trīs slepeni [..] logi uz pasauli: nostalgiski un vienlaikus dumpnieciski dzejas krājumi, iedvesmojošas pašizaugsmes grāmatas un emocionālas un neprognozējamās autobiogrāfijas.

Dzejas grāmatplaukta iedaļa ir vissenākā un vispārpildītākā, jo dzeja ir mans izpausmes veids, un tā patiesi dziedē. No citu dzejnieku darbiem iedvesmojos, lai rakstītu savējos. Katru gadu grāmatplauktu papildīnu pēc Dzejas dienām, kurās iepazīstu arvien jaunus un fenomenālus autorus. Bet tādi latviešu dzejnieku krājumi kā Mirdzas Ķempes „Mīlestības krāšņais koks” un Klāva Elsberga „Bēdas uz nebēdu” manā prātā rada pārdomas par dzīves skaisto un sarežģīto realitāti, jo „rūgts ir ne tikai analģīns, bet arī dzīve, ziniet...”. Dzejas grāmatām ir liela vērtība – Ekseteras Universitātes studentu veiktajā pētījumā pierādīts, ka dzeja būtiski uzlabo cilvēka atmiņu. Lieliski! Tātad dzeja cilvēku padara bagātu – kas tad atmiņas par sirsnīgiem un smieklīgiem bērnības notikumiem, satraucošām skolas gaitām, pirmajām mulsinošajām jūtām un mīļajiem cilvēkiem ir, ja ne bagātība? Nu zinu: turpināšu krāt bagātības – atmiņas un dzejas krājumus –, lai arī turpmāk melanholiskos un nostalgiskos vakaros izjustu mieru un harmoniju.

Kādēļ lasu pašizaugsmes grāmatas? Uzskatu, ka tajās apkopotie padomi palīdz cilvēkam rast dzīves ceļu. Pašcieņas

un pašapziņas trenere Otitija Jasmīna ir izpētījusi, ka, lasot grāmatas par pašizaugsmi, vairums cilvēku dzīves laikā uzdrīkstas rīkoties un sasniegt mērķus, veidot veiksmīgu karjeru, kļūt par gara aristokrātiem. Mūsdienu materiālajā pasaulē cilvēks aizmirst par radošuma un gara attīstīšanu, tādēļ iedvesmotāju grāmatas var iemācīt daudz garīgu vērtību. Grāmatplaukta pašizaugsmes iedaļā vislabākās un vesteicamākās grāmatas ir Robina Šarmas „Līderis bez titula” un Dona Migela Ruisa „Četras vienošanās”, jo tās ir palīdzējušas man domāt pozitīvi, būt neatlaidīgai un izmantot katru iespēju, šoruden kļūstot par skolas prezidenti. Tāpēc esmu vienisprātis ar D. M. Ruisu, ka „vissvarīgākās ir tās vienošanās, ko esi noslēdzis pats ar sevi. Ar to palīdzību tu definē savu būtību, savas sajūtas, savas domas un uzvedību”. Grāmatā apkopotas četras vienošanās, kuras noslēdzot cilvēks kļūst iekšēji brīvs un laimīgs.

Juris Rubenis, rakstnieks un garīdznieks, atzinis: „Vienīgais, ko mēs pa īstam varam iedot otram, ir mūsu dzīves pieredze.” Ir liels gods uz klausīt, iepazīt cita pieredzi, un pie miljoniem cilvēku tā nonāk ar autobiogrāfisku grāmatu palīdzību, tādēļ ir vērts izbrīvēt tām vietu plauktā. Tās iepazīstina ar autoru un ļauj ieskatīties viņa emocionālo pārdzīvojumu pasaulē. Lūk, M. Zālītes Laura „uz kuģa, kas peld pa lielo upi, [...] saprot, kas ir brīvība. Par ko ir runa, par ko visu laiku ir runa. [...] Ūdens un debesis. Vējš un

saule. Prieks kā zivtiņas sirdī [...], kad tu, cilvēks, vari sarunāt ar vējiņu, lai tas palīdz. Aizdzen mani Kurzemē!”. Tā lasītājs kļūst par autora uzticības personu. Mana grāmatplaukta autobiogrāfiskās grāmatas, Māras Zālītes „Pieci pirksti”, Mišelas Obamas „Izaugt”, man stāsta un māca vēstures faktus, tā laika notikumus interesantā veidā, pierāda cilvēka spēku, neatlaidību, pašcieņu, dzīves mīlestību. Rakstnieks Sems Blumenfelds izpētījis, ka, lasot autobiogrāfijas jaunībā, cilvēks iemācās svarīgākās dzīves mācības un nepieļauj tik daudz kļūdu. Uzskatu, ka dzīvei ir gan ievads, gan iztirzājums, gan nobeigums, tāpēc ir nozīmīgi lasīt citu cilvēku dzīvesstāstus tiem, kuri vēl ir dzīves ievadā. [...]

Kintija Puikevica,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
10. klase

Grāmatas, kas rūpīgi sakārtotas plauktos, man saistās ar to laiku, kad lasīt vēl nemācēju, bet toties kājām žiperīgi un ātri izzināju pasauli. Par to varu teikt paldies mammai, kas strādā bibliotēkā (tagad jau bibliotēkas vadītāja), jo grāmatu plaukts man sākotnēji bija milzu labirinti, pa kuru ejām lūkojoties nepameta sajūta, ka varu pazust šajā pasaulē. Zemākie plaukti piesaistīja ar iespēju grāmatu paturēt rokā, bet, lūkojoties uz augšu, gribējās, un es to

arī spītīgi pieprasīju, lai vecāki ņem mani opā, jo es taču gribēju aizsniegt arī tos.

Šodien liela daļa no grāmatām, kuras esmu ne tikai paturējis rokā, bet arī izlasījis, kā uzticami sargi stāv un guļ manā 2 metru augstajā, brūnajā grāmatu plauktā, kuru labāk dēvēt par skapi. Es to, savā istabā pie sienas slejamies, atceros tieši tik ilgi, cik sevi.

Sākumā tā apakšējos plauktos, atbilstoši manam acu līmenim, mita pasaku grāmatas un vienkāršas enciklopēdijas. Tās bija grāmatas, kuras man lasīja mamma pirms gulētiešanas un kuras labprāt šķirstīju, apskatot tajās esošos zīmējumus.

Ne tikai rakstnieku uzburtā pasaulē mita mans prāts, bet arī enciklopēdijās, jo tās ļāva man kādu reizi laisties lejā no mākoņu pilīm un pievērst uzmanību apkārt esošajiem dabas un zinātnes brīnumiem. Šāds brīnumu un realitātes līdzsvars grāmatplauktā ir saglabājies līdz pat šodienai.

Situācija mainījās, kad 8–11 gadu vecumā mani ieinteresēja grafiskie romāni, kas diezgan strauji ieņēma pozīcijas. Pēc nenopietnajām grāmatām, kā es tās šobrīd dēvēju, parādījās vairākas triloģijas, protams, ne jau debesskrāpja pašā augšā. Es toreiz vēl nebiju tik garš. Tie bija fantastikas romāni, kas harmoniski arī tagad iederas grāmatplaukta raibajā tēlā un kļuvuši kā krāsaina vitrāža. Tomēr drīz vien starp krāšņajiem triloģiju vākiem savus

triepienus iemeta Stīvena Kinga šausmu romāni, un nu raibais grāmatplaukts atgādina novembra krēslainos vakarus, kuros tumsas aizsegā visvisādi mošķi klist.

Stīvenu Kingu lasīju paralēli pasaules klasikas darbiem. Atskatoties pagātnē, nožēloju, ka garajās siltajās vasarās nelasīju skolā ieteiktos latviešu un ārzemju klasiķu darbus (tā saucamo obligāto literatūru), un, sirdij iesāpoties, domāju par to, kāpēc neatradu kaktiņu plauktā. Tomēr katrai monētai ir divas puses. Varbūt labi, ka neatradu kaktiņu – nebija lemts. Iespējams, ka, sīks būdams, nebūtu ieraudzījis tādos augstas klases darbos autoru izkaisītās un apslēptās domu pērles. Ceru, ka nākotnē manā grāmatplauktā vietu atradīs kāds varonis no Puškina darbiem, piemēram, „Jevgeņijs Oņegins” vai ķēniņmeita no Raiņa „Zelta zirga”.

Kaut arī veros grāmatplaukta nākotnē cerīgi, zemapziņā lieliski saprotu, ka tas var zaudēt savu nozīmi un no ikdienas sabiedrotā kļūt par parastu grāmatu glabātuvī. Šobrīd analogo grāmatplauktu lēnā, gliemeža, tempā sāk aizstāt mans digitālais grāmatplaukts, kurā glabājas pavisam citas grāmatas – nopietnas, profesionālas, par un ap programmēšanu, jo pašlaik apgūstu šo profesiju. [..]

Renārs Susejs,
Rēzeknes tehnikuma
3. kurss

Eliza Daniela Dzene, Rīgas Valsts vācu ģimnāzijas 7.b klase

Jau kurā paudze. Sākumā pienāca, stāvēja, tad izvēlējās. Tā, kamēr visas bijām caurlasītas. Jau vēlāk pieskrēja pāris bērnu dažas reizes. Ātri pāršķīra, atrada skolotāja prasīto un nometa pa roku galam. Mēs saskumām, bijām zaudējušas vairākas no mums. Nevarējām nevienam pateikt: „Atnes atpakaļ! Mums viņas trūkst...” Pāris gadu neviens nestaigāja, nelasīja un nepienāca... Un vēl nedaudz vēlāk retajās grāmatplaukta rindās saskrēja putekļi..., bet vienā dienā ieradās kāda ģimene. Māja ar grāmatplauktu bija pārdota. Mēs visas priecājāmies. Beidzot! Beidzot šeit ir dzīvība. Beidzot mēs atkal būsīm kopā, un varbūt mūs atkal kāds cauršķirstīs. Bet nē! Visi staigāja mums garām, mūs neredzēdami, savos gadžetos šķirstīdami virtuālās lapaspuses. Mēs skumām.

Kādā dienā pacēlās putekļu mākonis – putekļu vairāk nekā pa visiem gadiem. Grāmatplaukts drebēja un grabēja. Mūs beidzot kāds paņēma rokās... Domājām – šķīrs un lasīs. Bet arī ne. Nonācām, cieši saspiestas, tumšā cietumā – kartona kastē. Tālāk mūs aiznesa uz telpu, kur caurvējš staigā un ziemā sals kur ķer, – uz bēniņiem. Ar gadiem, atkal tur stāvot, mēs piesaistījām vietējo žurku un peju uzmanību – tās skrēja mums pāri un naktīs mūs skrapstināja un grauza. Tā kļuvām par nevienam nevajadzīgām un sen nelasītām grāmatām, precīzāk, grāmatu dražu kaudzēm.

Kamēr mūsu dražas nesa uz uguns-kuru, domājām – kā būtu, ja mūs, skaistas

un taustāmas grāmatas, neaizvietotu e-lasītāji un internets...?

Krišs Treikals,
*Kandavas Reģionālās
vidusskolas
12. klase*

Kad puisītim bija vien gadiņš, viņš zaudēja tēti, viņa māmiņa [..] atgriezās darbā, un mazo puiku ikdienā pieskatīja vecvecmāmiņa. Šī sieviete bija pasaulē labākā aukle. Viņai ļoti patika runāt, dziedāt, bet galvenais – lasīt priekšā mazajam zēnam. Grāmatplaukts pildījās lielā ātrumā. Vecā sieviete šķūnī atrada puisēna mammas bērniņas mīļākās grāmatas: „Kaķīša dzirnavas”, „Pifa piedzīvojumi”, visu „Sprīdīša” bibliotēku. Mamma aizņemtību darbā centās aizstāt ar grāmatām, kuras bieži iegādājās savam puikam, un viņam tās patiešām patika. Zēns varēja stundām sēdēt un klausīties memmītes rāmo lasījumu vai mammas izteiksmīgos priekšnesumus. Visvairāk grāmatu plauktā krājās dažādas enciklopēdijas, tās viņam patika vislabāk. Tur bija daudz bilžu, un tās varēja „lasīt” arī pats. Vai priekšā lasīšana, vai dziedāšana, vai omītes monologi, varbūt viss kopā, bet mazais puika divu gadu vecumā runāja pilniem teikumiem. [..]

Gāja laiks, puika sāka iet bērnudārzā, viņa lielā interese par grāmatām

saglabājās līdz brīdim, kamēr viņš pats iemācījās lasīt. Omīte turpināja lasīt priekšā, meklēja grāmatas, kas varētu būt aizraujošas, bet kaut kas bija atgadījies. Istabā parādījās grāmatplaukta konkurents – rakstāmgalds ar datoru! Tajā bildītes kustējās, tās runāja cilvēku valodā. Tas bija tik aizraujoši! Grāmatplauktā arvien lielāku vietu sāka ieņemt plastmasas datorspēļu kastītes, bērnu dienu grāmatiņas tika sapakotas kartona kastēs un noliktas bēniņos. Ar datora palīdzību zēns perfekti apguva angļu valodu, kas priecē, bet kādu dienu viņš paziņoja, ka vairs negrib lasīt latviski, tas esot pārāk grūti. Liels bija mammas izbrīns, kad skolā tika uzdots izlasīt kāda pazīstama latvieša biogrāfiju un puika pajautāja: „Vai to biogrāfiju var dabūt angļu valodā?”

[..] Grāmatplaukts cer, ka zēns reiz sapratīs, cik labi ir pienākt pie grāmatplaukta, paņemt grāmatu, atšķirt to un atrast atbildi uz tajā brīdī aktuālo jautājumu. Palasīt I. Ziedoņa dzeju un epifānijas, kad būs iemīlējies, pārlasīt Z. Mauriņas esejas, lai rastu atbildes uz eksistenciāliem jautājumiem, vai kādu izklaidējoša satura grāmatu, kad grūti iemigt.

Vienu gan grāmatplaukts zina pavisam droši – šī stāsta varonis noteikti lasīs priekšā saviem bērniem.

Emīls Jonkus,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
10. klase*

Izstāstīšu par grāmatplauktu, kurš būs man nākotnē.

[..] Darināts no koka un metāla, krāsots asinsarkanā krāsā, tas stāvēs manas istabas stūrī. Mans grāmatplaukts būs īpašs ar to, ka viņš būs divdaļīgs ar gultu skapja augšienē, tas nozīmē, ka viņā gan no priekšas, gan no sāniem būs plaukti, kuros turēt grāmatas, turpat būs trepītes, kuras ļaus uzkāpt, tā teikt, skapim uz galvas, un tur ērti apgulties. Tas glabās savos spēcīgajos plauktos tūkstošiem zināšanu, piepildīs manu istabu ar miera un drošības sajūtu. Mani ieskaus tūkstošiem zināšanu, kuru starpā es tikšu paslēpta un piepildīta ar jaunām zināšanām. Grāmatplauktu es neatstāšu novārtā, jo viņš būs man blakus grūtos dzīves brīžos. Kad negribēsies vairs staigāt pa šo zemi, tas mani apskaus un mierīgā balsī teiks, ka viss būs labi, ka viņš mani pasargās un mīlēs, lai vai kas notiktu. Viņš izglābs mani no depresijas un salauzta sirds, lai es beigtu skumt, pēc viņa domām, par bezjēdzīgām lietām, viņš man iedos izlasīt Aleksandra Dimā (tēva) grāmatu „Grāfs Monte-Kristo” un teiks – lai vai cik bezcerīgi viss liktos, nepadodies! Lai vai cik grūti būtu un sāpētu, nepadodies! Jo galu galā viss beigsies labi, ja vien tu tam noticēsi un cīnīsies par savu laimi.

Es savam grāmatplauktam došu vārdu, viņu sauks Grāfs. Vakaros Grāfs man stāstīs tik daudz interesantu lietu, par pirmo mīlestību, par citplanētiešiem,

par Kenediju dzīvi, par to, kā cilvēki cīnās ar skumjām domām, un viņš runās par tik daudzām filozofiskām lietām, ka katru vakaru es nemierīgi grozīšos pa gultu un nevarēšu aizmigt. [...] Mēnesī es Grāfam pievienošu klāt vismaz 2 grāmatas, kuras viņš vispirms izlasīs pats, tad iedos man izlasīt, un mēs vakaros varēsim par tām dedzīgi diskutēt.

Kādā vakarā, kad aiz loga šaudīsies nīkie zibeņi, es Grāfam pajautāšu, kas viņu dara laimīgu un kas – bēdīgu. Viņš, ilgi domājis, beigu beigās atbildēs, ka viņu laimīgu dara katru dienu spīdošā saule, kas rotaļīgi mētā savus starus pa istabu, putnu dziesmas, kurām gribas dziedāt līdzī, grāmatas, kuras stāsta savus stāstus un ļauj tos izdzīvot kopā ar viņām, bet pats galvenais, kas dara viņu laimīgu, esmu es, jo katru dienu esmu viņam blakus, nepametu un vienkārši esmu tāds draugs, kāds viņam vajadzīgs. Viņš man pastāstīs par piedzīvojumiem, kuri norisinās grāmatās, jo katru plauktā ielikto grāmatu viņš izdzīvo kā mazitiņu dzīvīti, pēc kuras notiek reinkarnācija, un viņš atkal dzīvo citā dzīvē. Viņam nebūs ienaidnieku, jo, lai vai cik slikts tēls būtu, viņš vienmēr atradīs tajā kripatiņu no labā. Viņš izdzīvos tādas grāmatas kā Eleonoras Porterēs „Pollianna”, Janas Veinbergas „Svešais draugs”, Jūli Niemi „Tu neiesi viens” un citu brīnišķīgu rakstnieku darbus, izstudēs grāmatu par ārstniecības augiem un mākslu, izlasīs Andreja Pumpura, Raiņa, Aspazijas, Ojāra

Vācieša un citu izcilu dzejnieku dzejoļus un pēc tam atstāstīs man viņu galveno domu un saturu.

Mans Grāfs būs pats ideālākais grāmatplaukts visā pasaulē. Un, pat ja citi apgalvos, ka prātā sajukusi esmu es, viņos neklausīšos, bet uzreiz aizsūtīšu piecdesmit mājas tālāk. Kamēr es mierīgi gulēšu Grāfam augšpusē, tikmēr naidīgas acis bojās vien savu pašu dzīves. Man nākotnē obligāti būs grāmatplaukts, vārdā Grāfs, un, lai vai cik absurdi tas neizklausītos, es zināšu, ka viņš ir tas, kurš būs man blakus vienmēr. [...]

Gundega Pētersone,
Ozolnieku vidusskolas
10. klase

Mans grāmatplaukts ir pārpildīts ar grāmatām, piepildīts ar emocijām un stāstiem. [...]

Viss sākās ar manu pirmo grāmatu, kas nokļuva manā grāmatplauktā, un tā bija „Ābece”. Kad biju maza, „Ābece” bija lielākā aizraušanās, man tik ļoti patika mācīties burtus, ka lielāko daļu tā bija man rokās un uz grāmatplaukta tika nolikta reti. Man augot, mājās grāmatu bija arvien vairāk, ar laiku „Ābeci” lēnām nomainīja zilbju grāmatiņa, kas ražīgi papildināja manu vārdu krājumu. Manī arvien vairāk auga interese izzināt valodu, lasīt grāmatas un rakstīt burtus, manī tas aizrāva tā, kā bērniem spēlēšanās ar rotaļlietām. Skolas vecumā īpaši tuva bija

Emilija Pētersona, Taurupes pamatskolas Mazozolu filiāles 1. klase

grāmata „Pasakas lolotam bērnam”; tajā vecumā nezināju to, kas ir lolots bērns un ko tas nozīmē, taču, pateicoties šīm pasakām, es sāku to apjaust, un manā vārdu krājumā atkal bija jauns vārds – lolots. Es uzskatu, ka mans grāmatplaukts arī ir lolots, jo tajā slēpjas mana bērniība, notikumi un emocijas, par savu grāmatplauktu es rūpējos tā, it kā tas būtu mans labākais draugs.

Pusaudža gados mans grāmatplaukts piedzīvoja vislielākās pārmaiņas. Šajā posmā grāmatplauktu papildināja jau daudz

nopietnāka lasāmviela, manī parādījās interese par grāmatām ar dziļākām domu un dzīves atziņām, par vienu no mīļākajām kļuva J. Rubeņa un M. Subača „Dievs ir tepat”. Manam grāmatplauktam iestājās neliels šoks, jo lēciens no pasakām uz nopietnāku literatūru notika ļoti īsā laikā. Tagad plauktu rotā manas visu laiku mīļākās grāmatas. [..]

Henrieta Hincenberga,
Talsu Kristīgās vidusskolas
11. klase

Mans grāmatplaukta stāsts sācies jau labu laiku atpakaļ, [..] kad mācījos izteikt pirmos vārdus, salikt kopā burtus un teikumus. Katru vakaru, pirms atnāca miega pelītes, mamma man lasīja vai stāstīja kādu stāstu. Ja tas nenotika, es nevarēju iemigt – tas bija kā rituāls. Lai arī stāstu nebija daudz un tie atkārtojās, man nekad neapnika tos klausīties. Paskatoties atpakaļ, es atceros momentus, kad mamma, nogurusi no grūtās dienas, iemīga pirms manis, tad man nācās pašai sev pastāstīt, kas notika tālāk. Bija taču jānoskaidro, vai šoreiz neglītāis pīlēns pārvērtīsies par cēlo gulbi un pievienosies pārējiem. Jau pirmajās grāmatās ir bijušas vairākas mācības, piemēram, „Neglītāis pīlēns” – stāsts māca to, ka cilvēki vai dzīvnieki nav jāvērtē pēc to izskata, kā arī, ka labam cilvēkam viss labais kādu dienu nāks atpakaļ.

Līdzīgu mācību, parokoties manā grāmatplauktā, var ieraudzīt Aspazijas lugā „Sidraba šķidrums”. Šis daiļdarbs man atmiņā palicis diezgan spilgti, jo īpaši piesaistīja galvenā varone Guna. Viņas godīgums, taisnīgums un tajā pašā laikā labsirdīgums likās unikāls. Lugā ir parādīts, kā sabiedrība grib pielāgot visus cilvēkus „normālai” dzīvei, tomēr pielāgots cilvēks zaudē savu vērtību un identitāti. Es stāstā saskatu to, ka ne visi mēs esam radīti, lai būtu vienādi. Katram dzīvē ir savs ceļš – perfekti taisns, likumu dzīvē vai bedrēm cauri klāts –, tomēr

tas ir tikai viens uz šīs zemes, un neviens cits to nespēs aizstāt.

Savu dzīves ceļu veidojot, arī Ansis Vairogs meklēja savas pārles – stāstā „Pērļu zvejnieks”. Mēs visi dzīvojam ar mērķi iegūt, pieredzēt, izzināt, sajust. Katrai būtnei šīs dzīves vēlmes un vajadzības ir citādākas, bet, pats galvenais, tādu nepareizo nav. Es savas pārles glabāju blakus grāmatplaukta stāsta lādei. Kā teicis Jānis Poruks: „Īstās pārles glabājas cilvēku sirdīs.” Paiet laiks, kamēr tās atrod un nospodrina, tomēr tas ir to vērts. Arī stāsta galvenais varonis Ansis ilgi cīnās, lai atrastu savu vietu pasaulē, arī viņa ceļš bijis šķēršļu pilns. Sākot ar lauku vidi, turpinot ar mācībām Rīgā un studijām Drēzdenē. Šis stāsts man mācījis izprast to, ka, lai iegūtu kādu pērli, pašai par to jācīnās, un, ja to nedarīšu es, tad neviens cits manā vietā arī ne.

Šis grāmatplaukts ir mans kultūras mantojums. Tajā neglabājas tikai informācija par grāmatām, bet gan to dvēseles un sirds pārles. Tas ir mans zelts, mana gudrība, ar kuru es varēšu dalīties ar saviem bērniem, tāpat kā mana mamma sava stāsta daļiņu nodeva man. Cik skaisti, ka, ar šo bagātību daloties un dodot citiem, pats nabagāks nepaliec, bet tikai papildini kāda cita vērtības. [..]

Patricija Bruzinska,
Druvas vidusskolas
12. klase

Šodien nolēmu aiziet uz bibliotēku tāpat vien – uzziņai. Laikam jau varētu teikt arī – alkām pēc klusuma un nostalgijas. Telpās virmo bērniības miers un bezrūpība. Vēsturnieks Harijs Tumans kādā intervijā minējis: „Vairs neliekas neticami, ka visi reiz nonāksim elektroniskajā koncentrācijas nometnē.” Un tā jau arī ir. Dzīve bez viedtālruna rokas stiepiena attālumā nu jau vairs šķiet neiedomājama.

Ieejas durvis atverot, samtainā sietspiedes smarža mani aicina, un es pakļaujos. Tā mani aizved līdz kādai lielai istabai, kurā, daudzu grāmatplauktu un dokumentu ieskauda, sēž noslēpumainā bibliotekāre. Telpā, kas stāstu, notikumu un neatrisinātu mistēriju pārpilna, ir grūti atrast viņas – grāmatu pavadones. Lai arī pasveicinu tumšmataino pusmūža sievieti un dodos tālāk lūkot plauktu saturu. Soļus sperot, grīdas dēļi nejauki čīkst, un skatam apkārt paveras padomju laika izskata mēbeles un telpa. [...] Pieeju pie kāda nejauši izvēlēta grāmatplaukta – latviešu autoru darbi. Tā ir kā ziedoša plava ar augošām puķēm – tās katra smarža ir aprīnas vērtā un interesanta. Katru ziedu vēlos iepazīt tuvāk, un šī ir īstā vieta, kur to darīt. Plauktā ar vēriņu acu skatu manu uzmanību piesaista Rūdolfo Blaumanis un rakstnieka izcilās noveles ar spilgtu cilvēku iekšējo jūtu pārdzīvojumu tēlojumu un pieņemtajiem lēmumiem. Turpat blakus – Jānis Jaunsudrabiņš ar darbos radīto lauku

idilli, bet aiz plaukta klusi paslēpusies Māras Zālītes septiņgadīgā Laura ar savu tēvzemes mīlestību un aizrautību izpētīt, izzināt. Jūtos pacilāta no laimes un lepnuma par bagāto tautas kultūras mantojumu. Tomēr manu labsajūtu mirkli iztraucē kāda maza meitenīte, sajūsmināti gaviļēdama par grāmatu, ko tik ilgi gaidījusi. Mazliet aizkaitināta, tomēr arī ieintrigēta slepus palūkojos uz meitēnu. Un arī mana sirds sāk pukstēt mazliet straujāk – Džoannas Roulingas „Harijs Poters”. Grāmata atsauc atmiņā bērniības laiku, kad fantāziju pasaulē guvu draugus un pasaules izpratni, tādā veidā cenšoties atrast pati sevi. Ak, tās mirdzošās acis, kas kvēli ķēra ikkatru izlasīto vārdu, un nīgrā mamma, kas gribēja atņemt grāmatu, nevis, kā šobrīd, viedtālruni. Protams, mūsdienās vieglāk stāstus iepazīt ar filmu palīdzību, kas ietaupa gan laiku, gan pacietību, tomēr tās nespēj aizstāt vārdos neapprakstāmo, trauslo, unikālo izjūtu, kas rodas, apzinoties – esmu varoņu pārdzīvojumu, emociju pasaulē. Prātā acumirkļi domas aizsteidzas uz kādu drūmu vietu, kas pilna ciešanu, cietsirdības un cilvēku pārdzīvojumu, vietu, kurā cilvēkam nav daudz tiesību – izcilo Sūzenas Kolinsas romānu „Bada spēles”. Tomēr ikdienas steigā un brīžos, kad jūtos vientuļa un cenšos aizbēgt no skarbās realitātes, meklēju atbildes dzejā. Vai tā ir Eduarda Veidenbauma emocionālā skepse un pasaules ironija, Austras Skujiņas alkas

pēc mīlestības un sapratnes, vai arī Ojāra Vācieša dzīves noslēpumainība un tiešums – tā vienmēr ir dzīvu emociju gammas izpausme.

Atveru acis un apjaušu – ir jau novakars. Lai nejustos neveikli, aizejot ar tukšām rokām pēc ilgā laika, kas pavadīts bibliotēkā, no grāmatplaukta paņemu nejauši izvēlētu darbu – tas ir Regīnas Ezeras romāns „Aka”. Atvados no tumšmatainās pusmūža sievietes un dodos uz māju pusi. [..]

Laura Badūne,

*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
10. klase*

Uzskatu, ka grāmatas ir brīnums. Tās ir kā mazas jūras dzelmes [..] pērlītes, izcilu cilvēku radītas, pa vienai nospodrinātas un ieliktas pievilcīgos vākos, lai tos vērtu vaļā nākotnes lasītāji. [..]

Vēl ir daudz man nešķirstītu lappušu, taču vienas no mīļākajām, kuras nemūžam neiemainītu ne pret ko, pieder Imantam Ziedonim. Viņa dzeja ir kā vārdu spēles. Tur viedoklis ir lieks, tur ikkatrs var tikai smelties, un ne tikai tie, kam sirdij tuva grāmatu lasīšana. Pie viņa es apstājos, rodu milzum daudz jautājumu un arī bezgala daudz atbilžu. Viņa rindās redzu sevi un citus, salīdzinu, analizēju un dažreiz nobirdinu kādu asaru. Lasu par mīlestību, ellišķi sāpīgu un dievišķi skaistu, par cilvēku ēnas pusēm un dzīves paradoksiem. [..]

Vēlētos, lai mēs prastu dalīties priekos un bēdās, lai katrs sniegtu citiem kaut nedaudz no savām dvēseles pērlēm, kaut vai nosūtot no sava grāmatplaukta mazu dzejrindi pēc līdzjūtības un mīluma alkstošajam. [..]

Kitija Keiša,

*Baltinavas vidusskolas
12. klase*

Loreta Upite, Ziemeļvalstu ģimnāzijas 3. klase

Violeta Žodžika, Laucesas pamatskolas 4. klase

Manā grāmatplauktā mazs Rūķītis slēpjas no manis un mammas. Neviena nemanīts, nopūš putekļus no senām grāmatām, kas aizmirstas plaukta tālākajā malā guļ. Vārdā to dēvēt nedrīkst, viņš esot Rūķītis.

Sēd uz grāmatas vāka malas, gaida mani no skolas. Ik dienu cer, ka paņemsu viņa mīļāko grāmatu, lai arī tā jau izlasīta. Rūķītis kā bibliotekārs, kas vada manu bibliotēku, maina grāmatu novietojumu, nopūš putekļus, pārlasa katru lapu, atjauno jau nobružātos vākus un mīļi sagaida jaunas grāmatas mūsu kolekcijā. Lasīt viņam patīk

vairāk nekā man, ar Rūķīti nevaru pat sacensties. Kā brīvs laiks, tā tik ķeras pie jaunas grāmatas. Rūķītis pats raksta stāstu beigas, ja tās nav tādas, kā viņš vēlas.

Rūķītis ir mana labā roka, kas noliek grāmatu uz plaukta malīņas, lai tā man vieglāk sasniedzama. Viņš mani mudina uz grāmatu lasīšanu, lappuses pāršķiršanu, lai diena kļūst bagātāka ar vārdiem un galva piepildās ar dažādiem krāšņiem stāstiem.

Arleta Apsīte,
*Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas
12. klase*

Grāmatplauktā ir 4 stāvi jeb plaukti, kā tos dēvē mājinieki. Pirmajā [..] stāvā glabāju visjautrākās vērtības – tās ir bērnu grāmatas, sākot no grāmatām pašiem mazākajiem. Tās ir gan vecas, vecākas par 40 gadiem, gan pavisam jaunas, kuras joprojām smaržo pēc tipogrāfijas. Gandrīz katru dienu jaunākais brālis nāk pēc kādas pasaku grāmatas, kuru viņam mamma lasa priekšā pirms miegā. Izvēle, iespējams, atkarīga no tās dienas noskaņojuma, – vai būs „Zīļuks”, „Pifa piedzīvojumi” vai „Stāsti par pirātiem”. Pēc kāda laika izlasītā grāmata atgriežas manā glabāšanā. Un tad process sākas no jauna – atkal tiek izvēlēta jauna lasāmviela.

Otrajā stāvā dzīvo Edgara vecās un nobružātās mācību grāmatas un dažnedažādas vārdnīcas. Viena no tām – latviešu-vācu valodas grāmata ir jau no 1957. gada. Šis plaukts gan jau kādu laiku kustināts netiek. Tikai notrauc sakrājušos putekļus. Pa reizei Edgars izvel kādu no vārdnīcām, bet tā ātri vien atgriežas atpakaļ plauktā. Laikam kļuvis ļoti gudrs un iztieks bez tām.

Trešajā stāvā sarindotas grāmatas par vēsturi, zinātni, pa kādam fantastikas romānam. Grāmatas par jauniešiem, Hariju Poteru, kuras tika pārslasītas pat vairākas reizes. Tagad skatos, ka Edgars visu lasa un skatās internetā. Papīra grāmatas pamazām paliek otrajā plānā. Protams, saprotu, ir ērti, dodoties ceļojumā, ielikt somā datoru vai vēl

labāk – planšeti. Tajā var būt pat simtiem grāmatu.

Bet pats interesantākais stāvs ir ceturtais! Tajā glīti salikti foto albumi. Esmu dzirdējis mājiniekus runājam, ka ir ērti visu fotografēt ar telefonu. Nav kā agrāk jādodomā, vai fotoaparātā pietiks filmiņas jauniem kadriem. Tad nest to uz fotodarbnīcu un drukāt arī fotogrāfijas. Tomēr ir pilnīgi cita sajūta, kad ar ģimeni kopā šķirsti albumu un skaties foto, nevis dari to viens pats ar telefonu rokā. Blakus albumiem stāv Edgara diplomu un medaļas no tiem laikiem, kad viņš vēl cītīgi trenējās basketbolā. Dažas īpašas fotogrāfijas saliktas glītos rāmīšos un izvietotas plaukta priekšpusē. [..]

Jūtos svarīgs un lepns par to, ka esmu novietots tieši Edgara istabā un glabāju tik daudz sirsniņu, svarīgu un vērtīgu lietu.

Edgars Strautiņš,
Briseles II Eiropas skolas
12. klase

Grāmatu pasaule man vienmēr ir bijusi mīļa. Tā ir svarīga manas dzīves sastāvdaļa, un, laikam ritot, grāmatu kļuvis arvien vairāk un grāmatplaukts, to mājvieta, kļuvis gan smagāks, gan dzīvīgāks. Tam ir savi stāsti, kas, uzkrauti cits citam virsū, veido jaunus stāstus, cieši savijoties kopā.

Šķiet, ka mana grāmatplaukta stāsts sākās ar ābeci. Laikam ejot,

manā īpašumā nonāca arī citas bērniem domātas grāmatiņas – katra ar savu vēsturi. Viena no tām bija V. Artava un M. Strārastes grāmata „Labdien, Muri!”.

No bērniības joprojām plauktā atrodas ļoti daudz krāsojamo grāmatu. Esmu arī pati veidojusi savas grāmatiņas no dažām papīra lapām un daudziem zīmējumiem, kas spilgti papildināja manu strauji augošo grāmatu stāstu.

Domāju, ka apmēram līdz 10 gadu vecumam mans grāmatplaukta stāsts bija par princesēm, lāciņiem, zirņiem, pupām, puķēm un citiem līdzīgiem tēliem, kurus košākus padarīja manis zīmētās un krāsotās ilustrācijas. Mans grāmatplaukts dzīvoja prieka pilnu, laimīgu, jautru, košu dzīvi, kurā ne par ko nebija jābēdājas.

Kad es kļuvu nedaudz vecāka, sāku lasīt arī biezākas grāmatas, piemēram, A. Lindgrēnes grāmatu „Pepija Garzeķe”. Šī man bija viena no mīļākajām bērniības grāmatām, jo, izlasot stāstus par Pepiju, es vienmēr gribēju būt tāda kā viņa, redzēt pasauli ar šīs raibās, bezbēdīgās meitenes acīm. Tajā laikā manu grāmatu kopējā stāstā iepinās arī notikumi, kurus iepazīstot vajadzēja meklēt risinājumus, un ne vienmēr viss bija iztēlojams gaišās krāsās.

Vēl vairāk ar grāmatu lasīšanu es aizrāvos tad, kad iepazīnu Dž. K. Roulingas grāmatas par Hariju Poteru. Kopš šī brīža mans grāmatplaukta stāsts vijās ap nereālām lietām. Mans stāsts bagātinājās ar tādām grāmatām

kā K. Klēras „Kaulu pilsēta”, L. Keitas „Eņģeļu nakts”, S. Meieres „Klejojotāja” un citām. Es sapratu, ka fantāzija ir žanrs, kurš mani aizrauj visvairāk, jo šīs grāmatas es varēju lasīt bez apstājas. Tāpēc mans grāmatplaukts fantazē kopā ar mani un manām grāmatām arī tagad, kad esmu jau vidusskolniece.

Varu droši apgalvot, ka grāmatas ir iekarojušas stabilu vietu manā dzīvē. Mīlestība pret tām nekur nepazudis arī nākotnē, un manu grāmatplauktu vienmēr papildinās jaunas grāmatas, lai iesāktais stāsts turpinātos bezgalīgi.

Līva Marta Klibiķe,

Neretas J. Jaunsudrabiņa vidusskolas

11. klase

Ikviens no mums ir kādreiz aizdomājies un izteicis domu, kas būtu, ja varētu ceļot laikā. Kurp es ceļotu? Ko darītu? Ko satiktu? Kādā veidā tur nokļūtu? Vai tā būtu pagātne vai nākotne? Mēs zinām, ka laika mašīnas nav, taču es uzskatu, ka savā ziņā tā ir atrodama gandrīz katrā mājā un katrā vecumā tā ir sava. Šī laika mašīna ir mūsu grāmatplaukts! Tajā atrodamās grāmatas ļauj just un kļūt par lieciniekiem kam nozīmīgam. Grāmatplaukts ir tas, kas var saistīt mūs ar laiku, likt interesēties par pagātni, rosināt domāt par tagadni un gūt atziņas nākotnei. [..]

Mana grāmatplaukta stāsts ir laika plīvurā tīts. Tā sākumu un galu apjaust

nav nemaz tik viegli, jo dažus šī stāsta dzīpariņus nevar iegrozīt laika rāmjos. Pirmās stāsta rindiņas ir rodamas sengrieķu mītos par Zevu un Afrodīti, Homēra un Hēsioda eposos, tās ir rodamas „Dekameronā” novelēs, Moljēra esejās un arī Bībelē.

Šī stāsta sākums ir arī pasaules sākums. Mana grāmatplaukta unikalitāte ir spējā apvienot pilnīgi pretējus uzskatus – vienu dievību un vairākas, karu un mieru, mīlestību un naidu. Tajā grāmatas spēj palīdzēt cita citai un arī man. Grāmatplaukts ir tas avots, kas spēj stāstu izstāstīt no dažādiem skatpunktiem, no dažādiem laikiem un vietām, tādēļ, redzot tikai vienu grāmatplauktu, var redzēt bezgalīgo informācijas un pasaules plašumu. [..]

Mans lielais stāsts, protams, nevar būt pilnvērtīgs bez pasaules literatūras briljantiem, taču latviešu literatūrai tajā ir īpaša vieta, jo mūsu literatūra ir mūsu zelts un tautas atslēga uz viedumu. Tomēr mans stāsts, mana būtība ir Latvijā, tādēļ arī mana grāmatplaukta stāsts ir vairāk par to.

Andrejs Pumpurs „Lāčplēsis”. Šī stāsta nodaļa ir tā, kura ir kopīga visiem latviešiem. Tieši latviešu tautas eposi ir tā mana grāmatplaukta mozaīkas daļa, kuras stikliņi ir sarkanbaltsarkanā krāsā, kurā ir ielikts latviešu tautas liktenis. Lai cik liels grāmatplaukts būtu, lai cik stikliņu un mozaīku veidotu šo lielo stāstu, tik un tā „Lāčplēsis” mirdzēs visspožāk. Tas ir

mazais stāstiņš lielajā grāmatplaukta stāstā, kurš vēsta par kādu svarīgu vērtību – mīlestību pret dzimteni.

Tās ir patiesās emocijas, prieki, bēdas, sāpes, izvēles. Par cilvēku likteņiem manu mozaīku kolekcijā vislabāk vēsta Rūdolfā Blaumaņa noveles, kurās cilvēki nonāk „nāves ēnā”, „laimes klēpī” vai cenšas „izbrīst cauri purvam”.

Mans grāmatplaukts ir mans spoguļis, kas parāda manas intereses, manu pagātņi un vīziju par nākotni. Par pagātnes, bērnības ainām atgādina Lūsijas Modas Montgomerijas „Anna no „Zaļajiem jumtiem””, Māras Zālītes „Paradīzes putni” un Noras Ikstenas „Mātes piens”. Lai gan šie romāni ir par citiem laikiem, tajos tik un tā ir mana grāmatplaukta stāsta pamatelements – emocijas. Dzīvas, īstas, nesamākslotas, jo tās ir bērnu emocijas, kurām nav iespējas apstāties un rimties.

Grāmatplauktā var atrast ne tikai prozu, bet arī dzeju. Tā ir īpaši trausla un smalka struktūra, kas ar vissīkāko niansi ir spējīga mainīt visa grāmatplaukta stāsta esenci. Dzeja ir kā porcelāns, ar kuru jāuzmanās, jo tajā ir liela vērtība. Par sava grāmatplaukta īpašo fragmentu es varu dēvēt Māra Čaklā dzeju, kurai izdevies „izkāpt” no grāmatplaukta, ietērpties arī mūzikas skaņās un šādā veidā soļot cauri gadiem, gadsimtiem, varām un valstīm. [..]

Maija Laizāne,
*Rēzeknes Valsts poļu ģimnāzijas
12.a klase*

A tceros vīziju, kas man radās, domājot par vārdu grāmatplaukts, – uzkopta, minimālistiska interjera māja ar visādām gudrām grāmatām, kuru nosaukumi mani ļoti mulsina un autoru vārdi šķiet kā no citas pasaules. Lapa, kas gulstas uz lapas, cieti, neskarti vāki, bērnu neapķēpāti. Dažas grāmatas gan skāris laika zobs, bet tas tām piešķir tādu pieredzējušu, bagātību pilnu skatu, neko vairāk. [..]

Mans grāmatplaukts ir diezgan nekārtīgs. Vairums grāmatu glabājas augstās čupās kā kalni. Kad kāds domu grauds tiek meklēts, tās tā kā drēbes tiek svaidītas no viena stūra uz otru, taču nekad netiek saliktas atkal pa vietām. Reizēm gan attopos, ka esmu iesēdusies vienā grāmatplaukta stūrītī un mērcējos bēdīgu grāmatu čupiņā. Tām tīri labi patīk, ka es pie viņām pavadu tik ilgu laiku. Katreiz, kad pieķeru sevi atkal tupam tajā pašā bēdu stūrītī, cenšos rauties laukā, kaut gan pieraudātais grāmatplaukta purviņš ir stingri, stingri satvēris manas potītes un neparko netaisās laist vaļā. Nav droši uzkavēties šajā purviņā – var noslīkt pavisam. [..]

Grāmatas ir ļoti draudzīgas. Tās ar mani pavada laiku, kad nav neviena cita, kas to darītu. Mums, cilvēkiem, regulāri nepieciešams fizisks pieskāriens – apskāviens, buča vai vienkārši būšana blakus. Kādu laiciņu atpakaļ man tā ļoti trūka, un es vēl nebiju iemācījusies, kā pašai sev sagādāt šo pleca sajūtu. Arī

neviens hobijs vairs nelikās interesants, neviena dziesma vairs nebija klausāma, un no segapakšas pabāzu galvu tikai uz pusdienlaiku (reizēm pat tad nepabāzu), nogulēju visas saulainās pavasara dienas, ignorējot saules saucienus aiz loga. Dabas mošanās laiks ir mans mīļākais laiks – tad zied sviestabumbas un vakaros ilgi jo ilgi sisina sienāži. Taču pat doma par sviestabumbām mani nespēja izdabūt no segapakšas. Man kāda pietrūka un pat saulainākā diena šķita drēgna un ieslīgusi krēslā. Nekam vairs nebija krāsas – varu derēt, ka arī sviestabumbas topavasara plauka pelēkas.

Kā tas nācās, kā ne, bet es piesēdos pie grāmatas. Lai to lasītu, no gultas var neizkāpt daudzas stundas. Lapaspuses savā starpā dancoja, vāku ieskautas kā rūpīgas mātes rokas. Burts burtu papildināja, radot vārdus, un tie cits citu rotāja, pārvēršoties teikumos – pilnos krāsu, dziesmu, deju. Tā vienai grāmatai sekoja cita, un tad jau nākamā. Grāmatas man jāva izdzīvot pasauli tādu, kādu es vēlētos. Bet svarīgākais bija tas, ka man beidzot bija cerība. Cerība, ka arī šim posmam būs tikpat laimīgas beigas kā katrā lasītajā grāmatā, un vairumam taču tādas ir!

Izlasītās grāmatas krājās kaudzītēs manā grāmatplauktā cita pēc citas, un likās, ka arī izjuta blakusbūšanas prieku. Bet es zināšu, kur pie tām atgriezties, kad man atkal būs vientuļi vai bezcerīgi. Un nākamavasara par pateicību salasišu

lielu, dzeltenu sviestabumbu pušķi, kas rotās grāmatplauktu laimes krāsā.

Dārta Kancēviča,

*Valmieras Dizaina un mākslas vidusskolas
10. klase*

Domāju – katra cilvēka lasāmvielas izvēle savā ziņā atspoguļo viņa personību un raksturu. Manu lasāmvielas izvēli visvairāk ietekmē mans garstāvoklis, tāpēc manā grāmatplauktā jābūt mazliet no visa kā. [..]

No latviešu literatūras klasikas visvairāk prātā saglabājusies Rūdolfa Blaumaņa noveles „Purva bridējs” sižeta līnija. Darbs uzrunā ar mūžam aktuālā mīlestības motīva attēlojumu un meistarīgi veidotu galveno varoņu – istabmeitas Kristīnes un staļļa puiša Edgara – raksturiem un pārdzīvojumu attēlojumiem. Noveles centrā attēlota jauna staļļu puiša Edgara un kalpones Kristīnes attiecību līkloči – Kristīnei visas noveles gaitā notiek iekšēja cīņa, izvēloties starp neapbrēķināmo Edgaru, kuru, neskatoties ne uz ko, viņa tomēr mīl, un vienmēr racionāli domājošo un turīgo Akmentiņu. Rūdolfs Blaumanis izstāstīja, ka šo varoņu dzīvēs uzvarēja mīlestība, bet reālajā dzīvē šī izvēle ir katra paša ziņā.

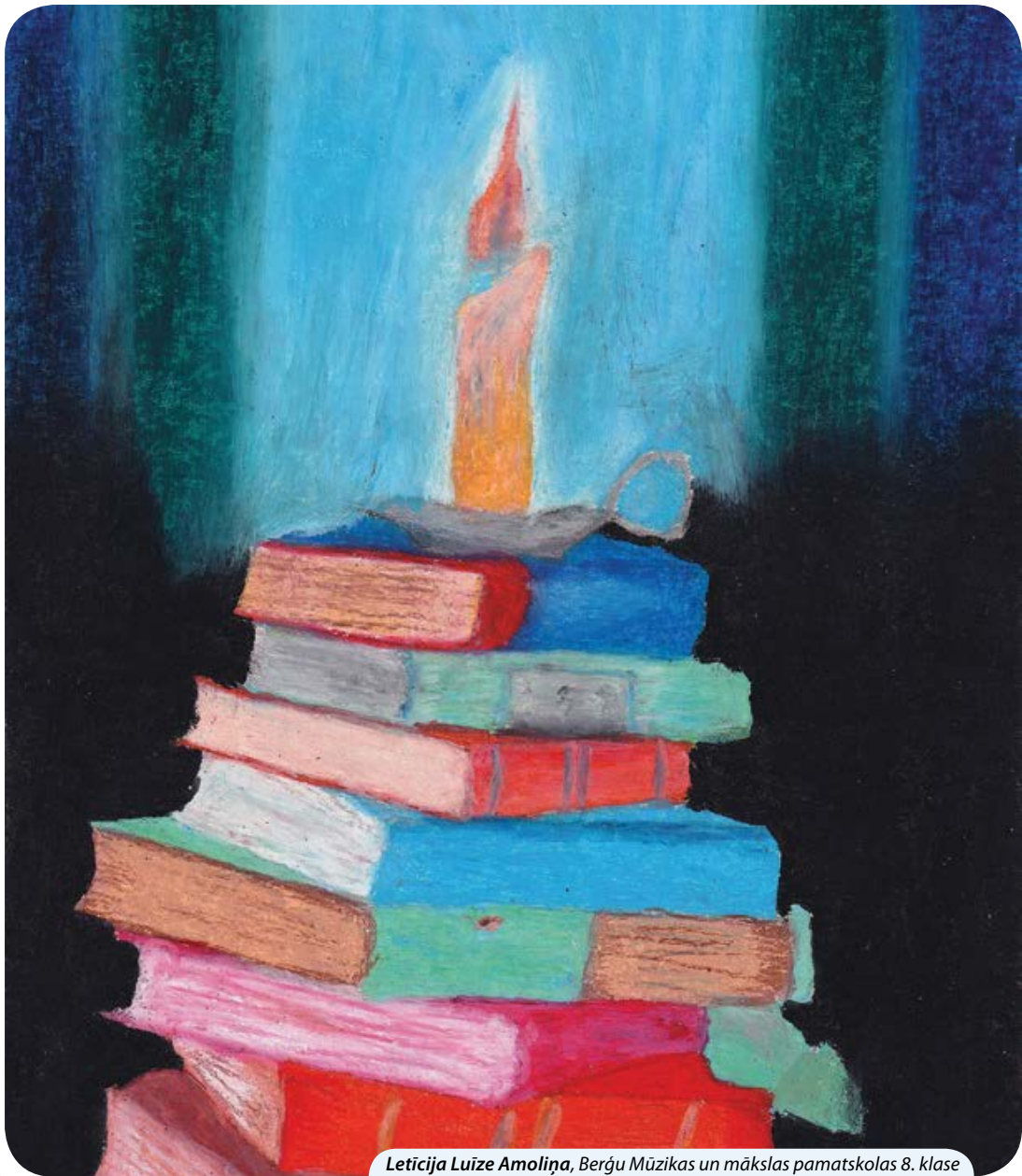
Laimas Muktupāvelas romānā „Cilpa” var redzēt, kas notiek, kad satiekas divas pilnīgi dažādas pasaules. Mitoloģiskajā trillerī ir attēlota gan pilsētas dzīve

no pusaudžu skatpunkta (simpātijas, atkarības, nelegāli naudas iegūšanas veidi), gan mazs ciemats „Cilpa”, kurā norisinās dažādi mitoloģiski notikumi. Romāns ne tikai ievēl lasītāju fantāzijas un mītu pasaulē, bet arī vēsta par dzīves skarbo realitāti: „Izdzīvo stiprākie. Jo vairāk cilvēkiem tiek sagādāti siltumnīcas apstākļi, jo vājāki tie kļūst, iznākot dzīves realitātes priekšā.”

Mūsdienīgu un viscaur reālistisku dzīves garšu noteikti iedoš Janas Egles stāstu krājums „Gaismā”. Šajos stāstos tiek runāts par sabiedrībā aktuālām problēmām, piemēram, fizisko un emocionālo varmācību pret sevi un citiem, atkarībām, atbildības trūkumu, neizpratni par citu vajadzībām. Jā, stāsti ir smagi, taču autore spējusi beigās radīt tik īpašas, lai lasītājam liktos, ka vienmēr tomēr ir cerība, ka vienmēr var „iznākt gaismā”. Man visvairāk atmiņā palika pats pēdējais stāsts „Gaismā”, kas kārtējo reizi pierāda, ka vajag novērtēt cilvēkus, kuri ir tev apkārt.

Grāmatas paplašina redzesloku, iedvesmo mainīt kaut ko savā dzīvē un apkārtējā pasaulē. Tajās vienmēr var atrast risinājumu kādai personīgai problēmai, kā arī jebkurā brīdī palīdz nokļūt jaunā domu un fantāziju pasaulē. Grāmata var mācīt par mīlestības spēku. [..]

Una Šlisere,
*Druvas vidusskolas
12.d klase*

Letīcija Luīze Amoliņa, Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas 8. klase

Nezinu, kā justies. Manas rokas sasietas, balss saites pārrautas. [...] Māmulīņa man pastiepj savu roku, un es to cieši satveru. Vairāk nespēju. Asaras cita pēc citas lēnām pil no manām acīm. Zilajās acu zīlītes atspīd velnišķās liesmas. Vai tās jūt jebkādu nožēlu? Nedomāju. Es vēlreiz paveru acis uz netaisnības cietēju un redzu, ka daļa no dižciltīgā ozolkoka jau ir pārvērtusies oglēs. Es noprotu, ka atpakaļceļa vairāk nav. Liktenis izlēma manā vietā.

Ģimene ir aplenkusi ugunsgrūku, taču neviens neuzdrīkstas izvest ne skaņu kā bērēs. Sprakšķēšana, dzirksteļu uzliesmojums. Valda nāvīgs klusums. Es gribu to lauzt ar jautājumu „kāpēc”, taču zinu, ka atbildi nesagaidīšu. Vai viņi tik tiešām domāja, ka, slēpjot patiesību, viņi var pasargāt šo desmitgadīgo meitēnu?

Grāmatu plaukts bija kļuvis par vienu no mums. Katrs no mums – upuris. Tas bija mūsu ģimenes loceklis, mīlošs un uzticams. Tas vienmēr tevi nepacietīgi gaidīja pārnākam mājās. Tas bija ar tevi līdzās arī tumšākajos vakaros, kad bija grūti iemigt.

Vienreiz grāmatu plaukts jau spējēja izglābties, taču šoreiz tam nepaveicās. Likumi kļuva stingrāki un patruļas biežākas. Ziemassvētku eglītes rotājumus un bumbuļus var noņemt un to pašu pasaudzēt, taču tas nelikās pareizi šajā gadījumā. Vai tā bija spītība? Varbūt.

Varbūt bija labāk, ka grāmatu plaukts nenonāk nepareizajās, necienīgās rokās.

Pie mums tas nonāca kā dāvana no gādīgā tēvoča. Galdnieka sūrais darbs, tulznas un skabargas bija atmaksājušās. Uz plauktiem un atvilktnēm bija iekaltas latvju zīmes, tās grāmatu plauktam deva spēku. Par tēvoci sen nekas vairs nav dzirdēts. Es ceru, ka grāmatu plaukts viņu vēl spēs satikt. Mierinājums.

Tas rūpējās ne tikai par maniem krāsainajiem zīmējumiem un skolas burtnīcām, bet arī par iedvesmas pilnajām lapaspusēm. Cītīgi meklējot, varēja atrast Anšlava Eglīša, Kārļa Skalbes drosmīgos prozas darbus. Rokoties dziļāk, parādījās Zentas Mauriņas un Jāņa Klīdzēja vienreizīgie literārie darbi. Krāšņās grāmatas bija saliktas cita zem citas, slēpjot vēl neticamākus noslēpumus.

Veselas paaudzes mantojums.

Slikstot pelnos un karstajās oglēs, grāmatu plaukts ar pēdējiem spēkiem man čukst: Anna, tu neesi viena. Kad tu vairs nespēj iet uz priekšu, seko manai balsij. Bez sāpēm, mums nevajadzētu ticību un cerību – atceries mūsu solījumu. [...]

Es atostos. Tu mani esi apbruņojis ar neredzamām šautenēm. Patronas ir mana balss un zilā tinte. [...]

Rolands Kalējs,
Briseles II Eiropas skolas
12. klase

Pētu vecā grāmatplaukta saturu un prātoju par to, cik daudzpusīgi tas atklāj manas ģimenes vienojošās vērtības un intereses, ievēdot gaišajā un aizraujošajā bērnības pasaulē un stāstot par mūsu patriotismu, vēsturisko sakņu saglabāšanu, mīlestību pret dabu, zinātkāri un inteligenci.

Bērnībā, kad vēl vecāki lasīja priekšā A. Lindgrēnes grāmatas par Karlsonu un Pepiju Garzeķi, kā arī latviešu tautas pasakas, nonācu savā iztēlē, kur ceļoju apkārt pasaulei ar šo grāmatu varoņiem. Vēlāk, kad sāku lasīt pati, bieži vien izvēlējos tos pašus daiļdarbus, ko lasīja mamma un tētis. Nonācu agrāko laiku Francijā ar A. Dimā „Trīs musketieriem” un „Askānio”, meklējot kapteini Grantu ar Žila Verna varoņiem, pārvietojos pa 37'11 paralēli.

Tādā veidā izbaudīju arī dabu, jo, lasot visas šīs grāmatas, tika veicināta zinātkāre. Jau no 2 gadu vecuma izrādīju lielu interesi par mežiem, putniem, dzīvniekiem un kukaiņiem. Vēl man ļoti patika Džeralda Darela grāmata „Mana ģimene un citi zvēri”. Ar milzīgu aizrautību lasīju par viņa piedzīvojumiem Korfu salā. Lai gan nedzīvoju Grieķijā, es varu dabu pētīt arī šeit, Latvijā, kopā ar saviem vecākiem. Tā mums ir ļoti svarīga, piemēram, kad ar tēti braucam medībās, uzzinu dažādus interesantus faktus par briežiem, stirnām, mežacūkām un citiem dzīvniekiem. Dažreiz uz mežu aizminos ar velosipēdu prieka pēc, jo redzu to kā savu svētnīcu.

Iespējams, ka viens no iemesliem, kāpēc esam tik ļoti saistīti ar dabu, ir tas, ka esam latvieši. Mūsu senču ticībai un dzīvesveidam ir dziļas saknes vidē. Uzskatām, ka mūsu kultūra ir jāgodā, tāda raksturīga tikai baltu tautām. Tas redzams arī latvju dainās un tautas pasakās. Cenšamies saglabāt arī tradīcijas un svētkus, piemēram, saulgriežus, kad dižajā Romoves svētbirzī tika godāts Pērkons, Patrimps un Pīkols. Tur vaideloši uzturēja mūžīgo uguni, kā mēs kurinām ugunskurus Jāņos, lai nedziest mūsu latviskā būtība.

Mēs nedrīkstam aizmirst arī savas tautas skarbo un asiņaino vēsturi. Par to atgādina A. Grīna romāns „Dvēseļu putenis”. Kad uzzināju par filmu, gribēju vispirms izlasīt grāmatu, jo sapratu, ka tajā būs parādītas īstās kara šausmas un atsevišķie gaišie mirkļi. Par kariem uzzināju no ģimenes, pirms sāku par tiem mācīties skolā. Mēs visi varam pateikt rakstniekiem par to, ka šī vēsture nav aizgājusi mūžībā.

Vecie ģimenes grāmatplaukti var izstāstīt savu īpašo stāstu par to īpašniekiem. Mēs ar vecākiem bērnībā lasījām to pašu literatūru, jūtam ciešu saikni ar dabu un godājam savu tautu un tās vēsturi. Tieši šīs vērtības un intereses vieno un padara mūs tuvus.

Laura Rumpe,
Dundagas vidusskolas
10. klase

Saules apspīdētājā, siltajā istabā, kur uz palodzes podiņos aug ziedošas orchidejas, atrodas pret sienu atsliets grāmatplaukts. Pasaules autoru grāmatas ir skaisti sakārtotas rindiņās – zilas, sarkanas, zaļas –, un tās sarunājas: vajag tikai apsēsties, paņemt kādu no tām klēpī un sākt klausīties grāmatas garo monologu.

Parasti runa iesākas mierīgi, un es sāku domāt par tās atlikšanu maliņā uz kādu citu, diemžēl nenoteiktu, laiku. Bet tad sākas īsta maģija – grāmata sāk pievilkt, ieinteresējot lasītāju ar intriģējošiem notikumiem, par kuriem tiek vēstīts baltajās lapās. Taču, nē, tās nav baltas. Uz lapām atspoguļojas citas, vēl nezināmas pasaules, kurās zvaigznes dejo tango, bet zemeslode griežas pretējā virzienā. Tad laiks paskrien ātri: liekas, ka tikko saule bija savā zenītā, bet tagad nespodrajā gaismā ir redzamas tikai pie mājas augošo koku ēnu spēles.

Ir divu veidu grāmatas: tādas, kurās tiek lēsts par vienu notikumu no vāka līdz vākam, un ir citas, kurās daudz mazu stāstiņu ir apkopoti vienā sējumā. Abi grāmatu veidi ir labi, tomēr mani vairāk piesaista otrās. Izvēloties tās, lasītprīeks tiek pagarināts vēl uz kādu laiku, jo ir iespēja apstāties un apdomāt tikko izlasīto. Pirmās, pretstatā otrajām, man liekas negantākas. Tās gandrīz vai piespiež sevi izlasīt. Šajā gadījumā iespēja apstāties vairs nav dota – viens intriģējošs notikums seko nākamajam, un vārdu virknes ir kā kamolā satītas: ja

sāki to tīt vajā, tad apgriezti diegu viducī nevarēs.

Šoreiz manās rokās ir ticis otro grāmatu veids. Nevaru beigt lasīt: esmu pārāk ziņkārīga un vēlos uzzināt to, kāds iznākums būs šai grāmatai. Pagaidām liekas, ka autora rakstītajam darbam būs labs nobeigums, bet to gan es uzzināšu vēlāk. [..]

Elmīra Botore-Tumova,
Aglonas vidusskolas
11. klase

Ģirts Irbītis, Madlienas vidusskolas 4. klase

Estere Rozenfelde, Zaļenieku Komerčiālās un amatniecības vidusskolas 5. klase

Šodien list. Pa zemi izkaisīti mazi debesu atspulgi. Pilsēta ir ietīta vieglā, pelēkā miglā, kas rada drūmu, vienmuļu noskaņu. Pilsēta ir tukša un aizmigusi. Es dodos uz laukiem, kur miglas apņemtās egļu galotnes un maigais, sīkais lietutiņš drīzāk ļauj baudīt mieru, klusumu un noslēpumainību. Šādā dienā varētu palasīt kādu grāmatu, bet vecais, noputējušais grāmatu plaukts ir tā pārpildīts, ka nezinu, ar kuru lai sāk.

Pēkšņi liekas, ka plaukts sakustas, noklepojas vai nošķaudās. Apjukusi samirkšķinu acis, lai pārliciecinātos, ka man nerēgojas. Nē, plaukts tiešām runā ar mani. Viņa balss ir dobja, bet cēla. Vecā grāmatplaukta stāstītais atsauc atmiņā senus un ne tik senus notikumus un atgādina par izlasītajām grāmatām.

„Atceries, Elīna, kā toreiz vasarā tavu uzmanību piesaistīja Fjodora Dostojevskas romāns „Idiots”? To tev ieteica brālēns, kurš brīdī, kad ieradāties ciemos, beidza to lasīt. Kamēr viņš aizrautīgi stāstīja par šo grāmatu, to klusām paņēma un iznesa dārzā tava deviņus gadus vecā māsīca. Viņa, apsēdusies šūpuļkrēslā, atvēra biezo, tumšajos vākos iesieto grāmatu kaut kur pa vidu un sāka lasīt. Sākumā šķita, ka viņa izliekas lasām, bet dārzā viņa palika vēl kādu pusstundu. Kaut kas grāmatā bija ieinteresējis mazo meiteni, tik nopietna viņa tur sēdēja. Cik tas tev šķita smieklīgi, bet arī iedvesmojoši! Toreiz nolēmi, ka arī tev būs šī grāmata jāizlasa un jāmēģina atklāt, kas tā spēja aizraut mazo māsīcu.”

Grāmatu plaukts nav kļūdījies ar stāstu par manu māsīcu. Šķiet, viņa balss skan klusāk un omulīgāk, kad es atminos kādu sirsnīgu notikumu.

„Skat,” saku, „blakus „Idiotam” nolikta Noras Ikstenas grāmata „Trīs”. Tā atsauc atmiņā savādu sakritību. Pirms diviem gadiem paņēmu to bibliotēkā. Grāmatas nodošanas termiņš tuvojās beigām, lai gan nebiju to vēl iesākusi lasīt. Aiznesu grāmatu atpakaļ, taču ļoti gribēju izlasīt. Manā devītās klases izlaidumā Noras Ikstenas triloģiju man uzdāvināja latviešu valodas un literatūras skolotāja. Atceros, ka nodomāju – jā, tieši šo grāmatu tik ļoti gribu izlasīt.”

Vecais grāmatu plaukts kļūst klusāks, varbūt pat domīgāks. Šķiet, manis sacītais liek viņam pārdomāt sakritības, sagādīšanās un varbūtības. Pēc neilga klusēšanas brīža viņš atkal ierunājas.

„Vai tu atminies, kā tev gāja ar R. Šepeti romāna „Starp pelēkiem toņiem” lasīšanu?” viņš jautā. „Šis literārais darbs ir kļuvis par vienu no tavām mīļākajām grāmatām. To tu esi izlasījusi vismaz divas reizes. Pirmajā reizē lasot nespēji apstāties līdz pat pēdējai lappusei. Kad lasīji, kā mašīnā, kurā cilvēkus veda uz lopu vagoniem, iesvieda iekšā tikko dzemdējušu sievieti ar mazuli, tu izjuti tādas dusmas, ka gribēji sviest grāmatu pret otru istabas sienu.”

„Tāda rīcība mani tiešām sadusmoja,” bildu. „Vēl tagad nesaprotu, kā var cilvēkus notiesāt viņu inteliģences dēļ

un kā varu apdraud jaundzimušais.” Grāmatu plaukts nopūšas, ieviek dziļu elpu un turpina.

„Brīdī, kad lasīji, kā Līna ar ģimeni tiek pārvesta uz citu nometni, bet Andrjūm jāpaliek, tevi grāmata aizkustināja tik ļoti, ka šķita – asaras nekad nebeigs ritēt. Tu zināji, ka Andrjūs ir cilvēks, kas Līnai ļauj justies drošāk un ļauj cerēt. Tev patika abu jauniešu mīlestība, kas viņiem deva spēku, lai izturētu un izdzīvotu. Es klusēdams vēroju, kā mamma nāca tavā istabā un vairākas reizes mēģināja tevi aizdzīt gulēt. Diemžēl mammas mēģinājumi pārtraukt tavu nakts lasīšanu bija neveiksmīgi.”

Atklājot, kādas izjūtas manī bija radījis šis romāns, atcerējos, ka līdzīgi mani ietekmēja arī latviešu rakstnieces grāmata.

Ļoti īpašs man ir Māras Zālītes romāns „Pieci pirksti”. Dzīvoju līdzī Lauras stāstam – tam, kā viņa uzauga Sibīrijā, kādu redzēja pasauli, kādus pārsteigumus radīja ierašanās Latvijā un kā svešumā iemācītais reizēm radīja neveiklas situācijas. Pēc grāmatas izlasīšanas es vēl ilgi biju iegrimusi pārdomās. Cilvēki tiek aizvesti no savām mājām, kā nevienam nevajadzīgi izraidīti svešumā. Viņu ciešanas nemazinās, arī atgriežoties mājās. Ja dzīves apstākļi viņiem ir labvēlīgāki, kaimiņi lūkojas ar neuzticīgu aci. Nevienam nedrīkst stāstīt par pārdzīvoto pieredzi. Kā spēt sadzīvot ar traumatisko pieredzi? Kā sadzīvot

ar nodevību? Kā izdzīvot necilvēcīgā, nesaudzīgā vidē?”

Tik daudz izjūtu man atsauc atmiņā šī jocīgā saruna ar manu grāmatu plauktu! Tomēr šodienai laikam būs par īsu, lai pārlasītu visas grāmatas. Sākšu ar F. Dostojevska „Idiotu”. Pēc tam gaidīšu nākamo lietaino vai – gluži pretēji – saulaino dienu, kad pietiks apņēmības ķerties klāt kādas grāmatas lasīšanai. Gan jau arī mans vecais, noputējušais grāmatu plaukts būs noilgojies pēc sarunas ar mani. Šodien viņa stāsts beidzas ar vārdiem: „Grāmatas glabā īpašas atmiņas un ļauj lietainā dienā aizceļot uz saulainām kalnu virsotnēm vai noslēpumainiem krastiem un iepazīt drosmīgus un sirsnīgus, vientuļus un izmisušus vai laimīgus varoņus.” Interesanti, ko viņš man pastāstīs nākamreiz?

Elīna Agneta Lamberte,
Iļģuciema vidusskolas
11. klase

No visām grāmatām, kas atrodas manā plauktā, bija tikai viena [..] grāmata, kura man ļoti patika. Katru vakaru gribēju, lai mamma man lasa tikai to – Karlo Kollodi pasaku „Pinokio piedzīvojumi”. Atceros, ka mamma piedāvāja palasīt ko citu, bet nebiju ar mieru. Mani interesēja tikai kokgriezēja Džepeto radītais puisēns un viņa ceļojums, kurā satikti dažādi varoņi,

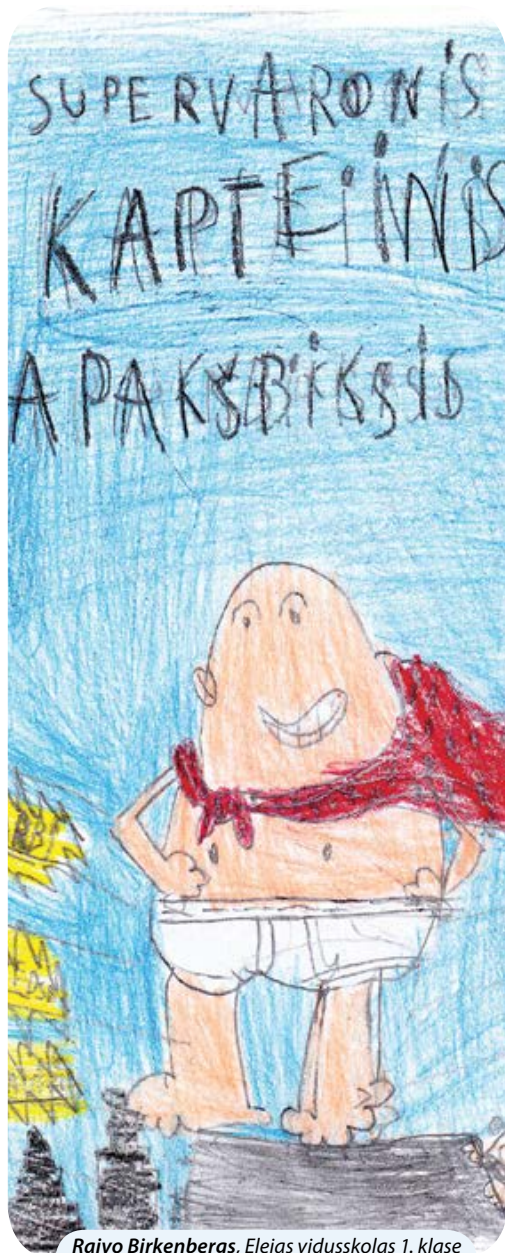
piemēram, Skaistā meitene ar zilajiem matiem, Lapsa un Runcis, viltnieki.

Pinokio ir koka zēns, kuram nācās pārvarēt dažādus šķēršļus un pārbau-dījumus, lai kļūtu laimīgs. Mani aizkustināja Pinokio drosme. Sarūgtināja tas, ka zēnam nācās tik daudz pārdzīvot. Kad mamma pabeidza lasīt pasaku, vienmēr uzdevu jautājumus: kāpēc Pinokio bija no koka? Kāpēc melojot viņam auga garš deguns? Un kāpēc gandrīz visi pasakas varoņi darīja pāri Pinokio? Šie jautājumi nedeļa man mieru, jo tik ļoti jutu viņam līdzī, vēlējos palīdzēt, brīdināt, aizstāvēt.

Atceros, ka mamma reiz teica – ja mēs ar brāli melošot, tad arī mums izaugs tikpat gari deguni kā Pinokio. Mani tas ļoti satrauca, un centos nemelot vecākiem, jo negribēju staigāt ar garu koka degunu. Tad, kad paaugos, sapratu, ka bērniem neaug tādi deguni un ka, izrādās, melo arī pieaugušie. Tāpat kā es, arī Pinokio kļūva par īstu zēnu, kas, pasaules ceļus staigājot, pārvarot šķēršļus, gūst vērtīgu dzīves mācību.

Manā grāmatplauktā vēl joprojām atrodas itāļu rakstnieka grāmata par draisko koka lelli Pinokio. Ir smagi, ja cilvēki cits citu sāpina, nesaprot, bet tā dzīvē ir iekārtots, vispirms – dažādi pārbaudījumi, tad gūtās gudrības. Jā, grāmatas ir dzīves skola.

Klāvs Alkšbirze,
*Dundagas vidusskolas
10. klase*

Raivo Birkenbergs, *Elejas vidusskolas 1. klase*

Dāvids Keiņš, Salaspils 1.vidusskolas 2.b klase

V ispirms iepazīnos ar M. Stārastes „Zīluku” un „Čigānmeitēnu Ringlu”, [..] tad ar sunīti Pifu. Tās lasīja mamma. Šīm grāmatām pievienojās A. Milna „Vinnijs Pūks”, vēlāk A. Lindgrēnes „Karlsons”, „Ronja”, „Brāļi Lauvassirdis” un citas. Tās nāk no vecmamma bērnu „zelta fonda”, viņa bijusi liela lasītāja ar vērtīgu mājas bibliotēku. Labas grāmatas savai meitai sagādājusi un tad mazmeitām pietaupījusi. Viena no vērtībām, jau vēsturiska, ir četru paaudžu grāmata – „Latviešu tautas pasakas”. Tāda bieža, linu pelēkos vākos ar tautumeitu virsū. Tā nāk no vecmāmiņas bērniņas.

Skolā sākās obligātās literatūras laiki. A. Upīša „Sūnu ciema zēni”, R. Ezeras stāsti, A. Pumpura „Lāčplēsis”, Raiņa rakstu sējumi un daudzas citas, visiem ļoti patika Aspazijas dzejoļi – īpaši „Sēd uz sliekšņa pasaciņa”. Man – grāmatplauktam – nācās nest arvien lielāku, bet patīkamu smagumu.

Laikam ritot, tiku apciemots arvien retāk. Kāpēc? Redzēju, ka meitenes arvien ilgāk darbojas datoros, telefonos. Jā, laiki mainās. Meitenes arī aug un mainās. Esmu mazliet skumjš, bet mēģinu samierināties.

Cerīgi nolūkojos uz savu kaimiņu – tēva grāmatplauktu, tur ir Kambala, Pīlēns, Irbe, Krūmiņš, Grūtups un vēl citas zināmas personas. Varbūt manu meiteņu roka kādreiz sniegsies pēc tām. Laiki un cilvēki taču mainās. [..]

Rūta Treidena,
profesionālās izglītības kompetences
centra „Ogres tehnikums” 1. kurss

Mums katram zināms, ka katra cilvēka personīgā telpa vai pat viss mājoklis ir izcils personības un identitātes atspoguļojums, no kura var uzzināt ļoti daudz par otra cilvēka interesēm, prioritātēm un galvenajām dzīves izvēlēm. Ienākot vēl neiepazīta cilvēka mājās un aplūkojot tās, varam viegli noteikt otra raksturu, proti, ja persona ir maigas dabas, ļoti harmoniska un līdzsvarota, mēs istabu neredzēsīm košos, tumšos toņos lielā mantu jucekļi, tieši otrādi – tā būs saskaņotos, naturālos toņos, mierīga un sakārtota telpa. Lielā mērā cilvēka iekšējo būtību veido arī mēbeles un tas, kas tajās atrodas. Tā kā mēs katrs esam ar savu gaumi, to dizains un materiāls var būt visdažādākais. Mēbele, kas mums katram noteikti mājās ir nepieciešama, ir grāmatu plaukts, arī manā istabā tāds ir, un tā saturs ir uzaudzis kopā ar mani.

Grāmatu plaukts. Lai gan pirmā asociācija saistās ar milzīgu daudzumu visvisādu grāmatu, visbiežāk tajā atrodami arī citi mums vajadzīgi sadzīviski priekšmeti. Katra cilvēka plaukts ir pilnīgi atšķirīgs, jo mēs neviens neesam vienādi. Plaukti arī dzīvo savu dzīvi, atstāj defektus un skrambas, pēc gadiem raisot senas atmiņas, arī es, aizbraucot ciemos pie vecvecākiem un nostājoties pie viņu grāmatu plaukta, ko sauc arī par sekciju, varu iepazīt lielāko daļu viņu dzīves, izejot cauri dažādām mantām, krāmiņiem, fotogrāfijām un fotoalbumiem, un tas ir vienreizīgi. Šī mēbele stāsta arī to,

kas mums patīk vai nepatīk, par plašo aizrautību un hobijiem, piemēram, kino mākslas cienītājiem atradīsim video ierakstus un filmu lentes, savukārt mūziķiem, dziedātājiem augstos plauktos līdz griestiem stāvēs neskaitāmas nošu grāmatas, slavenu komponistu mūzikas skaņdarbi, audioieraksti, lielāko elku albumi, diski un, iespējams, arī pat kāda senāka dziesmu kasete. Es esmu aizrautīga, aktīva un radoša dzīvesveida piekritēja, kur nozīmīgu lomu spēlē gan sports, gan māksla. Tāpēc manos plauktos atrodamas neskaitāmas skices, iesākti un nepabeigti mākslas darbi, projekti, skiču bloki, bērnišas krāsojamās grāmatas un dažādu lielumu papīra lapas, kuras vien gaida savu izmantošanu. [..]

Daudziem grāmatu plaukti stāv noputējuši, bez svarīga pielietojuma, noderot tikai kā teicama slēptuve, kur slēpt našķus no māsām un brāļiem, citiem var būt arī noslēpumaināko dienasgrāmatu un piezīmju stūrītis. Par sevi es tā gluži nevarētu teikt, lai gan dziļākajos kaktos esmu no savas ģimenes slēpusi dāvanas. Manā grāmatu plauktā svarīga vieta ir maniem sasniegumiem, kausiem un apbalvojumiem. Esmu aizrautīga sporta entuziaste, tāpēc galvenokārt tajā atrodas ne vien mākslas darbiņi, bet arī neskaitāmi diplomi un dažādi apbalvojumu raksti no vieglatlētikas sacensībām, gan vietējā, gan starptautiskā mērogā. [..]

Grāmatu plaukts kalpo ne vien lasāmajam materiālam un dažādiem sadzīviskiem un simboliskiem priekšmetiem,

bet var būt arī kā lielāko sasniegumu vitrīna. Istabā, kur stāv mans pilnais, vienkārši sakot, pārbāztais grāmatu plaukts, ar visiem šiem priekšmetiem, tas rada mieru, stabilitāti un omulību, kaut arī ir nestabils un var kuru katru brīdi izgāzties, bet arī tas var zīmīgi liecināt par manu personību un līdz šim piedzīvoto.

Juris Burčards, ASV, Latviešu valodas aģentūras „Classflow” tālmācības skola, 7 gadi

Pēteris Kaņeps, Kanāda, Latviešu valodas aģentūras „Classflow” tālmācības skola, 7 gadi

Radot šo savu grāmatu plaukta stāstu, nekad nebūtu iedomājusies, ka šai šķietami vienkāršajai un pašsaprotamajai istabas mēbelei būtu tik liela ietekme, glabājot tuvākās un spilgtākās liecības no mūsu dzīves notikumiem. Tas ir tik daudzpusīgs atmiņu glabātājs, ne tikai vieta, kur guldīt savas grāmatas, smieklīgi, bet prātā nāk salīdzinājums ar USB atmiņas karti, kur glabājam visu, kas nepieciešams elektroniski. [...] Nevaru vien sagaidīt, kā mans grāmatu plaukts būs izmainījis savu stāstu pēc desmit un pat divdesmit gadiem. Lai vai kā, to rādīs laiks – tas jau būs nākotnes stāsts.

Daniela Supe,
Valmieras Dizaina un
mākslas vidusskolas
11. klase

Nekad neaizmirsīšu to dienu, kad pirmoreiz mazā rociņa pastiepās pretī grāmatai no maniem krājumiem. Līdz tam brīdim viņa bija lasījusi tikai kopā ar mammu, jo vēl bija tikai piecus gadus veca. „Zinātkārā lācēna atklājumu grāmata” meitenei bija īpaši mīļa, tāpēc nemaz nebrīnījās, ka viņa izvēlējās tieši to. Vislabāk viņai patika uzdevums, kurā lasītājam lika sekot līdzī pulkstenim zīmējumos, lai zinātu, cikos lācēns veic katru no dienas darbiem.

Kad meitenei sākās ikrīta gājieni uz bērnudārzu, pēc kāda laika manīju, ka no mana plaukta regulāri tiek izņemts kāds „Baltās grāmatas” tēlojums, jo tas izmēros bija neliels, taču milzīgs palīgs bērnam, kurš jau sen vairs neguļ diendusu, bet ir spiests pusotru stundu pavadīt guļus stāvoklī. Sākumskolas gados pirmo reizi parādījās „īrnieces” – grāmatas no bērnu bibliotēkas. Tās parasti neviesojās ilgi,

Mārtiņš Kaņeps, Kanāda, Latviešu valodas aģentūras „Classflow” tālmācības skola, 10 gadi

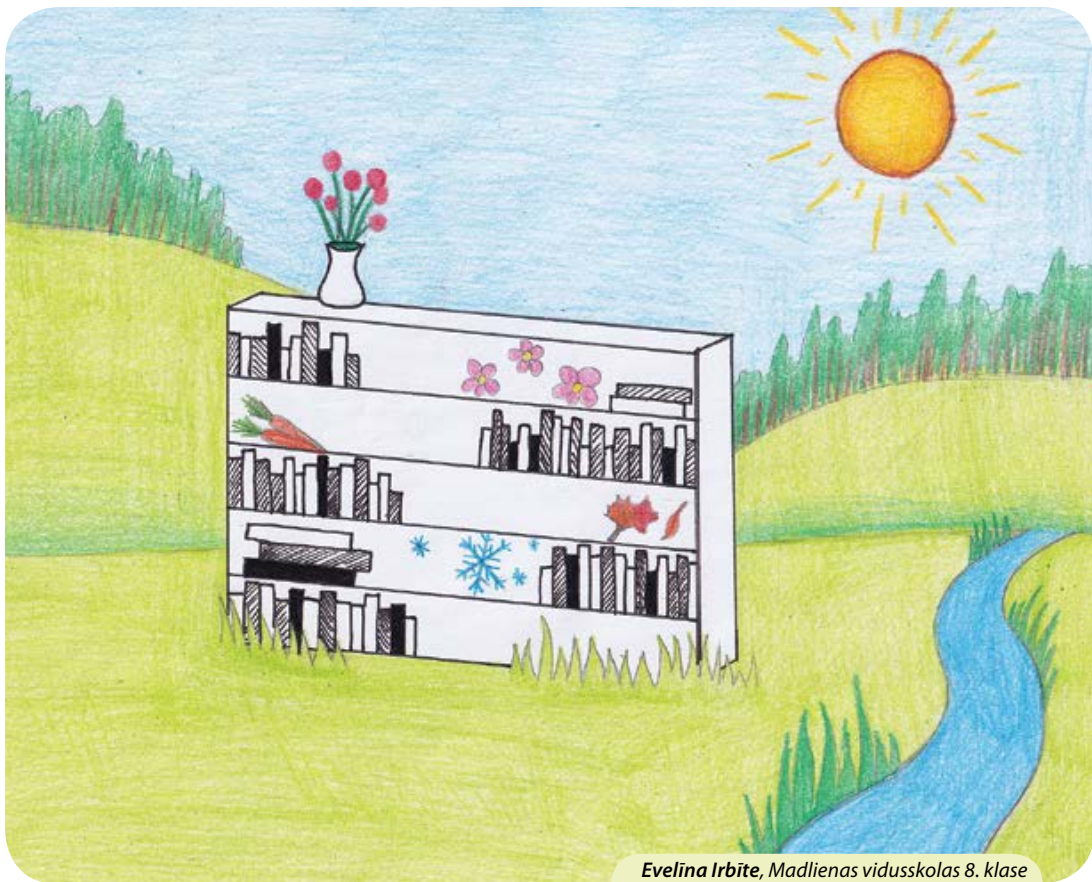

Enja Lote Eglīte, Īrija, Latviešu valodas aģentūras „Classflow” tālmācības skola, 11 gadi

cita pēc citas tās nāca un gāja, bet paralēli tām tika lasītas arī jau pastāvīgās plaukta iemītņieces. Meitenes sirdij tuvākā bija Kares Vinjes „Dievs un es – mēs esam draugi”, kas tika apciemota regulāri.

Pamatskolā nespēju nepamanīt, ka lasītāja kļuvusi nomākta. Pavisam reti redzēju, ka uz grīdas ar viņu kopā spēlētos vēl kāds bērns. Taču es par to pārāk neskumu, jo tieši tad mēs bijām vistuvākie. Mūsu draudzības augstākajā punktā – 6. klases 2. semestrī – viņa izlasīja 6000 lappuses. Lai arī nedaudz bija žēl, ka viņai nebija draugu, es ar lielu prieku vēroju, cik dziļi meitene iegrima katras grāmatas radītajā pasaulē. Pēdējos aktīvās lasīšanas mēnešos viņu vairāk par jebkuru iepriekš lasītu darbu aizrāva Timoteja Defombela „Tobijs Lolness”, kopš tā laika ir vēl 2 reizes pārlasījusi, katru reizi atklājot kaut ko jaunu.

Tagad mēs vairs neesam draugi. Uz gadu mēs bijām šķīrušies pavisam, bet nu mūs varētu uzskatīt par paziņām. Viņa

Evelīna Irbīte, Madlienas vidusskolas 8. klase

pati apgalvo, ka nav laika. Es neturu Jaunu prātu, vienkārši nebiju gaidījis, ka tik krasi pārtrūks mūsu ciešā saikne. Pēdējā pusotra gada laikā viņa bija iesākusi 15 grāmatas, kuras tā arī nespēja pabeigt. Prieka asara tomēr notecēja, kad meitene šovasar atkal izlasīja trīs grāmatas. Tas nav daudz, bet tas ir sākums.

Varbūt kādreiz mēs atkal būsīm tuvi, kad manu vietu viņas dzīvē neaizņems „Ķīmija 11. klasei”. Bet pagaidām es varu kavēties atmiņās par zinātkāro lācēnu un zinātkāro meiteni, kurai manis pietrūkst tikpat ļoti, cik man viņas.

Trīna Pavloviča,
*Neretas J. Jaunsudrabiņa vidusskolas
11. klase*

Līga Irbīte, Madlienas vidusskolas 3. klase

Manā grāmatplauktā ir 7 stāvi. Septītajā un sestajā stāvā dzīvo senie, klasiskie aristokrāti, piemēram, Ļ. Tolstoja romāns „Karš un miers”. Vidējos stāvos, piektajā un ceturtajā, dzīvo Gerasimovu ģimenes locekļu mīlētākās grāmatas. Tās ir diezgan atšķirīgas, bet ļoti cienījamās un draudzīgas. Šajos stāvos dzīvo detektīvi, vēsturiski, mistiski romāni, dažādas biogrāfijas un arī vārdnīcas. Trešajā stāvā grāmatas reti dzīvo ilgāku laiku, jo tās vai nu pārceļas stāvu augstāk, pie „mīluļiem”, vai arī tiek atdotas citās rokās, bibliotēkās. Tur dzīvo arī tādas grāmatas, kuras Sofija vēl neizlasīja, bet zina, ka lasīs,

tās nepacietīgi gaida savu kārtu. Pēdējie divi stāvi tiek atvēlēti žurnāliem, pasakām, zinātniskajiem darbiem un laikrakstiem, kurus varbūt kāds izlasīs vai izmantos citām vajadzībām.

Šīs mājas lielākais grāmatplaukts ir piedzīvojis grūtus laikus. Kad te dzīvoja pārāk daudz grāmatu, grāmatplaukts neizturēja lielo svaru un salūza, tā bija liela traģēdija, bija daudz cietušo grāmatu, bet saimnieki tika galā ar šo nelaimi un restaurēja to. Tāpēc tagad šī ir droša māja mums visiem. [..]

Sofija Gerasimova,
Rīgas Valsts klasiskās ģimnāzijas
12. klase

Leģenda par grāmatplauktu, kas pazuda

Vai tas kādreiz izkritis cauri grīdai, jo putekļu masa būs tik liela, ka plauktam gribot vai negribot būs vēlme atrasties tuvāk Zemes centram? Tad istabā būtu caurums, kur stāvējis mans necilais grāmatu plaukts. Varbūt caurums man atgādinātu par tā eksistenci un es beidzot pieķertos tām grāmatām, kas spiež un loka plaukta koka ķermeni.

Vai kaut kas mainītos, ja mans grāmatplaukts izkristu cauri grīdai? Protams! Man grīdā būtu caurums. Negribētu, pustumsā dzīvojot, neveiksmīgā kārtā „teleportēties” uz pirmo stāvu un salauzt roku. [..]

Tehniski es varētu caurumu aizlāpīt ar zirnekļu tīkliem un vecām padomju avīzēm.

Kā to darīt? Vai kāds vispār izmanto avīzes būvdarbiem? Man nav pieejama šī informācija. Mans grāmatplaukts izkrita cauri grīdai!

Varbūt plaukta izkrišana cauri grīdai ir dabas parādība, kas notiek tad, kad grāmatu un putekļu kopmasa pārsniedz Latvijas regulās noteikto. Man bail, ka man tā notiks. Mans grāmatu klāsts nemitīgi pieaug, jo man ļoti patīk tērēt. Man patīk jaunas lietas. Tas ir svētlaimei pielīdzināms brīdis, kad esi nopircis jaunu grāmatu. Diemžēl šis prieks ātri gaist – ar laiku iegādātā grāmata vairs nav tik jauna un manā necilajā plauktā ir pastāvējusi kādu laiku, jo man patīk pirkt, ne lasīt. Un visa interese par nopirkto grāmatu ir zudusi, un tā lēnām kā orhidejas, kas kādreiz stāvēja uz manas palodzes, aiziet nebūtībā.

Vai manā dzīvē kas mainītos, ja tiešām tā viss notiktu? Es diemžēl grāmatas nelasu. Par to liecina putekļi, kas kā nezāles nosējušas plauktā pilnīgi visas grāmatu virsmas, putekļi, kas turpina krāties. Tie krāsies līdz dienai, kad mans grāmatplaukts izkritīs cauri grīdai un sapratīšu, ko esmu zaudējusi.

Elizabete Citskovska,
Mārupes Valsts ģimnāzijas
12.a klase

Alenia Kahiloğullari, Nīderlande, Latviešu valodas aģentūras „Classflow” tālmācības skola, 9 gadi

Literāro darbu autoru saraksts

uzvārdu alfabētiskajā secībā

A	Menarda Actiņa	170	Emīls Biķernieks	211
	Tatjana Ačapovska	174	Katrīna Birzniece-Biržāne	133
	Markuss Agarelovs	121	Sandija Anna Blūma	213
	Evita Marija Aizpuriete	185	Beate Bogdanova	91
	Gustavs Aizpurvs	221	Sabīne Bogdanova	29
	Uljana Aleksejeva	83	Anna Boiko	34
	Klāvs Alkšbirze	311	Igors Boļšakovs	253
	Nikola Ansberga	241	Valerija Bondarenko	152
	Renāte Anspaka	79	Jelizaveta Botina	269
	Arleta Apsīte	298	Elmīra Botore-Tumova	307
	Marta Evelīna Apsīte	167	Loreta Samanta Brakovska	279
	Beāte Apšeniece	205	Emīlija Kitija Branta	101
	Zanda Atkinsons (Atkinson)	52	Gustavs Dāvids Brečs	271
	Daneks Auzāns	14	Rūdolfs Briedis	117
	Emīls Auziņš	283	Heinrihs Rihards Briģis	178
	Rēzija Ābeļkalne	102	Marta Bruzgule	247
	Helmuts Āboliņš	85	Patrīcija Bruzinska	295
	Agneta Āboltiņa	271	Gabriela Bružuka	28
B	Laura Badūne	297	Beatrise Bulava	21
	Patriks Baharevs	100	Sofija Bulava	31
	Lote Baimanova	171	Madara Bunga (Bungs)	217
	Emīls Balodis	173	Hanna Karlīna Burnevica	158
	Miroslavs Baženovs	49	Ieva Buske	237
	Marta Beča	154	Artjoms Butorins	261
	Anna Jasmīna Beinaroviča	213	C Valdis Celmiņš	129
	Līga Bergmane	137	Gabriels Matīss Cibulskis	207
	Daniels Kevins Berkans	249	Elizabete Citskovska	318
	Agnese Bērziņa	259	Kristiāna Čakše	17
	Kristiāna Tīna Bērziņa	19	Brigita Čamane	45
	Markuss Bērziņš	74	Agate Čeirāne	193
	Tomass Bērziņš	57	Marks Čerņecovs	195

Anna Čevere	195	Marta Grīnvalde	223
Anete Čīma	27	Kristaps Gromovs	19
Paula Čudare	89	Katrīna Grote	247
D Kristīne Dalke	30	Estere Grūbe	13
Annija Dāvidsone	75	Sofiko Gulua	106
Nikola Dinsberga	13	Anna Guzavina	162
Mikus Dombrovskis	275	Elizabete Ģērmane	201
Rūta Dreimane	275	H Henrieta Hincenberga	294
Elīna Driķe	265	I Linda Ieviņa	47
Darina Dubovska	80	Luīze Ikauniece	24
Liliāna Dzalbe	42	Estere Iļjina	57
Kristiāns Dzalbs	23	Anastasija Ivanova	140
Silvestrs Dzalbs	123	J Ieva Jansone	12
E Elza Eglīte	185	Megija Jansone	25
Dāvids Ēberliņš	229	Viktorija Jansone	261
Undīne Ērkšķe	225	Sanija Japiņa	30
F Guntis Felkers	145	Gita Jarocka	119
Maksims Fiļimonovs	139	Ieva Jaunsauska	79
Renārs Freijs	192	Daniela Liena Ješkina	103
G Rēzija Gabrāne	197	Dāvis Jēkabsons	106
Līva Gailīte	225	Emīls Jonkus	292
Gustavs Jānis Gailītis	93	Bruno Jurēvics	215
Kārlis Gailums	257	Kaspars Jurkovskis	11
Ieva Gajevska	287	K Reinis Patriks Kaģis	94
Daniels Gapliks	153	Lāsma Kalēja	159
Kristers Gapševičs (Gapševičus)	31	Rolands Kalējs	305
Elizabete Gāliņa	55	Lauma Kancāne	97
Sofija Gerasimova	317	Dārta Kancēviča	303
Aleksandra Gerasimoviča	202	Kate Elīza Kandavniece	50
Rūsiņš Gotfridsons	187	Ričards Kanenbergs	31
Ieva Kristīne Grebūna	151	Anastasija Kapustina	175
Laura Grigule	267	Samanta Karlsonē	44
Kārlis Grinsons	220	Valērija Karpenko	25
Renāte Grinšpone	93	Valērija Karpenko	35

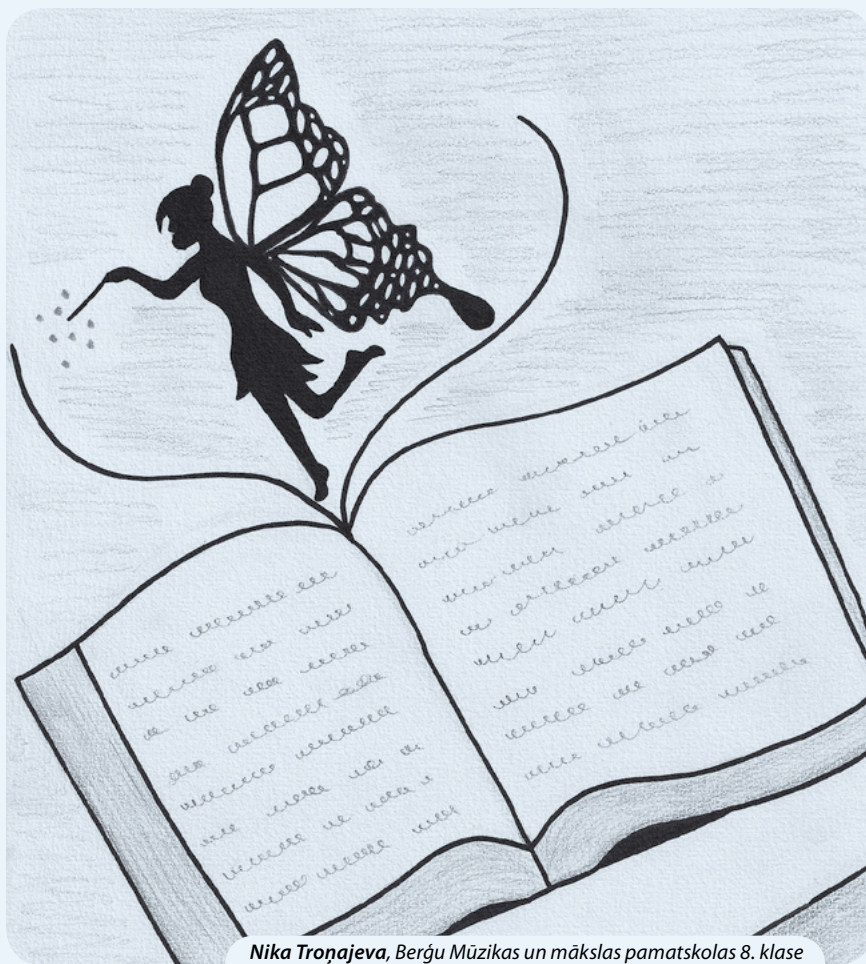
Eduards Kašs	83	Agnete Esmeralda Lauce	114
Nelliņa Kaupuža	235	Elizabeta Lauršone	161
Kitija Keiša	297	Klīnta Lavrova	111
Nora Keserevskā	63	Ruslans Lepins-Žagars	78
Līva Kilgišova	219	Lauma Liliāna Lešinska	72
Estere Kinovska	73	Marta Liepa	183
Ralfs Kiršentāls	142	Ruslans Lihamanovs	52
Līva Marta Klibiķe	300	Marta Lindberga	110
Helēna Ģertrūde Kļava	96	Nora Liparte	39
Agnija Kokoreviča	7	Paula Sandra Lipe (Lippe)	95
Annija Kokoreviča	113	Viktorija Litauniece	206
Arta Korobova	107	Estere Keita Līcīte	81
Polina Kostjučenko	169	Jurģis Lozbers	228
Rēzija Krieviņa	278	Paula Lea Luce	95
Renārs Krustiņš	243	Valters Lucis	115
Adriana Krūzmane	209	Marta Luguza	59
Eduards Kučs	37	M Zelma Isobella Makalīstere	41
Emīlija Kukaine	20	Māra Lienīte Makstniece	245
Monta Kupšāne	182	Nils Makševics	203
Adele Kuške	11	Kārlis Malnačs	137
Kellija Līga Ķezēna	82	Jana Maļceva	281
Elīna Ķēniņa	7	Gustavs Malzurbis	240
Matīss Ķēniņš	73	Rasa Martinova	84
Gustavs Fricis Ķīgelis	103	Sofja Medvedeva	77
Vineta Arta Ķirse	176	Renāte Mieme	211
L Eduards Rauls Laganovskis	113	Arita Mieze	282
Eduards Lagušņiks	9	Hedviga Mieze	136
Helīna Anna Laizāne	284	Annija Mieziņa	214
Liāna Laizāne	81	Ance Millere	257
Maija Laizāne	301	Katrina Kate Millere	227
Elīna Agneta Lamberte	310	Matīss Millers	15
Kristīne Lapacka	71	Māris Milliņš	169
Līga Lapsiņa	263	Terēze Marija Miltiņa	49
Karlina Lauberte	220	Santa Mitrovskā	28

Adriana Morozova	27	Nils Pilskalns	14
Daniella Morskova	165	Marta Pijāne	273
Liene Mozule	60	Arta Pinka	127
Mariss Muceniēks	184	Sintija Pizāne	43
Ieva Muciniece	242	Enija Podniece	15
Anna Muļica	234	Alina Poliščuka	42
Laura Mūrmane	129	Lauma Potaša	191
N Artūrs Nagļa	27	Kintija Puikevica	288
Agate Neimane	37	Patrīcija Anna Puķāne	115
Dagnija Novicka	187	Sanita Puriņa	203
Lana Novikova	44	Sāra Lidija Puriņa	163
O Anna Onufrijeva	161	Viktorija Purkalīte	14
Alīna Estere Orlova	126	Paula Putina	173
Sergejs Orlovs	109	R Anna Radkeviča	87
Vitālijs Orlovs	38	Patrīcija Ratniece	33
Arvis Ormanis	51	Elza Reihmane	204
Megija Osovska	238	Evelīna Rēķe	20
Loreta Ozola	151	Roberts Rībenieks	33
P Sāra Violeta Paeglīte	99	Rebeka Rode	71
Kristers Paļčevskis	88	Laura Romanjoli	175
Konstantins Parfens	29	Ramona Marta Romāne	268
Aleksandra Pastore	284	Rodrigo Rudmiezis	20
Alise Noela Patmalniece	245	Darja Rudņicka	109
Estere Pauliņa	19	Lizete Rudzīte	67
Trīna Pavloviča	316	Laura Rumpe	306
Indra Pelša	264	Gustavs Rundzāns	134
Sabīne Pepere	277	S Kate Soma Sakne	227
Margarita Perekotija	45	Emīlija Salaka	97
Darja Petuhova	53	Ance Enija Salcēviča	16
Elīza Evelīna Pētersone	251	Miks Saulītis	143
Emīlija Pētersone	13	Valērija Savčenko	61
Gundega Pētersone	293	Elīna Segedenko	69
Justs Pfafrods	145	Anna Sigita Sika	200
Nora Pikšena	155	Adriana Sinkevičiute	105

Elizabete Skrebele	135	Džūlija Trupāne	189
Līva Skrupska	130	Nata Tuvi	65
Paula Slesare	64	U Roberts Umbraško	111
Matīss Mārtiņš Slūka	51	V Emīls Vagelis	231
Kārlis Sniķeris	12	Ļubova Vaitkeviča	120
Marta Spruntule	61	Megija Vācere	167
Ieva Stikāne	199	Adrija Veinberga	127
Sabīne Straupeniece	215	Evelīna Veinberga	122
Lūkass Straupeniēks	9	Evelīna Rūta Vencele	226
Edgars Strautiņš	299	Danija Verne	43
Unda Streļča	239	Mārcis Eduards Vernušs	90
Elza Strode	237	Ance Vēze	89
Daniela Supe	314	Alise Veženkova	142
Renārs Susejs	289	Katrīna Vikmane	181
Remi Sveile-Graimsa	162	Kate Vilcāne	68
Selīna Svikša	141	Mikella Villere	107
Anastasija Ščolupa	86	Amēlija Nikola Vīksna	177
Eva Šeslere	196	Eva Vīnava	285
Evelīna Šķirinska	218	Lība Aleksandra Vītola	191
Una Šlisere	303	Līna Vītola	274
Alise Šneidere	118	Megija Vītola	55
Luīze Špaka	259	Katrīna Līna Voika	179
Katrīna Šrama	121	Undīne Marija Voino	157
Marta Štokmane	134	Rolands Volodins	181
Pojina Šugovska	270	Elīza Vulāne	221
Ešlija Šulce	125	Z Karlīna Zaksa	149
Gustavs Šulcs	231	Haralds Alberts Zandersons	255
Amanda Švirkste	253	Līga Zaremba	147
Elīna Švirkste	48	Una Zariņa	119
T Rebeka Tautkeviča	197	Laima Zālīte	224
Maija Tihonoviča	23	Paula Zālīte	210
Keita Tože	56	Luīze Zeidmane	178
Rūta Treidena	312	Katrīna Zelča	47
Krišs Treikals	291	Esmeralda Zikunova	67

Ilze Zirne 53
Irina Zorina 65
Adriāns Žavoronkovs 35
Krista Žeiba 243

Marija Žestjannikova 276
Roberta Eva Žigure 21
Violeta Žodžika 29

Nika Troņajeva, Berģu Mūzikas un mākslas pamatskolas 8. klase

Zīmējumu autoru saraksts

uzvārdu alfabētiskajā secībā

Ance Ērika Ezeriņa	pirmais vāks	K Alenia Kahiloļullari	318
Jeļizaveta Skorohodova	pēdējais vāks	Mārtiņš Kaņeps	315
A Letīcija Luīze Amoliņa	304	Pēteris Kaņeps	314
B Annemarija Babre	156	Krista Kārkliņa	40
Toms Tālivaldis Balodis	243	Dāvids Keišs	312
Raivo Birkenbergs	311	Karina Komlačova	104
Alise Briede	36	Elza Kurmiņa	148
Edvards Bruzguls	98	Everita Ņezbere	236
Henriete Brūvere	222	L Karolina Lavrenkova	208
Sofija Bulava	212	Nora Liparte	39
Juris Burčards	314	Enija Līdaciņa	180
C Dana Ceicāne	46	Jeļizaveta Ņocova	286
Laura Cimermane	258	M Sofja Medvedeva	76
Marks Čerņecovs	194	Maksims Meinarts	246
D Marika Deņisova	54	Hedviga Mieze	10
Emīlija Dimiņa	92	Matīss Millers	124
Nikola Dinsberga	132	Daniella Morskova	164
Elīna Driķe	265	Liene Muciņa	198
Elīza Daniela Dzene	290	N Agate Neimane	58
E Enja Lote Eglīte	315	Aļona Novika	252
G Līva Goltiņa	22	Lana Novikova	44
Nika Gorkija	8	P Laura Paipala	138
I Evelīna Inta	172	Sabīne Pepere	277
Evelīna Irbīte	316	Emīlija Pētersone	294
Līga Irbīte	317	Natālija Pirmamedova	6
Ģirts Irbītis	307	Rūdolfs Pomerancevs	116
J Ieva Jansone	70	R Rebeka Rimša	230
Renāte Jurisone	272	Zane Rizga	18
Justīne Jurkoite	62	Estere Rozenfelde	308
Kaspars Jurkovskis	108	S Ieviņa Sprukte	216
		Kristiāna Stepiņa	280

Mans grāmatplaukta stāsts

2021

Latviešu valodas aģentūra
Lāčplēša iela 35-5, Rīga, LV-1011
www.valoda.lv

Iespiests SIA „Dardedze hologrāfija”

ISBN 978-9934-617-00-3

9 789934 617003